

תורת יהוה תמימת

עם הגהות
אורתורה

תקון סופרים

עם ווי עמודים
מדוקדק, השיב
נדפספהקק לונדרון

בשנת ל'שלם אישומר ל' הקד'י

למען

דעת סדר ועמי הנגינה לפי נגינת
 האשכנזים ושמותיהם • האיך יבואו בתורה
 מעורבים בקלידיהם • כל מפסיק עם מפרטיו
 וסדריהם • הלגנו פה כל הטעמים אשר כמוהו לא היו

קדמא מונח זרקא מונח סגול מונח מונח
 רביע קדמא מהפך פשטא מונח זקף קטן זקף
 גדול מרכא טפחא מונח אתנחתא מונח מונח
 פור תלישא קטנה מונח תלישא גדולה
 קדמא ואזלא מונח אזלא גרש מונח נרשיים
 קדמא דרגא מרכא תביר יתיב קדמא זקף
 קטן מונח מונח זקף קטן מרכא טפחא
 מרכא סוף פסוק : פסיק שלשלת ירחבך
 יומו קרני פרה מרכא כפולה אחור זקדס :

ארבעה טעמים זרקא סגול פשטא תלישא
 לא יבואו על אותן התכונות הראוי להמשיך הנגינה
 רק תמיד ועמדו לורתן בסופי המלות :

תלישא גדולה היא טעם מפסיק והיא לעול בתחלת
 המלה ותלישא קטנה היא משרתת לעולם בסוף המלה

וסימנים בגדול החל ובקטן כלה :

ולתוודע

להקורא הלגנו בגליון האות בטעם מקום תכונת הנגינה

צור נוצן

דו יערד אזל אימון דיו טרמס אויף דען רעכטי (אות)
 צו עט גיהערט • החבי מן דער זייט מן גלייכט עט
 (אות) זייט דען טרמס • (הקרת טעם)

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p04
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

ברכות ההפטרות

לשלוש רגלים

לשבת

על התורה ועל העבודה ועל הנביאים (ועל יום המנוח הזה)
 ועל יום טוב מקרא קדש הוזה : (ועל יום חג המצות הזה)
 שנתת לנו יי אלהינו לקדשה ולמנוחה (ועל יום חג השבועות הזה)
 לכבוד ולתפארת : על הכל יי אלהינו (ועל יום חג הסוכות הזה)
 אנו מודים לך ומברכים אותך יתברך (ועל יום שמיני חג העצרת הזה)
 שמך בפי כל חי תמיד לעולם ועד . ברוך אתה יי מקדש השבת
 וישראל והומנים :

לראש השנה

לשבת

על התורה ועל העבודה ועל הנביאים (ועל יום המנוח הזה)
 ועל יום הזכרון הוזה ועל יום טוב מקרא קדש הוזה : שנתת
 לנו יי אלהינו לקדשה ולמנוחה לכבוד ולתפארת : על הכל יי אלהינו
 אנו מודים לך ומברכים אותך יתברך שמך בפי כל חי תמיד לעולם
 ועד ודברך מלפני אמת וקיים לעד ברוך אתה יי מלך על כל הארץ
 מקדש השבת וישראל ויום הזכרון :

ליום הכפורים

לשבת

על התורה ועל העבודה ועל הנביאים (ועל יום המנוח הזה)
 ועל יום הכפורים הוזה ועל יום סליחת העון הוזה ועל יום
 מקרא קדש הוזה שנתת לנו יי אלהינו לקדשה ולמנוחה לכבוד
 ולתפארת : ולמחילה לסליחה ולכפרה ולמחול בו את כל עונותינו .
 על הכל יי אלהינו אנו מודים לך ומברכים אותך יתברך שמך בפי
 כל חי תמיד לעולם ועד ודברך מלפני אמת וקיים לעד ברוך אתה יי
 מלך מוחל וסולח לעונותינו ולעונות עמו ישראל ומעביר אשמותינו
 בכל שנה ושנה מלך על כל הארץ מקדש השבת וישראל ויום
 הכפורים :

3382
49-141
5-5

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.h65pb4
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

קודם קריאת ההפטרה יברך

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר בחר בנביאים טובים
ורצה בדבריהם הנאמרים באמת • ברוך אתה יי הבורח
בתורה במשה עבדו וב ישראל עמו ובנביאי האמת והצדק :

ואחר קריאתה יברך

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם צור כל העולמים צדיק בכל
הדורות האל הנאמן האומר ועושה • מדבר ומקיים • פי
כל דבריו אמת וצדק • נאמן אתה הוא יי אלהינו ונאמנים דבריו
ודבר אחד מדבריו אחר לא ישוב ריקם פי אל מלך נאמן אתה
ברוך אתה יי האל הנאמן בכל דבריו :

רחם על ציון פי היא בית חיינו ולעלובת נפש תושבע במהרה
בימינו • ברוך אתה יי משפח ציון בבניה :

שמחנו יי אלהינו באליהו הנביא עבדך ובמלכות בית דוד
משיחך במהרה יבא ויגל לבנו על כסאו לא ישב ור ולא
ינחלו עוד אחרים את כבודו • פי בשם קדשך נשבעת לו שלא יכרה
נדו לעולם ועד • ברוך אתה יי מנו דוד :

על התורה ועל העבודה ועל הנביאים ועל יום השבת הוה שנתת
לנו יי אלהינו לקדשה ולמנוחה לכבוד ולתפארת • על הכל
יי אלהינו אנו מודים לך ומברכים אותך יתברך שמך בפני כל חי תמיד
לעולם ועד • ברוך אתה יי מקדש השבת :

THE PORTION FOR SHABBATH ROESH CHOEDESH.

with her, all ye that love her : rejoice for joy with her, all ye that mourn for her ; that ye may suck, and be satisfied with the breasts of her consolations : that ye may milk out and be delighted with the abundance of her glory. For thus saith the Lord, behold, I will extend peace to her like a river, and the glory of the gentiles like a flowing stream : then shall ye suck, ye shall be borne upon her sides, and be dandled upon her knees. As one whom his mother comforteth, so will I comfort you : and ye shall be comforted in Jerusalem. And when ye see this, your heart shall rejoice, and your bones shall flourish like an herb : and the hand of the Lord shall be known toward his servants, and his indignation toward his enemies. For behold, the Lord will come with fire, and with his chariots like a whirlwind, to render his anger with fury, and his rebuke with flames of fire. For by fire, and by his sword, will the Lord plead with all flesh : and the slain of the Lord shall be many. They that sanctify themselves, and purify themselves in the gardens, behind one tree in the midst eating swine's flesh, and the abomination, and the mouse, shall be consumed together, saith the Lord. For I know their works and their thoughts : it shall come that I will gather all nations and tongues, and they shall come and see my glory. And I will set a sign among them, and I will send those that escape of them unto the nations, to Tarshish, Pul, and Lud, that draw the bow, to Tubil and Javan, to the isles afar off, that have not heard my fame, neither have seen my glory ; and they shall declare my glory among the gentiles. And they shall bring all your brethren for an offering unto the Lord, out of all nations, upon horses, and in chariots, and in litters, and upon mules, and upon swift beasts, to my holy mountain Jerusalem, saith the Lord, as the children of Israel bring an offering in a clean vessel, into the house of the Lord. And I will also take of them for priests, and for Levites, saith the Lord. For as the new heavens, and the new earth which I will make, shall remain before me, saith the Lord, so shall your seed and your name remain. And it shall come to pass, that from one new-moon to another, and from one sabbath to another, shall all flesh come to worship before me, saith the Lord. And they shall go forth, and look upon the carcases of the men that have transgressed against me : for their worm shall not die, neither shall their fire be quenched, and they shall be an abhorring unto all flesh.

Then they say again the last verse but one.

הפטרת שבת וראש חדש

וירושלם וגילו בה כל אהביה שישו אתה משוב בל
 המתאבלים עליה : למען תינקו ושבעתם משד תנחמה
 למען תמצו והתענגתם מזיו כבודה : ברכה ו אמר יהוה
 הנני נוטה אליה בנהר שלום וכנהל שוטף כבוד גוים וינקתם
 על צד הנשאו ועל ברכים תשעשעו : באיש אשר אמו
 תנחמנו בן אנכי אנהמכם ובירושלם תנחמו : וראיתם וישו
 לפכם ועצמותיכם פדשו תכרהנה ונודעה ידיהו את
 עבדיו ועם את איביו : פירחה יהוה באש יבוא וכסופה
 מרכבתיו להשיב בחמה אפו ונערתו בלהבי אש : פי באש
 יהוה נשפט ובהרבו את כל בשר ורבו חללי יהוה :
 המתקדשים והמטהרים אל הגנות אחר אחד בתוך אכלי
 אשר החזיר והשקץ והעכבר יחדו יספו נאם יהוה : ואנכי
 מעשיהם ומחשבתיהם באה לקבץ את כל הגוים והלשונות
 ובאו וראו את כבודי : ושמת בהם אור ושלחתי מהם
 פלטים אל הגוים תרשיש פול ולוד משכי קשת תובל ויון
 האיים הרחקים אשר לא שמעו את שמעי ולא ראו את
 כבודי והגידו את כבודי בגוים : והביאו את כל אחיכם
 מכל הגוים ו מנחה ליהוה בסוסים וברכב ובצבים
 ובפרדים ובפרפרות על הר קדשי וירושלם אמר יהוה
 באשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור בית יהוה :
 ונס מהם אקה לפהנים ללוים אמר יהוה : פי באשר
 השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה עמדים
 לפני נאם יהוה בן יעמד זרעכם ושמכם : והיה מדיחדש
 בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני
 אמר יהוה : ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים ביני תולעתם
 לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר :

זוהי סודי הדש בחדשו ומדי שבת כשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר

THE PORTION FOR SHABBATH ROESH CHOEDESH.

at the time appointed with David, and a little lad with him. And he said unto his lad, run, find out now the arrows which I shoot. And as the lad ran, he shot an arrow beyond him. And when the lad was come to the place of the arrow which Jonathan had shot, Jonathan cried after the lad, and said, is not the arrow beyond thee? and Jonathan cried after the lad, make speed, haste, stay not. And Jonathan's lad gathered up the arrows, and came to his master. But the lad knew not any thing: only Jonathan and David knew the matter. And Jonathan gave his artillery unto his lad, and said unto him, go, carry them to the city. And as soon as the lad was gone, David arose out of a place toward the fouth, and fell on his face to the ground, and bowed himself three times: and they kissed one another, and wept one with another, until David exceeded. And Jonathan said to David, go in peace, forasmuch as we have sworn both of us in the name of the Lord, saying, the Lord be between me and thee, and between my seed and thy seed for ever.

THE PORTION OF THE PROPHETS for Shabbath Roesh Choedesh.

Isaiah Chap. LXVI.

Thus saith the Lord, the heaven is my throne, and the earth is my footstool: where is the house that ye build unto me? and where is the place of my rest? for all those things hath mine hand made, and all those things have been saith the Lord: but to this man will I look, even to him that is poor, and of a contrite spirit, and trembleth at my word. He that killeth an ox, is as if he slew a man: he that sacrificeth a lamb, as if he cut off a dog's neck: he that offereth an oblation, as if he offered swine's blood: he that burneth incense, as if he blessed an idol: yea, they have chosen their own ways, and their soul delighteth in their abominations. I also will choose their delusions, and will bring their fears upon them; because when I called, none did answer; when I spake, they did not hear: but they did evil before mine eyes, and chose that in which I delighted not. Hear the word of the Lord, ye that tremble at his word; your brethren that hated you, and cast you out for my name's sake, said, let the Lord be glorified: but he shall appear to your joy, and they shall be ashamed. A voice of noise from the city, a voice from the temple, a voice of the Lord that rendereth recompence to his enemies. Before she travailed, she brought forth: before her pain came, she was delivered of a man-child. Who hath heard such a thing? who hath seen such things? shall the earth be made to bring forth in one day, or shall a nation be born at once? for as soon as Zion travailed she brought forth her children. Shall I bring to the birth, and not cause to bring forth, saith the Lord? shall I cause to bring forth, and shut the womb, saith thy God? rejoice ye with Jerusalem, and be glad with

י
הפטרת שבת וראש חדש

גַּא אֶת-הַחֲצִים אֲשֶׁר אֲנִי מוֹרֶה הַנֶּעַר רֵץ וְהוֹאֲרָה הַחֲצִי
לְהַעֲבֹרוֹ: וַיָּבֹא הַנֶּעַר עַד-מְקוֹם הַחֲצִי אֲשֶׁר יָרָה יְהוֹנָתָן וַיִּקְרָא
יְהוֹנָתָן אַחֲרֵי הַנֶּעַר וַיֹּאמֶר הֲלוֹא הַחֲצִי מִפְּנֵי הַלְּאֵה: וַיִּקְרָא
יְהוֹנָתָן אַחֲרֵי הַנֶּעַר מִהֲרָה חַיִּי הֲ אֶרְתַּעֲמֹד וַיִּלְקַט נֶעַר
יְהוֹנָתָן אֶת-הַחֲצִי וַיָּבֹא אֶל-אֲדֹנָיו: וְהַנֶּעַר לֹא יָדַע מֵאִמְרָה
אֲדִי יְהוֹנָתָן וַדּוּד יָדַעוּ אֶת-הַדְּבָר: וַיִּתֵּן יְהוֹנָתָן אֶת-כִּלְיוֹ
אֶל-הַנֶּעַר אֲשֶׁר-לוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ לָךְ הֵבִיא הָעִיר: הַנֶּעַר בֵּא וַדּוּד
קָם מֵאֶצֶל הַגֶּבֶב וַיִּפֹּל לְאַפְּיוֹ אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
וַיִּשְׁקוּ וַאֲיִשׁ אֶת-רַעְהוּ וַיִּבְכּוּ אִישׁ אֶת-רַעְהוּ עַד-דּוּד
הַגִּבִּיל: וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדוּד לָךְ לְשָׁלוֹם אֲשֶׁר גִּשְׁבַּעְנוּ
יְשִׁינֵנו אֲנַחְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה לֵאמֹר יְהוָה יִהְיֶה וַיִּפְּעוּ וַיִּבְרְכוּ וַיִּבֶן
זְרַעִי וַיְבִין זְרַעִי עַד-עוֹלָם:

החצים ק
ג

הפטרת שבת וראש חדש כישעיהו סימן סו

כ אָמַר יְהוָה הַשָּׁמַיִם פֶּסְאִי וְהָאָרֶץ חֲדָם רַגְלֵי אִוְרָה
בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנֶנּוּ לִי וְאִי-זֶה מְקוֹם מְנוּחָתִי: וְאֵת-כָּל
אֱלֹהֵי יָדַי עֲשֵׂתָה וַיְהִי כֹל-אֱלֹהֵי נְאֻם-יְהוָה וְאֵל-זֶה אֲבִישׁ אֶל-
עֵינַי וְנִכְהַל-רוּחַ וְתִרְדַּד עַל-דְּבָרִי: שׁוֹחֵט הַשּׁוֹר מִפְּנֵי אִישׁ זֹבַח
הַשֶּׁה עֵרַף בְּלֵב מַעֲלָה מִנְחַת הַסֶּחָוִיר מִזְכִּיר לִבְנֵה מִבְּרַךְ
אָנוּ גַם הַמָּה בְּחֵרֵי בְדַרְכֵיהֶם וּבִשְׁקוּצֵיהֶם נִפְשָׁם חֲפָצָה:
גַּם-אֲנִי אֲבַחֵר בַּתְּעַלְלֵיהֶם וּמִגּוֹלָתָם אֲבִיא לָהֶם עַן קָרָאתִי
וְאִין עֹנֶה דְבַרְתִּי וְלֹא שָׁמְעוּ וַיַּעֲשׂוּ הָרַע בְּעֵינַי וּבְאֲשֶׁר לֹא-
חֲפָצְתִי בְּחֵרֵי: שָׁמְעוּ דְבַר-יְהוָה הַחֲרָדִים אֶל-דְּבָרֵי אִמְרוּ
אֲחִיכֶם שְׁנֵאִיכֶם מִגִּידְכֶם לְמַעַן שְׁמִי יִכְבֹּד יְהוָה וְנִרְאָה
בְּשִׁמְחַתְכֶם וְהֵם יִבְשׂוּ: קוֹל שְׂאוֹן מֵעִיר קוֹל מְהִיכֵל קוֹל יְהוָה
מִשָּׁלוֹם גְּמוּל לְאֵיבֹיו: בְּטָרָם תִּחִיל יִלְדָה בְּטָרָם עֹבֵד
חֹבֵל לֵהוֹמְלִיטָה זָכָר: מִי שָׁמַע בְּזֹאת מִי רָאָה כֹּל-אֱלֹהֵי
הַיְוָה אֶרֶץ בְּיוֹם אֶחָד אִם-יִלְד גְּיוֹי פְּעָם אַחַת בְּיַחְלָה
גַּם יִלְדָה צִיּוֹן אֶת-בְּנֵיהָ: הֲאֵנִי אֲשַׁבֵּיר וְלֹא אוֹלִיד יֹאמֶר
יְהוָה אִם-אֲנִי הַמוֹלִיד וְעַצְרָתִי אָמַר אֱלֹהֵיךְ: שְׁמַחֵת אֶת-
יְרוּשָׁלַם

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_usefnd-google

THE PORTION OF THE PROPHETS.

When the New-Moon happens on the first day of the week (i. e. Sunday.)

First of Samuel Chap. XX.

Then Jonathan said to David, to morrow is the new-moon : and thou shalt be missed, because thy feat will be empty. And when thou hast stayed three days, then thou shalt go down quickly, and come to the place where thou didst hide thyself, when the business was in hand, and shalt remain by the stone Ezel. And I will shoot three arrows on the side thereof, as though I shot at a mark. And behold, I will send a lad, saying, go find out the arrows. If I expressly say unto the lad. Behold, the arrows are on this side of thee, take them ; then come thou : for there is peace to thee, and no hurt ; as the Lord liveth. But if I say thus unto the young man, behold, the arrows are beyond thee ; go thy way, for the Lord hath sent thee away. And as touching the matter which thou and I have spoken of, behold, the Lord be between me and thee for ever. So David hid himself in the field : and when the new-moon was come, the king sat him down to eat meat. And the king sat upon his feat, as at other times, even upon a feat by the wall : and Jonathan arose, and Abner sat by Saul's side, and David's place was empty. Nevertheless, Saul spake not any thing that day : for he thought, something hath befallen him, he is not clean ; surely he is not clean. And it came to pass on the morrow, which was the second day of the month, that David's place was empty : and Saul said unto Jonathan his son, Wherefore cometh not the son of Jesse to meat, neither yesterday nor to day ? and Jonathan answered Saul, David earnestly asked leave of me, to go to Beth-lehem : and he said, let me go, I pray thee, for our family hath a sacrifice in the city, and my brother, he hath commanded me to be there ; and now if I have found favour in thine eyes, let me get away, I pray thee, and see my brethren : therefore he cometh not unto the king's table. Then Saul's anger was kindled against Jonathan, and he said unto him, thou son of the perverse rebellious woman, do not I know that thou hast chosen the son of Jesse to thine own confusion, and unto the confusion of thy mother's nakedness ? for as long as the son of Jesse liveth upon the ground, thou shalt not be established, nor thy kingdom : wherefore now send and fetch him unto me, for he shall surely die. And Jonathan answered Saul his father, and said unto him, wherefore shall he be slain ? what hath he done ? and Saul cast a javelin at him to smite him : whereby Jonathan knew that it was determined of his father to slay David. So Jonathan arose from the table in fierce anger, and did eat no meat the second day of the month : for he was grieved for David, because his father had done him shame. And it came to pass in the morning, that Jonathan went out into the field,

D

at

הפטרה בשחל ראש חדש באחד בשבת שמוא א סימן כ

וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוֹנָתָן מִתֵּר חֲדָשׁ וְנִפְקְדָתָ כִּי וַיִּפְקֵד מוֹשֶׁבֶד:
וְשִׁלְשֵׁת תֵּרֵד מְאֹד וּבֹאֵת אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר-
נִסְתַּרְתָּ שָׁם בַּיּוֹם הַמַּעֲשֶׂה וְיִשְׁבֶּת אֶצֶל הָאֲבוֹת הָאֵל: וְאֵלֵי
שִׁלְשֵׁת הַחַצִּים צִדָּה אֹרְחָה לְשַׁלְחֵלֵי לַמְּטָרָה: וְהִנֵּה אֲשַׁלַּח
אֶת-הַנֶּשֶׁר לְךָ מֵצֵא אֶת-הַחַצִּים אִם-אָמַר אָמַר לְנֶשֶׁר הִנֵּה
הַחַצִּים מִמֶּנּוּ וְהִנֵּה קָחְנוּ וּבֹאֵה בִּי-שְׁלוֹם לְךָ וְאִין דָּבָר חַיִּי-
יְהוֹה: וְאִם-כִּהָ אָמַר לְעֵלְמָס הִנֵּה הַחַצִּים מִמֶּנּוּ וְהִלָּאֵח לְךָ
כִּי שְׁלַחְךָ יְהוֹדָה: וְהַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֲנִי וְאַתָּה הִנֵּה יְהוֹה
בִּינֵינוּ וּבִינֵיךָ עַד-עוֹלָם: וַיִּסְתֵּר דָּוִד בְּשֻׁדָּה וַיְהִי הַחֲדָשׁ וַיֵּשֶׁב
הַמֶּלֶךְ עַל-הַלְחָם לֶאֱכֹל: וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ עַל-מוֹשְׁבוֹ בְּבֵעִם
בְּבֵעִם אֶל-מוֹשֶׁב הַקִּיר וַיִּקַּם יְהוֹנָתָן וַיֵּשֶׁב אֲבִנֵר מֵצֵד שְׂאוֹל
וַיִּפְקֵד מְקוֹם דָּוִד: וְלֹא-דָבָר שְׂאוֹל מְאוּמָה בַּיּוֹם הַהוּא
כִּי-אָמַר מִקְרָה הוּא בְּלִתֵּי טְהוֹר הוּא כִּי-לֹא טְהוֹר: וַיְהִי
מִמַּחֲרַת הַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי וַיִּפְקֵד מְקוֹם דָּוִד וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל אֶל-
יְהוֹנָתָן בְּנֵו מְדוּעַ לֹא-בָא בּוֹ-יֵשִׁי גַם-תְּמוֹל גַּם-הַיּוֹם אֶל-
הַלְחָם: וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת-שְׂאוֹל גִּשְׂאֵל גִּשְׂאֵל דָּוִד מַעֲמָדִי עַד-
בֵּית לָחֶם: וַיֹּאמֶר שְׁלַחְנִי נָא כִּי זָבַח מִשְׁפָּחָה לָנוּ בְּעִיר וְהוּא
צֹוֹחֵלֵי אֲחִי וְעַתָּה אִם-מֵצֵאתִי הֵן בְּעֵינֶיךָ אִמְלֹטָה נָא וְאַרְאֵת
אֶת-אֲחִי עַל-כֵּן לֹא-בָא אֶל-שְׁלַחְו הַמֶּלֶךְ: וַיַּחֲרֹף שְׂאוֹל
בַּיְהוֹנָתָן וַיֹּאמֶר לוֹ בּוֹ-נַעֲוֹת הַמַּרְדּוֹת הַלּוֹא יָדַעְתִּי כִּי-בִחַר
אַתָּה לְבוֹ-יֵשִׁי לְבִשְׁתֶּךָ וּלְבִשְׁתַּ עֲרֹת אִמֶּךָ: כִּי כָל-הַיָּמִים אֲשֶׁר
בּוֹ-יֵשִׁי חִי עַל-הָאָדָמָה לֹא תִכּוֹן אַתָּה וּמַלְכוּתְךָ וְעַתָּה שָׁחַ
נָקָה אֲתוֹ אֵלַי כִּי בּוֹ-מוֹת הוּא: וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת-שְׂאוֹל אָבִיו
וַיֹּאמֶר אֵלָיו לְמָה יוֹמַת מָה עָשִׂה: וַיִּטֵּל שְׂאוֹר אֶת-הַחֲנִית עָלָיו
לְהַכֹּתוֹ וַיַּדַּע יְהוֹנָתָן כִּי-כָלָה הוּא מַעַס אָבִיו לְהַמִּית אֶת-דָּוִד:
וַיִּקַּם יְהוֹנָתָן מֵעַם הַשְׁלַחְו בְּתֵרֵי-אָף וְלֹא-אָכַל בַּיּוֹם-הַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי
לָחֶם כִּי גַעֲצָב אֶל-דָּוִד כִּי הִכְלָמוּ אָבִיו: וַיְהִי בַּבֶּקֶר וַיֵּצֵא יְהוֹנָתָן
הַשָּׂרָה לְמוֹעֵד דָּוִד וְנֶשֶׁר קָטָן עִמּוֹ: וַיֹּאמֶר לְנֶשֶׁר רֵץ מֵצֵד-

נא

THE READING FOR SHABBATH CHANUCAH.

goats for sin-offering, twelve, and all the oxen for the sacrifice of the peace-offerings, were twenty and four bullocks, the rams sixty, the he-goats sixty, the lambs of the first year sixty. This was the dedication of the altar, after that it was anointed. And when Moses was gone into the tabernacle of the congregation, to speak with him; then he heard the voice of one speaking unto him from off the mercy-seat that was upon the ark of testimony, from between the two cherubims: and he spake unto him. ¶ And the Lord spake unto Moses, saying, speak unto Aaron, and say unto him, when thou lightest the lamps, the seven lamps shall give light over against the candlestick. And Aaron did so; he lighted the lamps thereof over against the candlestick; as the Lord commanded Moses. And this work of the candlestick was of beaten gold, unto the shaft thereof, unto the flowers thereof was beaten work: according unto the pattern which the Lord had shewed Moses, so he made the candlestick.

THE PORTION OF THE PROPHETS FOR THE SECOND SABBATH OF CHANUCAH, 1 Kings Chap. VII.

And Hiram made the lavers, and the shovels, and the basons: so Hiram made an end of doing all the work that he made king Solomon for the house of the Lord. The two pillars, and the two bowls of the chapiters that were on the top of the two pillars: and the two net-works, to cover the two bowls of the chapiters which were upon the top of the pillars: and four hundred pomegranates for the two net-works, even two rows of pomegranates for one net-work, to cover the two bowls of the chapiters that were upon the pillars: and the ten bases, and ten lavers on the bases: and on sea, and twelve oxen under the sea; and the pots, and the shovels, and the basons: and all these vessels which Hiram made to king Solomon, for the house of the Lord, were of bright brass. In the plain of Jordan did the king cast them in the clay-ground, between Succoth and Zarthan. And Solomon left all the vessels unweighted, because they were exceeding many: neither was the weight of the brass found out. And Solomon made all the vessels that pertained unto the house of the Lord: the altar of gold, and the table of gold, whereupon the shew-bread was, and the candlesticks of pure gold, five on the right side, and five on the left, before the oracle, with the flowers, and the lamps, and the tongs of gold, and the bowls, and the snuffers, and the basons, and the spoons, and the censers of pure gold; and the hinges of gold, both for the doors of the inner house, the most holy place, and for the doors of the house, to wit, of the temple.

And

קריאה לשבת חנוכה

שנים עשר ומנחתם ושערי עינים שנים עשר לחטאת : וכל בקר וזבח השלמים עשרים וארבעה פרים אילם ששים עתדים ששים כבשים בני שנה ששים זאת חנכת המזבח אחרי המשח אתו : ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על ארן העדות מבין שני הכרובים וידבר אליו : פ וידבר יהוה אל משה לאמר : דבר אל אהרן ואמר אליו בהעלתך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות : ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה כאשר צוה יהוה את משה : וזה מעשה המנרה מקשה זהב עד ירכה עד פרתה מקשה הוא כמראה אשר הראה יהוה את משה כן עשה את המנרה : פ

הפטר שבת שנייה של חנוכה

ויעש חירום את הסירות ואת היעים ואת המזרקות ויכל חירום לעשות את כל המלאכה אשר עשה למלך שלמה בית יהוה : עמדים שנים וגלת הכתרת אשר ער ראש העמדים שתים והשבכות שתים לכפות את שתי גלות הכתרת אשר על ראש העמדים : ואת הרמנים ארבע מאות לשתי השבכות שני טורים רמנים לשבכה האחת לכפות את שתי גלות הכתרת אשר על פני העמדים : ואת המכנות עשר ואת הסירות עשרה על המכנות : ואת היים האחד ואת הבקר שנים עשר תחת היים : ואת הסירות ואת היעים ואת המזרקת ואת כל הכלים האהל אשר עשה חירום למלך שלמה בית יהוה הנחשת ממרש : בכפר הירדן יצקס המלך במעבה האדמה בין ספות ובין צדתו : וינח שלמה את כל הכלים מרב מאד מאד לא נחקר משקל הנחשת : ויעש שלמה את כל הכלים אשר בית יהוה את מזבחה הזהב ואת השלחן אשר עליו לחם הפנים זהב : ואת המנרות חמש מימין וחמש משמאל לפני הדביר זהב סגור ותפוח והנרות והמלקטים זהב : והספות והמזמרות והמזרקות והכפפות והמחבתות זהב סגור והפרות לדלתות הבית הפנימי לקדש הקדשים לדלתו הבית לחיכל זהב : ויאמר

מנרה ק'

ר

ב

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p / https://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

The READING FOR SHABBATH CHANUCAH.

of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five lambs of the first year. This was the offering of Abidan the son of Gideoni. ¶

On the tenth day Ahiezer the son of Ammishaddai, prince of the children of Dan, offered. His offering was one silver charger, the weight whereof was an hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels after the shekel of the sanctuary, both of them full of fine flour mingled with oil, for a meat-offering : one golden spoon of ten shekels, full of incense : one young bullock, one ram, one lamb of the first year, for a burnt-offering : one kid of the goats for a sin-offering : and for a sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five lambs of the first year. This was the offering of Ahiezer the son of Ammishaddai. ¶

On the eleventh day Pagiel the son of Ocran, prince of the children of Asher, offered. His offering was one silver charger, the weight whereof was an hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels after the shekel of the sanctuary, both of them full of fine flour mingled with oil, for a meat-offering : one golden spoon of ten shekels, full of incense : one young bullock, one ram, one lamb of the first year, for a burnt-offering : one kid of the goats for a sin-offering : and for a sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five lambs, of the first year. This was the offering of Pagiel the son of Ocran. ¶

On the twelfth day Ahira the son of Enan, prince of the children of Naphtali, offered. His offering was one silver charger, the weight whereof was an hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels after the shekel of the sanctuary, both of them full of fine flour mingled with oil, for a meat-offering : one golden spoon of ten shekels, full of incense : one young bullock, one ram, one lamb of the first year, for a burnt-offering : one kid of the goats for a sin-offering : and for a sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five lambs of the first year. This was the offering of Ahira the son of Enan. ¶

This was the dedication of the altar (in the day when it was anointed) by the princes of Israel : twelve chargers of silver, twelve silver bowls, twelve spoons of gold : each charger of silver weighing an hundred and thirty shekels, each bowl seventy : all the silver vessels weighed two thousand and four hundred shekels after the shekel of the sanctuary. The golden spoons were twelve, full of incense, weighing ten shekels a piece, after the shekel of the sanctuary : all the gold of the spoons was an hundred and twenty shekels. All the oxen for the burnt-offering were twelve bullocks, the rams twelve, the lambs of the first year twelve, with their meat-offering : and the kids of the

goats

קריאה לשבת חנוכה

בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה
חמשה זה קרבן אבידן בן־דעני : פ ביום העשירי נשיא
לבני דן אחיעזר בן־עמישדי : קרבנו קערת־כסף אחת שלשים
ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש
שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה : כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת : פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־
שנתו לעלה : שעיר־עזים אחד לחטאת : ולזבח השלמים
בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה
חמשה זה קרבן אחיעזר בן־עמישדי : פ ביום עשתי עשר יום
נשיא לבני אשר פגעאל בן־עכרון : קרבנו קערת־כסף אחת
שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל
הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה : כף אחת
עשרה זהב מלאה קטרת : פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־
אחד בן־שנתו לעלה : שעיר־עזים אחד לחטאת : ולזבח
השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים
בני־שנה חמשה זה קרבן פגעאל בן־עכרון : פ ביום שנים
עשר יום נשיא לבני נפתלי אחירע בן־עינו : קרבנו קערת־
כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים
שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן
למנחה : כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת : פר אחד בן־בקר
איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה : שעיר־עזים אחד
לחטאת : ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים
חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן אחירע בן־עינו : פ
זאת חנכת המזבח ביום המשח אתו מאת נשיאי ישראל
קערת כסף שתים עשרה מזרק־כסף שנים עשר כפות זהב
שתים עשרה : שלשים ומאה הקערה האחת כסף ושבעים
המזרק האחד פל כסף הפלים אלפים וארבע מאות בשקל
הקדש : כפות זהב שתים עשרה מלאות קטרת עשרה עשרה
הכף בשקל הקדש כל־זהב הכפות עשרים ומאה : פל הבקר
לעלה שנים עשר פדים אילם שנים עשר כבשים בני־שנה
שנים

... Jacob
... from it
... Amm
... ing wa
... thirty
... of the
... for a
... emle:
... For a
... for a
... five
... son
... son
... ang
... and
... kel
... ul,
... e:
... nt
... of
... of
... f

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

THE READING FOR SHABBATH CHANUCAH.

year. This was the offering of Elizur the son of Shedeur.

The portion of the prophets, ibid. (The sixth day they read.)

On the sixth day Eliafaph the son of Deuel, prince of the children of Gad, offered. His offering was one silver charger, of the weight of an hundred and thirty shekels, a silver bowl of seventy shekels after the shekel of the sanctuary, both of them full of fine flour mingled with oil, for a meat-offering: one golden spoon of ten shekels, full of incense: one young bullock, one ram, one lamb of the first year, for a burnt-offering: one kid of the goats for a sin-offering: and for a sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five lambs of the first year. This was the offering of Eliafaph the son of Deuel.

The portion of the prophets. (The seventh day they read.)

On the seventh day Elishama the son of Ammihud, prince of the children of Ephraim, offered. His offering was one silver charger, the weight whereof was an hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels after the shekel of the sanctuary, both of them full of fine flour mingled with oil, for a meat-offering: one golden spoon of ten shekels, full of incense: one young bullock, one ram, one lamb of the first year for a burnt-offering: one kid of the goats for a sin-offering: and for a sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five lambs of the first year. This was the offering of Elishama the son of Ammihud.

The portion of the prophets, ibid. (The eighth day they read.)

On the eighth day offered Gamaliel the son of Pedahzur, prince of the children of Manasseh. His offering was one silver charger of the weight of an hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels after the shekel of the sanctuary, both of them full of fine flour mingled with oil, for a meat-offering: one golden spoon of ten shekels, full of incense: one young bullock, one ram, one lamb of the first year, for a burnt-offering: one kid of the goats for a sin-offering: and for a sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five lambs of the first year. This was the offering of Gamaliel the son of Pedahzur. ¶ On the ninth day Abidan the son of Gideoni, prince of the children of Benjamin, offered. His offering was one silver charger, the weight whereof was an hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels after the shekel of the sanctuary, both of them full of fine flour mingled with oil, for a meat-offering: one golden spoon of ten shekels full of incense: one young bullock, one ram, one lamb of the first year, for a burnt-offering: one kid of the goats for a sin-offering: and for a sacrifice of

קדיאה לשבת הנוכה

חמשה ז'ה קרבן אליצור בן-שדיאור: ומפטירן רני ושמוק

ציום ו' קורין ביום הששי נשיא לבני גד אלספ בן-דעואל:
קרבנו קערת-כסף אחת שלשים
ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש
שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת: פר אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד
בן-שנתו לעלה: שעיר-עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים
בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני-שנה
חמשה ז'ה קרבן אלספ בן-דעואל: ומפטירן רני ושמוק

ציום ו' קורין ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן-
עמיהוד: קרבנו קערת-כסף אחת שלשים
ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש
שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת: פר אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד
בן-שנתו לעלה: שעיר-עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים
בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני-שנה
חמשה ז'ה קרבן אלישמע בן-עמיהוד: ומפטירן רני ושמוק

ציום ח' קורין ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן-
פדהצור: קרבנו קערת-כסף אחת שלשים
ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש
שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת: פר אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד
בן-שנתו לעלה: שעיר-עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים
בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני-שנה
חמשה ז'ה קרבן גמליאל בן-פדהצור: פ ביום התשיעי נשיא
לבני בנימן אביו בן-גדעני: קרבנו קערת-כסף אחת שלשים
ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש
שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת: פר אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד
בן-שנתו לעלה: שעיר-עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים
בקר

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_usefnd-google

The READING for SHABBATH CHANUCAH.

were upon the top thereof: and two olive-trees by it, one upon the right side of the bowl, and the other upon the left side thereof. So I answered and spake to the angel that talked with me, saying, what are these, my lord? then the angel that talked with me, answered, and said unto me, knowest thou not what these be? and I said, no, my lord? then he answered and spake unto me, saying, this is the word of the Lord unto Zerubbabel, saying, not by might, nor by power, but by my spirit, saith the Lord of hosts, who art thou, O great mountain? before Zerubbabel thou shalt become a plain; and he shall bring forth the head-stones thereof with shoutings, crying, grace, grace unto it.

The Second Day they read.

On the second day Nethaneel the son of Zuar, prince of Issachar, did offer. He offered for his offering one silver charger, the weight thereof was an hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels after the shekel of the sanctuary, both of them full of fine flour mingled with oil, for a meat-offering: one spoon of gold of ten shekels, full of incense: one young bullock, one ram, one lamb of the first year, for a burnt-offering: one kid of the goats for a sin-offering: and for a sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five lambs of the first year. This was the offering of Nethaneel the son of Zuar.

(The portion of the prophets, Zech. ibid.)

The Third Day they read.

On the third day Eliab the son of Helon, prince of the children of Zebulun, did offer. His offering was one silver charger, the weight whereof was an hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels after the shekel of the sanctuary, both of them full of fine flour mingled with oil, for a meat-offering: one golden spoon of ten shekels, full of incense: one young bullock, one ram, one lamb of the first year, for a burnt-offering: one kid of the goats for a sin-offering: and for a sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five lambs of the first year. This was the offering of Eliab the son of Helon.

The portion of the prophets, ibid. (The Fourth Day they read.)

On the fourth day Elizur the son of Shedeur, prince of the children of Reuben, did offer. His offering was one silver charger, of the weight of an hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels after the shekel of the sanctuary, both of them full of fine flour mingled with oil, for a meat-offering: one golden spoon of ten shekels, full of incense: one young bullock, one ram, one lamb of the first year, for a burnt-offering: one kid of the goats for a sin-offering: and for a sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five lambs of the first

על-ראשה : ושנים זיתים עליה אחד מימין הגלה ואחד על-
שמאלה : ואען ואמר אל-המלאך הדובר בי לאמר מה-אלה
אדני : וען המלאך הדובר בי ויאמר אלי הלא דעת מה-המה
אלה ואמר לא אדני : וען ויאמר אלי לאמר זה דבר יהוה
אל-זרבל לאמר לא בתל' ולא בכח בי-אס-ברוחי אמר
יהוה צבאות : מי-אתה הר-הגדול לפני זרבל למישור
והוציא את-האבן הראשה תשאות תו חן לה :

יום ג' קורין ביום השני הקריב נתנאל בוצוער נשיא יששכר :
הקרב את-קרבונו קערת-כסף אחת שלשים
ומאה משקלה מורק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש
שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה : כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת : פר אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד
בן-שנתו לעלה : שעיר-עזים אחד לחטאת : ולזבח השלמים
בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני-שנה
חמשה זה קרבן נתנאל בוצוער : ומספרין רני וממתי

יום ג' קורין ביום השלישי נשיא לכני זכורו אלאב בן-חלו :
קרבונו קערת-כסף אחת שלשים ומאה
משקלה מורק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם
מלאים סלת בלולה בשמן למנחה : כף אחת עשרה זהב מלאה
קטרת : פר אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד בן-שנתו
לעלה : שעיר-עזים אחד לחטאת : ולזבח השלמים בקר שנים
אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני-שנה חמשה
זה קרבן אלאב בן-חלו : ומספרין רני וממתי

יום ד' קורין ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אליעזר בן-
שדיאור : קרבנו קערת-כסף אחת שלשים
ומאה משקלה מורק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש
שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה : כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת : פר אחד בן בקר איל אחד כבש-אחד
בן-שנתו לעלה : שעיר-עזים אחד לחטאת : ולזבח השלמים
בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני-שנה
חמשה

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_usefnd-google

The READING for SHABBATH CHANUCAH.

spoon of ten shekels of gold, full of incense : one young bullock, one ram, one lamb of the first year, for a burnt-offering : one kid of the goats for a sin-offering : and for a sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five lambs of the first year. This was the offering of Nahshon the son of Amminadab.

The PORTION of the PROPHETS for SHABBATH CHANUCAH *Zechariah* Chap. II.

Sing and rejoice, O daughter of Zion : for lo, I come, and I will dwell in the midst of thee, saith the Lord ; and many nations shall be joined to the Lord in that day, and shall be my people : and I will dwell in the midst of thee, and thou shalt know that the Lord of hosts hath sent me unto thee ; and the Lord shall inherit Judah his portion in the holy land, and shall choose Jerusalem again. Be silent, O all flesh, before the Lord : for he is raised up out of his holy habitation. And he shewed me Joshua the high priest, standing before the angel of the Lord, and Satan standing at his right hand to resist him. And the Lord said unto Satan, the Lord rebuke thee, O Satan, even the Lord that hath chosen Jerusalem, rebuke thee : is not this a brand plucked out of the fire ? now Joshua was clothed with filthy garments, and stood before the angel. And he answered and spake unto those that stood before him, saying, take away the filthy garments from him. And unto him he said, behold, I have caused thine iniquity to pass from thee, and I will clothe thee with change of raiment. And I said, let them set a fair mitre upon his head : so they set a fair mitre upon his head, and clothed him with garments ; and the angel of the Lord stood by. And the angel of the Lord protested unto Joshua, saying, thus saith the Lord of hosts, if thou wilt walk in my ways, and if thou wilt keep my charge, then thou shalt also judge my house, and shalt also keep my courts, and I will give thee places to walk among these that stand by. Hear now, O Joshua the high priest, thou, and thy fellows that sit before thee : for they are men wondered at : for behold, I will bring forth my servant the **BRANCH**. For behold, the stone that I have laid before Joshua ; upon one stone shall be seven eyes : behold, I will engrave the graving thereof, saith the Lord of hosts, and I will remove the iniquity of that land in one day. In that day, saith the Lord of hosts, shall ye call every man his neighbour under the vine, and under the fig-tree. And the angel that talked with me, came again and waked me, as a man that is wakened out of his sleep, and said unto me, what seeest thou ? and I said, I have looked, and behold, a candlestick all of gold, with a bowl upon the top of it, and his seven lamps thereon, and seven pipes to the seven lamps, which

were

קריאה לשבת חנוכה

עשרה זהב מלאה קטרת : פך אחד בזהב וזהב אחר
כבש אחד בין שנתו לעלה : שעיר עזים אחד לחטאת : ולבנת
השלמים בקר שנים אילים חמשה עתודים חמשה כבשים
בני שנה חמשה זה קרבן נחשון בן עמינדב :
הקטרת שנת חנוכה זכרים וסיון נ'

רבי ושמי בת ציון כי הנני בא ושכנתי בתוך נאסיהוה :
ונלוו גוים רבים אל יתוה בינוס ההוא ותיו לו לעם
ושכנתי בתוך וידעת כיהודה צבאות שלחני אלך : ונחל
יהוה את יהודה חלקו על אדמת הקדש ובתר עוד בירושלם :
הם כל בשר מפני יהוה כי געור ממעון קדשו : וראני אתי
הושע הכהן הגדול עמד לפני מלאך יהוה והשטן עמד עלי
ימינו לשטנו : ויאמר יהוה אל השטן געור יהוה בך השטן
ויגער יהוה בך הבחר בירושלם הלוא זה אוד מצל מאש :
והושע היה לבוש בגדים צואים ועמד לפני המלאך : וישן
ויאמר אל העמדים לפניו לאמר הסירו הבגדים הצאים
מעליו ויאמר אליו ראה העברתי מעליך עונד והלבש אתך
מחלצות : ואמר ישמו צניף טהור על ראשו וישמו הצניף
טהור על ראשו וילבשו בגדים ומלאך יהוה עמד : וער
מלאך יהוה ביהושע לאמר : כה אמר יהוה צבאות אסי
בדרכי תלך ואסי את משמרתית שמר וגם אתה תדון את ביתי
וגם תשמר את חצרי ונתתי לך מהלכים בין העמדי האלה :
שמע נא יהושע הכהן הגדול אתה ורעיך היושבים לפניך
כי אנשי מופת המה כיהנני מביא את עבדי צמח : כי והנה
האבן אשר נתתי לפני יהושע על אבן אחת שבעה עינים
הנני מפתח פתחה נאם יהוה צבאות ומשתי את עון הארץ
היא ביום אחד : ביום ההוא נאם יהוה צבאות תקראו איש
אל רעהו אל תחת נפן ואל תחת תאנה : וישב המלאך הדיבר
בי ויעלני כאיש אשר געור משנתו : ויאמר אלי מה אתה
דאת ויאמר ראיתי והנה מנורת זהב פלה וגלה על ראשה
ושבעה נרותיה עליה שבעה ושבעה מוצקות לנרות אשר
על

ואמרתי

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

If the First Day of CHANUCAH, (i. e. the feast of Lights)
happens on the SABBATH ;

They take forth from the Ark, two Laws ; in the first they Read the Portion allotted for that Sabbath, and say half Kadeesh, or the sanctification : and in the second, they read the following Portion.

Here the Portuguese begin.

And the Lord spake unto Moses, saying, speak unto Aaron and unto his sons, saying, on this wise ye shall bless the children of Israel, saying unto them, the Lord bless thee, and keep thee : the Lord make his face shine upon thee, and be gracious unto thee : the Lord lift up his countenance upon thee, and give thee peace. And they shall put my name upon the children of Israel, and I will bless them.

Here the German begin. And it came to pass on the day that Moses had fully set up the tabernacle, and had anointed it, and sanctified it, and all the instruments thereof, both the altar and all the vessels thereof, and had anointed them, and sanctified them ; that the princes of Israel, heads of the house of their fathers (who were the princes of the tribes, and were over them that were numbered) offered : and they brought their offering before the Lord, six covered waggons, and twelve oxen ; a waggon for two of the princes, and for each one an ox : and they brought them before the tabernacle. And the Lord spake unto Moses, saying, take it of them, that they may be to do the service of the tabernacle of the congregation ; and thou shalt give them unto the Levites, to every man according to his services. And Moses took the waggons and the oxen, and gave them unto the Levites. Two waggons and four oxen he gave unto the sons of Gershon, according to their service. And four waggons and eight oxen he gave unto the sons of Merari, according unto their service, under the hand of Ithamar the son of Aaron the priest. But unto the sons of Kohath he gave none : because the service of the sanctuary belonging unto them, was that they should bear upon their shoulders. And the princes offered for dedicating of the altar, in the day that it was anointed, even the princes offered their offering before the altar. And the Lord said unto Moses, they shall offer their offering each prince on his day, for the dedicating of the altar.

And he that offered his offering the first day, was Nahlhon the son of Amminadab, of the tribe of Judah. And his offering was one silver charger, the weight thereof was an hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels after the shekel of the sanctuary, both of them were full of fine flour mingled with oil, for a meat-offering : one spoon

תקון הנוכה

יום ראשון של חנוכה שמל לסיכות נפגת מוניאין שני ספרים גדלסון קורן
סגנה גברי נפרסת הסבוע וזוטרס חני קדיש ובספר שני סרסה וז

באן סתחלים הספרים נדואשכנזים מתחלין ויהי ביום כלות

וידבר יהוה אל משה לאמר : דבר אל אהרן ואל בניו

לאמר כה תברכו את בני ישראל אמור להם : ס

יברכה יהוה וישמרד : ס יאר יהוה פניו אליך ויתנב : ס

ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום : ס תשמו את שמי

על בני ישראל ואני אברכם : ס ויהי ביום כלות משה ^{אזכרתם}

להקים את המשכן וימשח אתו ויקדש אתו ואת כל

כליו ואת המזבח ואת כל כליו וימשחם ויקדש אתם :

ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי המטת

הם העמדים על הפקדים : ויביאו את קרבנם לפני יהוה

שש עגלת צב ושני עשר בקר עגלה על שני הנשיאים ושור

לאחר ויקריבו אותם לפני המשכן : ויאמר יהוה אל משה

לאמר : קח מאתם והיו לעבד את עבדת אהל מועד ונתתה

אותם אל הלויים איש כפי עבדתו : ויקח משה את

העגלות ואת הבקר ויתן אותם אל הלויים : אתו שתי

העגלות ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי עבדתם :

ואת ארבע העגלות ואת שמנת הבקר נתן לבני מררי

כפי עבדתם ביד איתמר בן אהרן הכהן : ולבני קהת לא

נתן כי עבדת הקדש עליהם בפרהי ישאו : ויקריבו הנשיאים

את חנפת המזבח ביום המשח אתו ויקריבו הנשיאים את

קרבנם לפני המזבח : ויאמר יהוה אל משה נשיא אהרן

ליום נשיא אחד ליום יקריבו את קרבנם לחנפת המזבח : ס

ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו נחשון בן עמינדב

למטה יהודה : וקרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה

משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש

שניהם מלאים סלת כלולה בשמן למנהה : כף אחת

עשרה

THE PORTION FOR VAYCHEE.

strong therefore, and shew thyself a man. And keep the charge of the Lord thy God, to walk in his ways, to keep his statutes and his commandments and his judgments and his testimonies, as it is written in the law of Moses, that thou mayest prosper in all that thou doest; and whithersoever thou turnest thyself: that the Lord may continue his word which he spake concerning me, saying, if thy children take heed to their way, to walk before me in truth, with all their heart and with all their soul, there shall not fail thee (said he) a man on the throne of Israel. Moreover, thou knowest also what Joab the son of Zeruiah did to me, and what he did to the two captains of the hosts of Israel, unto Abner the son of Ner, and unto Amasa the son of Jether, whom he slew, and shed the blood of war in peace, and put the blood of war upon his girdle that was about his loins, and in his shoes that were on his feet. Do therefore according to thy wisdom, and let not his hoary head go down to the grave in peace; but shew kindness unto the sons of Barzillai the Gileadite, and let them be of those that eat at thy table: for so they came to me when I fled because of Absalom thy brother. And behold, thou hast with thee Shimei the son of Gera, a Benjamite of Bahurim, which cursed me with a grievous curse, in the day when I went to Mahanaim: but he came down to meet me at Jordan, and I sware to him by the Lord, saying, I will not put thee to death with the sword. Now therefore hold him not guiltless: for thou art a wise man, and knowest what thou oughtest to do unto him; but his hoary head bring thou down to the grave with blood. So David slept with his fathers, and was buried in the city of David. And the days that David reigned over Israel, were forty years: seven years reigned he in Hebron, and thirty and three years reigned he in Jerusalem. Then sat Solomon upon the throne of David his father, and his kingdom was established greatly.

ושמרת את משמרת יי אלהיך ללכת בדרכיו לשמר
 חקתיו ומצותיו ומשפטי ועדותיו ככתוב בתורת משה למען
 תשכיל את כל אשר תעשה ואת כל אשר תפנה שם : למען
 יקום יהוה את דברו אשר דבר עלי לאמר אם ישמר בנדק
 את דרכם ללכת לפני באמת בכל לבבם ובכל נפשם לאמו
 לא יכרת לה איש מעל פסא ישראל : וגם אתה ידעת את
 אשר עשה לי וזאב בוצרתי אשר עשה לשני שרי צבאות
 ישראל לאבנר בוצר ולעמשא בוצר ויהרגם וישם דמי
 מלחמה בשלם ויתן דמי מלחמה בהנרתו אשר במתנו
 ובנעלו אשר בגלוי : ועשית כחכמה ולא חורר שיבתו
 בשלם שאל : ולבני ברזל הגלדתי תעשה חסד והיו
 באכלי שלהנד כי כן קרבו אלי בביתי מפני אבשלום אחיך
 והנה עמך שמעי בוצרתי בוצרתי מפקחים והוא קללני
 קללה נמרצת ביום לכת מלחמה והוא ירד לקראתי הירדן
 ואשבע לו ביהוה לאמר אם אמיחה בקרב : ועתה אל תנקחו
 כי איש חכם אתה וידעת את אשר תעשה לו והורדת את
 שיבתו בדם שאל : וישב דוד עם אבתיו ויקבר בעיר דוד :
 והימים אשר מלך דוד על ישראל ארבעים שנה בהרוב
 מלך שבע שנים ובירושלם מלך שלשים ושלש שנים :
 ושלמה ישב על פסא דוד אביו ותבון מלכתו מאד :

David new right
 and he changed
 the verb : be thou
 strong

The PORTION FOR VAYIGGASH.

Ezekiel Chap. XXXVII.

The word of the Lord came again unto me, saying, moreover, thou son of man, take thee one stick, and write upon it, for Judah, and for the children of Israel his companions : then take another stick, and write upon it, for Joseph, the stick of Ephraim, and for all the house of Israel his companions ; and join them one to another into one stick, and they shall become one in thine hand. And when the children of thy people shall speak unto thee, saying, wilt thou not shew us what thou meanest by these ? say unto them, thus saith the Lord God, behold, I will take the stick of Joseph, which is in the hand of Ephraim, and the tribes of Israel his fellows, and will put them with him, even with the stick of Judah, and make them one stick, and they shall be one in mine hand. And the sticks whereon thou writest, shall be in thine hand before their eyes. And say unto them, thus saith the Lord God, behold, I will take the children of Israel from among the heathen whither they be gone, and will gather them on every side, and bring them into their own land : and I will make them one nation in the land upon the mountains of Israel, and one king shall be king to them all : and they shall be no more two nations, neither shall they be divided into two kingdoms any more at all : neither shall they defile themselves any more with their idols, nor with their detestable things, nor with any of their transgressions ; but I will save them out of all their dwelling-places, wherein they have sinned, and will cleanse them : so shall they be my people, and I will be their God. And David my servant shall be king over them : and they all shall have one shepherd : they shall also walk in my judgments, and observe my statutes, and do them. And they shall dwell in the land that I have given unto Jacob my servant, wherein your fathers have dwelt, and they shall dwell therein, even they and their children and their children's children for ever, and my servant David shall be their prince for ever. Moreover, I will make a covenant of peace with them, it shall be an everlasting covenant with them, and I will place them, and multiply them, and will set my sanctuary in the midst of them for evermore. My tabernacle also shall be with them : yea, I will be their God, and they shall be my people. And the heathen shall know that I the Lord do sanctify Israel, when my sanctuary shall be in the midst of them for evermore.

The PORTION FOR VAYCHEE.

First of Kings Chap. II.

Now the days of David drew nigh, that he should die ; and he charged Solomon his son, saying, I go the way of all the earth : be thou
C strong

הפטרות ויגש

הפטרות ויגש כחוקאל סימן לו

ויהי דברי יהוה אלי לאמר: ואתה בן ראדס קח לך עץ
 אחד וכתב עליו ליהודה ולבני ישראל חברו ולקח
 עץ אחד וכתב עליו ליוסף עץ אפרים וכל בית ישראל חברו:
 וקרב אתם אחד אל אחד לך לעץ אחד והיו לאחדים בידך:
 וכאשר יאמרו אליך בני עמך לאמר הלא תגיד לנו מה
 אלה לך: דבר אליהם כה אמר אדני יהוה הנחה אני לקח אתי
 עץ יוסף אשר ביד אפרים ושבטי ישראל חברו ונתתי אותם
 עליו את עץ יהודה ועשיתם לעץ אחד והיו אחד בידו:
 והיו העצים אשר תכתב עליהם בידך לעניניהם: ודבר אליהם
 כה אמר אדני יהוה הנחה אני לקח את בני ישראל מבין הגוים
 אשר הלכו בשם וקבצת אותם מסביב והבאתי אתם אל
 אדמתם: ועשיתי אתם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל ומלך
 אחד יהיה לכלם למלך ולא יהיה עוד לשני גוים ולא יהיו
 עוד לשתי ממלכות עוד: ולא יטמאו עוד בגלוליהם
 ובשקוציהם ובכל פשעיהם והושעתיהם אתם מפל מושבתיהם
 אשר הטמאו בהם וטהרתיהם ויהיו לי לעם ואני אהיה
 להם לאלהים: ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה
 לכלם ובמשפטי ילכו וחקתי ישמרו ועשו אותם: וישבו על
 הארץ אשר נתתי לעבדי לעקב כאשר ישבו בה אבותיכם
 וישבו עליה הטה ובניהם ובני בניהם עד עולם ודוד עבדי
 נשאר להם לעולם: וכרתי להם ברית שלום ברית עולם יהיה
 אותם ונתתים והרביתיהם ונתתיהם את מקדשי בתוכם
 לעולם: והיה משפני עדיהם והיותי להם לאלהים והמה
 יהיו לי לעם: וידעו הגוים כי אני יהוה מקדש את ישראל
 בהיות מקדשי בתוכם לעולם:

חברו ק
חברו ק

חברו ק

ת

יהיו קרי

הפטרות ויח יעקב במלכוס א כסימן ב

ויקרבו ימדרור למות ויצו את שלמה בנו לאמר:
 אנכי הולך בדרך כל הארץ וחזקת והיית ראש
 ושמרת

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p04
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

The PORTION for MIKKEATS.

people not be afraid? shall there be evil in a city, and the Lord hath not done it? Surely, the Lord God will do nothing, but he revealeth his secret unto his servants the prophets. The lion hath roared, who will not fear? the Lord God hath spoken, who can but prophesy?

The PORTION for MIKKEATS.

First of Kings Chap. III.

And Solomon awoke, and behold, it was a dream: and he came to Jerusalem, and stood before the ark of the covenant of the Lord, and offered up burnt-offerings, and offered peace-offerings, and made a feast to all his servants. Then came there two women that were harlots unto the king, and stood before him. And the one woman said, O my lord, I and this woman dwell in one house, and I was delivered of a child, with her in the house. And it came to pass the third day after that I was delivered, that this woman was delivered also and we were together; there was no stranger with us in the house save we two in the house. And this woman's child died in the night; because she overlaid it. And she arose at midnight, and took my son from beside me, while thine handmaid slept, and laid it in her bosom, and laid her dead child in my bosom. And when I arose in the morning to give my child suck, behold, it was dead: but when I had considered it in the morning, behold, it was not my son which I did bear. And the other woman said, Nay; but the living is my son, and the dead is thy son; and this said, No; but the dead is thy son, and the living is my son: Thus they spake before the king. Then said the king, The one saith, This is my son, that liveth, and thy son is the dead; and the other saith, Nay, but thy son is the dead, and my son is the living. And the king said, bring me a sword; And they brought a sword before the king. And the king said, Divide the living child in two, and give half to the one, and half to the other. Then spake the woman whose the living child was, unto the king, (for her bowels yerned upon her son) and she said, O my lord, give her the living child, and in no wise slay it: but the other said, Let it be neither mine nor thine, but divide it. Then the king answered and said, Give her the living child, and in no wise slay it: she is the mother thereof. And all Israel heard of the judgment which the king had judged, and they feared the king: for they saw that the wisdom of God was in him to do judgment. So king Solomon was king over all Israel.

The

הפטרת וישב

לא יחרדו אסתי יהיה רעה בעיר ויהיה לא עשה: כי לא
יעשה אדני יהיה דבר כי אס-גלה סודו אל עבדיו הנבאים
ארוה שאג מי לא ירא אדני יהיה דבר מי לא ינבא:

הפטרת מקץ במלכים א' סימן ב'

ויקץ שלמה והנה חלום נבא ירושלם ועמד לפני
ארוה ברית יהודה ועל עלות ועש שלמים ועש
משתה לכל עבדיו: אז תבאנה שתיים נשים וזאת אל-המלך
ותעמדנה לפניו: ותאמר האשה האחת בי אדני אני והאשה
הזאת ישבת בבית אחד ואלד עמה בבית: ויהי ביום השלישי
לדתי ותלד גם-האשה הזאת ואנחנו יהיו אי-זר אתנו
בבית וזלתי שתיים-אנחנו בבית: וימת בן-האשה הזאת לילד
אשר שכבה עליו: ותקם בתוך הלילה ותקח את-בני מאצלה
ואמרה ישנה ותשיכיהו בחיקה ואת-בנה רמת השיכיה
בהיקי: ואקם בבקר להיגיק את-בני והנה-מת ואת-בנו אשר
בבקר והנה לא-דעה בני אשר ילדתי: ותאמר האשה האחרת
לא כי בני החי ובגד רמת וזאת אמרת לא כי בגד רמת ובני
החי ותדברנה לפני המלך: ויאמר המלך זאת אמרת וחי
בני החי ובגד רמת וזאת אמרת לא כי בגד רמת ובני החי:
ויאמר המלך קחיו-לי חרב ויביאו חרב לפני המלך: ויאמר
המלך גזרו את-הילד החי לשנים ותנו את-החצי לאחת ואת
החצי לאחת: ותאמר האשה אשר-בנה החי אל-המלך כי
נכמרו רחמיה ער-בנה ותאמר ובי אדני תנו-לה את-החוד
החי והמת חל-תמיתהו וזאת אמרת גם-לי לא יחיה
גזרו: ויען המלך ויאמר תנו-לה את-הילד החי והמת לא
תמיתהו היא אמו: וישמעו כל-ישראל את-המשפט אשר
שפט המלך ויראו מפני המלך כי ראו כי-חכמת אלוהים בקרב
לעשות משפט: ויהי המלך שלמה מלך על-כל-ישראל ויהי

ט

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p04
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

The PORTION for VAYEASHEAV.

of Ephraim, and the fields of Samaria, and Benjamin shall possess Gilead. And the captivity of this host of the children of Israel shall possess that of the Canaanites, even unto Zarephath; and the captivity of Jerusalem, which is in Sepharad, shall possess the cities of the south. And favours shall come upon mount Zion to judge the mount of Esau; and the kingdom shall be the Lord's.

The PORTION for VAYEASHEAV.

Amos Chap. II.

Thus saith the Lord, For three transgressions of Israel and for four I will not turn away the punishment thereof; because they sold the righteous for silver, and the poor for a pair of shoes. That pant after the dust of the earth on the head of the poor, and turn aside the way of the meek; and a man and his father will go in unto the same maid, to profane my holy name. And they lay themselves down upon clothes laid to pledge, by every altar, and they drink the wine of the condemned in the house of their god. Yet destroyest I the Amorite before them, whose height was like the height of the cedars, and he was strong as the oaks, yet I destroyed his fruit from above, and his roots, from beneath. Also I brought you up from the land of Egypt, and led you forty years through the wilderness, to possess the land of the Amorite. And I raised up of your sons for prophets, and of your young men for Nazarites. Is it not even thus, O ye children of Israel, saith the Lord? But ye gave the Nazarites wine to drink, and commanded the prophets, saying, prophesy not. Behold, I am pressed under you, as a cart is pressed that is full of sheaves. Therefore the swift shall perish from the swift, and the strong shall not strengthen his force, neither shall the mighty deliver himself. Neither shall he stand that handleth the bow, and he that is swift of foot shall not deliver himself, neither shall he that rideth the horse deliver himself. And he that is courageous among the mighty, shall flee away naked in that day, saith the Lord. Hear this word that the Lord hath spoken against you, O children of Israel, against the whole family which I brought up from the land of Egypt, saying, you only have I known of all the families of the earth; therefore I will punish you for all your iniquities. Can two walk together except they be agreed? Will a lion roar in the forest when he hath no prey? will a young lion cry out of his den, if he have taken nothing? Can a bird fall in a snare upon the earth where no gin is for him? shall one take up a snare from the earth, and have taken nothing at all? Shall a trumpet be blown in the city, and the people

פמרת ושלח

גמלת תחלה ושלח
גמלת דושלים גמלת
ואשעים בתר ציון לשלח
הה להקה המלכה

עבד בנות יצחק ביעזר סימן ב

שלשה פשע ישראל
בכסף צדק ואבן שבת
בראש רעים ורחם
למען חלל אתם קדש
בלמזבת ויון עשיתם
אתי את האמרי ממונים
אלונים ואשמד פרי
אתכם מארץ מצרים
מה את ארץ האמרי
דיכם לגורים דתא
את הגורים ויון עליהם
כי מעיק תחתכם פתח
: ואבד מנום מקד
בגששו ותבש הקשת
ב הסוס לא מלש בגשו
מה הוא נאם יתיהוה
נה עליכם בני ישראל
ארץ מצרים לאמר יתיהוה
מה עליבן אפקד עליכם
תהנו בלתי אבונתיהוה
תן בפיך קולו ממענות
הארץ ומקוש און תה
בוד: איתקע שופר בתר

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p04
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

הפטרת וישלח

שָׁדָה שְׁמֵרוֹן וּבְנִימָן אֶת־הַגִּלְעָד : וּגְלַת הַחֵלֶה הָיְתָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר־כָּנְעַנִים עַד־צַרְפַּת וּגְלַת יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר בְּסַפְרָד יִרְשׁוּ
אֶת עָרֵי הַנֶּגֶב : וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹט אֶת־הָרֹדֶף
עֲשׂוּ וְהִיתָה לִיהוָה הַמְּלוּכָה :

הפטרה וישב בתרי עשר בעמס סיון ב'

כֹּה אָמַר יְהוָה עַל־שִׁלְשָׁה פְּשָׁעֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל־אַרְבַּעַה לֹא
אֲשִׁיבוּנוּ עַל־מִכְרָם בְּכֶסֶף צְדִיק וְאֲבִיוֹן בְּעֵבֹר נְעִלִים :
הַשָּׂאֲפִים עַל־עַפְר־אֶרֶץ בְּרֹאשׁ הַלֵּים וְהַרְדֵּף עֲנוּסִים יְטוּ וְאֲשֶׁר
וְאָבִיו יִלְכוּ אֶל־הַנְּעֵרָה לְמַעַן חַלֵּל אֶת־שֵׁם קֹדְשִׁי : וְעַל־
בְּנֵדִים חֲבָלִים יְטוּ אֲצֵל כָּל־מִזְבְּחַ וַיִּין עֲנוּשִׁים יִשְׁתּוּ בֵּית
אֱלֹהֵיהֶם : וְאֲנֹכִי הִשְׁמַדְתִּי אֶת־הָאָמְרִי מִפְּנֵיהֶם אֲשֶׁר כָּנְעַה
אֲרוּסִים גָּבְהוּ וְחָסַן הוּא כְּאֱלוֹנִים וְאֲשִׁמִּיד פְּרִיו מִמַּעַל וְשִׁרְשׁוֹ
מִתַּחַת : וְאֲנֹכִי הַעֲלִיתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְאוֹלַךְ אֶתְכֶם
בְּמִדְבַר אַרְבָּעִים שָׁנָה לְרִשְׁתָּ אֶת־אֶרֶץ הָאָמְרִי : וְהָקִים
מִבְּנֵיכֶם לְנָבִיאִים וּמִבְּחֹרֵיכֶם לְנֹזְרִים הַאֵף אִין־זֹאת בְּיַד
יִשְׂרָאֵל נֹאם־יְהוָה : וְתִשְׁקוּ אֶת־הַנְּזֹרִים יִין וְעַל־הַנְּבִיאִים צִוִּיתִם
לֵאמֹר לֹא תִנְבְּאוּ : דַּבְּרָה אֲנֹכִי מֵעַק תַּחֲתִיכֶם כַּאֲשֶׁר תִּשְׁקוּ
הַעֲגֹלָה הַמְּלֻאָה לֵה עֲמִיר : וְאֲבַד מְנוּס מִקַּל וְחֹזֶק לֹא־
יֵאֱמָץ כָּחוּ וּגְבוּר לֹא־יִמְלֹט נַפְשׁוֹ : וְתִפֹּשׂ הַקִּישָׁת לֹא־עֲמַד
וְקַל בְּרַגְלָיו לֹא יִמְלֹט וְרֶכֶב הַסּוּס לֹא יִמְלֹט נַפְשׁוֹ : וְהָפִץ
דָּבוּ בַּגְּבוּרִים עָרוֹס יָנוּס בַּיּוֹם הַהוּא נֹאם־יְהוָה : שִׁמְעוּ אֶת־
דִּבְרֵי הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה עֲלֵיכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל כָּל
הַמִּשְׁפָּחָה אֲשֶׁר הַעֲלִיתִי מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר : רַק אַתֶּם
יָדַעְתִּי מִקַּל מִשְׁפָּחוֹת הָאָדָמָה עַל־כֵּן אֶפְקֹד עֲלֵיכֶם אֶת־
כָּל־עֹנֹתֵיכֶם : הִילְכוּ שְׁנַיִם יַחְדָּו בְּלִתי אִם־נִזְעָדוּ : הִישָׁא
אֲרִיה בַּיַּעַר וְטָרַף אִין לֹו הִיתָו כַּפִּיר קוֹלוּ מִמַּעַנְתּוּ בְּלִתי אִם־
לְכָד : הַתְּפוּד צְפוּר עַל־פַּח הָאֶרֶץ וּמוֹקֵשׁ אִין לֵה הַיַּעֲלָה־
פַּח מִן־הָאָדָמָה וְלְכָד לֹא יִלְכָד : אִם־יִתְקַע שׁוֹפָר בַּעֵר וְעָם
לֹא

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

The PORTION for VAYISHLACH.

clefts of the rock, whose habitation is high, that faith in his heart. Who shall bring me down to the ground? Though thou exalt thyself as the eagle, and though thou set thy nest among the stars, thence will I bring thee down, saith the Lord. If thieves came to thee, if robbers by night, (how art thou cut off!) would they not have stolen till they had enough? if the grape-gatherers came to thee, would they not leave some grapes? How are the things of Esau searched out! how are his hid things fought up! All the men of thy confederacy have brought thee even to the border: the men that were at peace with thee have deceived thee, and prevailed against thee: they that eat thy bread, have laid a wound under thee: there is none understanding in him. Shall I not in that day, saith the Lord, even destroy the wife men out of Edom, and understanding out of the mount of Esau? And thy mighty men, O Teman, shall be dismayed, to the end that every one of the mount of Esau may be cut off by slaughter. For thy violence against thy brother Jacob, shame shall cover thee, and thou shalt be cut off for ever. In the day that thou stoodest on the other side, in the day that the strangers carried away captive his forces, and foreigners entered into his gates, and cast lots upon Jerusalem, even thou wast as one of them: But thou shouldest not have looked on the day of thy brother, in the day that he became a stranger; neither shouldest thou have rejoiced over the children of Judah, in the day of their destruction; neither shouldest thou have spoken proudly in the day of distress: thou shouldest not have entered into the gate of my people in the day of their calamity; yea, thou shouldest not have looked on their affliction in the day of their calamity; nor have laid hands on their substance in the day of their calamity: Neither shouldest thou have stood in the cross-way, to cut off those of his that did escape; neither shouldest thou have delivered up those of his that did remain in the day of distress. For the day of the Lord is near upon all the heathens: as thou hast done, it shall be done unto thee; thy reward shall return upon thine own head. For as ye have drunk upon my holy mountain, so shall all the heathen drink continually, yea, they shall drink, and they shall swallow down, and they shall be as though they had not been. But upon mount Zion shall be deliverance, and there shall be holiness, and the house of Jacob shall possess their possession. And the house of Jacob shall be a fire, and the house of Joseph a flame, and the house of Esau for stubble, and they shall kindle in them, and devour them, and there shall not be any remaining of the house of Esau; for the Lord hath spoken it. And they of the south shall possess the mount of Esau; and they of the plain, the Philistines; and they shall possess the field

הבטרת וישנה

כל מרום שבתאמר ברוח
בבשר ואם ברוח סוככים
ס נגבים בארץ אם יחיד
ס אם בגנים בארץ הוא
עשו נבעו מצפוני עני
יה יכלו לה אנשי שלום
נה בו: הלא ביום הוא
אדום ותבניה מחר עשו ויהי
מחר עשו מקמל: מתים
עולם: ביום עמדה מנדה
הו שער וער יושלם ויהי
תרא ביום אהיה ביום
ס אדם ואל תמלוך ביום
יום אדם אל תרא גם אהיה
בחילו ביום אדו: ואהיה
ציו ואר תסגר שרדו ביום
גום כאשר עשית עשית
שתיתם על הר קדש שית
וא היו: ובקר ציון תהיה
אר מורשדים: ויהי
ת עשו לקש דלקו ביום
ו כי יהיה דבר וירשו הגב
ס וירשו אר שדה אהיה
לזה

הפטרת וישלח

הַשִּׁי אֶךְ שָׁכַנִי בַחֲגוּי־סַלַע מְרוֹם שִׁבְתוּ אִמְר בְּלִבּוֹ מִי וְיִרְדְּנִי
 אֶרֶץ: אִם־תִּגְבִּיהַ כְּנֶשֶׁר וְאִם־בֵּין־כּוֹכָבִים שִׁים קָדַךְ מִשָּׁם
 אוֹרִידֶךָ נֹאֵם־יְהוָה: אִם־גִּבְנָבִים בְּאוֹר־לֶךְ אִם־שִׁדְדֵי לֵילֶךָ אִיךָ
 גְּדַמִּיתָה הֲלֹא יִגְנְבוּ הַיָּם אִם־בְּצָרִים בְּאוֹר־לֶךְ הֲלוֹא־יִשְׁאוּנִי
 עַלְלוֹת: אִיךָ נִחַפְּשׂוּ עֲשׂוּ נִבְעוּ מִצְּפָנָיו: עַד־הַגְּבוּל שְׁלַחֶךָ
 כָּל־אִנְשֵׁי בְרִיתֶךָ הַשִּׁי אִיךָ יִכְלוּ לֶךְ אִנְשֵׁי שְׁלֹמֶךָ לַחֲמֶךָ יִשְׁמְרוּ
 מְזוֹר מַתְחִיקֶךָ אִין תְּבוּנָה בּוֹ: הֲלוֹא בְּיוֹם הַהוּא נֹאֵם־יְהוָה
 וְהָאֲבֹדְתִי חַכְמִים מְאֹדֹם וְתְבוּנָה מִהֵרַ עֲשׂוּ: וְחַתּוּ גְבוּרֶיךָ
 תִּימֹן לְמַעַן יִפְרֹת־אִישׁ מִהֵרַ עֲשׂוּ מִקְּטָל: מִחַמְסִם אֲחִיךָ יַעֲקֹב
 תִּכְסֶּךָ בּוֹשֶׁה וְנִכְרַת לְעוֹלָם: בְּיוֹם עַמְדָּךָ מִנְּגִד בְּיוֹם שְׁבוֹת
 זָרִים חִילוֹ וְנִכְרִים בְּאֹר־שַׁעְרֹ וְעַד־יְרוּשָׁלַם יִדּוּ גוֹרֵל גַּם־
 אַתָּה בְּאֶחָד מֵהֵם: וְאֵל־תֵּרָא בְּיוֹם־אֲחִיךָ בְּיוֹם נִכְרוֹ וְאֵל־
 תִּשְׁמַח לְבַנְי־יְהוּדָה בְּיוֹם אָבְדָם וְאֵל־תִּגְדֹל פִּיהַ בְּיוֹם צָרָה:
 אֵל־תִּבּוֹא בְּשַׁעַר־עַמִּי בְּיוֹם אִידָם אֵל־תֵּרָא גַם־אַתָּה בְּרַעְיוֹ
 בְּיוֹם אִידוֹ וְאֵל־תִּשְׁלַחְנָה בְּחִילוֹ בְּיוֹם אִידוֹ: וְאֵל־תַּעֲמֵד עַל־
 הַפָּרֶק לְהִכְרִית אֶת־פְּלִיטָיו וְאֵל־תִּסְגֵּר שְׂרִידָיו בְּיוֹם צָרָה: כִּי־
 קָרֹב יוֹם־יְהוָה עַל־כָּל־הַגּוֹיִם כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ יַעֲשֶׂה לֶךְ נִמְלֶךְ
 יִשׁוּב בְּרֹאשׁוֹ: כִּי כַּאֲשֶׁר שְׁתִּיתֶם עַל־הַר קָדְשִׁי יִשְׁתּוּ כָּל־הַגּוֹיִם
 תִּמְדוּ וְשָׁתוּ וְדָעוּ וְהָיוּ כְּלוֹא הָיוּ: וּבִהֵר צִוּוּ תִּהְיֶה פְּלִיטָה
 וְהָיָה קִדְשׁ וִירֵשׁוּ בֵּית יַעֲקֹב אֶת מוֹרְשֵׁיהֶם: וְהָיָה בֵּית־יַעֲקֹב
 אִישׁ וּבֵית יוֹסֵף לְהִבְהוּבִית עֲשׂוּ לֶקֶשׁ וְדַלְקוּ בְּהֵם וְאִכְלוּם
 וְלֹא־יִהְיֶה שְׂרִיד לְבֵית עֲשׂוּ כִּי־יְהוָה דִּבֶּר: וִירֵשׁוּ הַגִּבּוֹר אֶת־דָּר
 עֲשׂוּ וְהִשְׁפִּילָה אֶת־פְּלִשְׁתִּים וִירֵשׁוּ אֶת־שָׂדֵה אֲפְרַיִם וְאֶת־
 שָׂדֵה

שערי קר

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_usemap-google

The PORTION for VAYISHLACH.

took him away in my wrath. The iniquity of Ephraim is bound up: his sin is hid. The sorrows of a travailing woman shall come upon him: he is an unwise son; for he should not stay long in the place of the breaking forth of children. I will ransom them from the power of the grave: I will redeem them from death: O death, I will be thy plagues; O grave, I will be thy destruction; repentance shall be hid from mine eyes. Though he be fruitful among his brethren, an east wind shall come, the wind of the Lord shall come up from the wilderness, and his spring shall become dry, and his fountain shall be dried up: he shall spoil the treasure of all pleasant vessels. Samaria shall become desolate; for she hath rebelled against her God: they shall fall by the sword; their infants shall be dashed in peices, and their women with child shall be ripped up.

O Israel, return unto the Lord thy God; for thou hast fallen by thine iniquity. Take with you words, and turn to the Lord; say unto him, take away all iniquity, and receive us graciously: so will we render the calves of our lips. Asshur shall not save us; we will not ride upon horses, neither will we say any more to the work of our hands, ye are our gods: for in thee the fatherless findeth mercy. I will heal their backsliding, I will love them freely: for mine anger is turned away from him. I will be as the dew unto Israel; he shall grow as the lily, and cast forth his roots as Lebanon. His branches shall spread, and his beauty shall be as the olive-tree, and his smell as Lebanon. They that dwell under his shadow shall return; they shall revive as the corn, and grow as the vine: the scent thereof shall be as the wine of Lebanon. Ephraim shall say, what have I to do any more with idols? I have heard him, and observed him; I am like a green fir-tree; from me is thy fruit found. Who is wise, and he shall understand these things? prudent, and he shall know them? for the ways of the Lord are right, and the just shall walk in them: but the transgressors shall fall therein.

The Portion for Vayishlach, according to the Portuguese.

Obadiah Chap. I.

The vision of Obadiah. Thus saith the Lord God, concerning Edom, We have heard a rumour from the Lord, and an ambassador is sent among the heathen, Arise, ye, and let us rise up against her in battle. Behold, I have made thee small among the heathen: thou art greatly despised. The pride of thine heart hath deceived thee: thou that dwellest in the

B. 2

clefts

אֶת־לֶחֶם מִלֶּחֶם בְּאֶפֶי וְאָקַח בְּאֶבְרָתִי: צָרוּר עוֹן אֲמַרְסֶה
 צְפוּנָה חֲטָאוֹתָיו: חֶבְלֵי יוֹלְדָה יִבְאוּ לוֹ הוּא-בְּלוֹא חֶכְמֵי עֵת
 לֹא יֵעָמֵד בְּמִשְׁפַּר בְּנִים: מִיַּד שְׂאוֹל אֶפְדֶּם מִמּוֹת אֲנָאֵלֶם אֲחֵי
 דְּבָרֶיךָ מוֹרֵת אֶהְיֶה קֶטְבֶּךָ שְׂאוֹל נָחֵם יִסְתַּר מֵעֵינַי: כִּי הוּא
 בֶּן אַחִים יִפְרֵא יִבּוֹא קָדִים רוּחַ יְהוָה מִמְדַּבֵּר עֲלָה וּבִשׁ
 מְקוֹרוֹ וַיַּחֲרֵב מֵעַנּוֹ הוּא יִשְׁסֶה אוֹצַר כָּל-כְּלֵי חֲמֹדָה:
 תֵּאשֶׁם שְׂמֹרוֹן כִּי מֵרֵתָה בְּאֱלֹהֶיךָ בְּחָרְבְּיָפְלוֹ עֲלֵיהֶם
 יִרְפְּשׂוּ וְהִרְיוֹתִי יִבְקֶעוּ:

יְשׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי כִשְׁלֹת בְּעוֹנֶיךָ
 קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֵלַי יְהוָה אָמְרוּ אֵלָיו
 בְּלֹת־תִּשָּׂא עוֹן וְקַח-טוֹב וּגְשִׁלְמָה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ: אֲשׁוּר וְלֹא
 יוֹשִׁיעֵנו עַל-סוֹס לֹא נִרְכָּב וְלֹא-נֹאמַר עוֹד אֱלֹהֵינוּ לְמַעֲשֵׂה
 יָדֵינוּ אֲשֶׁר-בְּךָ יְרַחֵם יִתּוֹם: אֲרַפֵּא מִשׁוּבָתְכֶם אֲהַבֶּם נִדְבָה
 כִּי יִשָּׁב אִפִּי מִמְּנוּ: אֲהִיָּה כְּטַל לְיִשְׂרָאֵל יִפְרַח כִּשְׁוֹשְׁנָה וְיִרְד
 שְׂרָשׁוּ בְּלִבָּנוֹן: יִלְכוּ וַיִּנְקוּתֵינוּ וַיְהִי כְנִית הַדּוֹד וְרֵית לֹו בְּלִבָּנוֹן:
 יִשְׁבוּ יִשְׁבֵי בְּצִלּוֹ יִחִיו דְּגוֹן וַיִּפְרְחוּ כִּגְפָן זָכְרוּ בֵּין לִבָּנוֹן: אֲפָרִים
 מֵה-לֵי עוֹד לְעֻצְבִים אֲנִי עֲנִיתִי וְאֲשׁוּרְנוּ אֲנִי כְּבָרוּשׁ רַעְנָן מִמְּנֵי
 פְּרִיךָ נִמְצָצָא: מִי חֶכֶם וַיְבוֹן אֱלֹה גְבוֹן וַיִּדְעֶם כִּי יִשְׁרִים הִרְבִּי
 יְהוָה וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָּם:

הפטרות וישלח כמנהג ספרדים בתרי נעשה כעבודה סימן א'

חֲזוֹן עֲבַדְיָה בֶּה-אָמַר אֲדוֹנָי יְהוָה לְאָדוֹם שְׁמוּעָה שָׁמַעְנוּ
 מֵאֵת יְהוָה וְצִיר בְּגוֹיִם שְׁלַח קוֹמוּ וְנִקְוָמָה עֲלֵיךָ
 לְמַלְחָמָה: הִנֵּה קִטְוֹן נִתְתִּיד בְּגוֹיִם בְּזוּי אֶתָּה מְאֹד: זְרוֹן לִבִּי
 הַשִּׁיֵּאֵד

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access

The PORTION for VAYEATSEA.

yea, he had power over the angel, and prevailed: he wept, and made supplication unto him; he found him in Beth-el, and there he spake with us; even the Lord God of hosts, the Lord is his memorial. Therefore turn thou to thy God: keep mercy and judgment, and wait on thy God continually. He is a merchant, the balances of deceit are in his hand: he loveth to oppress. And Ephraim said, yet I am become rich, I have found me out substance in all my labours they shall find none iniquity in me that were sin. And I that am the Lord thy God from the land of Egypt, will ye make thee to dwell in tabernacles, as in the days of the solemn feast? I have also spoken by the prophets, and I have multiplied visions, and used similitudes, by the ministry of the prophets. Is there iniquity in Gilead? surely they are vanity, they sacrifice bullock in Gilgal; yea, their altars are as heaps in the furrows of the field.

by the
ministry.
Heb. by the
hand.

Here the Germans begin Vayishlach.

And Jacob fled into the country of Syrai, and Israel served for a wife, and for a wife he kept sheep. And by a prophet the Lord brought Israel out of Egypt, and by a prophet was he preserved. Ephraim provoked him to anger most bitterly; therefore shall he leave his blood upon him, and his reproach shall his Lord return unto him. When Ephraim spake trembling, he exalted himself in Israel; but when he offended in Baal, he died. And now they sin more and more, and have made them molten images of their silver, and idols according to their own understanding, all of it the work of the craftsmen: they say of them, let the men that sacrifice, kiss the calves. Therefore they shall be as the morning cloud, and as the early dew that passeth away; as the chaff that is driven with the whirlwind out of the floor, and as the smoke out of the chimney. Yet I am the Lord thy God from the land of Egypt, and thou shalt know no God but me: for there is no favour beside me. I did not know thee in the wilderness, in the land of great drought. According to their pasture, so were they filled: they were filled, and their heart was exalted; therefore have they forgotten me. Therefore I will be unto them, as a lion; as a leopard by the way will I observe them. I will meet them as a bear that is bereaved of her whelps, and will rent the caul of their heart, and there will I devour them like a lion: the wild-beast shall tear them. O Israel, thou hast destroyed thyself: but in me is thine help. I will be thy king: where is any other that may save thee in all thy cities? and thy judges of whom thou saidst, give me a king and princes? I gave thee a king in mine anger, and took

אלהים : וישר לא מלאך ויכל בכה ויתחנן לו בית אל ימצאו
 ושם ידבר עמנו : ויהיה אלהי הצבאות יהיה זכרו : ואחרי
 באלהיה תשוב חסד ומשפט שמר וקנה אל-אלהיה תמיד
 כנענו בידו מאזני מרמה לעשק אהב : ויאמר אפרים א
 עשרתי מצאתי און לי כל-יגעי לא ימצאו לי עון אשר
 חטא : ואנכי יהיה אלהיה מארץ מצרים עד אושבו
 באהלים בימי מועד : ודברתי על-הנביאים ואנכי חזון
 הרביתי וביד הנביאים אדמה : אם-גלעד און אד-שווא
 בגלגל שורים זבתו גם מזבחותם בנדרים על תלמי שדני

כאן מתחילים האשכנזים הפטרות וישלח

ויברח יעקב שדה ארם ויעבר ישראל באשה ובאשה
 שמר : ובנביאי העלה יהיה את ישראל ממצרים
 ובנביאי גשומר : הכעיס אפרים תמורים ודמיו עזו
 יטוש וחרפתו ישיב לו אדניו : כדבר אפרים רתת נשא הוא
 במשראל ויאשם בפעל וימת : ועתה יוסיפו לחטא ויעשו
 להם מסכרה מפספסם כתבונים עצבים מעשה חרשים
 בלה להם הם אמרים זבתי אדם עגלים ישקון : לכן יהיו
 בענו בקר ובטל משפים הלך כמץ יסער מנרו וקעשו
 מארבה : ואנכי יהיה אלהיה מארץ מצרים ואלהים זולתי לא
 תדע ומושע אין בלתי : אני ידעתיה במדבר בארץ
 תלאובת : במרעיתם וישבעו שבעו וירם לבם על-כן
 שכחוני : ואהי להם כמו-שחל כגמר ער-דרדך אשור : אפנישם
 כדב שפול ואקרע סגור לבם ואכלם שם-פלביא חית השדה
 תבקעם : שחתך ישראל כירבי בעזרה : אהי מלכך אפוא
 ויושיעך בכל-עריה ושפטך אשר אמרת תנה לי מלך ושרים :

אתן

The PORTION for TOELDOETH.

and the lame, and the sick ; thus ye brought an offering : should I accept this of your hands ? saith the Lord. But cursed be the deceiver, which hath in his flock a male, and voweth and sacrificeth unto the Lord a corrupt thing: for I am a great king, saith the Lord of hosts, and my name is dreadful among the heathen. And now, O ye priests, this commandment is for you. If ye will not hear, and if ye will not lay it to heart, to give glory unto my name, saith the Lord of hosts, I will even send a curse upon you, and I will curse your blessings : yea, I have cursed them already, because ye do not lay it to heart. Behold, I will corrupt your seed, and spread dung upon your faces, even the dung of your solemn feasts ; and one shall take you away with it : and ye shall know that I have sent this commandment unto you, that my covenant might be with Levi, saith the Lord of hosts. My covenant was with him of life and peace ; and I gave them to him, for the fear wherewith he feared me, and was afraid before my name. The law of truth was in his mouth, and iniquity was not found in his lips : he walked with me in peace and iniquity, and did turn many away from iniquity. For the priest's lips should keep knowledge, and they should seek the law at his mouth : for he is the messenger of the Lord of hosts.

The PORTION for VAYEATSEA YAENKOEV.

Hosea Chap. XI.

(And is also in part the Portion of Vayishlach, according to the Germans)

And my people are bent to backsliding from me: though they called them to the most high, none at all would exalt him. How shall I give thee up Ephraim ? how shall I deliver thee Israel ? how shall I make thee as Admah ? how shall I set thee as Zeboim ? mine heart is turned within me, my repentings are kindled together. I will not execute the fierceness of mine anger, I will not return to destroy Ephraim : for I am God, and not man ; the holy one in the midst of thee, and I will not enter into the city. They shall walk after the Lord : he shall roar like a lion : when he shall roar, the children shall tremble from the west. They shall tremble as a bird out of Egypt, and as a dove out of the land of Assyria : and I will place them in their houses, saith the Lord. Ephraim compasseth me about with lies, and the house of Israel with deceit : but Judah yet ruleth with God, and is faithful with the saints. Ephraim feedeth on wind, and followeth after the east wind : he daily increaseth lies and desolation, and they do make a covenant with the assyrians, and oil is carried into Egypt. The Lord hath also a controversy with Judah, and will punish Jacob according to his ways ; according to his doings will he recompense him. He took his brother by the heel in the womb, and by his strength he had power with God : yea,

punish Heb.
visit upon.

הפטרת תולדות

ואת הפסח ואת החולה והבאתם את-המנחה הארצה
אותה מידכם אמר יהוה : וארוך נוכל ויש בעדרו זכר
ונודר וזובה משחת לאדני כי מלך גדול אני אמר יהוה צבאות
ושמי נורא בגוים : ועתה אליכם המצוה הזאת הכהנים :
אס-לא תשמעו ואס-לא תשימו על-לב לתת פבוד לשמי
אמר יהוה צבאות ושלחתי בכס את-המארה וארותי את-
ברכותיכם וגם ארותיה כי אינכם שמים על-לב : הנני גער
לכם את-הזרע וזרותי פרש על-פניכם פרש חניכם ונשא
אתכם אליו : וידעתם כי שלחתי אליכם את-המצוה הזאת
להיות בריתי את-זלתי אמר יהוה צבאות : בריתי והיתה
אתו חתיים והשלום ואתגם-לו מורא ויראני ומפני שמי נתת
הוא : תורת אמר היתה בפיהו ועולה לא-נמצא בשפתיו
בשלום ובמשורר הלך לחי ורבים השיב מעון : כי
שכתי כהן ישמר-ידעת ותודרה יבקשו מפיהו כי מלאך

הפטרת ויצא יעקב כרושע סוכן יוא

וריא הפטרת וישלה כמנהג האשכנזים

ועמי תלואים למשובתי ואל-על יקר אהוי יחד לא ירומם :
איד אתנה אפרים אמנה ישראל איד אתנה כאדמה
אשימך בצבאים נהפך עלי לבי יחד נכמרו נחומי : לא
אעשה חרון אפי לא אשוב לשחת אפרים כי אל אני
ולא-איש בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר : אחרי יהוה ילכו
כארורה ישאג ביה הוא ישאג ויחרדו בגים מים : יחרדו כצפור
ממצרים וכיננה מארץ אשור והושבתים על-בתיהם נאמי
יהוה : סבבני בכחש אפרים ובמרמה בית ישראל ויהודה עו
רד עס-אל ועס קדשים נאמן : אפרים רעה רוח ורדף קדים
כל-היום פגב וישד ורבה וברית עם-אשור יכרתו ושמן למצרים
יובל : וריב ליהודה עם-יהודה ולפקד על-יעקב פדרבו
כמעלליו ישיב לו : בבטן עקב את-אחיו ובאונו שרה את-
אלהים

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pbp
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

The PORTION for CHAYEAY SARAH.

Bath-sheba : and she came into the king's presence, and stood before the king. And the king swore, and said, as the Lord liveth, that hath redeemed my soul out of all distress. Even as I swear unto thee by the Lord God of Israel, saying, assuredly Solomon thy son shall reign after me, and he shall sit upon my throne in my stead ; even so will I certainly do this day. Then Bath-sheba bowed with her face to the earth, and did reverence to the king, and said, let my lord king David live for ever.

The PORTION for TOELDOETH YITSCHAK.

Malachi Chap. I

The burden of the word of the Lord to Israel by the hand of Malachi. I have loved you, saith the Lord : yet ye say, wherein hast thou loved us ? was not Esau, Jacob's brother ? saith the Lord : yet I loved Jacob, and I hated Esau, and laid his mountains and his heritage waste for the dragons of the wilderness. Whereas Edom saith, we are impoverished, but we will return and build the desolate places : thus saith the Lord of hosts, they shall build, but I will throw down, and they shall call them, the border of wickedness, and the people against whom the Lord hath indignation for ever. And your eyes shall see, and ye shall say, the Lord will be magnified from the border of Israel. A son honoureth his father, and a servant his master : if then I be a father, where is mine honour ? and if I be a master, where is my fear ? saith the Lord of hosts unto you, O priests that despise my name : and ye say, wherein have we despised thy name ? ye offer polluted bread upon mine altar ; and ye say, wherein have we polluted thee ? in that ye say, the table of the Lord is contemptible. And if ye offer the blind for sacrifice, is it not evil ? and if ye offer the lame and sick, is it not evil ? offer it now unto thy governor, will he be pleased with thee, or except thy person ? saith the Lord of hosts. And now, I pray you, beseech God that he will be gracious unto us : this hath been by your means : will he regard your persons ? saith the Lord of hosts, who is there even among you that would shut the doors for nought ? neither do ye kindle fire on mine altar for nought. I have no pleasure in you, saith the Lord of hosts, neither will I accept offering at your hand. For from the rising of the sun even unto the going down of the same, my name shall be great among the gentiles, and in every place incense shall be offered unto my name, and a pure offering ; for my name shall be great among the heathen, saith the Lord of hosts. But ye have profaned it, in that ye say, the table of the Lord is polluted, and the fruit thereof, even his meat is contemptible. Ye said also, behold, what a weariness is it ! and ye have snuffed at it, saith the Lord of hosts ; and ye brought that which was torn, and

וְהָיָה שָׂרָה וְתוֹלְדוֹתָהּ
עָמַד לְפָנָי הַמֶּלֶךְ : וַיִּשְׁתַּבַּח
אֶת־נַפְשׁוֹ מִכַּדְוֵי־הַיָּם
אֶל־לֵאמֹר בְּרִישׁוֹמָהּ בְּנֵי
תַחְתִּי כִּי בֶן־אֲשֶׁר־הוּא
אֶרְצֵנּוּ וְתִשְׁתַּחֲוֶה לְמֶלֶךְ וְהֵאמִיר
מֶלֶךְ דָּוִד לְעַלְמִים :

וְהָיָה יְצִיג כְּחֹזֵק עֵשָׂה כְּמֵלֶכֶהּ כִּסְאָהּ
יִשְׂרָאֵל בְּיַד מְלָאכֵי : אֲשֶׁר־
מִרְתָּם בְּמִוּה אֲרֵבְתֵיהֶם הַחַיִּים
אֲתֵי-עֵקֶב : וְאֲתֵי-שֵׁשׁ שְׁנָתַיִם
הִלְדֵרוּ לַחַגֹּת מִדְּבַר
בְּהַר הַרְבִּוּת בַּה אָמַר הוֹדוּ
קְרָאוּ לַהֵם גְּבוּל יִשְׁעֵי הַיָּם
וְיִיבְכֶם תְּרַאֲוֶיהָ וְאֲתֵם הַיָּם
: בֶּן יִכְבֵּד אֶב וְיִבְרַח אֲתֵם
אֲדוֹנִים אֵי אִיהֶ מְזִוֵּא אֲתֵם
וְנִשְׁמִי וְאֲמַרְתֶּם בְּמִוּה הַיָּם
וְיִלְחֵם מִגְּאֹל וְאֲמַרְתֶּם
וְהָיָה גְבוּתָהּ הוּא : וְיִבְרַח
סֶפֶת וְחֹלָה אֵין תֵּת הַתְּרִיבִים
בְּיַד אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת :
דָּכַם חֵיתָהּ וְזֹאת חֵישָׁהּ מִכֶּסֶם
בְּכֶסֶם וְסִנְדֵר דְּלִתִּים וְהָיָה
סֶפֶת אָמַר וְהָיָה צְבָאוֹת מִיְמֵי
שְׁמוֹשׁ וְעַד־מִבּוֹא יְהוָה לְשִׁמּוֹשׁ
לְשִׁמּוֹ וְיִמְתַּח מִהֲרֵתָהּ
גְּאוּת : וְאֲתֵם מִתְּהַלְּמִים
הוּא וְיִבְרַח בְּהוֹת אֲתֵם : וְאֲמַר
אָמַר וְהָיָה צְבָאוֹת מִבּוֹא וְהוּא

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p04
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

הפטרת חיי שרה ותולדות יצחק

ותבא לפני המלך ותעמד לפני המלך: וישבע המלך ויאמר
חיה ויהי אשר פדה את נפשי מבר צרה: כי כאשר נשבעת
לך ביהוה אלהי ישראל לאמר בירשלה בנד ימלך אחי
והוא ישב על-כסאי תחתי כי בן אעשרה היום הזה
ותקד בת-שבע אפים ארץ ותשתחו למלך ותאמר יהי אדוני
המלך דוד לעלם:

הפטרת תולדות יצחק בחיי עשר במלאכי סוכן א

משא דבר יהוה אל ישראל ביד מלאכי: אהבתי אתכם
אמר יהוה ואמרתם במה אהבתנו הלא-אח עשו
ליעקב נאם יהוה ואהב את-יעקב: ואת-עשו שנאתי ואשמו
את-הריו שממה ואת-נחלתו לתנות מדבר: כרתאמר
אדום רששו ונשוב ונבנה תרבות בה אמר יהוה צבאות
המה יבנו ואני אהרוס ומראו להם גבול רשעה והעם אשר
זעם יהוה עד-עולם: ועיניכם תראינה ואתם תאמרו ויגדל
יהוה מעל לגבול ישראל: בן יכבד אב ועבד אדניו ואם
אב אני איה כבודי ואם אדונים אני איה מוראי אמר יהוה
צבאות לכם הפהנים בוזי שמי ואמרתם במה בוינו את-
שמך: מגישים על-מזבחי לחם מגאל ואמרתם במה
גאלנוך באמרכם שלחן יהוה גבוה הוא: וכי תגישון עור
לזבות אין רע וכי תגישו פסח וחולה אין רע הקריבירו נא
לפחתך הירצה או הישא פניך אמר יהוה צבאות: ועתה
חלו-נא פני-אל ויחננו מידכם היתה זאת הישא מכם פנים
אמר יהוה צבאות: מיגם בכם ויסגר דלתים ולא-תאירו
מזבחי חנם אין-לי תפיץ בכם אמר יהוה צבאות ומנחה לא-
ארצה מידכם: כי ממזרה-שמש ועד-מבוא גדול שמי בנוים
ובכל-מקום מקטר מנש לשמי ומנחה טהורה כירגול
שמי בנוים אמר יהוה צבאות: ואתם מחללים אתו
באמרכם שלחן יהוה מגאל הוא ויבו נבוה אכלו: ואמרתם
הנה מתלאה והפחתם אותו אמר יהוה צבאות והבאתם גזול
ואת

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4 / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

The PORTION for CHAYEAY SARAH

is by En-rogel, and called all his brethren the kings sons, and all the men of Judah the kings servants. But Nathan the prophet, and Benaiah, and the mighty men, and Solomon his brother he called not. Wherefore Nathan spake unto Bath-sheba the mother of Solomon, saying, hast thou not heard that Adonijah the son of Haggith doth reign, and David our lord knoweth it not? now therefore come, let me, I pray thee, give thee counsel, that thou mayest save thine own life, and the life of thy son Solomon. Go and get thee in unto king David, and say unto him, didst not thou say lord O king, swear unto thine handmaid, saying, assuredly Solomon thy son shall reign after me, and he shall sit upon my throne? why then doth Adonijah reign? behold, while thou yet talkest there with the king; I will also come in after thee; and confirm thy words. And Bath-sheba went in unto the king, into the chamber: and the king was very old; and Abishag the Shunammite ministered unto the king. And Bath-sheba bowed, and did obeifance unto the king; and the king said, what wouldst thou? and she said unto him, my lord, thou fwarest by the Lord thy God unto thine handmaid, saying, assuredly Solomon thy son shall reign after me, and he shall sit upon my throne: and now behold Adonijah reigneth; and now my lord the king, thou knowest it not. And he hath slain oxen; and fat cattle, and sheep in abundance, and hath called all the sons of the king, and Abiathar the priest, and Joab the captain of the host: but Solomon thy servant hath he not called. And thou, my lord, O king, the eyes of all Israel are upon thee, that thou shouldest tell them who shall sit upon the throne of my lord the king after him. Otherwise it shall come to pass, when my lord the king shall sleep with his fathers, that I and my son Solomon shall be counted offenders. And lo, while she yet talked with the king, Nathan the prophet also came in. And they told the king, saying, behold Nathan the prophet. And when he was come in before the king he bowed himself before the king with his face to the ground. And Nathan said, my lord, O king, hast thou said, Adonijah shall reign after me, and he shall sit upon my throne? for he is gone down this day, and hath slain oxen and fat cattle, and sheep in abundance, and hath called all the kings sons, and the captains of the host, and Abiathar the priest; and behold, they eat and drink, before him, and say, God save king Adonijah. But me, even me thy servant, and Zadok the priest, and Benaiah the son of Jehoiada, and thy servant Solomon hath he not called. Is this thing done by my lord the king, and thou hast not shewed it unto thy servant, who should sit on the throne of my lord the king after him? then king David answered and said, call me

confirm
Heb fill up.

B

Bath-sheba :

דפטרתי חיי שרה
אמר אל-מלך אהו בני דוד
דוד ואת-נתן הנביא ואת
אחיו לאקרא ויאמרו לו
לא שמעת כי מלך אדונינו
ישלח לבי ויאמרו לו
בך שלמה : לבי ובני אדוני
ה אדני המלך לשבעת ימי
אתרו והוא ישב על-כסא
דברת שם עשדמה ו
ברך : ותבא בת-שבע
ואבישג השונמית משרתת
למלך ויאמר המלך מרת
יהונה אלהיה ראמתה
על-כסא : ותפת דוד ו
עת : ויזבח שור וזבחי
אביתר הכהן ויאמר
ואתה אדני המלך על-
על-כסא אדני המלך
עם-אבתיו והיית אני
דברת עש-המלך ונתן
ו הנביא ויבא לפני המלך
ויאמר נתן אדני המלך
שב על-כסא : כי יודעת
דוד לכל-בני המלך ויש
ים ושתים לפני ואמר
אדוק הכהן וזכנדור הכהן
ם מאת אדני המלך ונתן
ה מיי-ישב על-כסא ו
דוד ויאמר קראתי לבי

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

הפטרות ח"י שרה

אשר יצא עין רגל ויקרא את כל אחיו בני המלך ולכל
אנשי יהודה עבדי המלך : ואת נתן הנביא ובניהו ואת
הנבורים ואת שלמה אחיו לא קרא : ויאמרו נתן אל בית שבע
אם שלמה לאמר הלא שמעת כי מלך אדניהו בן חציה
ואדניהו דוד לא ידע : ועתה לכי איעצך נא עצה ומלש
את נפשו ואת נפש בנך שלמה : לכי ובאי אל המלך דוד
ואמרת אליו הלא אתה אדני המלך נשבעת לאמתך לאמר
כי שלמה בנך ימלך אחרי והוא ישב על כסאי ומדוע מלך
אדניהו : הנה עורך מדברת שם עם המלך ואני אבוא
אחריך ומלאתי את דבריך : ותבא בת שבע אל המלך
החדרה והמלך וקן מאד ואבישג השונמית משרת את המלך
ותקד בת שבע ותשתחו למלך ויאמר המלך מה לך : ותאמר
לו אדני אתה נשבעת ביהוה אלהיך לאמתך כי שלמה בנך
ימלך אחרי והוא ישב על כסאי : ועתה הנה אדניהו מלך
ועתה אדני המלך לא ידעת : ויזבח שור ומריא וצאן לרב
ויקרא לכל בני המלך ולאביתר הכהן וליאב שר הצבא
ולשלמה עבדך לא קרא : ואתה אדני המלך עיני כל ישראל
עליך להגיד להם מי ישב על כסא אדני המלך אחרי
והיה כשכב אדני המלך עם אבתיו והייתי אני ובני שלמה
הטאים : והנה עורכה מדברת עם המלך ונתן הנביא בא
ויגידו למלך לאמר הנה נתן הנביא ויבא לפני המלך וישתחו
למלך על אפיו ארצה : ויאמר נתן אדני המלך אתה אמרת
אדניהו ימלך אחרי והוא ישב על כסאי : כי ירד היום ויזבח
שור ומריא וצאן לרב ויקרא לכל בני המלך ולשרי הצבא
ולאביתר הכהן והגסאכלים ושטים לפניו ויאמרו יחי המלך
אדניהו : ולי אני עבדך ולצדוק הכהן ולבניהו בן יהויד
ולשלמה עבדך לא קרא : אם מאת אדני המלך נהיה הדבר
הזה ולא הודעת את עבדך מי ישב על כסא אדני
המלך אחרי : וישו המלך דוד ויאמר קראו לי לבת שבע
ותבא

ב

ג

ד

עבד קרי

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pbt
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

The PORTION for VAYERA.

salute him not ; and if any salute thee, answer him not again : and lay my staff upon the face of the child. And the mother of the child said, as the Lord liveth, and as thy soul liveth, I will not leave thee : and he arose, and followed her. And Gehazi passed on before them, and laid the staff upon the face of the child, but there was neither voice, nor hearing : wherefore he went again to meet him, and told him, saying, the child is not awaked. And when Elisha was come into the house, behold, the child was dead, and laid upon his bed. He went in therefore, and shut the door upon them twain, and prayed unto the Lord. And he went up, and lay upon the child, and put his mouth upon his mouth, and his eyes upon his eyes, and his hands upon his hands, and he stretched himself upon the child, and the flesh of the child waxed warm. Then he returned, and walked in the house to and fro, and went up, and stretched himself, upon him : and the child needed seven times, and the child opened his eyes. And he called Gehazi, and said, call this Shunammite. So he called her : and when she was come in unto him, he said, take up thy son. Then she went in and fell at his feet, and bowed herself to the ground, and took up her son and went out.

The PORTION for CHAYEAY SARAH 1 Kings Chap. I.

Now king David was old, and stricken in years ; and they covered him with clothes, but he gat no heat. Wherefore his servants said unto him, let there be sought for my lord the king, a young virgin, and let her stand before the king, and let her cherish him, and let her lie in thy bosom, that my lord the king may get heat. So they sought for a fair damsel throughout all the coasts of Israel, and found Abishag a Shunammite, and brought her to the king. And the damsel was very fair, and cherished the king, and ministered to him : but the king knew her not. Then Adonijah the son of Haggith exalted himself, saying, I will be king : and he prepared his chariots and horsemen, and fifty men to run before him. And his father had not displeased him at any time, in saying, why hast thou done so ? and he also was a very goodly man ; and his mother bare him after Absalom. And he conferred with Joab the son of Zeruiah, and with Abiathar the priest : and they following Adonijah, helped him. But Zadok the priest, and Benaiah the son of Jehoiada, and Nathan the prophet, and Shimei, and Rei, and the mighty men which belonged to David, were not with Adonijah. And Adonijah slew sheep and oxen and fat cattle, by the stone of Zoheleth, which

In yea
Heb.
entered
days.

be king
Heb. re
at any ti
Heb. fro
his days

is

הפטרת וירא חיי שרה

תעננו ושמת משענתי על פני הנער : ותאמר אם הנער
 יהיה וחי נפשך אם אעבוד ויקם וילך אחריה : ונחיו עמי
 לפניך וישא את המשענת על פני הנער ואין קול ואין קיש
 וישב לקראתו ויגדלו לאמר לא הקיץ הנער : ויבא אל
 הביתה והנה הנער מת משכב על משתו : ויבא ויסגר הדלת
 בעד שניהם ויתפלל אל יהוה : ויעל וישכב על דלת
 וישם פיו על פיו ועינו על עינו וכפיו על כפו ויגהר עת
 ויחם בשר הילד : וישב וילך בבית אחת הנה ואחת הנה ויעל
 ויגהר עליו ויזכר הנער עד שבע פעמים ויפקח הנער את
 עינו : ויקרא אל נחיו ויאמר קרא אלי השנמית הזאת ויקרא
 ותבא אלו ויאמר שאי בגד : ותבא ותפל על רגליו ותשתחו
 ארצה ותשא את בנה ותצא :

כפי קרי

הפטרת חיי שרה במלכים א' סימן א'

והמלך יהוה זקן בא בימים ויכסהו בבגדים ולא יחס לו :
 ויאמרו לו עבדו יבקשו לאדני המלך נערה
 בתולה ועמדה לפני המלך ותהי לו סכנת ושכברה בתוך
 וחס לאדני המלך : ויבקשו נערה יפה בכל גבול ישראל
 וימצאו את אבישג השונמית ויביאו אתה למלך : והנערה
 יפה עד מאד ותהי למלך סכנת ותשרתהו והמלך לא ידעה :
 ואדניה בן חנית מתנשא לאמר אני אמלך ויעש לו רכב
 ופרשים וחמשים איש רצים לפניו : ולא עצבו אביו מימיו
 לאמר מדוע ככה עשית וגם הוא טוב תאל מאד ואתו לך
 אחרי אבשלום : ויהיו דבריו עם יואב בן צרויה ועם אביתר
 הכהן ויעזרו אחרי אדניה : וצדוק הכהן ובעניה בן יהוידע
 ונתן הנביא ושמעורעי והגבורים אשר לדוד לא היו עם
 אדניהו : ויזבת אדניהו צאן ובקר ומריא עם אבן הזולת
 אשר

In you
 Heb
 entered
 days
 he long
 Heb
 at any
 Feb
 his

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-goo

The PORTION for VAYERA.

when he cometh to us, that he shall turn in thither. And it fell on a day that he came thither, and he turned into the chamber, and lay there; and he said to Gehazi his servant, call this Shunammite: and when he had called her, she stood before him; and he said unto him, say now unto her, behold, thou hast been careful for us with all this care; what is to be done for thee; wouldest thou be spoken for to the king, or to the captain of the host? and she answered, I dwell among mine own people. And he said, what then is to be done for her? and Gehazi answered, verily she hath no child, and her husband is old. And he said, call her: and when he had called her, she stood in the door: and he said, about this season, according to the time of life, thou shalt embrace a son: and she said, nay, my lord, thou man of God, do not lie unto thine handmaid. And the woman conceived and bare a son at the season that Elifsha had said unto her, according to the time of life. And when the child was grown, it fell on a day, that he went out to his father to the reapers; and he said unto his father, my head, my head! and he said to a lad carry him to his mother. And when he had taken him, and brought him to his mother, he sat on her knees till noon, and then died. And she went up, and laid him on the bed of the man of God, and shut the door upon him, and went out; and she called unto her husband, and said, send me, I pray thee, one of the young men, and one of the asses, that I may run to the man of God, and come again: and he said, wherefore wilt thou go to him to day? it is neither new-moon, nor sabbath: and she said, it shall be well. (*Here the Portuguese end the Portion.*) Then she saddled an ass, and said to her servant, drive, and go forward; slack not thy riding for me, except I bid thee. So she went and came unto the man of God to mount Carmel: and it came to pass when the man of God saw her afar off, that he said to Gehazi his servant, behold, yonder is that Shunammite: run now, I pray thee, to meet her, and say unto her, is it well with thee? is it well with thy husband? is it well with the child? and she answered, it is well. And when she came to the man of God to the hill, she caught him by the feet: but Gehazi came near to thrust her away. And the man of God said, let her alone, for her soul is vexed within her: and the Lord hath hid it from me, and hath not told me. Then she said, did I desire a son of my lord? did I not say, do not deceive me? then he said to Gehazi, gird up thy loins, and take my staff in thine hand, and go thy way: if thou meet any man,

salute

this season
Heb. Sec-
time.

shall be
well
Heb. Peace

Vered
Heb. Bitter

מטת ושלח וכפא ונמחה
 עם רבא שמה וזכר ארדה
 ונערו קרא לשמות וזא
 לו אמרנו אלה וזה
 הארת מה לעשות דה תה
 העבא ותאמר בתוך
 זות לה ויאמר ניתובנו
 דלה ויקרא לה ותנמי
 דיה אחי הבקת בן ותאמר
 בשפחתך ותהר האשה
 מרדבר אלה אלשה ויהי
 לתקצרים : ויאמר איבו
 דהו אל אמו : וישאלו
 הכהנים ומה : ותש
 תסגר בשדו ותצא : ותת
 אחד מרדגעים ואתת
 ם ואשכבה : ויאמר
 דש ולא שבת ותאמר לה
 נחבש האתון ותאמר
 כי אם אמרתה לה
 לחר תכרמל ויהי כראו
 אל גיתיו בעור התם תה
 ואמר לה השלום לה
 שלום : ותבא אל אש
 גש גיתיו להדפה ויאמר
 מה מרהלה ויהיה ויאמר
 לתי בן מאת אחי הא
 גיתיו תגר מתגור ומה
 תברכנו ויכיריבנה אש
 תש

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

קיר קטנה ונשים לו שם מטה ושלחן וכסא ומנורה והיה בבוא
אלינו יסור שמה: והיה היום ויבא שמה ויסר אל-העליה וישב
שמה: ויאמר אל-גיחזי גערו קרא לשונמית הזאת ויקרא-
לה ותעמד לפניו: ויאמר לו אמר-נא אליה הנה חרדת
אלינו את-כל-החרדה הזאת מה לעשות לך ה'יש לדבר
לך אל-המלך או אל-שר הצבא ותאמר בתוך עמי אנכי
ישבת: ויאמר ומה לעשות לה ויאמר גיחזי אבל בין איזלה
ואישה זקן: ויאמר קרא-לה ויקרא-לה ותעמד בפתח:
ויאמר למועד הזה פעת תיה אתי הבקת בין ותאמר אל-אדני
איש האלהים אל-תכזב בשפחתך: ותהר האשה ותלך בן
למועד הזה פעת תיה אשר-דבר אליה אלישע: ויגדל היד
ויהי היום ויצא אל-אביו אל-הקצרים: ויאמר לאביו ראשו
ראשי ויאמר אל-הנער שאהו אל-אמו: וישא-הוויביאהו אל
אמו וישב על-ברכיה על-הצהרים וימת: ותעל ותשפיהו
על-משת איש האלהים ותסגר בעדו ותצא: ותקרא אל-
אישה ותאמר שרחה נא לי אחד מן-הנערים ואחת האתנות
וארוצה עד-איש האלהים ואשובה: ויאמר מדוע אתי
הלכתי אליו היום לא-חדש ולא שבת ותאמר שלום:
כאן מסימין הספרים

ותחבש האתון ותאמר אל-געה
נהג ולך אל-תעצר-לי לרפב כי אם-אמרתי לך: ותלך
ותבא אר-איש האלהים אל-הר הפרמל והיה כראות איש
האלהים אותה מנגד ויאמר אל-גיחזי גערו הנה השונמית
הלז: עתה רוץ-נא לקראתה ויאמר לה השלום לך השלום
לאישך השלום לילד ותאמר שלום: ותבא אל-איש האלהים
אל-הר ותחזק ברגליו ויגש גיחזי להדפה ויאמר איש
האלהים הרפה-לה בירנפשה מרה-לה ויהוה העלים מפני
ולא הגיד לי: ותאמר השאלתי בן מאת אדני הלא אמרתי
לא תשלה אתי: ויאמר לגיחזי חגר מתנדק וקח משענתי
בידך ולך פי תמצא-איש לא תברכנו וכי-יברכה איש לא
תענו

ל
ל
קרי
קרי
הלכת קרי
ה

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw6pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

The PORTION for LECHLECHA.

thee, yea, I will help thee, yea, I will uphold thee with the right hand of my righteousness. Behold, all they that were incensed against thee, shall be ashamed and confounded: they shall be as nothing, and they that strive with thee shall perish. Thou shalt seek them, and shalt not find them, even them that contended with thee: they that war against thee shall be as nothing, and as a thing of nought. For I the Lord thy God will hold thy right hand, saying unto thee, fear not, I will help thee. Fear not, thou worm Jacob, and ye men of Israel: I will help thee, saith the Lord, and thy redeemer, the holy one of Israel. Behold, I will make thee a new sharp threshing-instrument having teeth: thou shalt thresh the mountains, and beat them small, and shalt make the hills as chaff. Thou shalt fan them, and the wind shall carry them away, and the whirlwind shall scatter them: and thou shalt rejoice in the Lord, and shalt glory in the holy one of Israel.

The PORTION for VAYERA, 2 Kings Chap. IV.

Now there cried a certain woman of the wives of the sons of the prophets unto Elisha, saying, thy servant my husband is dead, and thou knowest that thy servant did fear the Lord: and the creditor is come to take unto him my two sons to be bondmen. And Elisha said unto her, what shall I do for thee? tell me; what hast thou in the house? and she said, thine handmaid hath not any thing in the house, save a pot of oil. Then he said, go borrow thee vessels abroad of all thy neighbours, even empty vessels, borrow not a few: and when thou art come in, thou shalt shut the door upon thee and upon thy sons; and shalt pour out into all those vessels, and thou shalt set aside that which is full. So she went from him, and shut the door upon her, and upon her sons, who brought the vessels to her, and she poured out; and it came to pass when the vessels were full, that she said unto her son, bring me yet a vessel; and he said unto her, there is not a vessel more: and the oil stayed. Then she came and told the man of God: and he said, go, sell the oil, and pay thy debt, and live thou and thy children of the rest. And it fell on a day, that Elisha passed to Shunem, where was a great woman; and she constrained him to eat bread: and so it was, that as oft as he passed by, he turned in thither to eat bread. And she said unto her husband, behold now, I perceive that this is an holy man of God, which passeth by us continually; let us make a little chamber, I pray thee, on the wall, and let us set for him there a bed, and a table, and a stool, and a candlestick: and it shall be when

constrained
him
Heb. Laid
hold on
him.

הפסרת לד לד וירא

אמצתיך אף-עזרתך אף-תמכתך בימין צדקי : הן יבשו
ויכלמו כל הנחלים בך יהיו כאין וכאזן ויאבדו אנשי ריבה : תבקשם
ולא תמצאם אנשי מצתך יהיו כאין וכאפס אנשי מלחמתך :
כי אני יהוה אלהיך מחזיק ימינך האמר לה אל-תירא אני
עזרתך : אל-תראי תולעת יעקב מתי ישראל אני עזרתך
נבאם יהוה ונאלף קדוש ישראל : הנה שמתוך למור
חרוץ חדש בעל פיכיות תדוש הרים ותדק ובעות כפין
תשים : תזרם ורות תשאם וסערה תביץ אתם ואתה תגיל
ביהוה בקדוש ישראל תתהלל :

הפסרת וירא במלכים ב סימן ד

א ואשה אחת מנשי בני-הנביאים צעקה אל-אלישע לאמר
עבדך אישי מרת ואתה ידעת כי עבדך היה
ירא את-יהוה והנשה בא לקחת את-שני ילדי לו לעבדים :
ויאמר אליה אלישע מה אעשה-לך הנידי לי מה-ישלכי לד קרי
בבית ותאמר אין לשפחה כל בבית כי אם-אסוד שמן :
ויאמר לכי שאלי-לך פלים מן-החוץ מאת כל-שכניכי פלים שכניך קרי
רקים אל-תמעיטי : ובאת וסגרת הדלת בעדך ובעד בניך
ויצקת על כל-הפלים האלה והמלא תסיעי : ותלך מאתו
ותסגר הדלת בעדה ובעד בניה הם מגישים אליה והיא מוצקת קרי
מוצקת : והיא כמלאת הפלים ותאמר אל-בנה הנשיה אלי
עוד כלי ויאמר אליה אין עוד כלי ויעמד השמן : ותבא ותגד
לאיש האלהים ויאמר לכי מכרי את-השמן ושלמי את- גשך קרי
נשיכי ואת בניכי תחיי בנוחר : והיא היום ויעבר אלישע אל ובניך קרי
שונם ושם אשה גדולה ותחזק-בו לאכל-לחם והיא מדי עבדו
יסר שמה לאכל-לחם : ותאמר אל-אשה הנה-נא ידעתיו כי
איש אלהים קדוש הוא עבר עלינו תמיד : בעשה-נא עליה
קד

The PORTION for NOACH.

labour for that which satisfieth not? hearken diligently unto me, and eat ye that which is good, and let your soul delight it self in fatness. Incline your ear, and come unto me: hear, and your soul shall live and I will make an everlasting covenant with you, even the sure mercies of David. Behold, I have given him for a witness to the people, a leader and commander to the people. Behold, thou shalt call a nation that thou knowest not, and nations that knew not thee, shall run unto thee, because of the Lord thy God, and for the holy one of Israel; for he hath glorified thee.

The PORTION for LECHLECHA, *Isaiah Chap. XL.*

Why sayest thou, O Jacob, and speakest, O Israel, my way is hid from the Lord, and my judgment is passed over from my God? hast thou not known? hast thou not heard, that the everlasting God, the Lord, the creator of the ends of the earth fainteth not, neither is weary? there is no searching of his understanding. He giveth power to the faint; and to them that have no might, he increaseth strength. Even the youths shall faint and be weary, and the young men shall utterly fall. But they that wait upon the Lord shall renew their strength: they shall mount up with wings as eagles, they shall run and not be weary, and they shall walk and not faint. Keep silence before me, O islands, and let the people renew their strength: let them come near, then let them speak: let us come near together to judgment. Who raised up the righteous man from the east, called him to his foot, gave the nations before him and made him ruler over kings? he gave them as the dust to his sword, and as driven stubble to his bow. He pursued them and passed safely; even by the way that he had not gone with his feet. Who hath wrought and done it, calling the generation from the beginning? I the Lord the first, and with the last, I am he. The isles saw it, and feared, the ends of the earth were afraid, drew near, and came. They helped every one his neighbour, and every one said to his brother, be of good courage. So the carpenter encouraged the goldsmith, and he that smootheeth with the hammer him that smote the anvil, saying, it is ready for the fodering: and he fastened it with nails that is should not be moved. But thou, Israel, art my servant, Jacob whom I have chosen, the seed of Abraham my friend. Thou whom I have taken from the ends of the earth, and called thee from the chief men thereof, and said unto thee, thou art my servant, I have chosen thee, and not cast thee away. Fear thou not, for I am chosen thee, and not cast thee away. Fear thou not, for I am with thee: be not dismayed, for I am thy God: I will strengthen thee,

Renew
their
strength.
Heb.
Change
their
strength.
Righteous
man.
Heb.
Righteous-
ness.
Passed
safely.
Heb. In
peace.

בשבת נח לך
לי ואבול טוב ותתעני בשבת
שמשו ותחי נפשכם ואמר
הפאנים: הן עד לאשתי
תנו ניו לא תרדע תקרא וני תר
אלהיה ולקדוש יצא ב
דבר ישראל נסתרה ויהי
יעבוד: הלא ידעת אבאל
צות הארץ לא ייח ולא
ה כח ולאן אונים עשני
כ בשול בשלו: וקויהוה
ולא יישו לבו ולא
ים יחליפו כח ושני או נדתי
יר ממורה צדק קראוהו
כעפר חרבו כקש נקח
ברגלו לא יבוא: מרפני
ה ראשונות אתהם אמת
רץ יחרו קרבו וראויהו
זק: ויהוה חש את מי
אומר דבק טוב הוא ויהי
תה ישראל עברי עקב
אשר התקמתי מקעת
לך עברי אמתה בתקתי
אני אל השמט ביאני ויהי
אמת

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

הפטרות נח לך לד

לשבעה שמעו שמעו אלי ואכלו טוב ותענגו בדשן נפשכם :
הטו אזנכם ולכו אלי שמעו ותתי נפשכם ואכרתה לכם
ברית עולם חסדי דוד הנאמנים : הן עד לאמים נתתו
נגיד ומצוה לאמים : הן גוי לא-תדע תקרא וגוי לא-ידע
אלה ירוצו למען יהנה אלהיה ולקדוש ישראל כי פארד :

הפטרות לך לך בשעיה סימן מ'

למה תאמל יעקב ותדבר ישראל נסתרה דרבי מידוה
ומאלהי משפטי יעבור : הלא ידעת אם-לא שמעת
אלהי עולם יהוה בורא קצות הארץ לא ייעף ולא ייגע אין
חקר לתבונתו : נתן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה :
ויעפו נערים ויגעו ובחורים בשוליבשלו : וקני יהוה יחליפו כח
יעלו אבר בנשרים ירוצו ולא ייגעו ילכו ולא ייעפו :
החרישו אלי אים ולאמים יחליפו כח יגשו אז ידברו יתו
למשפט נקרבה : מי העיר ממזרח צדק יקראהו לרגלו יתן
לפניו גוים ומלכים ירה יתן בעפר חרבו פקש נהף קשתו :
ירדפם יעבור שלום ארת ברגליו לא יבוא : מרפעל ועשה
קרא הדרות מראש אני יהנה ראשון ואת-אחרנים אני הוא :
ראו אים וייראו קצות הארץ יחדרו קרבו ויאיתיו : איש את-
רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק : ויחזק חרש את-צרף מחליק
פטיש את-דוולם פעם אומר להבק טוב הוא ויחזקוהו
במסמרים לא ימוט : ואתה ישראל עבלי יעקב אשר
בחרתיה זרע אברהם אהבי : אשר החזקתיה מקצות הארץ
ומאציליה קראתיה ואמר לך עבדי אתה בחרתיה ולא
מאסתיה : אל-תירא כי-עמך אני אל-תשתע כי-אני אלהיך
אמצתיך

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pbb / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pbb
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

The PORTION for NOACH.

place of thy tent, and let them stretch forth the curtains of thine habitations : spare not, lengthen thy cords, and strengthen thy stakes. For thou shalt break forth on the right hand and on the left : and thy seed shall inherit the gentiles, and make the desolate cities to be inhabited. Fear not, for thou shalt not be ashamed : neither be thou confounded, for thou shalt not be put to shame : for thou shalt forget the shame of thy youth, and shalt not remember the reproach of thy widowhood any more. For thy maker is thine husband, (the Lord of hosts is his name ;) and thy redeemer the holy one of Israel, the God of the whole earth shall he be called. For the Lord hath called thee as a woman forsaken and grieved in spirit, and a wife of youth, when thou wast refused, saith thy God. For a small moment have I forsaken thee, but with great mercies will I gather thee. In a little wrath I hid my face from thee for a moment ; but with everlasting kindness will I have mercy on thee, saith the Lord thy redeemer. For this is as the waters of Noah unto me : for as I have sworn that the waters of Noah should no more go over the earth ; so have I sworn that I would not be wroth with thee, nor rebuke thee. For the mountains shall depart, and the hills be removed, but my kindness shall not depart from thee, neither shall the covenant of my peace be removed, saith the Lord, that hath mercy on thee. (*Here the Portuguese end the Portion.*) Oh thou afflicted, tossed with tempest, and not comforted, behold, I will lay thy stones with fair colours, and lay thy foundations with sapphires. And I will make thy windows of agates, and thy gates of carbuncles, and all thy borders of pleasant stones. And all thy children shall be taught of the Lord, and great shall be the peace of thy children. In righteousness shalt thou be established : thou shalt be far from oppression, for thou shalt not fear ; and from terror, for it shall not come near thee. Behold they shall surely gather together, but not by me : whosoever shall gather together against thee, shall fall for thy sake. Behold, I have created the smith that bloweth the coals in the fire, and that bringeth forth an instrument for his work, and I have created the waster to destroy. No weapon that is formed against thee, shall prosper ; and every tongue that shall rise against thee in judgment, thou shalt condemn. This is the heritage of the servants of the Lord, and their righteousness is of me, saith the Lord. Ho, every one that thirsteth, come ye to the waters, and he that hath no money ; come ye, buy and eat, yea, come, buy wine and milk without money, and without price. Wherefore do ye spend money for that which is not bread ? and your

Spend
money
Heb Weigh
labour
money.

אהלך ויריעות משכנך ויטו אל תחשבי הארץ מיתוך
 ויתידתך חזקי : כִּי־יִמִין וישמאל תפריצו ורעדו גוים יירש
 וערים נשמות יושבו : אל תיראי כי לא תבושי ולא תכלמו כי
 לא תחפירי כי בשת עלומך תשכחי וחרפת אלמנותך לא
 תזכירי עוד : כי בעליך עושיך יהוה צבאות שמו וגאלך
 קדוש ישראל אלהי כל הארץ יקרא : כִּי־כִאֲשֶׁה עוֹבֵה
 נעזבת רוח קראך יהוה ואשת געורים כי תמאס אמר
 אלהיך : ברגע קטן עזבתך וברחמים גדולים אקבצך :
 בשצף קצף הסתרתני פני רגע ממצך ובחסד עולם רחמתיך
 אמר גאלך יהוה : כִּי־מִי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבר
 מינת עוד על הארץ כן נשבעתי מקצף עליך ומגערך :
 כי חהרים ימושו והגבעות תמוטינה וחסדי מאתך לא ימושו
 וברית שלומי לא תמוט אמר מרחמך יהוה : כאן סמיסין הספרים
 ענייה סערה לא נתמה הגה אנכי מרביץ בפרך אבנך
 ויסדתך בפפירים : ושמתי כדכד שמשרתך ושערתך
 לאבני אקדה וכל גבולך לאבני חפץ : וכל בניך למודי
 יהוה ורב שלום בניך : בצדקה תכונני רחמי מעשך כִּי־
 לא תיראי וממחתי כִּי לא תקרב אריך : הן גזר יגור
 אפס מאותי מיגר אתך עליך יפול : הן אנכי בראתי
 תרש נפת באש פחם ומוציא כלי למעשהו ואנכי בראתי
 משחית לחבל : כל־כלי יוצר עליך לא יצלה וכל־לשון
 תקום אתך למשפט תרשיעי זאת נחלת עבדי יהוה וצדקתם
 מאתי נאם יהוה : הווי כל צמא לבו למים ואשר אין־לו
 כסף לכו שברו ואכלו ולכו שברו בלוא כסף ובלוא מחור
 יין וחלב : למה תשקלו כסף בלוא לחם ויגיעכם בלוא

למה קרי

לשבעת

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p04 / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

The PORTION for BERESHEETH.

serveſt not : opening the ears, but he heareth not. The Lord is well pleaſed for his righteousneſs ſake, he will magnify the law, and make it honourable.

(Here the Portuguese end the Portion.)

But this is a people robbed and ſpoiled, they are all of them ſnared in holes, and they are hid in priſon-houſes : they are for a prey, and none delivereth ; for a ſpoil, and none ſaith, reſtore. Who among you will give ear to this ? who will hearken, and hear for the time to come ? who gave Jacob for a ſpoil, and Iſrael to the robbers ? did not the Lord, he againſt whom we have ſinned ? for they would not walk in his ways, neither were they obedient unto his law. Therefore he hath poured upon him the fury of his anger, and the ſtrength of battle : and it hath ſet him on fire round about, yet he knew not ; and it burned him, yet he laid it not to heart. But now thus ſaith the Lord that created thee, O Jacob, and he that formed thee, O Iſrael, fear not : for I have redeemed thee, I have called thee by thy name, thou art mine. When thou paſſeſt through the waters, I will be with thee ; and through the rivers, they ſhall not overflow thee : when thou walkeſt through the fire, thou ſhalt not be burnt, neither ſhall the flame kindle upon thee. For I am the Lord thy God, the holy one of Iſrael, thy ſaviour : I gave Egypt for thy ranſom, Ethiopia and Seba for thee. Since thou waſt precious in my ſight, thou haſt been honourable, and I have loved thee : therefore will I give men for thee, and people for thy life. Fear not for I am with thee : I will bring thy ſeed from the eaſt, and gather thee from the weſt. I will ſay to the north, give up ; and to the ſouth, keep not back : bring my ſons from far, and my daughters from the ends of the earth. Even every one that is called by my name ; for I have created him for my glory, I have formed him, yea, I have made him. Bring forth the blind people that have eyes, and the deaf that have ears. Let all the nations be gathered together, and let the people be aſſembled : who among them can declare this, and ſhew us former things ? let them bring forth their witneſſes, that they may be juſtified : or let them hear and ſay, it is truth. Ye are my witneſſes, ſaith the Lord, and my ſervant whom I have choſen : that ye may know and believe me, and underſtand that I am he : before me there was no God formed, neither ſhall there be after me.

The PORTION for NOACH *Iſaiah* Chap. LIV.

Sing, O barren, thou that didſt not bear ; break forth into ſinging, and cry aloud thou that didſt not travail with child : for more are the children of the deſolate, than the children of the married wife, ſaith the Lord. Enlarge the place

Time
to come.
Heb.
For the
after time

הפטרות בראשית

תשמר פקח אזנים ולא ישמע: יהוה חפץ למען צדקו יגדל
 תורה ויאדיר: כאן מסיימן הספרדים והוא עם-בזו ושסו הפס
 בחורים כלם ובבתי כלאים התבאו היו לבו ואין מעו
 משסה ואין אמר השב: מי בכם יאזן זאת יקשיב וישמע
 למשסה קח לאחור: מי נתן למשסה יעקב וישראל לבזוים תלא יהוה
 חטאנו לו ולא אבו בדרךיו הלוד ולא שמעו בתורתו
 וישפך עליו חמה אפו ועזו מלחמה ותלהטהו מסבין
 ולא ידע ותבער בו ולא ישים על-לב: ועתה בה-אמת
 יהוה בראך יעקב ויצרף ישראל אל-תירא כי נאלתו
 קראתי בשמה לייאתה: אפי-תעבר בפנים אתך אני ובגהרות
 לא ישטפוד כיר תלך במו-אש לא תפיה ולהבה לא תבער
 כד: כי אני יהוה אלהיך קדוש ישראל מושיעך נרתמי
 כפרך מצורים פוש וסבא תחתיד: מאשר יקרת בעיני
 נכבדת ואני אהבתיך ואתן אדם תחתיד ולא מים תחת נפשך:
 אל-תירא כי אתך אני ממזרח אביא וזרעך וממערב אקבצך:
 אמר לצפון תגי ולתימן אל-תכלאי הביאי בני מרחוק
 ובנורתי מקצה הארץ: כל הגקרא בשמי ולכבדי בראתו
 יצרתיו אף-עשיתיו: הוציא עם-עור ועניים יש וחרשים ואונם
 למו: כל הגוים נקבצו יחדו ויאספו לאזנים מי בהם יגיד
 זאת וראשנות ישמיענו יתנו עדיהם ויצדקו וישמעו ויאמרו
 אמת: אתם עדי נאם-יהוה ועבדי אשר בחרתי למען
 תדעו ותאמינו ליוותבינו כי-אני הוא לפני לא-נוצר אל
 ואחרי לא יהיה:

הפטרות תולדות נח וגם הפטרות כי תצא בישיעה סימן נ"ד:

רני עמקה לא ילדה פצה ירבה וצהלי לא-חלה פיר רבים
 בגי-שוממה מבגי בעולה אמר יהוה: הרחיבו מקום
 אהלך

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pbt
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

The PORTION for BERESHEETH, *Isaiah* Chap. XLII.

Thus saith God the Lord, he that created the heavens, and stretched them out; he that spread forth the earth and that which cometh out of it, he that giveth breath unto the people upon it, and spirit to them that walk therein: I the Lord have called thee in righteousness, and will hold thine hand, and will keep thee, and give thee for a covenant of the people, for a light of the gentiles; to open the blind eyes, to bring out the prisoners from the prison, and them that sit in darkness out of the prison house. I am the Lord, that is my name, and my glory will I not give to another, neither my praise to graven images. Behold, the former things are come to pass, and new things do I declare: before they spring forth I tell you of them. Sing unto the Lord a new song, and his praise from the end of the earth: ye that go down to the sea, and all that is therein; the isles and the inhabitants thereof. Let the wilderness, and the cities thereof lift up their voice, the villages that Kedar doth inhabit: let the inhabitants of the rock sing, let them shout from the top of the mountains. Let them give glory unto the Lord, and declare his praise in the islands. The Lord shall go forth as a mighty man, he shall stir up jealousy like a man of war: he shall cry; yea, roar; he shall prevail against his enemies. I have long time holden my peace, I have been still and refrained my self: now will I cry like a travailing woman, I will destroy and devour at once. I will make waste mountains, and hills, and dry up all their herbs, and I will make the rivers islands, and I will dry up the pools. And I will bring the blind by a way that they knew not, I will lead them in paths that they have not known: I will make darkness light before them, and crooked things straight. These things will I do unto them, and not forsake them. They shall be turned back, they shall be greatly ashamed that trust in graven images, that say to the molten images, ye are our gods. Hear ye deaf, and look ye blind, that ye may see. Who is blind but my servant? or deaf, as my messenger that I sent? who is blind as he that is perfect, and blind as the Lord's servant? seeing many things, but thou observest

all that is therein Heb. the fulness thereof.

Devour. Heb. Swallow, or sup up.

Handwritten text in Hebrew script, likely a marginal gloss or commentary, running vertically down the right edge of the page.

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

הפטרת בראשית

בישעיה סימן מב

בְּהֵאמֵר הָאֱלֹהִים יְהוָה בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְנוֹשְׂתֵיהֶם לְקַע הַחַיִּים
 וְצֹאצְאֵיהָ נִתְּן נִשְׁמָה לְעַם עֲלִיָּה וְרוּחַ לְהִלְכִים בְּהֵא
 אֲנִי יְהוָה קְרֹאתֶיךָ בְּצִדְקָה וְאֶתְנַחַם בְּיָדְךָ וְאֶתְנַחֵם לְבָבְךָ
 עִם לְאוֹר גּוֹיִם : לִפְקֹת עֵינַיִם עֲרוּת לְהוֹצִיא מִמִּסְגַּר אֲסוּר
 מִבֵּית כְּלֵא יִשְׁבֵי חֹשֶׁךְ : אֲנִי יְהוָה הוּא שְׂמוֹ וְכֹבֹדִי לְאֶחָד
 לֹא-אֶתֵּן וְתִהְיֶה לְפִסְיִלִים : הִרְאֵשְׁנוֹת הַנְּחֻבָּאוֹ וְחִדְשׁוֹת
 אֲנִי מַגִּיד בְּטוֹרִם תִּצְמַחְנָה אֲשַׁמְעֶה אֶתְכֶם : שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר
 חֲדָשׁ תִּהְלְתוּ מִקְצֵה הָאָרֶץ יוֹרְדֵי הַיָּם וּמְלֹאוּ אֵיִים וְיִשְׁבִּיתֶם
 יִשְׂאוּ מִדְּבַר וְעָרְוּ חֲצֵרִים תִּשְׁבַּב קָדֵר יִרְנֹו יִשְׁבִי סֹלַע מְדַאֲשׁ
 הַרִים יִצְנְחוּ : יִשְׂמוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְתִהְלְתוּ בְּאֵיִים וְיִרְוּ
 יְהוָה בְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יַעִיר קִנְאָה רִיעַ אֶת-
 יִצְרָיִחַ עַל-אֵיבָיו יִתְגַּבֵּר : הִחֲשִׁיתִי מְעוֹלִם אֶחְרִישׁ אֶתְכֶם
 כִּי-לִדְהָ אֶכְפֶּה אֶשֶׁם וְאֶשְׂאֵף יָחַד : אֶחְרִיב הַרִים וְנִבְעוֹת
 וְכָל-עֵשְׂבָם אוֹבִישׁ וְשִׁמְתִי נְהִרוֹת לְאֵיִים וְאֶגְמִים אוֹבִישׁ
 וְהוֹלַכְתִּי עוֹרִים בְּדָרְךָ לֹא יִדְעוּ בְּנִתִּיבוֹת לֹא-יִדְעוּ אֲדוֹרֵכֶם
 אֲשִׁים מִחֹשֶׁךְ לִפְנֵיהֶם לְאוֹר וּמַעֲקָשִׁים לְמִישׁוֹר אֵלֶּה הַדְּבָרִים
 עֲשִׂיתֶם וְלֹא עֹזְבֵתִים : נִסְנוּ אַחֲזוּרֵי-יָבֵשׁוּ בִשְׁתַּת הַבְּטָחִים בְּפִסְמֵ
 הָאֲמָרִים לְמַסְכָּה אַתֶּם אֱלֹהֵינוּ : הַחֲרָשִׁים שָׁמְעוּ וְהַעוֹרִים
 הִבִּיטוּ לְרֹאשׁוֹת : מִי עוֹר כִּי אִם-עֲבָרִי וְחָרַשׁ כְּמִלְאָכִי אֶשְׁלַח
 מִי עוֹר כְּמִשְׁלָם וְעוֹר כְּעֶבֶד יְהוָה : רְאִיתָ רִבּוֹת וְלֹא

חשמו

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-g0002

THE
O R D E R
O F T H E
H A P H T O R A T H
O R
P O R T I O N S
O F T H E
* P R O P H E T S.
F O R T H E B O O K O F
G E N E S I S,
A S R E A D I N T H E
S Y N A G O G U E S,
O F B O T H T H E
P O R T U G U E S E , A N D G E R M A N
J E W S,
I N H E B R E W , W I T H T H E E N G L I S H
T R A N S L A T I O N O N T H E O P P O S I T E P A G E .

* This Custom of Reading a Portion of the Prophets on the Sabbath, after Reading the Section of the Law; hath obtained, from the time of Antiochus Epiphanus, who, prohibiting the Jews from Reading the Law of Moses, they substituted a Portion of the Prophets, which Corresponded as nearly as possible, with the portion read on the same Sabbath: as may be observed in the following Portions; and when the Law was restored by the Maccabees, they, in remembrance of the affliction, as also of the great deliverance which God wrought for them, retained the custom; and which is observed unto this day.

25 וישבע יוסף את בני ישראל

לאמר פקד יפקד אלהים אתכם

26 והעלתם את עצמותי מזה: וימת

יוסף בן מאה ועשר שנים ויחנמו:

אתו וישם בארון במצרים:

GENESIS. Chap. X

25 And Joseph took an oath of the children of Israel, saying, God will surely visit you, and ye shall carry up my bones from hence.

26 So Joseph died, being an hundred and ten years old: and they embalmed him, and he was put in a coffin in Egypt

חוק

סכום פסוקי דספר בראשית אלף וחמש מאות ושלשים וארבעה

אך לד סמן וחציו ועל חרבך תחיה ופרשות

י"ב זה שמי לעלם סמן וסריו מג גס

ברך יהיה סמן: ופרקיו ג יי הננו לך קיונו סמן:

בגין הפתוחות שלשה וארבעים והפתוחות

שמנה וארבעים הכל תשעים ואחת

פרשיות צא אתה וכל העם אשר ברנליך סמן:

GENESIS. Chap. L.

17 So shall ye say unto Joseph, *Forgive, I pray thee now, the trespass of thy brethren, and their sin; for they did unto thee evil: And now, we pray thee, forgive the trespass of the servants of the God of thy father. And Joseph wept when they spake unto him.

18 And his brethren also went and fell down before his face: and they said, Behold, we be thy servants.

19 And Joseph said unto them, Fear not: for am I in the place of God?

20 But as for you, ye thought evil against me; but God meant it unto good, to bring to pass, as, it is this day, to save much people alive.

21 Now therefore fear ye not: I will nourish you, and your little ones. And he comforted them, and spake kindly unto them.

22 ¶ And Joseph dwelt in Egypt, he, and his father's house: and Joseph lived an hundred and ten years,

23 And Joseph saw Ephraim's children, of the third generation: the children also of Machir, the son of Manasseh, were brought up upon Joseph's knees.

24 And Joseph said unto his brethren, I die: and God will surely visit you, and bring you out of this land unto the land which he sware to Abraham, to Isaac, and to Jacob.

25 And

* Forgive. I pray thee now, the trespass of thy brethren. And afterwards, they said, And now forgive the trespass of the servants of the God of thy father. Concerning which, it may be proper to inquire why they afterwards made use of this expression, "The servants of the God of thy father" to which, the commentators answer, that they observed thus. It is verily true, that, as our brother, we trespassed against thee; first, in casting thee into the pit; and afterwards selling thee for a slave. But, on the other hand, if it is considered that it was decreed by God that we were to be strangers, "and shall serve them, and they shall afflict them, four hundred years." It was consequently necessary that you should come to Egypt, and that we should come and bow ourselves to thee, as you dreamt; and that we and all our families should come to Egypt; and therefore, we are only to be considered, as the instruments in the hands of Providence: and this was the reason for the expression of *the servants of the God of thy father*: i. e. we were only his servants, in doing what he had ordained. And this you also observed, when you said, So now it was not you that sent me hither, but God.

לֵאמֹר : כִּה־תֹאמְרוּ לְיוֹסֵף אֲנֵנּוּ שֵׂא

17
כה בלי מתנ
ני לא יבאו
רשעים

נָא פֶשַׁע אַחִיד וְחַטָּאתֶם כִּי־רָעָה

גַּמְלוֹךְ וְעַתָּה שֵׂא נָא דְפֶשַׁע עַבְדִּי

אֱלֹהֵי אֲבִיךָ וַיִּבְךְ יוֹסֵף בְּדַבָּרִם אֵלָיו :

18
ויפלו אין בו
מתנ כי אחיו
דגש

וַיִּלְכוּ גַם־אֲחָיו וַיִּפְּלוּ לִפְנֵי וַיֹּאמְרוּ

הֲנַנּוּ לְךָ לְעַבְדִּים : וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים

19
20
21

יוֹסֵף אֶל־תִּירָאוּ כִּי הִתַּחַת אֱלֹהִים

אָנִי : וְאַתֶּם חֲשַׁבְתֶּם עָלַי רָעָה

אֱלֹהִים חֲשָׁבָה לְטֹבָה לְמַעַן עֲשֵׂה

כִּי־וָה הִנֵּה לְהַחִיית עַם־רַב : וְעַתָּה

שבעי

אֶל־תִּירָאוּ אֲנִכִּי אֲכַלְכֵּל אֶתְכֶם וְאֶת־

מִטְּפֵכֶם וַיִּנַּחֵם אוֹתָם וַיְדַבֵּר עַל־לֶבָם :

וַיֵּשֶׁב יוֹסֵף בְּמִצְרַיִם הוּא וּבֵית אָבִיו

22
23

וַיְחִי יוֹסֵף מֵאָה וָעֶשֶׂר שָׁנִים : וַיֵּרָא

יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם בְּנֵי שְׁלֹשִׁים גַּם בְּנֵי

מְכִיר בֶן־מְנַשֶּׁה יְלָדוֹ עַל־בְּרָכֵי יוֹסֵף :

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אֲחָיו אֲנִכִּי מֵת וְאֱלֹהִים

24

פָּקֵד יִפְקֹד אֶתְכֶם וְהָעֵלָה אֶתְכֶם מִן־

הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר

וליעקב ציל
מתנ מאי בן
הוא כמיק
ומיק

נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלִיעֲקֹב :

וישבע

GENESIS. Chap. L.

9 And there went up with him both chariots and horsemen: and it was a very great company.

10 And they came to the threshing-floor of Atad, which is beyond Jordan, and there they mourned with a great and very fore lamentation: and he made a mourning for his father seven days.

11 And when the inhabitants of the land, the Canaanites, saw the mourning in the floor of Atad, they said, This is a grievous mourning to the Egyptians: wherefore the name of it was called *Abel-mizraim*, which is beyond Jordan.

12 And his sons did unto him according as he commanded them.

13 For his sons carried him into the land of Canaan, and buried him in the cave of the field of Machpelah; which Abraham bought with the field for a possession of a burying-place, of Ephron the Hittite, before Mamre.

14 ¶ And Joseph returned into Egypt, he and his brethren, and all that went up with him to bury his father, after he had buried his father.

15 ¶ And when Joseph's brethren saw that their father was dead, they said, Joseph will peradventure hate us, and will certainly requite us all the evil which we did unto him.

16 And they sent messengers unto Joseph, saying, Thy father did command before he died, saying

17 So

of Pharaoh, and the elders of Egypt are mentioned first; and the house of Joseph, and his brethren after. But at their return, Joseph, and his brethren are first mentioned, and those that went up with him afterwards. To this, the Rabbins in the Gemara of Soetah answer, that before they saw the honour of Israel, they did not reverence them; but when they perceived their honour; they also honoured them: this is meant by he and his brethren first, and they that went up with him afterwards.*

* That is, The mourning of Egypt.

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pt
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

רָכַב גַּם-פָּרָשִׁים וַיְהִי הַמְחַנָּה כְּבֶד
 מְאֹד : וַיָּבֹאוּ עַד-גִּזְרֵן הָאֲטָד אֲשֶׁר
 בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן וַיִּסְפְּרוּ-שָׁם מִסְפֵּד גָּדוֹל
 וּכְבֵד מְאֹד וַיַּעַשׂ לְאָבִיו אֵבֶל שְׁבַעַת
 יָמִים : וַיֵּרָא יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַכְּנַעֲנִי
 אֶת-הָאֵבֶל בְּגִזְרֵן הָאֲטָד וַיֹּאמְרוּ
 אֶבֶר-כָּבֵד זֶה לְמִצְרַיִם עַל-כֵּן קָרָא
 שְׁמָהּ אֵבֶל מִצְרַיִם אֲשֶׁר בְּעֵבֶר
 הַיַּרְדֵּן : וַיַּעֲשׂוּ בָנָיו לוֹ כֵּן כַּאֲשֶׁר
 צִוָּם : וַיִּשְׂאוּ אֹתוֹ בָנָיו אֶרֶץ כְּנַעַן
 וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ בְּמַעְרַת שְׂדֵה הַמְּכַפְלָה
 אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם אֶת-הַשְּׂדֵה
 לְאַחֲזֵת--קֶבֶד מֵאֵת עֶפְרוֹן הַחֲתָי עַל-
 פְּנֵי מִמְרָא : וַיֵּשֶׁב יוֹסֵף מִצְרַיִם הוּא
 וְאָחִיו וְכָל-הָעֲלִיִּם אִתּוֹ לְקֶבֶד אֶת-
 אָבִיו אַחֲרֵי קִבְרוֹ אֶת-אָבִיו : וַיֵּרָאוּ
 אַחֲרֵי-יוֹסֵף כִּי-מֵת אַבְיָהֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ
 יִשְׁטַמְנוּ יוֹסֵף וְהַשֵּׁב יָשִׁיב לָנוּ אֵת כָּל-
 הָרְעָה אֲשֶׁר גָּמְלָנוּ אֹתוֹ : וַיִּצְווּ אֶל-
 יוֹסֵף לֵאמֹר אָבִיךָ צִוָּה לְפָנָי מוֹתוֹ
 לֵאמֹר

המחנה היה בלי סתם

10

11 רבננו כל סתו ברא

12

13

14

15

16

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p04
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-gooole

GENESIS. Chap. L.

CHAP, L.

1 *The mourning for Jacob.*
 7 *The funeral.* 14 *Joseph prophesieth to his brethren of their return :* 26 *His death.*

AND Joseph fell upon his father's face, and wept upon him, and kissed him.

2 And Joseph commanded his servants the physicians to embalm his father : and the physicians embalmed Israel.

3 And forty days were fulfilled for him (for so are fulfilled the days of those which are embalmed) and the Egyptians†mourned for him threescore and ten days.

4 And when the days of his mourning were past, Joseph spake unto the house of Pharaoh, saying, If now I

have found grace in your eyes, speak, I pray you in the ears of Pharaoh, saying.

5 My father made me swear, saying, Lo, I die : in my grave which I have digged for me, in the land of Canaan, there shalt thou bury me. Now therefore let me go up, I pray thee, and bury my father, and I will come again.

6 And Pharaoh said, Go up, and bury thy father, according as he made thee swear.

7 ¶*And Joseph went up to bury his father : and with him went up all the servants of Pharaoh, the elders of his house, and all the elders of the land of Egypt,

8 And all the house of Joseph, and his brethren, and his father's house : only their little ones, and their flocks, and their herds, they left in the land of Goshen.

9 And

† Heb. Wept.

* *And with him went up all the servants of Pharaoh, the elders of his house, and all the elders of the land of Egypt. And all the house of Joseph, and his brethren, and his father's house.* And in verse. 14. at their return, we find "And Joseph returned into Egypt he and his brethren, and all that went up with him." So that when they went, the servants of

1 נ אל-עמיו: ויפל יוסף על-פני אביו
 2 ויבך עליו וישק-לו: ויצו יוסף את
 עבדיו את-הרפאים להנט את-אביו
 3 ויחנטו הרפאים את-ישראל: ומלאו-
 לו ארבעים יום כי בן ימלאו ימי
 4 החנטים ויבכו אתו מצרים שבועים
 יום: ויעברו ימי בכיתו וידבר יוסף
 אל-בית פרעה לאמר אם-נא מצאתי
 5 חן בעיניכם דברו-נא באזני פרעה
 לאמר: אבי השביעני לאמר הנה
 אנכי מת בקברי אשר בריתי לו
 בארץ כנען שמה תקברני ועשה
 6 אעלה-נא ואקברה את-אבי
 ואשובה: ויאמר פרעה עלה וקבר
 7 את-אביך באשר השביעך: ויעל
 יוסף לקבר את-אביו ויעלו אתו כל-
 עבדי פרעה וקני ביתו וכל זקני
 8 ארץ-מצרים: וכל בית יוסף ואחיו
 ובית אביו רק טפס וצאנם ובקרום
 9 עזבו בארץ גושן: ויעל עמו גם-

רכב

G E N E S I S. Chap. XLIX.

the blessings of my progenitors, unto the utmost bound of the everlasting hills ; they shall be on the head of Joseph, and on the crown of the head of him that was separate from his brethren,

27 ¶ Benjamin shall ravin as a wolf: in the morning he shall devour the prey, and at night he shall divide the spoil.

28 ¶ All these are the twelve tribes of Israel : and this is it that their father spake unto them, and blessed them ; every one according to his blessing he blessed them.

29 And he charged them, and said unto them, I am to be gathered unto my people : bury me with my fathers, in the cave that is in the field of Ephron the

Hittite.

30 In the cave that is in the field of Machpelah, which is before Mamre, in the land of Canaan, which Abraham bought with the field of Ephron the Hittite, for a possession of a burying-place,

31 (There they buried Abraham and Sarah his wife ; there they buried Isaac, and Rebekah his wife ; and there I buried Leah.

32 The purchase of the field and of the cave that is therein, was from the children of Heth .

33 And when Jacob had made an end of commanding his sons, he gathered up his feet into the bed, and yielded up the ghost, and was gathered unto his people.

Chap.

and to the north, and to the south. Ibid. 28. 14. This shews that, the blessings of my progenitors are determined. And this is what he meant by עַל־רֵאשִׁיתוֹ וְעַל־אַחֲרֵיתוֹ unto the utmost bounds of the earth ; from אֶתְמַחַתּוֹ To point out, i. e. a sign, and so denotes from sign to sign. And therefore, the blessings of my progenitors shall be on the head of Joseph, who is worthy of them. And my blessings are also proper for the head of Joseph, on account of the anguish which he suffered, when he was separated from his brethren : as he expressed by the words, "And on the crown of the head of him that was separated from his brethren."

הזרי עֲדֵתָאוֹת גְּבַעַת עוֹלָם
תְּהִיִּין לְרֹאשׁ יוֹסֵף וּלְקַדְקֹד גְּזוֹר
אֲחָיו:

27

כְּסוּיֵי מֵלֶכֶת
אֵת
עַד פֶּתַח
בְּאֵתְנַחַם
28

בְּנִימִין זָאֵב יִטְרֹף בְּבִקְרָא יֹאכַל עֵד
וְלַעֲרֹב יִחַלֵּק שָׁלַל : כָּל-אֵלֶּה שְׂבָמֵי
יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עֶשֶׂר וְזֹאת אֲשֶׁר-דִּבֶּר
לָהֶם אֲבִיהֶם וַיְבָרֶךְ אוֹתָם אִישׁ אֲשֶׁר
כְּבִרְכָתוֹ בָּרַךְ אֹתָם : וַיְצַו אוֹתָם

29

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֲנִי נְאֻמָּה אֶל-עַמִּי
קִבְּרוּ אֹתִי אֶל-אֲבֹתַי אֶל-הַמְּעָרָה אֲשֶׁר
בְּשֵׂדֶה עַפְרוֹן הַחֲתִי : בְּמְעָרָה אֲשֶׁר

30

בְּשֵׂדֶה הַמְּכַפְלָה אֲשֶׁר-עַל-פְּנֵי מִמְרָא
בְּאֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר קָנָה אֲבֹרָהם אֶת-
הַשֵּׂדֶה מֵאֵת עַפְרוֹן הַחֲתִי לְאֵחוֹת-

31

קִבֵּר : שָׁמָּה קִבְּרוּ אֶת-אֲבֹרָהם וְאֵת
שָׂרָה אִשְׁתּוֹ שָׁמָּה קִבְּרוּ אֶת-יִצְחָק וְאֵת
רַבֵּקָה אִשְׁתּוֹ וְשָׁמָּה קִבְּרַתִּי אֶת-לֵאָה :

32

מִקְנֵה הַשֵּׂדֶה וְהַמְּעָרָה אֲשֶׁר-בּוֹ מֵאֵת
בְּנֵי-חֵת : וַיְכַל יַעֲקֹב לְצִוּוֹת אֶת-בְּנָיו
וַיֹּאמֶר רַגְלָיו אֶל-הַמַּטָּה וַיְגֹעַ וַיֹּאמֶר

33

אל

- 15 And he saw that rest was good, and the land that it was pleasant; and bowed his shoulder to bear, and became a servant unto tribute.
- 16 ¶ Dan shall judge his people as one of the tribes of Israel.
- 17 Dan shall be a serpent by the way, an adder in the path; that biteth the horse-heels, so that his rider shall fall backward.
- 18 I have waited for thy salvation, O LORD.
- 19 ¶ Gad, a troop shall overcome him: but he shall overcome at the last.
- 20 ¶ Out of Asher his bread shall be fat, and he shall yield royal dainties.
- 21 ¶ Naphtali, is a hind let loose: he giveth goodly words.
- 22 ¶ Joseph is a fruitful bough even a fruitful bough by a well; whose branches run over the wall.
- 23 The archers have sorely grieved him, and shot at him, and hated him.
- 24 But his bow abode in strength, and the arms of his hands were made strong by the hands of the mighty God of Jacob: from thence is the shepherd, the stone of Israel.
- 25 Even by the God of thy father, who shall help thee, and by the Almighty who shall bless thee with blessings of heaven above, blessings of the deep that lieth under, blessings of the breast, and of the womb.
- 26 *The blessings of thy father have prevailed above the

goes down; till the city of shiloh loses its dignity. Agreeable to what the Psalmist says. "So that he forsook the tabernacle of shiloh. Psalm. 98. 60. And he chose David his servant. &c. In this manner, do numbers proceed, every one after his own fancy. But what I take to be the true meaning of the passage, is, That the scepter shall not depart from Judah for ever, but will return in the days of the Messiah: and which seems to coincide with what he said in the last day's. And which are certainly meant of the coming of the Messiah; when the kingdom will return to Judah. Or according to the first explanation, that I mentioned, which will also be in the latter days.

† Heb. An arrow snake.

‡ Heb. Daughters.

* The blessings of thy father have prevailed above the blessings of my progenitors. By this he meant that the blessings which he received from God; were more considerable, than the blessings which God conferred on Abraham, or Isaac. For unto Abraham he said, "For the land which thou seest, to thee will I give it" Gen. 13. 15. And he shewed him Palestine only. And to Isaac he said, "For unto thee and unto thy seed I will give all these countries. Ibid. 26. 3. But unto Jacob he said, And thou shalt spread abroad to the west, and to the east, and

15 וירא מנחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבל ויהי למס-

16 עבד: דן ידיו עמו כאחד

17 שבטי ישראל: יהידון נחש עליו דרך

שפיפן על ארץ הנשך עקבי סוס

18 ויפל רכבו אחור: לישועתך קויתי

19 יהוה: גר גרוד יגודנו

20 והוא יגר עקב: מאשר

שמנה לחמו והוא יתן מעדני-

21 מלך: נפתלי

אילה שלחה הנתן אמרי-

22 שפר: בן פרת יוסף בן

פרת עלי-עין בנות צעדה עלי-שור:

23 וימררהו ורכו וישטמהו בעלי חצים:

24 ותשב באיתן קשתו ויפזו זרעי ידיו

מידו אביר יעקב משם רעה אבן

25 ישראל: מאל אביר ויעורך ואת שדי

ויברך ברכת שמים מעל ברכת

26 תהום ורצת תחת ברכת שדים

ורחם: ברכת אביר גברו על-ברכת

הורי

וישטמהו כלי חטא
כחג כואר
כיאחריו דגש
ויפזו הדין
ויגושת ככל
ויברך על
כלי חטא
כחגיגה
של אחריו יש
פוגת ואין
זכא סתג
כחגיגה
שלפניו

GENESIS. Chap. XLIX.

thou it : he went up to my art gone up : he stooped
couch. down : he couched as a lion,

5 ¶ Simeon and Levi and as an old lion; who shall
are brethren : instruments of rouse him up ?
cruelty *are in* their habit-
ations.

6 O my soul, come not 10 *The sceptre shall not
thou into their secret ; unto depart from Judah, nor a
their assembly, mine honour, law-giver from between his
be not thou united : for in feet, until Shiloh come, and
their anger they slew a man, unto him *shall* the gathering
and in their self-will they of the people *be*.
dugged down a wall.

7 Cursed *be* their anger, 11 Binding his sole unto
for it was fierce ; and their the vine, and his ass's colt
wrath, for it was cruel : I unto the choice vine ; he
will divide them in Jacob, washed his garments in wine,
and scatter them in Israel. and his clothes in the blood
of grapes.

8 ¶ Judah, thou *art he* 12 His eyes *shall be* red
whom thy brethren shall with wine, and his teeth
praise ; thy hand *shall be in* white with milk.

the neck of thine enemies : 13 ¶ Zebulun shall dwell
thy father's children shall at the haven of the sea :
bow down before thee. and he *shall be* for an haven of
ships ; and his border *shall be*
unto Zidon.

9 Judah *is* a lion's whelp, 14 ¶ Issachar *is* a strong
from the prey, my son, thou ass, couching down between
two burdens.

15 And

* The sceptre shall not depart from Judah, nor a law-giver from between his feet, until Shiloh come. A number of commentators have attempted to explain this passage in different senses. Some explain it thus, The rod of affliction and captivity, and with which, as it were their feet are bound shall not depart, till the coming of Shiloh, i. e. the Messiah. For they understand the word *Shevet* not to denote an ensign of royalty, but a rod; the same as in Exod. 21. 20. And if a man smite his servant, or his maid *with a rod*. And others explain it, that *שׁוֹלוֹם* does not denote to depart, but to bloom; as in *שׁוֹלוֹם בְּפֶתַח נְבוּזַרְדַּן* Jer. 2. 21. The regal power of Judah, i. e. the kingdom of the house of David shall not bloom till Shiloh

חללת יצעי עליה :

5 שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם :

פדום אף
ששרשו סוד
ולא חסר ר
עצ"י מסורה

6 בסדס אל-תבא נפשי בקהלם אל-

תחד כבדי כי באפס הרגו איש

7 וברצנם עקרו-שור : ארור אפס כי עז

ועברתם כי קשתה אחלקם בי-עקב

ואפיצם בישראל :

8 יהודה בראש
עמוד כ"ה
שמו סימן

9 יהודה אתה יורוך אחיך ידך בערף

אביך ישתחוו לך בני אביך :

אריה יהודה מטורף בני עליית פרע

10 רבץ באריה וכלביא מי יקימנו : לא-

יסור שבט מיהודה ומתקק מבין רגליו

11 עד כייבא שילה ולו יקהת עמים :

עירו קרי
סוהו קרי

אסרי לגפן עירוה ולשרקה בני ארתנו

בבס ביין לבשו ובדס-ענבים סותה :

12 חכלילי עינים מיין ולבן-שנים

מחלב :

13 זבולן לתוף ימים ישפן והוא לתוף

אנית וירכתו על-צידו :

ירכתה פת
רפת את
14

יששכר חמור גרם רבץ בין המשפתיים :

ורא

born; put thy right hand upon his head.

19 And his father refused, and said, I know it, my son I know it; he also shall become a people, and he also shall be great: but truly his younger brother shall be greater than he, and his seed shall become a multitude of nations.

20 And he blessed them that day, saying, In thee shall Israel be blessed, saying, *God make thee as Ephraim, and as Manasseh: and he set Ephraim before Manasseh.

21 And Israel said unto Joseph, Behold, I die; but God shall be with you and bring you again unto the land of your fathers.

22 Moreover I have given to thee one portion above thy brethren, which I took out of the hand of the Amorite with my sword and with my bow.

CHAP. XLIX.

1 *Jacob calleth his sons to bless them: 3 Their blessing in particular: 29 He chargeth them concerning his burial: 33 His death.*

AND Jacob called unto his sons, and said, Gather yourselves together, that I may tell you that which shall befall you in the last days.

2 Gather yourselves together, and hear, ye sons of Jacob; and hearken unto Israel your father.

3 I Reuben, thou art my first-born, my might, and the beginning of my strength, the excellency of dignity, and the excellency of power.

4 Unstable as water, thou shalt not excel, because thou wentest up to thy father's bed: then defiledst thou

* God make thee as Ephraim and Manasseh, As Joseph judged that Jacob had given them an equal blessing; as mentioned in verse the 16. He therefore put Ephraim before Manasseh in this blessing, in order to shew his prehemjence.

שִׁים יְמִינְךָ עַל-רֹאשׁוֹ : וַיִּמָּאן אָבוֹ
וַיֹּאמֶר יַדְעֵתִי בְנֵי יִדְעֵתִי גַם-הוּא יֵהִי
לְעַם וְגַם-הוּא יִגְדֹל וְאוֹלָם אַחִיו הַקָּטָן
יִגְדֹל מִמֶּנּוּ וְזָרְעוֹ יִהְיֶה מְלֵא-הַגּוֹיִם :
וַיְבָרְכֶם בְּיוֹם הַהוּא לֵאמֹר בְּךָ יִבְרַךְ
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר יִשְׁמַךְ אֱלֹהִים כְּאֶפְרַיִם
וְכַמְנִשָּׁה וַיִּשֶׂם אֶת-אֶפְרַיִם לִפְנֵי

19
יהיה לעם
כב' פתנים
הול' מוד
לעם רפוחה
ביום אחי
היור השני
כל' מתנ
20
דאי להביט
הל' כיון
אחר תק
לכן העמדנו
קו על ה
להרפי
אותה :

מְנַשָּׁה : וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל-יוֹסֵף הֲנִי
אֲנִי מֵת וְדָהִיָּה אֱלֹהִים עִמָּכֶם וְהִשִּׁיב
אֶתְכֶם אֶל-אֶרֶץ אֲבוֹתֵיכֶם : וְאֲנִי
נָתַתִּי לְךָ שָׂכָם אֶחָד עַל-אֶחָד
אֲשֶׁר לָקַחְתִּי מִיַּד הָאֲמֹרִי בְּחַרְבִּי
וּבְקִשְׁתִּי :

21
22

וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל-בָּנָיו וַיֹּאמֶר הֲאִסְפוּ
וְאֲנִידָה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר-יִקְרָא אֶתְכֶם
בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים : הַקְבְּצוּ וּשְׁמְעוּ בְנֵי
יַעֲקֹב וּשְׁמְעוּ אֶל-יִשְׂרָאֵל אֲבוֹתְכֶם :
רְאוּכֶן בְּבָרִי אֲתָה כְּחֵי וְרֵאשִׁית אוֹנִי
יָתֵר שְׂאֵת וַיִּתֵּר עָו : פָּחוּ פְּמִים אֶל-
תוֹתֵר כִּי עֲלִית מִשְׁכְּבִי אֲבִיךָ אִזּו

מט
רביעי
3
בכתי פלגיל
יכפני קורוב
רפונגים
4

חולת

GENESIS. Chap. XLVIII.

feed, and Isaac did walk, the God which fed me all my life long unto this day.

12 And Joseph brought them out from between his knees, and he bowed himself with his face to the earth.

16 The Angel which redeemed me from all evil, bless the lads; and let my name be named on them, and the name of my fathers Abraham and Isaac: and let them grow into a multitude in the midst of the earth.

17 *And when Joseph saw that his father laid his right hand upon the head of Ephraim, it displeased him: and he held up his father's hand, to remove it from Ephraim's head unto Manasseh's head.

18 And Joseph said unto his father, Not so, my father: for this is the first-born;

14 And Israel stretched out his right hand, and laid it upon Ephraim's head, who was the younger, and his left hand upon Manasseh's head: guiding his hands wittingly; for Manasseh was the first-born.

15 ¶ And he blessed Joseph, and said, God, before whom my fathers Abraham

* And when Joseph saw that his father laid his right hand upon the head of Ephraim, it displeased him, and he held up his father's hand. It may be here objected, that it would have been more proper for Joseph to have held up his father's hand before he blessed them: to this Rabbi Isaac Karoe answers, that Joseph thought, that his father intended to dignify both though in different degrees; viz. Ephraim, by putting his right hand on him; and Manasseh in the blessing; but when he perceived, that his father blessed them both equally alike, he then judged that his father put his hand by mistake; and therefore said "Not so my father, for this is the first born." &c.

Y

וְרַעַךְ: וַיּוֹצֵא יוֹסֵף אֶתֶם מֵעַם בְּרַבְיּוֹ

וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לְאַפְיּוֹ אֶרְצָה: וַיִּקַּח יוֹסֵף

אֶת־שְׁנֵיהֶם אֶת־אֶפְרַיִם בְּיָמֵינוּ

מִשְׁמָאל יִשְׂרָאֵל וְאֶת־מְנַשֶּׁה בְּשִׁמְאֵלוֹ

מִיִּמִּין יִשְׂרָאֵל וַיֵּןשׁ אֵלָיו: וַיִּשְׁלַח

יִשְׂרָאֵל אֶת־יָמֵינוּ וַיֵּשֶׁת עַל־רֹאשׁ

אֶפְרַיִם וְהוּא הִצְעִיר וְאֶת־שִׁמְאֵלוֹ עַל־

רֹאשׁ מְנַשֶּׁה שְׁכַל אֶת־יָדָיו כִּי מְנַשֶּׁה

הַבְּכוֹר: וַיְבָרַךְ אֶת־יוֹסֵף וַיֹּאמֶר

הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר הִתְהַלְכְּנוּ אִנְכִּי לְפָנָיו

אֲבָרְהָם וַיִּצְחַק הָאֱלֹהִים הַרְעָה

אֹתִי מִעוּדֵי עַד־הַיּוֹם הַזֶּה: הַמְלֵאךְ

הַגֹּאֲלֵ אֹתִי מִכָּל־רָע וַיְבָרַךְ אֶת־

הַנְּעָרִים וַיִּקְרָא בְּהֵם שְׁמֵי וְשֵׁם אֲנֹכִי

אֲבָרְהָם וַיִּצְחַק וַיִּדְגֹּו לָרֹב בְּקִרְבֵּי

הָאָרֶץ: וַיֵּרָא יוֹסֵף כִּי־יֵשֶׁת אָבִיו

יְדִי־יָמֵינוּ עַל־רֹאשׁ אֶפְרַיִם וַיִּרַע בְּעֵינָיו

וַיִּתְמַךְ יָד־אָבִיו לְהִסִּיר אֶתֶּה מֵעַל

רֹאשׁ־אֶפְרַיִם עַל־רֹאשׁ מְנַשֶּׁה: וַיֹּאמֶר

יוֹסֵף אֶל־אָבִיו לֹא־כֵן אֲבִי כִי־זֶה הַפְּכוֹר

שֵׁם

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

GENESIS. Chap. XLVIII.

fruitful, and multiply thee, and I will make of thee a multitude of people, and will give this land to thy seed after thee, for an everlasting possession.

5 ¶ And now thy two sons, Ephraim and Manasseh, which were born unto thee in the land of Egypt, before I came unto thee into Egypt, are mine: as Reuben and Simeon, they shall be mine.

6 And thy issue which thou begettest after them, shall be thine, and shall be called after the name of their brethren in their inheritance.

7 ¶ And as for me, when I came from padan, Rachel died by me in the land of Canaan, in the way, when yet there was but a little way

to come unto Ephrath: and I buried her there in the way of Ephrath, the same is Beth-lehem.

8 And Israel beheld Joseph's sons, and said. Who are these?

9 And Joseph said unto his father, They are my sons, whom God hath given me in this place: And he said, Bring them, I pray thee, unto me, and I will bless them.

10 (Now the eyes of Israel were dim for age, so that he could not see:) And he brought them near unto him; and he kissed them, and embraced them.

11 And Israel said unto Joseph, I had not thought to see thy face: and lo, God hath shewed me also thy seed

* And now thy two sons, Ephraim and Manasseh, which were born unto thee in the land of Egypt, are mine, as Reuben and Simeon, they shall be mine. I shall adopt them as if they were my immediate children; so that each of them shall have an equal share in the distribution of the land as any other tribe

† And as for me, when I came from Padan, Rachel died by me in the land of Canaan, &c. This was to explain to Joseph the reason for his not burying Rachel in the cave of Macpelah, as he required of Joseph to do by him.

‡ Heb. Heavy.

וְהִרְבִּיתֶךָ וְנִתְתִּיךָ לְקָהָל עַמִּים וְנִתְתִּי
 אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְזִרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ
 אַחֲזֵת עוֹלָם : וְעַתָּה שְׁנֵי־בָנֶיךָ
 הַנּוֹלָדִים לְךָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד־בָּאִי
 אֵלַיךְ מִצְרַיִמָּה לִי־הֵם אֲפֻרִים
 וּמִנְשֵׁה פְּרָאוֹכֶן וּשְׁמַעוֹן יִהְיוּ־לִי :
 וּמוֹלַדְתֶּךָ אֲשֶׁר־הוֹלַדְתָּ אַחֲרֵיהֶם
 לְךָ יִהְיוּ עַל שֵׁם אַחִיהֶם יִקְרָאוּ
 בְּנִחְלָתָם : וְאֲנִי בָּבֹאִי מִפְּדוֹן מַתָּה
 עָלַי רַחֵם בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בְּדֶרֶךְ כְּעוֹד
 בְּבֵרֶת־אֶרֶץ לְבָא אֲפָרְתָה וְאֶקְבְּרָה
 שֵׁם בְּדֶרֶךְ אֲפָרַת הוּא בֵּית לֶחֶם : וַיֵּדַע
 יִשְׂרָאֵל אֶת־בְּנֵי יוֹסֵף וַיֹּסֵף וַיֹּאמֶר מִי־אֵלֶּה :
 וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אָבִיו בְּנֵי הֵם אֲשֶׁר־
 נָתַן־לִי אֱלֹהִים בְּזֶה וַיֹּאמֶר קָח־סֵנָא
 אֵלַי וְאֶבְרַכְּם : וְעֵינַי יִשְׂרָאֵל כִּבְדּוֹ
 מוֹקֵן לֹא יוּכַל לִרְאוֹת וַיִּנָּשׂ אֶתֶם אֵלָיו
 וַיִּשַׁק לָהֶם וַיִּחַבֵּק לָהֶם : וַיֹּאמֶר
 יִשְׂרָאֵל אֶל־יוֹסֵף רְאֵה פָנֶיךָ לֹא פָלַלְתִּי
 וְהִנֵּה הִרְאָה אֶתִּי אֱלֹהִים גַּם אֶת־

3
 5
 6
 מ' מ'פ'ז
 ד'ין בקמץ
 7
 8
 9
 10
 ש'בי
 11

זרע

28 And Jacob † lived in the land of Egypt seventeen years : so the whole age of Jacob was an hundred forty and seven years.

29 *And the time drew nigh that Israel must die : and he called his son Joseph, and said unto him, If now I have found grace in thy sight, put, I pray thee, thy hand under my thigh, and deal kindly and truly with me ; bury me not, I pray thee, in Egypt.

30 But I will lie with my fathers, and thou shalt carry me out of Egypt, and bury me in their burying-place. And he said, I will do as thou hast said,

31 And he said Swear unto me : And he sware unto him. And Israel bowed himself upon the bed's head.

CHAP. XLVIII.

1 Joseph visiteth his sick father. 3 Jacob repeateth the promise, 21 and prophesieth their return to Canaan.

AND it came to pass after these things, that one told Joseph, Behold, thy father is sick : and he took with him his two sons, Manasseh and Ephraim.

2 And one told Jacob and said, Behold, thy son Joseph cometh unto thee : and Israel strengthened himself, and sat upon the bed.

3 And Jacob said unto Joseph, God almighty appeared unto me at Luz in the land of Canaan, and blessed me.

4 And said unto me, Behold, I will make thee fruitful,

† Heb. The days of the years of his life.

* And the time drew nigh that Israel must die, and he called his son Joseph, &c. This transaction seems to be sometime prior to that recorded in chap. 48. 1. And is to be understood on this wise; that when Jacob perceived by the failure of his bodily powers, &c. that the time of his dissolution was near, he thought it then most prudent to provide for his burial : which being settled to his satisfaction, Joseph returned home : after which, it being told Joseph that his father was sick, he took his two sons with him, that his father might bless them before his death.

יעקב בארץ מצרים שבע עשרה

שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע

שנים וארבעים ומאת שנה: ויקרבו

ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף

ויאמר לו אס-נא מצאתי חן בעיניך

שים-נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי

חסד ואמת אל-נא תקברני במצרים:

ושכבתי עם-אבתי ונשאתני ממצרים

וקברתני בקברתם ויאמר אנכי

אעשה כדברך: ויאמר השבעה לי

וישבע לו וישתחו ישראל על-ראש

המטה:

ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר

ליוסף הנה אביך חלה ויקח את-שני

בניו עמו את-מנשה ואת-אפרים:

ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף

בא אליך ויתחזק ישראל וישב על-

המטה: ויאמר יעקב אל-יוסף אל

שדי נראה-אלי בלוי בארץ כנען

ויברך אתי: ויאמר אלי הניני מפרך

והרביתך

so the land became Pharaoh's.

21 *And as for the people, he removed them to cities from one end of the borders of Egypt, even to the other end thereof.

22 Only the land of the priests bought he not: for the priests had a portion assigned them of Pharaoh, and did eat their portion which Pharaoh gave them; wherefore they sold not their lands.

23 Then Joseph said unto the people, Behold, I have bought you this day, and your land for Pharaoh: lo, here is seed for you, and ye shall sow the land.

24 And it shall come to pass in the increase, that you shall give the fifth part unto Pharaoh, and four parts shall

be your own, for seed of the field, and for your food, and for them of your households, and for food for your little ones.

25 And they said, †Thou hast saved our lives: let us find grace in the sight of my lord, and we will be Pharaoh's servants.

26 And Joseph made it a law over the land of Egypt unto this day, that Pharaoh should have the fifth part; except the land of the priests only, which became not Pharaoh's.

27 ¶ And Israel dwelt in the land of Egypt, in the country of Goshen; and they had possessions therein, and grew and multiplied exceedingly.

28 And

* And as for the people, he removed them, &c. This he did, that none of them might hereafter plead any right to the land: but all must acknowledge that what they possessed, was wholly owing to the king's bounty.

† Thou hast saved our lives. &c. We are greatly indebted to your goodness, in thus saving our lives, by granting us such easy terms; and therefore we freely acknowledge our obligations to you, and are willing to become Pharaoh's servants.

21 הרעב ותהי הארץ לפרעה : ואת-
 העם העביר אתו לערים מקצה
 22 גבול מצרים ועד קצהו : רק אדמת
 הכהנים לא קנה כי חק לפהנים
 מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן
 להם פרעה על-כן לא מכרו את-
 23 אדמתם : ויאמר יוסף אל העם הן
 קניתי אתכם היום ואת אדמתכם
 לפרעה הא לכם זרע וזרעתם את-
 24 האדמה : והיה בתכונאת ונתתם
 חמישית לפרעה וארבע הידת יהיה
 לכם לזרע השדה ולאכלכם ולא אשר
 25 בבתיכם ולאכל לטפכם : ויאמרו
 החירנו נמצא-הן בעיני אדני ויהינו
 26 עבדים לפרעה : וישם אתה יוסף
 לחק עד-היום הזה על-אדמת
 מצרים לפרעה לתמש רק אדמת
 הכהנים לבדם לא היתה לפרעה :
 27 וישב ישראל בארץ מצרים בארץ
 גושן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד : ויהי
 עקב

21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 ויהי

the land of Canaan, all the Egyptians came unto Joseph, and said, Give us bread : for why should we die in thy presence ? for the money faileth.

16 And Joseph said, Give your cattle ; and I will give you for your cattle ; if money fail.

17 And they brought their cattle unto Joseph : and Joseph gave them bread *in exchange* for horses, and for the flocks, and for the cattle of the herds, and for the asses ; and he [†] fed them with bread, for all their cattle, for that year.

18 When that year was ended, they came unto him the second year, and said unto

him, We will not hide *it* from my lord, how that our money is spent, my lord also hath our herds of cattle ; there is not ought left in the sight of my lord, but our bodies, and our lands.

19 Wherefore shall we die before thine eyes, both we and our land ? *buy us and our land for bread, and we and our land will be servants unto Pharaoh : and give us seed, that we may live, and not die, that the land be not desolate.

20 And Joseph bought all the land of Egypt for Pharaoh ; for the Egyptians sold every man his field, because the famine prevailed over them :

fo

† Heb. Led them.

* *Buy us and our land for bread, and we and our land will be servants to Pharaoh.* Although they offered to be servants or slaves to Pharaoh ; yet, did Joseph deal more mercifully with them ; by only purchasing the land for Pharaoh ; so that he became sole proprietor ; and they, as his tenants, were to pay a fifth part of the produce, as rent.

X 2

מִצְרַיִם וּמֵאֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ כָּל־מִצְרַיִם

אֶל־יוֹסֵף לֵאמֹר הִבֵּה־לָּנוּ לֶחֶם וְלֶמֶה

נִמּוֹת נִגְדֶךָ כִּי אָפֶס בְּכֶסֶף : וַיֹּאמֶר יוֹסֵף

הֲבֹו מִקְנֵיכֶם וְאַתְנֶה לָּכֶם בְּמִקְנֵיכֶם

אִם־אָפֶס בְּכֶסֶף : וַיָּבִיאוּ אֶת־מִקְנֵיהֶם

אֶל־יוֹסֵף וַיִּתֵּן לָהֶם יוֹסֵף לֶחֶם בְּסוּסִים

וּבְמִקְנֶה הַצֹּאן וּבְמִקְנֶה הַבָּקָר

וּבְחֲמֹרִים וַיִּנְהֵלֶם בְּלֶחֶם בְּכָל־מִקְנֵיהֶם

בַּשָּׁנָה הַהִוא : וְהַתֵּם הַשָּׁנָה הַהִוא

וַיָּבֹאוּ אֵלָיו בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית וַיֹּאמְרוּ לוֹ

לֹא־נִבְחַד מֵאֲדָנִי כִּי אִם־תֵּם הַכֶּסֶף

וּמִקְנֶה הַבְּהֵמָה אֶל־אֲדָנִי לֹא נִשְׂאָר

לִפְנֵי אֲדָנִי בְּלֹתֵי אִם גְּוִיתָנוּ וְאֲדַמְתָּנוּ :

לֶמֶה נִמּוֹת לְעֵינֶיךָ גַּם־אֲנַחְנוּ גַּם־

אֲדַמְתָּנוּ קִנְיֵה אֲרָתָנוּ וְאֶת־אֲדַמְתָּנוּ

בְּלֶחֶם וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְאֲדַמְתָּנוּ עֲבָדִים

לְפָרְעָה וְתֹן־זֶרַע וְנַחֲיָה וְלֹא נָמוֹת

וְהָאֲדָמָה לֹא תִשָּׂם : וַיִּקֶן יוֹסֵף אֶת־

כָּל־אֲדָמַת מִצְרַיִם לְפָרְעָה כִּי־מָכְרוּ

מִצְרַיִם אִישׁ שָׂדֵהוּ כִּי־חָזַק עֲלֵיהֶם

הָרֶעִב

16

17

18

19

20

כי מכרו צל
סוג במל
קודם הוא נע
ולכן עובתי
האחד מסלת
כי כי לא
יבאו כ'
רציפוי

G E N E S I S. Chap. XLVII.

cattle.

7 And Joseph brought in Jacob his father, and set him before Pharaoh: and Jacob blessed Pharaoh.

8 And Pharaoh said unto Jacob, *How old art thou?

9 And Jacob † said unto Pharaoh, The days of my pilgrimage are an hundred and thirty years: few and evil have the days of the years of my life been, and have not attained unto the days of the years of the life of my fathers in the days of their pilgrimage,

10 And Jacob blessed Pharaoh, and went out from before Pharaoh.

11 ¶ And Joseph placed his father and his brethren, and gave them a possession in the land of Egypt, in the

best of the land, in the land of Rameses, as Pharaoh had commanded.

12 And Joseph nourished his father and his brethren, and all his father's household with bread, ‡ according to their families.

13 ¶ And there was no bread in all the land: for the famine was very sore, so that the land of Egypt, and all the land of Canaan, fainted by reason of the famine.

14 And Joseph gathered up all the money that was found in the land of Egypt, and in the land of Canaan, for the corn which they bought: and Joseph brought the money into Pharaoh's house.

15 And when money failed in the land of Egypt, and in the

† Heb. How many are the days of the years of thy life?

* And Jacob said unto Pharaoh, the days of the years of my pilgrimage, are an hundred and thirty years, few and evil have the days. &c. For as Pharaoh was surpris'd at the extraordinary appearance of the age of Jacob, he asked him his age; and Jacob answered; the years of my pilgrimage is but an hundred and thirty years: and as to my seeming old age, that is owing to my unsettled life, for I have not attained to the age of my progenitors.

‡ According to their families, Heb. according to their little ones.

מקנה על-אשר-לי: ויבא יוסף את-
 יעקב אביו ויעמדהו לפני פרעה
 ויברך יעקב את-פרעה: ויאמר פרעה
 אל-יעקב כמה ימי שני חייד: ויאמר
 יעקב אל-פרעה ימי שני מגורי שלשים
 ומאת שנה מעט ורעים היו ימי שני
 חיי ולא השיגו את-ימי שני חיי אבתי
 בימי מגוריהם: ויברך יעקב את-
 פרעה ויצא מלפני פרעה: ויושב יוסף
 את-אביו ואת-אחיו ויתן להם אחזה
 בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ
 רעמסס כאשר צוה פרעה: ויכלכל
 יוסף את-אביו ואת-אחיו ואת כל-בית
 אביו לחם לפי הטף: ולחם אין בכל-
 הארץ כי-כבר הרעב מאד וחלה
 ארץ מצרים וארץ כנען מפני הרעב:
 וילקט יוסף את-כל-הכסף הנמצא
 בארץ-מצרים ובארץ כנען בשבר
 אשר-הם שברים ויבא יוסף את-הכסף
 ביתה פרעה: ויתם הכסף מארץ

7
 יעמדהו
 מחקי הסג
 מואי כ'
 אחיו את
 לוגטה 8
 9
 10
 11
 שביעי
 12
 13
 14
 15

מצרים

G E N E S I S. Chap. XLVII

your occupation ?

34* That ye shall say, Thy servants trade hath been about cattle, from our youth even until now, both we *and* also our fathers : that ye may dwell in the land of Goshen; for every shepherd is an abomination unto the Egyptians.

C H A P. XLVII.

1 *Joseph presenteth five of his brethren, and his father before Pharaoh: 11 He giveth them habitation and maintenance.*

THEN Joseph came and told Pharaoh, and said, My father, and my brethren, and their flocks, and their herds, and all that they have, are come out of the land of Canaan ; and behold they *are* in the land of Goshen.

2 And he took some of his brethren, *even* five men, and presented them unto

Pharaoh.

3 And Pharaoh said unto his brethren, What *is* your occupation ? And they said unto Pharaoh, Thy servants *are* shepherds, both we *and* also our fathers.

4 They said moreover unto Pharaoh, For to sojourn in the land are we come : for thy servants have no pasture for their flocks, † for the famine *is* sore in the land of Canaan : now therefore, we pray thee, let thy servants dwell in the land of Goshen,

5 And Pharaoh spake unto Joseph, saying, Thy father and thy brethren are come unto thee :

6 The land of Egypt *is* before thee ; in the best of the land make thy father and brethren to dwell, in the land of Goshen let them dwell : and if thou knowest any men of activity amongst them, then make them rulers over my

* *That ye may dwell in the land of Goshen.* For that is most proper for you ; as being a fertile country : and when Pharaoh is informed that ye are unacquainted with any other occupation, he will of necessity fix you in Goshen ; for every shepherd is an abomination unto the Egyptians.

*† *For the famine is sore in the land of Canaan.* For Egypt was supplied with corn which they had by Joseph's counsel saved in the seven plentiful years : but which was not the case in Canaan.

מַעֲשֵׂיכֶם : וַאֲמַרְתֶּם אַנְשֵׁי מִקְנֵה הַיּוֹ
 עַבְדֶּיךָ מִנְעוּרֵינוּ וְעַד-עַתָּה גַם-אַנְחֵנוּ
 גַם-אַבְתֵּינוּ בְּעֵבוֹר תִּשְׁבוּ בְּאֶרֶץ גִּשְׁן
 כִּי-תֹעֵבַת מִצְרַיִם כָּל-דַּעַת צָאן : וַיָּבֹא
 יוֹסֵף וַיֵּבֶד לְפָרְעָה וַיֹּאמֶר אָבִי וְאֶחָי
 וְצֹאנָם וּבְקָרָם וְכָל-אֲשֶׁר לָהֶם בָּאוּ
 מִבְּאֶרֶץ כְּנָעַן וְהֵנָּה בְּאֶרֶץ גִּשְׁן :
 וּמִקְצֵה אֶחָיו לָקַח חַמְשָׁה אַנְשִׁים
 וַיֵּצֵאם לִפְנֵי פָרְעָה : וַיֹּאמֶר פָּרְעָה אֶל-
 אֶחָיו מַה-מַּעֲשֵׂיכֶם וַיֹּאמְרוּ אֶל-פָּרְעָה
 רַעַת צָאן עַבְדֶּיךָ גַם-אַנְחֵנוּ גַם-
 אֲבוֹתֵינוּ : וַיֹּאמְרוּ אֶל-פָּרְעָה לְגֹר
 בְּאֶרֶץ כְּנָעַן כִּי-אֵין מְרַעַת לְצֹאן אֲשֶׁר
 לְעַבְדֶּיךָ כִּי-כִבְדַּת הָרַעַב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן
 וְעַתָּה יִשְׁבוּ-נָא עַבְדֶּיךָ בְּאֶרֶץ גִּשְׁן :
 וַיֹּאמֶר פָּרְעָה אֶל-יוֹסֵף לֵאמֹר אָבִיךָ
 וְאֶחָיךָ בָּאוּ אֵלֶיךָ : אֶרֶץ מִצְרַיִם לִפְנֶיךָ
 הוּא בְּמִיטֵב הָאֶרֶץ הוֹשֵׁב אֶת-אָבִיךָ
 וְאֶת-אֶחָיךָ יִשְׁבוּ בְּאֶרֶץ גִּשְׁן וְאִם-
 יִדְעַת וַיִּשְׁבָּם אַנְשֵׁי-חֵיל וְשִׁמְתָם שְׂרֵי

מז 1
 כי איבדתי
 עמי את

3
 ויצאם כלי
 מחנכי אחריו
 אחר רגושה
 את

4
 5

5
 6

מקנה

and she bare these unto Jacob: all the souls were seven.

26 All the souls that came with Jacob into Egypt, which came out of his loins, besides Jacob's son's wives, all the souls were three score and six.

27 And the sons of Joseph which were born him in Egypt, were two souls: all the souls of the house of Jacob, which came into Egypt, were three score and ten.

28 ¶ And he sent Judah before him unto Joseph, to direct his face unto Goshen; and they came into the land of Goshen.

29* And Joseph made ready his chariot, and went up to meet Israel his father, to Goshen; and presented him-

self unto him: and he fell on his neck, and wept on his neck a good while.

30 And Israel said unto Joseph, Now let me die, since I have seen thy face, because thou art yet alive.

31 And Joseph said unto his brethren, and unto his father's house, I will go up, and shew Pharaoh, and say unto him, My brethren, and my father's house, which were in the land of Canaan, are come unto me:

32† And the men are shepherds, for their trade hath been to feed cattle; and they have brought their flocks, and their herds, and all that they have.

33 And it shall come to pass when Pharaoh shall call you, and shall say, What is your

† Heb. Thigh

* And Joseph made ready his chariot, and went up to meet Israel his father, to Goshen. On account of the great desire which Joseph had to see his aged father, he made his chariot ready with his own hands, in order to hasten his departure: all which, shews how much he loved and honoured his parent.

† And the men are shepherds, for their trade hath been to feed cattle. This in the Heb. is, they are graziers of cattle; i. e. They are men of property; men that have great store of cattle: for it was Joseph's intention to make mention of his brethren in an honourable manner.

אלה ליעקב כל-נפש שבעה: כל-
 הנפש הבאה ליעקב מצרימה וצאי
 ירכו מלכד נשי בני-יעקב כל-נפש
 ששים ושש: ובני יוסף אשר-ילד-
 לו במצרים נפש שנים כל-הנפש
 לבית-יעקב הבאה מצרימה
 שבעים: ואת-יהודה
 שלח לפניו אל-יוסף להודת לפניו
 גשנה ויבאו ארצה גשן: ויאמר יוסף
 מרכבתו ויעל לקראת-ישראל אביו
 גשנה וירא אליו ויפל על-צואריו ויבך
 על-צואריו עוד: ויאמר ישראל אל-
 יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את-
 פניך כי עודך חי: ויאמר יוסף אל-
 אחיו ואל-בית אביו אעלה ואגידה
 לפרעה ואמרה אליו אחי ובית-אבי
 אשר בארץ-כנען באו אלי: והאנשים
 רעי צאן כי-אנשי מקנה היו וצאנם
 ובקרם וכל-אשר להם הביאו: והיה
 כי-יקרא לכם פרעה ואמר מה-
 מעשיכם

26
 הכאה מלרע
 בני-בלמת
 כי לא יבאו
 ב רעומים
 27
 לבית לפי דעת
 כי אין בו
 מהג
 28
 ס ששי
 29
 30
 31
 32
 33

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pt
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-gooole

G E N E S I S. Chap. XLVI.

14 ¶ And the sons of Jacob's wife; Joseph, and Zebulun; Seread, and Elon, Benjamin. and Jableel.

15 These *be* the sons of the land of Egypt were born Manasseh and Ephraim, which she bare unto Jacob in Padan-aram, with which Asenath the daughter of Potipherah priest of On his daughter Dinah: all the souls of his sons and his daughters were thirty and bare unto him.

16 ¶ And the sons of Benjamin were Belah, and Gad,; Ziphion, and Haggai, Becher, and Ashbel, Gera, Shuni, and Ezbon, Eri, and Naaman, Ehi, and Rosh, Muppim, and Huppim, and Arodi, and Areli. Ard.

17 ¶ And the sons of Rachel, which were born to Asher; Jimnah, and Ishuah. Jacob: all the souls were and Ishui, and Beriah, and Serah their sister: And the fourteen.

18 ¶ And the sons of Dan; Malchiel. Hushim.

19 ¶ These *are* the sons of Zilpah, whom Laban gave to Leah his daughter: and these she bare unto Jacob, even sixteen souls.

20 ¶ And the sons of Naphthali; Jahzeel, and Guni, Jezer, and Shillem, 21 ¶ These *are* the sons of Bilhah, which Laban gave unto Rachel his daughter and

* The sons of Rachel Jacob's wife, Joseph and Benjamin. The reason that *Jarchi* assigns for the expression "Jacob's wife" being particularly used to *Rachel* and none else, is, that she was the principal for whom he served Laban; and I may add, that his intention originally was, to espouse Rachel only, had not Laban beguiled him; and therefore, Rachel only was stiled his wife, as being the cause of his having the others.

14 15 וּבְנֵי זְבֻלֹן סָרְדִּי וְאֶלֹן וַיַּחֲלֵאֵל : אֱלֹהֵי
 בְנֵי לֵאָה אֲשֶׁר יִלְדָה לַיַּעֲקֹב בְּפָדָן
 אַרְסֵי וְאֵת דִּינָה בְתוּלָה כָּל-נַפְשׁ בְּנֵי
 16 וּבְנוֹתָיו שְׁלֹשִׁים וְשָׁלֹשׁ : וּבְנֵי גָד צַפְיוֹן
 וַחֲגִי שׁוּנִי וְאַצְבֵּן עֲרִי וְאַרְדִּי וְאַרְאֵלִי :
 17 וּבְנֵי אֲשֶׁר יִמְנָה וַיִּשׁוּדָה וַיִּשׁוּי וּבְרִיעָה
 וְשָׂרָח אַחֲתָם וּבְנֵי בְרִיעָה חֶבֶר
 18 וּמִלְכִיאֵל : אֱלֹהֵי בְנֵי זְלָפָה אֲשֶׁר-נָתַן
 לָבֶן לְלֵאָה בְתוּלָה וְתָלָד אֶת-אֱלֹהֵי
 19 לַיַּעֲקֹב שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה נַפְשׁ : בְּנֵי רַחֵל
 20 אִשֶׁת יַעֲקֹב יוֹסֵף וּבְנִימֵן : וַיִּוֹלַד לְיוֹסֵף
 21 בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִלְדָה-לוֹ אִסְמֵת
 בַּת-פְּוֹטִי פְרַעֲכֵתֵן אֵן אֶת-מְנַשֶּׁה וְאֶת-
 22 אֶפְרַיִם : וּבְנֵי בְנִימֵן בְּלָע וּבְכֹר
 וְאַשְׁבֵּל גֵּרָא וְגַעֲמֹן אַחִי וְרֵאשׁ מִפִּים
 23 וַחֲפִים וְאַרְדִּי : אֱלֹהֵי בְנֵי רַחֵל אֲשֶׁר
 יִלְד לַיַּעֲקֹב כָּל-נַפְשׁ אַרְבָּעָה עֶשֶׂר :
 24 25 וּבְנֵי דָן חַשִׁים : וּבְנֵי נַפְתָּלִי יַחֲזָאֵל
 וְגוֹנִי וַיִּצֵר וְשֹׁלֵם : אֱלֹהֵי בְנֵי בְלָהָה
 אֲשֶׁר-נָתַן לָבֶן לְרַחֵל בְּתוּלָה וְתָלָד אֶת-
 אֱלֹהֵי

a great nation,

4 I will go down with thee into Egypt; and I will also surely bring thee up again: and Joseph shall put his hand upon thine eyes.

5 And Jacob rose up from Beer-sheba: and the sons of Israel carried Jacob their father, and their little ones, and their wives, in the waggon which Pharaoh had sent to carry him.

6* And they took their cattle, and their goods which they had gotten in the land of Canaan, and came into Egypt, Jacob, and all his seed with him:

7 His sons and his sons sons with him, his daughters, and his sons † daughters, and all his seed brought he with him into Egypt.

8 ¶ And these are the names of the children of

Israel, which came into Egypt, Jacob and his sons: Reuben Jacob's first-born.

9 And the sons of Reuben; Hanoch, and Phallu, and Hezron, and Carmi,

10 ¶ And the sons of Simeon; Jemuel, and Jamin, Ohad, and Jachin, and Zohar, and Shaul the son of a Canaanitish woman.

11 ¶ And the sons of Levi; Gershon, Kohath, and Merari.

12 ¶ And the sons of Judah; Er, and Onan, and Shelah, and Pharez, and Zerah; But Er and Onan died in the land of Canaan. And the sons of Pharez, were Hezron and Hamul.

13 ¶ And the sons of Issachar; Tola, and Phuvah, and Job, and Shimron.

14 ¶ And

* And they took their cattle, and their goods which they had gotten in the land of Canaan. But what he acquired in mesopotamia, is not mentioned here; for it is the opinion of the commentators, that he gave all that he acquired there, to Esau for his part of the inheritance of the cave of macpelah. Jarchi.

† His sons daughters. These were Jochebed the daughter of Levi, and Serah the daughter of Asher. Jarchi.

4 אֲשִׁימָךְ שֵׁם: אֲנֹכִי אֲרַד עִמָּךְ מִצְרֵימָה

וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַם-עֲלֵה וְיוֹסֵף יִשִׁית יָדוֹ

5 עַל-עֵינֶיךָ: וַיָּקָם יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע

וַיִּשְׂאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-יַעֲקֹב אֲבִיהֶם

וְאֶת-טַפָּם וְאֶת-נְשֵׂיהֶם בַּעֲגָלוֹת אֲשֶׁר-

6 שָׁלַח פֶּרְעֹה לְשֹׂאת אֹתוֹ: וַיִּקְחוּ אֶת-

מִקְנֵיהֶם וְאֶת-רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ

בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ מִצְרַיִם יַעֲקֹב

7 וְכָל-זֶרְעוֹ אִתּוֹ: בְּנָיו וּבְנֵי בְנָיו אִתּוֹ

בָּנָתָיו וּבָנוֹת בְּנָיו וְכָל-זֶרְעוֹ הֵבִיא אִתּוֹ

8 מִצְרַיִם: וְאֵלֶּה שְׁמוֹת

בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִם יַעֲקֹב

9 וּבְנָיו בְּכֹר יַעֲקֹב רְאוּבֵן: וּבְנֵי רְאוּבֵן

10 חֲנוּךְ וּפְלוּא וְחֶזְרֹן וְכֹרְמִי: וּבְנֵי שִׁמְעוֹן

יִמּוּאֵל וַיְמִין וְאֶחָד וַיְכִין וְצֹהַר וְשָׂאוּל

בֶּן-הַכְּנִיעָנִית: וּבְנֵי לֵוִי גֵרְשׁוֹן קָהַת

וּמְרָרִי: וּבְנֵי יְהוּדָה עֵד וְאוֹנָן וְשִׁלָּה

וּפְרָץ וְזָרַח וַיְמָת עַד וְאוֹנָן בְּאֶרֶץ

כְּנָעַן וַיְהִיו בְּנֵי-פְרָץ חֶזְרֹן וְחַמּוּל:

13 וּבְנֵי יִשְׁשַׁכָּר תּוֹלַע וּפְוָה וַיּוֹב וְשִׁמְרוֹן:

וּבְנֵי

11
12
הַמְּנַעֲטִית
עַפְיֵי אֵת אִין
מִתְּגַ בְּרָא

ופור. הואץ רנושה בך כתב הרד"ק ויל בעש סוף

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

23* And to his father he sent after this manner; ten asses laden with the good things of Egypt, and ten she-asses laden with corn and bread and meat for his father by the way.

24 So he sent his brethren away, and they departed: and he said unto them, † See that ye fall not out by the way.

25 ¶ And they went up out of Egypt, and came into the land of Canaan unto Jacob their father,

26 And told him, saying, Joseph is yet alive, and he is governor over all the land of Egypt. And Jacob's heart fainted, for he believed them not.

27 And they told him all the words of Joseph, which he had said unto them: and when he saw the waggons which Joseph had sent to carry him, the spirit of Jacob their father

revived.

28 And Israel said, *It is enough; Joseph my son is yet alive: I will go and see him before I die.*

CHAP. XLVI.

1 *Jacob is comforted by God at Beersheba: 5 He goeth into Egypt: 8 The number of his family. 28 Joseph meeteth him.*

AND Israel took his journey with all that he had, and came to Beersheba, and offered sacrifices unto the God of his father Isaac

2 And God spake unto Israel in the visions of the night, and said, Jacob Jacob: And he said, Here *am I.*

3 And he said, *I am God, the God of thy father: fear not to go down into Egypt; for I will there make of thee a great*

* Heb. Carrying.

† See that ye fall not out by the way. For as they were overwhelmed with shame for their baseness towards Joseph; he was afraid that they might fall out among themselves, by accusing each other with the crime of selling him.

23 וְלֹאֲבִיּוֹ שְׁלַח בְּזֹאת עֲשֶׂרָה חֲמֹרִים
 נְשָׂאִים מְטוֹב מִצָּרִים וְעֶשֶׂר אֲתָנֹת
 * נְשָׂאת בָר וְלֶחֶם וּמִזֶּן לְאֲבִיּוֹ לְדֶרֶךְ:
 24 וַיִּשְׁלַח אֶת-אֶחָיו וַיֵּלְכוּ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 25 אֶל-תִּרְגֵּזוֹ בְּדֶרֶךְ: וַיַּעֲלוּ מִמִּצְרַיִם
 וַיָּבֹאוּ אֶרֶץ כְּנָעַן אֶל-יַעֲקֹב אֲבִיהֶם:
 26 וַיִּגְדּוּ לוֹ לֵאמֹר עוֹד יוֹסֵף חַי וְכִי-הוּא
 מִשָּׁל בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּפַּגּ לָבוֹ בְּיָד
 27 לְאֶהֱאֲמִין לָהֶם: וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו אֶת
 כָּל-דִּבְרֵי יוֹסֵף אֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהִים
 וַיֵּרָא אֶת-הָעַגְלוֹת אֲשֶׁר-שָׁלַח יוֹסֵף
 לְשֹׂאת אֹתוֹ וְתַחֵי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם:
 28 וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל רַב עוֹד-יוֹסֵף בְּנֵי חַי
 מוֹ אֵלֵכָה וְאֶרְאֶנּוּ בְּטָרֶם אֲמוֹת: וַיִּסַּע
 יִשְׂרָאֵל וְכָל-אֲשֶׁר-לוֹ וַיָּבֹא בְּאֶרֶץ
 שֶׁבַע וַיִּזְבַּח זִבְחִים לֵאלֹהֵי אֲבִיּוֹ יַצְחָק:
 29 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל בְּמִרְאֵת
 הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב וַיֹּאמֶר
 30 הַגִּנֵּי: וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי הָאֵל אֱלֹהֵי אֲבִיךָ
 אֶל-תִּירָא מִרְדָּה מִצְרַיִמָּה כִּי-לָגוּי גְדוֹל

אשימך

GENESIS. Chap. XLV.

and wept, and Benjamin wept upon his neck.

15 Moreover, he kissed all his brethren, and wept upon them: and after that his brethren talked with him.

16 ¶ And the fame thereof was heard* in Pharaoh's house, saying, Joseph's brethren are come: and it pleased Pharaoh well, and his servants.

17 And Pharaoh said unto Joseph, Say unto thy brethren, This do ye; lade your beasts, and go, get you unto the land of Canaan;

18 And take your father, and your households, and come unto me: and I will give you the good of the land of Egypt, and ye

shall eat the fat of the land.

19 Now thou art commanded this, do ye; Take you waggons out of the land of Egypt for your little ones, and for your wives. and bring your father, and come.

20† Also regard not your stuff: for the good of all the land of Egypt is yours.

21 And the children of Israel did so: † and Joseph gave them waggons, according to the commandment of Pharaoh, and gave them provision for the way.

22 To all of them he gave each man changes of raiment: but to Benjamin he gave three hundred pieces of silver, and five changes of raiment.

23 And

* Heb. Was good in the eyes of Pharaoh.

† Heb. Let not your eyes spare.

‡ And Joseph gave them waggons, according to the commandment of Pharaoh. *S.* In obedience to Joseph's request, and the king's desire, it became their duty to take this journey. viz. to bring their father, and their families; and were therefore provided for it, at the king's expence. Heb, Mouth.

15 ויבך ובנימן בכה על-צואריו : וינשק

לכל-אחיו ויבך עליהם ואחרי כן

16 דברו אחיו אתו : והקל נשמע בית

פרעה לאמר באו אחי יוסף וייטב

17 בעיני פרעה ובעיני עבדיו : ויאמר

פרעה אל-יוסף אמר אל-אחיד זאת

עשו טענו את-בעירכם ולכו-באו

18 ארצה כנען : וקחו את-אביכם ואת-

בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם את-

טוב ארץ מצרים ואכלו את-חלב

רביעה ארץ : ואתה צויתה זאת עשו קחו-

19 לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם

ולנשיכם ונשאתם את-אביכם

20 ובאתם : ועינכם אל-תחס על-כליכם

פי-טוב כל-ארץ מצרים לכם

21 הוא : ויעשו-כן בני ישראל ויתן

להם יוסף עגלות על-פי פרעה ויתן

22 להם צדה לדרך : לכלם נתן לאיש

חלפות שמלות ולבנימן נתן שלש

מאות כסף וחמש חלפת שמלות :

ולאביו

ועינכם חסר
ודר שניה
עפי' מסורה

G E N E S I S. Chap. XLV.

hath the famine *been* in the the land : and yet *there are* five years, in the which *there shall* neither be earing nor harvest.

7 And God sent me before you,*to preserve you a posterity in the earth, and to save your lives by a great deliverance.

8†So now *it was* not you that sent me hither, but God : and he hath made me a father to Pharaoh, and lord of all his house, and a ruler throughout all the land of Egypt.

9 Hasten you, and go up to my father, and say unto him, Thus saith thy son Joseph, God hath made me lord of all Egypt ; come down unto me, tarry not.

10 And thou shalt dwell in the land of Goshen, and

thou shalt be near unto me, thou, and thy children, and thy childrens children, and thy flocks, and thy herds, and all that thou hast.

11 And there will I nourish thee (for yet *there are* five years of famine ;) lest thou and thy household, and all that thou hast, come to poverty.

12 † And behold, your eyes see, and the eyes of my brother Benjamin, that *it is* my mouth that speaketh unto you.

13 And you shall tell my father of all my glory in Egypt, and of all that you have seen ; and ye shall haste, and bring down my father hither.

14 And he fell upon his brother Benjamin's neck, and

* Heb. To put for you a remnant.

† So now (*it was*) not you that sent me hither, but God. For as it hath pleased God, that so great a good should accrue from my coming ; it is plain, that it was his wisdom that appointed it ; consequently, it was he who sent me here, in the first instance ; and ye were no more than the passive instruments, in bringing about his wise purpose.

‡ And behold, your eyes see, and the eyes of my brother Benjamin, that (*it is*) my mouth that speaketh unto you. This, he found necessary to assure them of, that he was their brother, as they might perceive that he spoke to them in their own language, without an interpreter.

7 **הָרֵעַב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ וְעוֹד חֲמֵשׁ**
שָׁנִים אֲשֶׁר אֵין-הָרִישׁ וְקָצִיר: וַיִּשְׁלַחנִי
 אֱלֹהִים לִפְנֵיכֶם לְשׁוֹם לֶכֶם שְׂאֵרֵית
 בְּאֶרֶץ וְלִהְיֹת לֶכֶם לִפְלִיטָה גְדוֹלָה:
 8 וְעַתָּה לֹא-אַתֶּם שְׁלַחְתֶּם אֹתִי הִנֵּה
 כִּי הָאֱלֹהִים וַיִּשְׁימֵנִי לְאֵב לִפְרֹעָה
 וְלֹא-דוֹן לְכָל-בֵּיתוֹ וּמִשַּׁל בְּכָל-אֶרֶץ
 9 מִצְרַיִם: מֵהָרִוּ עָלַי אֱל-אֲבִי וְאִמֹתָם
 אֱלֹו כִּה אָמַר בְּנֵךְ יוֹסֵף שְׁמֵנִי אֱלֹהִים
 לְדָאוֹן לְכָל-מִצְרַיִם רְדָה אֵלַי-
 10 תַעֲמֹד: וַיִּשְׁבַּת בְּאֶרֶץ-גֶּשֶׁן וְהָיִית
 קְרוֹב אֵלַי אַתָּה וּבְנֵיךָ וּבְנֵי בְנֵיךָ
 11 וְצֹאנֶךָ וּבְקָרֶךָ וְכָל-אֲשֶׁר-לָךְ: וְכָל-כְּלִיתִי
 אֶתְךָ שֵׁם כִּי-עוֹד חֲמֵשׁ שָׁנִים רַעֲב פֶּן-
 תּוֹרַשׁ אֶתָּה וּבֵיתְךָ וְכָל-אֲשֶׁר-לָךְ:
 12 וְהִנֵּה עֵינֵיכֶם רְאוּת וְעֵינַי אַחִי בְנֵימִן
 13 בִּי-פִי הַמְדַבֵּר אֵלֵיכֶם: וְהִגַּדְתֶּם לְאֲבִי
 אֶת-כָּל-כְּבוֹדִי פִּמְצַרִים וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר
 רְאִיתֶם וּמִהַרְתֶּם וְהוֹרַדְתֶּם אֶת-אֲבִי
 14 הַהֵן: וַיִּפֹּל עַל-צַוְאָרֵי בְנֵימִן-אֲחִיו
 וַיִּבֶךְ

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_usefnd-google

forrow to the grave.

32 For thy servant became surety for the lad unto my father, saying, If I bring him not unto thee, then I shall bear the blame to my father for ever.

33 Now therefore, I pray thee, let thy servant abide instead of the lad, a bondman to my lord; and let the lad go up with his brethren.

34 For how shall I go up to my father, and the lad be not with me? lest peradventure I see the evil that shall *come on my father.

CHAP. XLV.

1 *Joseph maketh himself known to his brethren: 9 He sendeth for his father, 25 who is revived at the news.*

THEN Joseph could not refrain himself be-

fore all them that stood by him; and he cried, Cause every man to go out from me: and there stood no man with him, while Joseph made himself known unto his brethren.

2 And he wept aloud: and the Egyptians and the house of Pharaoh heard.

3 And Joseph said unto his brethren, I am Joseph; Doth my father yet live? and his brethren could not answer him: for they were troubled at his presence.

4 And Joseph said unto his brethren, Come near to me, I pray you; and they came near: and he said, I am Joseph your brother, whom ye sold into Egypt.

5 Now therefore be not grieved, nor angry with yourselves, that ye sold me hither: for God did send me before you, to preserve life.

6 For these two years hath

* Heb. Find my father.
 † Heb. And he gave forth his voice in weeping.
 ‡ Heb. Neither let there be anger in your eyes.

32 אֲבִינוּ בְּיָגוֹן שְׁאֵלָה : כִּי עֲבָדְךָ עֲרַב
 אֶת־הַנֶּעַר מֵעַם אָבִי לֵאמֹר אֲסִדְלָא
 אָבִיאֲנֹו אֵלֶיךָ וְחָטֵאתִי לְאָבִי כֹל־
 33 הַיָּמִים : וְעַתָּה יִשְׁכַּנָּא עֲבָדְךָ תַּחַת
 הַנֶּעַר עֲבָד לְאֲדֹנָי וְהַנֶּעַר יַעַל עִם־
 34 אָחִיו : כִּי־אֵיךְ אֲעֵלָה אֶל־אָבִי וְהַנֶּעַר
 אֵינְנֹו אִתִּי פֶן אֲרֹאֶה בְרַע אֲשֶׁר יִמְצֵא
 1 מֵה : אֶת־אָבִי : וְלֹא־יִכְלִי וְסָפָה לְהִתְאַפֵּק לְכֹל
 הַנְּצָבִים עָלָיו וְיִקְרָא הוֹצִיאֹו כֹל־אִישׁ
 מֵעָלָי וְלֹא־עֲמַד אִישׁ אֲתָוּ בְּהַתּוֹדֵעַ
 2 יוֹסֵף אֶל־אָחִיו : וַיִּתֵּן אֶת־קִלּוֹ בְּכַבֵּי
 וַיִּשְׁמְעוּ מִצְרַיִם וַיִּשְׁמַע בֵּית פַּרְעֹה :
 3 וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אָחִיו אֲנִי יוֹסֵף הָעוֹד
 אָבִי חֵי וְלֹא־יָכְלוּ אָחִיו לְעַנּוֹת אֲתָוּ
 4 כִּי נִבְהָלוּ מִפְּנֵיו : וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אָחִיו
 גִּשׁוּ־נָא אֵלָי וַיִּגְשׁוּ וַיֹּאמֶר אָנִי יוֹסֵף
 אַחֵיכֶם אֲשֶׁר־מָכַרְתֶּם אֹתִי מִצְרַיִמָּה :
 5 וְעַתָּה וְאֶל־תַּעֲצְבוּ וְאֶל־יִחַר בְּעֵינֵיכֶם
 כִּי־מָכַרְתֶּם אֹתִי הִנֵּה כִּי לְמַחִיָּה
 שְׁלַחְנִי אֱלֹהִים לְפָנֵיכֶם : פִּי־זֶה שְׁנַתִּים

הרעב

לא כלי חת
 כי לא יבא
 ברצונם
 תעטבו הו
 זה מבי מכו
 המנוקדים
 בתורה במצו
 רביעיהשני
 כשמות לב
 לא יואמר
 נא

G E N E S I S. Chap. XLIV.

thy servants, Bring him down unto me, that I may set mine eyes upon him. youngest brother *be* with us.

22* And we said unto my lord, The lad cannot leave his father: for if he should leave his father, *his father* would die. 27 And thy servant my father said unto us, Ye know that my wife bare me two *sons*.

23 And thou saidst unto thy servants, Except your youngest brother come down with you, you shall see my face no more. 28 And the one went out from me, and I said, Surely he his torn in pieces; and I saw him not since.

24 And it came to pass, when we came up unto thy servant my father, we told him the words of my lord. 29 And if ye take this also from me, and mischief befall him, ye shall bring down my grey hairs with sorrow to the grave.

25 And our father said, Go again, *and* buy us a little food. 30 Now therefore when I come to thy servant my father, and the lad *be* not with us: (seeing that his life is bound up in the lad's life)

26 And we said, We cannot go down; if our youngest brother be with us, then will we go down; for we may not see the man's face, except our 31 It shall come to pass, when he seeth that the lad is not *with us*, that he will die: and thy servants shall bring down the grey hairs of thy servant our father with sorrow

* And we said unto my Lord, the lad cannot leave his father; for if he should leave his father, (*be*) would die. It is the opinion of Jarchi, that Benjamin's death is here meant: and observes, that as his mother died on a Journey, they dreaded for him also. But, the learned Abarbanal observes, that it alludes to their father, i. e. if he should leave his father, *his father* would die. This explanation perfectly coincides with verse 29. *And if ye take this also from me, and mischief befall him, ye shall bring down my grey hairs with sorrow to the grave.*

עבדיך הורדהו אלי ואשימה עיני
 עליו : ונאמר אל-אדני לא-יוכל הנער ²²
 לעזוב את-אביו ועזב את-אביו ומת :
 ותאמר אל-עבדיך אס-לא ירד אחיכם ²³
 הקטן אחכם לא תספון לראות פני :
 ויהי כי עלינו אל-עבדך אבי ונגד-לו ²⁴
 את דברי אדני : ויאמר אבינו שבו ²⁵
 שברו-לנו מעט-אכל : ונאמר לא נוכל ²⁶
 לרדת אס-יש אחינו הקטן אתנו וירדנו
 כי-לא נוכל לראות פני האיש ואחינו
 הקטן איננו אתנו : ויאמר עבדך אבי ²⁷
 אלינו אתם ידעתם כי שנים ילדה-
 לי אשתי : ויצא האחד מאתי ואמר ²⁸
 אך טרף טרף ולא ראיתיו עד-הנה :
 ולקחתם גם-את-זה מעם פני וקררהו ²⁹
 אסון והורדתם את-שיבתי בדעה
 שאלה : ועתה כבאי אל-עבדך אבי ³⁰
 והנער איננו אתנו ונפשו קשורה
 בנפשו : והיה בראותו כי-אין הנער ³¹
 ומת והורידו עבדיך את-שיבת עבדך
 אבינו

G E N E S I S. Chap XLIV.

to the city.

14 ¶ And Judah and his brethren came to Joseph's house (for he *was* yet there) and they fell before him on the ground.

15 And Joseph said unto them. What deed *is* this that ye have done? wot ye not, that such a man as I can certainly divine?

16 And Judah said, What shall we say unto my lord? what shall we speak? or how shall we clear ourselves? * God hath found out the iniquity of thy servants: behold we *are* my lord's servants, both we, and *he* also with whom the cup is found.

17 And he said, God forbid that I should do so: *but* the man in whose hand

the cup is found, he shall be my servant; and as for you, get you up in peace unto your father.

18 ¶ Then Judah came near unto him, and said, O my lord, let thy servant, I pray thee, speak a word in my lord's ears, and let not thine anger burn against thy servant: for thou *art* even as Pharaoh.

19 † My lord asked his servants, saying, Have ye a father, or a brother?

20 And we said unto my lord, We have a father, an old man, and a child of his old age, a little one: and his brother is dead, and he alone is left of his mother, and his father loveth him.

21 And thou saidst unto thy

* *God hath found out the iniquity of thy servants.* Here we have a fine picture of their firm belief in a divine providence. For they observed, that, although they were not guilty of this fact, yet were they guilty of many other sins; for which God is now punishing them, and to whose providence (say they) we therefore submit, and are ready to become thy bond servants together.

† *My lord asked his servants saying, Have ye a father, or a brother.* Hence, says Judah it is clear, that you originally intended to find a cause of contention with us; for what occasion had you to inquire after our family; we came to buy corn, and not to form a family alliance with you. Jarchi.

14

כפמיר

וַיֵּשְׁבוּ הָעֵיִדָה : וַיָּבֹא יְהוּדָה וְאָחִיו

בֵּיתָה יוֹסֵף וְהוּא עוֹדְנוּ שֵׁם וַיִּפְּלוּ לִפְנֵי

15

אֶרְצָה : וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף מַה־הִמְעַשֶּׂה

הַזֶּה אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם הֲלוֹא יָדַעְתֶּם כִּי־

16

נֶחֱשׁ יִנְחֹשׂ אִישׁ אֲשֶׁר כָּמֹנִי : וַיֹּאמֶר

כפני חסר כו
הוא בכסורה

יְהוּדָה מַה־נֹּאמַר לְאֲדֹנָי מַה־נִּדְבַר

וּמַה־נִּצְטַדֵּק הָאֱלֹהִים מִצָּא אֶת־עֵינֵי

עַבְדֶּיךָ הַנֵּנוּ עַבְדִּים לְאֲדֹנָי גַּם־אֲנַחְנוּ

17

גַּם אֲשֶׁר־נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ : וַיֹּאמֶר

חֲלִילָה לִי מַעֲשׂוֹת זֹאת הָאִישׁ אֲשֶׁר

נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יְהוּה־לִּי

עַבְדֵּךְ וְאַתָּם עָלוּ לְשָׁלוֹם אֶל־

18

אֲבִיכֶם : וַיֵּגֶשׂ אֵלָיו

סדר
ויגש

יְהוּדָה וַיֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי יִדְבָר־נָא עַבְדְּךָ

דָּבַר בְּאָזְנֵי אֲדֹנָי וְאֶל־יָחַר אַפֶּיךָ

19

בְּעַבְדְּךָ כִּי כַמוֹךְ כִּפְרָעָה : אֲדֹנָי שְׂאֵל

אֶת־עַבְדְּךָ לֵאמֹר הֲיֵשׁ־לָכֶם אֵב אוֹ־

20

היש
בס"ג
ר"ב נרפס

אָח : וַנֹּאמֶר אֶל־אֲדֹנָי יֵשׁ־לָנוּ אֵב זָקֵן

וְיֹלֵד זָקִים קָטָן וְאֶתְנוּ מֵת וַיֹּתֵר הוּא

מלת היש בלי
מתג אד לפי
דעת חניקור:
ז"ל מתג פה

לְבָדוֹ לְאִמּוֹ וְאָבִיו אָהָב : וַתֹּאמֶר אֶל־

במקום נגינת
שע"ט

21

עבדיך

GENESIS. Chap. XLIV.

his steward, Up, follow after the men; and when thou dost overtake them, say unto them, Wherefore have ye rewarded evil for good?

5 *Is not this it, in which my lord drinketh? and whereby indeed he divineth? ye have done evil in so doing.*

6 ¶ And he overtook them, and he spake unto them these same words.

7 And they said unto him, Wherefore saith my lord these words? God forbid that thy servants should do according to this thing.

8 Behold, *the money which we found in our sacks' mouths, we brought again unto thee out of the land of Canaan: how then should we steal out of thy lord's house silver or gold?

9 With whomsoever of thy servants it be found, both let him die, and we also will be my lord's bondmen.

10 † And he said, Now also let it be according unto your words: The with whom it is found shall be my servant; and ye shall be blameless.

11 Then they speedily took down every man his sack to the ground, and opened every man his sack.

12 And he searched, and began at the eldest, and left at the youngest: and the cup was found in Benjamin's sack.

13 Then they rent their clothes, and laded every man his ass, and returned to

* *The money we found, we brought again unto thee.* Hence, it is not probable that we who restored that, which it was in our power to keep; and which had so great an opportunity to conceal without any danger, or fear of detection should steal what was likely to be discovered, attended with so much shame and hazard to ourselves. This, as Jarchi observes, is ארר מעשרה קר הוטר האסורים בתורה.

† *And he said, Now also (let) it be according to your words.* For says he, it is no more than just, that ye all should suffer, as being equally guilty, on account of your connexion. But no, I will moderate the condition which you propose, and therefore,

‡ *He with whom it is found shall be my servant, and ye shall be blameless.* Thus, he exempted the innocent, (as they were presumed to be) and exchanged the deserved offered death, of the guilty into slavery.

U

אמר לאשר על-ביתו קום רדף אחרי
האנשים והשנתם ואמרת אליהם
למה שלמתם רעה תחת טובה :
הלו אזה אשר ישתה אדני בזה הוא
נחש ינחשבו הרעתם אשר עשיתם :
וישגם וידבר אליהם את-הדברים
האלה : ויאמרו אליו למה ידבר
אדני בדברים האלה הלילה לעבדיך
מעשות בדבר הזה : הן כסף אשר
מצאנו בפי אמתחתינו השיבנו אליך
מארץ כנען ואיך נגנב מבית אדניך
כסף או זהב : אשר ימצא אתו
מעבדיך ומתו גם-אנחנו נחיה לאדני
לעבדים : ויאמר גם-עתה כדבריכם
כן-הוא אשר ימצא אתו יהיה-לי עבד
ואתם תהיו נקים : וימהרו ויורדו איש
את-אמתחתו ארצה ויפתחו איש
אמתחתו : ויחפש בגדול החל ובקטן
בלה וימצא הגביע באמתחת בנימן :
ויקרעו שמלתם ויעמס איש על-חמרו
וישבו

ידף חסר
ואיז כס'ק
and he
הוא מלא
ואיז ואליו
כס'ק
retained
ישגם חסר
יד' מס'ג
השיבנו ה
לבר כתוב
כנען יד
הסר ואי
כס'ק
Hebrew
אמתחתינו
יורדו מלא
ואיז חסר
יד' וכן
דברים א'
בה'ס'ע'פ
המסורה
ויבחרו בלי
מחנ' אית נם
כס'ק
שלאחריו
במלת ויקרעו
ובמלת
ויעמס
ק א' ביד
הסר ואי
which was

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-gooole

G E N E S I S. Chap. XLIII.

yearn upon his brother: and he sought *where* to weep, and he entered into *his* chamber, and wept there.

31 And he washed his face, and went out, and refrained himself, and said, Set on bread.

32 And they set on for him by himself, and for them by themselves, and for the Egyptians, which did eat with him, by themselves: because the Egyptians might not eat bread with the Hebrews; for that is an abomination unto the Egyptians.

33 And they sat before him, the first-born according to his birthright, and the youngest according to his youth: and the men marvelled one at another.

34 And he took *and sent* messes unto them, from before him: But Benjamin's mess was five times so much as any of theirs. And they

drank, and were merry with him.

C H A P. XLIV.

1 *Joseph's policy to stay his brethren.*

AND he commanded the steward of his house, saying, Fill the mens sacks with food, as much as they can carry, and put every man's money in his sack's mouth.

2 * And put my cup, the silver cup, in the sack's mouth of the youngest, and his corn-money: and he did according to the word that Joseph had spoken.

3 As soon as the morning was light, the men were sent away, they and their asses.

4 And when they were gone out of the city, and not yet far off, Joseph said unto his

only turned himself about: (see, chap. 42. v. 24.) but here, his affection was so great towards his brother, as to oblige him to seek a place to weep in by himself, *Abarbanal*.

* *And put my cup, the silver cup, in the sack's mouth of the youngest.* Some of the commentators are of opinion, that there were two cups, one of silver, and one of gold, both of which were put into Benjamin's sack; and which they infer from what the pursuer

רַחֲמֵיךָ אֱלֹהֵינוּ וַיִּבְקֶשׁ לְבָבוֹת וַיִּבֹא

שימו לחם
כרחון מלאים
בר סן אהר
ירמי מ"ס
יד שרוא
חסר מס'א

31 הַחֲדָרָה וַיִּבֶךְ שָׁמָּה: וַיִּרְחֹץ פָּנָיו

וַיֵּצֵא וַיִּתְאַפֵּק וַיֹּאמֶר שִׁימוּ לַחֵם:

32 וַיִּשְׁמְרוּ לוֹ לִבְדֹּו וְלֹהֵם לְבָדָם וּלְמִצְרַיִם

הָאֹכְלִים אִתּוֹ לְבָדָם כִּי לֹא יוּכְלוּן

הַמִּצְרַיִם לֶאֱכֹל אֶת־הָעֵבְרִים לַחֵם

שימו כלהון
מלאים בר
מד חסרים
מגויים במס'ג

33 כִּי־תֹעֵבָה הוּא לְמִצְרַיִם: וַיִּשְׁכּוּ לְפָנָיו

הַבָּכָר כִּבְכֹרְתוֹ וְהִצְעִיר כַּצְעֲרָתוֹ

וַיִּתְמָהוּ הָאֲנָשִׁים אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ:

כבכרתו חסר
ואנ מס'ק

34 וַיֵּשֶׂא מִשְׁאֵת מֵאֵת פָּנָיו אֱלֹהִים וַתֹּרֵב

מִשְׁאֵת בְּנִימָן מִמִּשְׁאֵת כָּלֶם חֲמֹשׁ

וישכרו כלי
מקב בואי

יָדוֹת וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ: וַיֵּצֵו אֶת־מֶד

אֲשֶׁר עַל־בֵּיתוֹ לֵאמֹר מִלֵּא אֶת־

אֲמַתְּחַת הָאֲנָשִׁים אֲכֹל כֶּאֱשֶׁר יוּכְלוּן

כצערתו חסר
יד מס'ג

שְׂאֵת וְשִׁים כֶּסֶף־אִישׁ בְּפִי אֲמַתְּחָתוֹ:

2 וְאֶת־גְּבִיעֵי גְבִיעַ הַכֶּסֶף תִּשִׂים בְּפִי

משאת חסר
ואני וכן
ממשאת

אֲמַתְּחַת הַקָּטָן וְאֶת כֶּסֶף שִׁבְרוֹ וַיַּעַשׂ

שכפסוק זה
את

3 כְּדַבֵּר יוֹסֵף אֲשֶׁר דִּבֶּר: הַבֶּקֶר אֹר

4 וְהָאֲנָשִׁים שָׁלְחוּ הֵמָּה וַחֲמֹרֵיהֶם: הֵם

מביעי מלא
מס'ק

יֵצְאוּ אֶת־הָעִיר לֹא הִרְחִיקוּ וַיּוֹסֶף ה'

אמר

GENESIS. Chap. XLIII.

our hand.

22 And other money have we brought down in our hands to buy food: we cannot tell who put our money in our sacks.

23 And he said, Peace be to you, fear not: your God, and the God of your father, hath given you treasure in your sacks; † I had your money. And he brought Simeon out unto them.

24 And the man brought the men into Joseph's house, and gave them water, and they washed their feet, and he gave their asses provender.

25 And they made ready the present against Joseph came at noon: for they heard that they should eat bread there.

26 ¶ And when Joseph

came home, they brought him the present which was in their hand into the house, and bowed themselves to him to the earth.

27 And he asked them of their ‡ welfare, and said, Is your father || well, the old man of whom ye spake? Is he yet alive?

28 And they answered, Thy servant our father is in good health, he is yet alive and they bowed down their heads, and made obeifance.

29 And he lift up his eyes, and saw his brother Benjamin, his mother's son, and said, Is this your younger brother, of whom ye spake unto me? And he said, God be gracious unto thee, my son.

30 And Joseph made haste: § for his bowels did yearn

† Heb. Your money came to me.

‡ Heb. To peace.

|| Heb. Is there peace to your father.

* And when Joseph came home, they brought him the present which was in their hand into the house. That is, after they had washed their feet in the hall, or outer court of the house, they brought the present into the apartment where Joseph was.

§ For his bowels did yearn upon his brother, and he sought where to weep: So as to give a loose to his tears: for when he took Simeon, he wept but a small matter, and therefore only

22 **פִּדְנוּ**: וְכִסֶּה אַחַר הוֹרְדְנוּ כִּי־דָנוּ
 לְשֹׁפֵר-אֶכֶל לֹא יִדְעֵנוּ מִי-שֵׁם כִּסְפָנוּ
 23 בְּאִמְתַּחַת־נֵנוּ: וַיֹּאמֶר שְׁלוֹם לָכֶם אֵל-
 תִּירְאוּ אֱלֹהֵיכֶם וְאֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם נָתַן
 לָכֶם מִטְמוֹן בְּאִמְתַּחַת־יָכֶם כִּסְפְכֶם בֹּא
 24 אֵלַי וַיֹּצֵא אֱלֹהִים אֶת-שִׁמְעוֹן: וַיָּבֵא
 הָאִישׁ אֶת-הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף וַיִּתֶן-
 מִיָּם וַיִּרְחֲצוּ רַגְלֵיהֶם וַיִּתֵּן מִסְפּוֹא
 25 לְחִמְרֵיהֶם: וַיְכִיְנוּ אֶת-הַמִּנְחָה עַד-
 פֹּא יוֹסֵף בְּצִדְהֵרִים כִּי שָׁמְעוּ כִי-שֵׁם
 26 יֹאכְלוּ לֶחֶם: וַיָּבֵא יוֹסֵף הַבֵּיתָה
 וַיְבִיֵאוּ לוֹ אֶת-הַמִּנְחָה אֲשֶׁר-בִּידְכֶם
 27 הַבֵּיתָה וַיִּשְׁתַּחֲוּ-לוֹ אַרְצָה: וַיִּשְׁאַל
 לָהֶם לְשֵׁלוֹם וַיֹּאמֶר הַשְׁלוֹם אֲבֹתֵיכֶם
 28 הַזֶּקֶן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם הַעוֹדְנֵנוּ חַי: וַיֹּאמְרוּ
 שְׁלוֹם לְעַבְדְּךָ לְאֲבֹתֵינוּ עוֹדְנֵנוּ חַי וַיִּקְרוּ
 29 וַיִּשְׁתַּחֲוּ: וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיִּרְא אֶת-בְּנֵי־מִין
 אַחִיו בְּכֶן-אִמּוֹ וַיֹּאמֶר חֲזָה אֲחֵיכֶם
 הַקְטָן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם אֵלַי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 שְׁבִיעֵי יַחַדְךָ בְּנֵי: וַיִּמְהַר יוֹסֵף כִּי-נִגְבְּרוּ
 רַחֲמָיו

מִטְמוֹן מִלָּא
 וַיִּצֵא מִלָּא
 וַיִּבֵּא מִלָּא
 וַיִּרְחֲצוּ מִלָּא
 וַיִּתֵּן מִלָּא
 וַיִּשְׁתַּחֲוּ מִלָּא
 וַיִּשָּׂא מִלָּא
 וַיִּמְהַר מִלָּא

G E N E S I S. Chap. XLIII.

Benjamin; If I be bereaved of my children, I am bereaved.

15 ¶ And the men took that present, and they took double money in their hand, and Benjamin; and rose up, and went down to Egypt, and stood before Joseph.

16 And when Joseph saw Benjamin with them, he said to the ruler of his house, Bring these men home, and † slay, and make ready: for these men shall dine with me at noon.

17 And the man did as Joseph bade: and the man brought the men into Joseph's house.

18 * And the men were afraid, because they were brought into Joseph's house, and they said, Because of

the money, that was returned in our sacks at the first time, are we brought in: that he may § seek occasion against us, and fall upon us, and take us for bond-men, and our asses.

19 And they came near to the steward of Joseph's house, and they communed with him at the door of the house.

20 And said, O sir, we † came indeed down at the first time to buy food.

21 And it came to pass when we came to the inn, that we opened our sacks, || and behold, every man's money was in the mouth of his sack, our money in full weight: and we have brought it again in our

† Heb. Kill a killing.

§ Heb. To roll himself upon us.

† Heb. Coming down, we came down.

* And the men were afraid because they were brought into Joseph's house. For it was not customary for the buyers of corn to be brought into Joseph's house to lodge; and therefore, they were afraid, apprehending that it was only with intent to put them in ward. *Jarchi.*

|| And behold, every man's money was in the mouth of his sack, our money in full weight: i. e. the identical money which we brought down with us, and which is something extraordinary. *Abarbanel.*

And

15 שְׂכַלְתִּי שְׂכַלְתִּי : וַיִּקְחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת־
 הַמִּנְחָה הַזֹּאת וּמִשְׁנֵה־כֶּסֶף לִקְחוּ
 בִידֵם וְאֶת־בְּנֵימִן וַיִּקְמוּ וַיֵּרְדוּ מִצֻּרִים
 16 וַיַּעֲמְדוּ לִפְנֵי יוֹסֵף : וַיֵּרָא יוֹסֵף אֹתָם
 אֶת־בְּנֵימִן וַיֹּאמֶר לָאֲשֶׁר עַל־בֵּיתוֹ
 הֵבֵא אֶת־הָאֲנָשִׁים הַפְּתִיחַ וּטְבַח
 טֶבֶחַ וְהִכֵּן כִּי אֲתִי יֵאָכְלוּ הָאֲנָשִׁים
 בַּצְּהָרִים : וַיַּעַשׂ הָאִישׁ כַּאֲשֶׁר אָמַר
 יוֹסֵף וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת־הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה
 18 יוֹסֵף : וַיֵּירָאוּ הָאֲנָשִׁים כִּי הוּבְאוּ בֵּית
 יוֹסֵף וַיֹּאמְרוּ עַל־דְּבַר הַכֶּסֶף הַשֶּׁב
 בְּאֲמַתְחַתֵּינוּ בַתְּחִלָּה אֲנַחְנוּ מוֹבְאִים
 לַהֲתַגְלֵל עֲלֵינוּ וְלַהֲתַנְּפֵל עֲלֵינוּ
 וְלִקְחַת אֶתְנוּ לַעֲבָדִים וְאֶת־חַמְרֵינוּ :
 19 וַיִּגְשׁוּ אֶד־הָאִישׁ אֲשֶׁר עַל־בֵּית יוֹסֵף
 וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו פֶּתַח הַבַּיִת : וַיֹּאמְרוּ כִּי
 אֲדָנָי יֵרֵד יֵרְדֵנוּ בַתְּחִלָּה לְשֶׁבֶר־אֶכֶל :
 20 וַיְהִי כִּי־בָאוּ אֶל־הַמְּלוֹךְ וּנְפֹתְחָה אֶת־
 אֲמַתְחַתֵּנוּ וְהִנֵּה כֶּסֶף־אִישׁ בְּפִי
 אֲמַתְחַתוֹ בְּסִפְנוֹ בְּמִשְׁקְלוֹ וְנִשֵּׁב אֹתוֹ
 בִידֵנו

וואר בניש
אית

ואר בניסן
חסר ירד
משאכ
בפסו שלפניו
וכן בפסוק
שלאחריו
שהוא מלא
מסורה

בצהרים
צל כלי
כתנ כבי
וכן בפסוק
כרה עפ
את

באמתחתינו
חסר ואיו
זמלא ירד
מש

GENESIS. Chap. XLIII.

him according to the tenor of these words: Could we certainly † know that he would say, Bring your brother down?

8 And Judah said unto Israel his father, Send the lad with me, and we will arise and go; that we may live and not die, both we, and thou, *and* also our little ones.

9 I will be surety for him; of my hand shalt thou require him: if I bring him not unto thee; and set him before thee, then let me bear the blame for ever.

10 For except we had lingered, surely now we had returned this § second time.

11 And their father Israel

said unto them, *If it must be* so now, do this; take of the best fruits in the land in your vessels, and carry down the man a present, a little balm, and a little honey, spices, and myrrh, nuts, and almonds.

12 * And take double money in your hand: and the money that was brought again in the mouth of your sacks, carry *it* again in your hand; peradventure *it was* an oversight.

13 Take also your brother, and arise, go again unto the man.

14 † And God Almighty give you mercy before the man, that he may send away your other brother, and Benjamin

† Heb. Knowing *them* could we know.

§ Or Twice by this.

* *And take double money in your hand: and the money that was brought again in the mouth of your sacks.* As to the double money, perhaps says he, the corn is risen on account of the great dearth; and the money that was returned, is peradventure an oversight, and therefore must be returned.

† *And God almighty give you mercy before the man.* For now says he, I have furnished you with every thing needful, as far as human power and foresight can go: and therefore at present ye are in want of nothing, but the divine blessing, for which, I now offer up my most fervent prayers; that the almighty will be pleased to prosper your journey, by giving you mercy in the sight of the man.

7 פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַיְדוּעַ גִּדּוּעַ פִּי הידוע מלא ואי מש
 8 יֹאמֶר הוֹרִידוּ אֶת־אֲחֵיכֶם: וַיֹּאמֶר ונקומה מלא ואי מסיק
 יְהוּדָה אֶל־יִשְׂרָאֵל אָבִיו שְׁלַחַה הַנַּעַר גב אנחנו הגוימל רגושה אית
 אֶתִּי וְנִקְוָמָה וְנִלְכֶּה וְנַחֲיֶיהָ וְלֹא נָמוּת הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 9 גַּם־אֲנַחְנוּ גַּם־אֶתָּה גַּם־טַפְּנוּ: אֲנָכִי הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 אֶעֱרֹכְנִי מִיָּדַי תִּבְקָשׁוּנִי אִם־לֹא הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 10 וְהָיָאתִי לְךָ כָּל־הַיָּמִים: כִּי לֹלֵא הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 הַתְּמַהֲמָהֵנוּ כִּי־עָתָה שָׁכְנוּ זֶה פְּעָמִים: הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 11 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אָבִיהֶם אִם־כֵּן הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 אִפּוֹאֵ אֶת־עֲשׂוֹ קָחוּ מִזְמֶרֶת הָאָרֶץ הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 בְּכַלִּיכֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנַּחֲהָ מַעַט הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 צְרִי וּמַעַט דְּבַשׁ נִבְאֵת וְלֹט בְּטָנִים הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 12 וְשִׁקְדִים: וּבְסֹף מִשְׁנֵה קָחוּ בִידְכֶם הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 וְאֶת־הַכֶּסֶף הַמּוֹשֵׁב בְּפִי אֲמַתְחֶתִיכֶם הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 תִּשְׁיִבוּ בִידְכֶם אוֹלֵי מִשְׁנֵה הוּא: הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 13 וְאֶת־אֲחֵיכֶם קָחוּ וְקוּמוּ שׁוּבוּ אֶל־ הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 14 הָאִישׁ: וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רְחֻמִּים הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 לְפָנָי הָאִישׁ וְשִׁלַּח לָכֶם אֶת־אֲחֵיכֶם הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 אַחֵר וְאֶת־בְּנֵימִן וְאֲנִי כִּי־אֲשׁוּר הביאנו בב ודין וחסר ואי וכן כמדבר די בר' מסיק
 שְׁכַלֵּת

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hv5pb4 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS, Chap. XLII.

unto thee: deliver him into my hand, and I will bring him to thee again.

38 And he said, My son shall not go down with you; for his brother is dead, and he is left alone; if mischief befall him by the way in the which ye go, then shall ye bring down my grey hairs with sorrow to the grave.

CHAP. XLIII.

1 Jacob is hardly persuaded to send Benjamin. 16 Joseph entertaineth his brethren: 31 He maketh them a feast.

AND the famine was sore in the land.

2 And it came to pass when they had eaten up the corn which they had brought out of Egypt, their

father said unto them, Go again, buy us a little food.

3 And Judah spake unto him, saying, The man did solemnly protest unto us, saying, Ye shall not see my face, except your brother be with you.

4 * If thou wilt send our brother with us, we will go down and buy thee food.

5 But if thou wilt not send him, we will not go down: for the man said unto us, Ye shall not see my face, except your brother be with you.

6 And Israel said, Wherefore dealt ye so ill with me, as to tell the man whether ye had yet a brother?

7 And they said, The man asked us straitly of our state, and of our kindred, saying, Is your father yet alive? have ye another brother? and we told him

† Heb. Protesting he protested.

‡ Heb. Asking he asked us.

* *If thou wilt send our brother with us, we will go down and buy thee food.* It may perhaps, appear strange, that after Reuben's offer for the security of Benjamin, and Jacob's refusal, Judah should again renew the requisition for the sending of their brother: but this may be easily reconciled, when it is considered, that when Reuben made the offer, they had yet plenty of food; but when Judah proposed it, they were destitute of corn: (see, verse 2.) and therefore, Judah urges the necessity of sending him, rather than that they should all perish.

And

אָבִיָּאֵנוּ אֵלֶיךָ תְּנֵה אֶת־עַל־יָדַי וְאֲנִי
 אֲשִׁיבֶנּוּ אֵלֶיךָ : וַיֹּאמֶר לֹא־יִרְדּוּ פְּנֵי
 עַמְּכֶם בִּי־אֲחִיו מִתּוֹ וְהוּא לְבָדּוּ גִשְׁאֹר
 וְקָרְאָהוּ אֲסוּן בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר תֵּלְכוּ־בָהּ
 וְהוֹרַדְתֶּם אֶת־שִׁיבְתֵי בִיגוֹן שְׂאוּלָה :
 מִגּוֹ וְהִרְעֵב כְּבֹד בְּאֶרֶץ : וַיְהִי כַּאֲשֶׁר
 כָּלוּ לֶאֱכֹל אֶת־הַשֶּׁבֶר אֲשֶׁר הֵבִיאוּ
 מִמִּצְרַיִם וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם אֲבִיהֶם שִׁבוּ
 שְׂבָרוֹ־לָנוּ מֵעֵט־אֶכֶל : וַיֹּאמֶר אֱלֹוֹ
 יְהוּדָה לֵאמֹר הֵעֵד הֵעֵד פְּנֵי הָאִישׁ
 לֵאמֹר לֹא־תֵרְאוּ פְּנֵי בִלְתֵי אֲחֵיכֶם
 אַתְּכֶם : אִם־יִשָּׁךְ מִשְׁלַח אֶת־אֲחֵינוּ
 אַתְּנוּ נִרְדָּה וְנִשְׁפָּרָה לְךָ אֶכֶד :
 וְאִם־אֵינְךָ מִשְׁלַח לֹא נִרְדּוּ כִי־הָאִישׁ
 אָמַר אֲלֵינוּ לֹא־תֵרְאוּ פְּנֵי בִלְתֵי
 אֲחֵיכֶם אַתְּכֶם : וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל
 לָמָּה הִרְעַתֶּם לִי לְהַגִּיד לְאִישׁ
 הָעוֹד לָכֶם אֵח : וַיֹּאמְרוּ שְׂאוּל שְׂאוּל־
 הָאִישׁ לָנוּ וְלָמוּלְדֹתֵנוּ לֵאמֹר הָעוֹד
 אֲבִיכֶם חַי הָיִשׁ לָכֶם אֵח וְנִגְד־לוֹ עַל־

וקראו
 בן־תבאסע
 בנאם לרלן
 מר כנפ הסר
 ארף ססג
 ביתו מלא
 ירד אית
 מוג
 בנות מלא
 ואץ
 הנטורה נון
 דקאן מר לא
 נון הוא ככל
 דהחוקים
 שאולה ור
 לכר מלא
 אר ססג
 אלהם מלא
 ירד סס'ק
 שנים הסר
 בתורה ואץ
 ערופ א
 דין ב להלן
 סר כח סר
 העדהעד
 הסר ירד
 סס'ע
 א
 סר
 מלא
 נוצ אית

פי

G E N E S I S. Chap. XLII.

him all that befel unto them, saying,

30 The man *who is* the lord of the land, spake roughly to us, and took us for spies of the country.

31 And we said unto him, We are true men; we are no spies.

32 We be twelve brethren, sons of our father: one is not, and the youngest is this day with our father in the land of Canaan.

33 And the man the lord of the country said unto us, Hereby shall I know that ye are true men; leave one of your brethren *here* with me, and take food for the famine of your households, and be gone.

34 And bring your youngest brother unto me:

then shall I know that you are no spies, *but* that you are true men: so will I deliver you your brother, and ye shall traffick in the land.

35 ¶ And it came to pass as they emptied their sacks, that behold, every man's bundle of money was in his sack: *and when *both* they and their father saw the bundles of money, they were afraid.

36 And Jacob their father said unto them, Me have ye bereaved of my children: Joseph is not, and Simeon is not, and ye will take Benjamin away: all these things are against me.

37 And Reuben spake unto his father, saying, Slay my two sons, if I bring him not

that it was he that threw him into the pit; though others think it to be in order to separate him from Levi; for fear of their plotting some mischief against him, as they did at Shechem.

* And when both they and their father saw the bundles of money they were afraid, Their fear returned upon them with redoubled violence; for when the one found it, they thought it might be an accident, but when they found it in all, they judged it to be a premeditated thing, to involve them in trouble.

if

30 וְאֵת כָּל־הַקֶּרֶת אֲתֶם לֵאמֹר: דָּבָר

הקרת חסר
דחם' משאם
והיכ' נד
חפ' ואי

הָאִישׁ אֲדֹנֵי הָאָרֶץ אֲתָנוּ קְשׁוֹת וַיִּתֵּן
31 אֲתָנוּ כְּמִרְגָּלִים אֶת־הָאָרֶץ: וַנֹּאמֶר

קמא ומלא
בתרא מס'נ

אֱלֹהֵינוּ בָּנִים אֲנַחְנוּ לֹא הֵינּוּ מִרְגָּלִים:
32 שְׁנַיִם־עָשָׂר אֲנַחְנוּ אֱחָיִם בְּנֵי אָבִינוּ

פמרגלים חכ'
פמתנ' מש

הָאֶחָד אֵינָנוּ וְהַקָּטָן הַיּוֹם אֶת־אָבִינוּ
33 בְּאָרֶץ כְּנָעַן: וַיֹּאמֶר אֵלֵינוּ הָאִישׁ

נביה בת'ם
פחרכני
פסיד

אֲדֹנֵי הָאָרֶץ בְּזֹאת אֲדַע כִּי בָנִים אַתֶּם
אֲחֵיכֶם הָאֶחָד הִנִּיחוּ אֹתִי וְאֶת־רַעְיוֹנִי

34 בְּתִיכֶם קָחוּ וּלְכוּ: וְהֵבִיאוּ אֶת־אֲחֵיכֶם
הַקָּטָן אֵלַי וְאֲדַע כִּי לֹא מִרְגָּלִים

מריקים מלא
איד עה'ם
חניד הרבים
מס'ק

אַתֶּם כִּי בָנִים אַתֶּם אֶת־אֲחֵיכֶם אָתֶן
לָכֶם וְאֶת־הָאָרֶץ תִּסְחָרוּ: וַיְהִי הֵם

35 מְרִיקִים שְׂקֵיהֶם וְהִנֵּה אִישׁ צָרוּר־בְּסֹפֹ
בְּשִׁקְוֹ וַיֵּרְאוּ אֶת־צָרוּרֹת בְּסִפְיָהֶם הַמָּה

פדרות חסר
ואי קדמא
ומלא ואי
בתראה
בס'ה

וַאֲבִיהֶם וַיִּירְאוּ: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יַעֲקֹב
36 אָבִיהֶם אֹתִי שְׂפַלְתֶּם יוֹסֵף אֵינָנוּ

וְשָׂמְעוֹן אֵינָנוּ וְאֶת־בְּנֵימֵן תִּקְחוּ עָלַי
הַיּוֹם כְּלָנָה: וַיֹּאמֶר רְאוּבֵן אֶל־אָבִיו

חוראו בכ'
חיד'ן ותרש'ש
בקמץ מס'ק

37 לֵאמֹר אֶת־שְׁנֵי בְנֵי תָמִית אִם־לֹא
אָבִיאוּ

אָבִיאוּ

GENESIS. Chap. XLII.

ther, * in that we saw the anguish of his soul, when he besought us; and we would not hear: therefore is this distress come upon us.

22 And Reuben answered them, saying, Spake I not unto you, saying, Do not sin against the child; and ye would not hear? † therefore behold also, his blood is required.

23 And they knew not that Joseph understood them; for he spake unto them by an † interpreter.

24 And he turned himself about from them, and wept; and returned to them again, and communed with them, § and took from them Simeon, and bound him before their eyes.

25 ¶ Then Joseph commanded to fill their sacks

with corn, and to restore every man's money into his sack, and to give them provision for the way: and thus did he unto them.

26 And they laded their asses with the corn, and departed thence.

27 And as one of them opened his sack to give his ass provender in the inn, he espied his money: for behold, it was in his sack's mouth.

28 And he said unto his brethren, My money is restored: and lo, it is even in my sack; and their heart failed them, and they were afraid, saying one to another, What is this that God hath done unto us?

29 ¶ And they came unto Jacob their father, unto the land of Canaan, and told him

† Heb. For an interpreter was between them.

your families might perish for want of food; therefore let one be bound, and the rest carry the corn, and bring your brother.

* In that we saw the anguish of his soul, when he besought us. This was an aggravation of their guilt by acting so inhuman a part towards their own brother in his distress.

† Therefore behold also, his blood is required. For Reuben verily thought that Joseph was dead; as he apprehended that on account of his years, and the tender manner he was brought up in, he never would be able to undergo the hardships of servitude: and therefore, says he, his blood is now required.

§ And took from them Simeon. The reason assigned by *Jarochi* for his taking of Simeon is,

that

21 בַּהֲתַחַנְנֵנוּ אֵלֵינוּ וְלֹא שָׁמְעֵנוּ עַל-בֶּן
 22 בָּאָה אֵלֵינוּ הַצָּרָה הַזֹּאת : וַיַּעַן רְאוּבֵן
 אַתֶּם לֵאמֹר הֲלוֹא אָמַרְתִּי אֵלֵיכֶם
 לֵאמֹר אֶל-תַּחַטְּאוּ בְיָד וְלֹא שָׁמַעְתֶּם
 23 וְגַם-דָּמּוּ הִנֵּה נִדְרָשׁ : וְהֵם לֹא יָדְעוּ
 24 כִּי שָׁמַע יוֹסֵף כִּי הַמְלִיץ בֵּינְתֶם : וַיִּסַּב
 מֵעֲלֵיהֶם וַיִּבֶךְ וַיֵּשֶׁב אֱלֹהִים וַיִּדְבֹּר
 אֱלֹהִים וַיִּקַּח מֵאֲתָם אֶת-שְׁמֵעוֹן
 25 וַיֹּאסֶר אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם : וַיְצַו יוֹסֵף
 וַיִּמְלֵאוּ אֶת-כְּלֵיהֶם בָּרֶ וְלִדְהִשִּׁיב
 בְּסִפְיָהֶם אִישׁ אֶל-שִׁקּוֹ וְלָתֵת לָהֶם
 26 צֶדֶה לְדַרְךְ וַיַּעַשׂ לָהֶם כֵּן : וַיִּשְׂאוּ
 אֶת-שִׁבְרֵם עַל-חֲמֹרֵיהֶם וַיֵּלְכוּ מִשָּׁם :
 27 וַיִּפְתַּח הָאֹהֶד אֶת-שִׁקּוֹ לָתֵת מִסְפּוֹא
 לְחֲמֹרוֹ בַּמְּלוֹן וַיִּרְא אֶת-כִּסְפוֹ וְהִנֵּה-
 28 הוּא בְּפִי אֲמֹתָתָיו : וַיֹּאמֶר אֶל-אָחִיו
 הוֹשֵׁב בְּסִפִּי וְגַם הִנֵּה בְּאֲמֹתָתִי וַיֵּצֵא
 לָכֶם וַיַּחֲרְדּוּ אִישׁ אֶל-אָחִיו לֵאמֹר מַה
 29 זֹאת עָשָׂה אֱלֹהִים לָנוּ : וַיָּבֹאוּ אֶל-
 יַעֲקֹב אֲבִיהֶם אֶרְצָה כְּנָעַן וַיְגִידוּ לוֹ

בהתחננו
 החיית
 כמתנ ככל
 המרחקים
 הלא מלא
 ואי ואלף
 במיש לעי
 די ויין
 ויאמר האלף
 בחים איה
 משאב לקמן
 סוף כט וכן
 כפרשת
 בשנה שבת
 ידו האלף
 בשוא לבר
 מסורה
 מספוא מלא
 ואי ואלף
 מסיג
 חושב מלא
 ואי מסיק
 כאמרתיו
 הבית רפה
 אית
 ויגיד מלא
 יגיד מיש

את

G E N E S I S. Chap. XLII.

nakedness of the land you
are come. else by the life of Pharaoh
surely ye *are* spies.

13 And they said, Thy
servants *are* twelve brethren,
the sons of one man in the
land of Canaan; and behold,
the youngest *is* this day with
our father, and one *is* not.

14 And Joseph said unto
them, That *is it* that I spake
unto you, saying, Ye *are*
spies.

15 Hereby *ye shall be
proved: by the life of Pha-
raoh ye shall not go forth
hence, except your youngest
brother come hither.

16 Send one of you, and
let him fetch your brother,
and ye shall be † kept in
prison, that your words
may be proved whether *there*
be any truth in you: or

17 And he † put them all
together into ward three
days.

18 § And Joseph said unto
them the third day, This do,
and live: *for* I fear God.

19 If ye *be* true men, let
one of your brethren be
bound in the house of your
prison: go ye, carry corn
for the famine of your
houses.

20 But bring your young-
est brother unto me: so
shall your words be verified,
and ye shall not die. And
they did so.

21 ¶ And they said one
to another, We *are* verily
guilty concerning our bro-
ther

† Heb. Bound,
‡ Heb. Gathered.

is, that when Joseph's brethren were in his power, he knew them as *brethren*, and used them with tenderness and affection; but when he was in their power, they did not know him in the relation of a *brother*, neither had they any feeling for him as such, but sold him as a slave.

* *By this ye shall be proved.* By this one thing, the whole of what ye have advanced shall be proved; that is, if ye bring your brother hither, I then will give credit to what ye have said in your defence.

§ *And Joseph said unto them the third day, this do, and live: for I fear God.* For says he, I would not be so unjust as to detain you all if ye be innocent, by which means

T your

13 הארץ באתם לראות : ויאמרו שנים
 עשר עבדיך אחים אנחנו בני איש
 אחד בארץ כנען והנה הקטן את
 14 אבינו היום והאחד איננו : ויאמר
 אלהם יוסף הוא אשר דברתי אלכם
 לאמר מרגלים אתם : פזאת תבחנו
 15 חי פרעה אם תצאו מזה כי אם כבוא
 אחיכם הקטן הנה : שלחו מכם אחד
 16 ויקח את אחיכם ואתם האסרו ויבחנו
 דבריכם האמת אתכם ואם לא חי
 17 פרעה כי מרגלים אתם : ויאסף אתם
 אל משמר שלשת ימים : ויאמר אלהם
 18 יוסף ביום השלישי זאת עשו וחיו את
 19 האלהים אני ידא : אם כננים אתם
 אחיכם אחד יאסר בבית משמרכם
 ואתם לכו הביאו שבר רעבון בתיכם :
 20 ואת אחיכם הקטן תביאו אלי ויאמנו
 דבריכם ולא תמותו ויעשו כן : ויאמרו
 21 איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו
 על אחינו אשר ראינו צרת נפשו ח
 בהתחננו

דברתי אלכם
 ואי חסרים
 כתורה א
 רין כי שמו
 דרין ג' שם
 ט' ד דברים
 א' ט' ה'
 שם כ' ו' שם
 כ"ב כס"ג

בכוא ט'
 מלאים א'
 רין כ'
 דברתי לא
 יא' ושאור
 בני כ' כס"ג

חמישי
 מלא תחננו
 מלאים
 כתורה א'
 רין כ'
 וקראת
 לה ג'
 במדבר ג'
 רב' כס"ג

G E N E S I S, Chap. XLII.

from thence; that we may live, and not die.

3 ¶ * And Joseph's ten brethren went down to buy corn in Egypt.

4 But Benjamin, Joseph's brother, Jacob sent not with his brethren: for he said, Lest peradventure mischief befall him.

5 And the sons of Israel came to buy corn among those that came: for the famine was in the land of Canaan.

6 And Joseph was the governor over the land, and he it was that sold to all the people of the land: and Joseph's brethren came, and bowed down themselves before him, with their faces to the earth.

7 and Joseph saw his brethren, and he knew them, but

made himself strange unto them, and spake † roughly unto them; and he said unto them, Whence come ye? And they said, From the land of Canaan to buy food.

8 † And Joseph knew his brethren, but they knew not him.

9 And Joseph remembered the dreams which he dreamed of them, and said unto them, Ye are spies; to see the nakedness of the land you are come.

10 And they said unto him, Nay, my lord, but to buy food are thy servants come.

11 We are all one man's sons: we are true men, thy servants are no spies.

12 And he said unto them, Nay, but to see the nakedness

† Heb. Hard things with them.

* And Joseph's ten brethren went down to buy corn in Egypt. It is the opinion of some, that Joseph had given strict orders not to sell any corn to any person, but what was for his own use and consumption; and which he did with the intention of obliging his brethren to come down, as otherwise, they might have commissioned the Canaanites to have purchased for them; and which plan of Joseph's succeeded accordingly.

† And Joseph knew his brethren, but they knew not him. As it is mentioned in the preceding verse, that Joseph knew his brethren, it seems rather superfluous to mention it again: but the Rabbins are of opinion, that the meaning of the expression in this verse,

3 מִשֵּׁם וּנְחִיָּה וְלֹא נִמּוֹת: וַיֵּרְדוּ אֲחֵי-
 יוֹסֵף עִשְׂרֵת לְשֹׁבֵר בַּר מִמְצָרִים:
 4 וְאֶת-בְּנֵי מִן אֲחֵי יוֹסֵף לֹא-שָׁלַח יַעֲקֹב
 אֶת-אֲחָיו כִּי אָמַר פֶּן-יִקְרָאנוּ אִסּוֹן:
 5 וַיָּבֹאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְשֹׁבֵר בְּתוֹךְ הַבָּאִים
 6 כִּי-הָיָה הָרָעֵב בְּאֶרֶץ כְּנַעַן: וַיּוֹסֵף הוּא
 הַשְּׁלִיט עַל-הָאָרֶץ הוּא הַמְּשַׁבֵּיר לְכָל-
 עַם הָאָרֶץ וַיָּבֹאוּ אֲחֵי יוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחֲוּ-לוֹ
 7 אַפַּיִם אֶרְצָה: וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶת-אֲחָיו
 וַיְכַרֵם וַיִּתְנַבֵּר אֲלֵיהֶם וַיְדַבֵּר אֲתָם
 קְשׁוֹת וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֵאִן בָּאתֶם
 וַיֹּאמְרוּ מֵאֶרֶץ כְּנַעַן לְשֹׁבֵר-אֶבֶל:
 8 וַיִּכַּר יוֹסֵף אֶת-אֲחָיו וְהֵם לֹא-הִפְרָחוּ:
 9 וַיִּזְכֹּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלֻמוֹת אֲשֶׁר חָלַם
 לָהֶם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מְרַגְלִים אַתֶּם
 לָרְאוֹת אֶת-עֲרוֹת הָאָרֶץ בְּאתֶם:
 10 וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לֹא אֲדַנִּי וְעַבְדֶּיךָ בָּאוּ
 לְשֹׁבֵר-אֶבֶל: כָּלָנוּ בְּנֵי אִישׁ-אֶחָד
 נָחֲנוּ כְּנִים אֲנַחְנוּ לֹא-הָיוּ עַבְדֶּיךָ
 12 מְרַגְלִים: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם לֹא כִי-עֲרוֹת
 הָאָרֶץ

ונחיה הישר
 כסגול ארץ
 בנימין מלך
 לשכר הסר
 וכל ארשתא
 דכיתנה מיש
 השכיר
 מלא יוד
 מסיק
 ויכרם חסר
 יוד מסיק
 ויחנכר ליהם
 מלא יוד
 משאיכ
 ויאכר אלהם
 שאחז כור
 הענין הסרים
 כי לא נמנו
 ככלל
 החלמים
 במסורה אית
 הכרוי חסר
 דחסר מס"ב

G E N E S I S. Chap. XLII.

the name of the first-born Manasseh : for God, *said he*, hath made me forget all my toil and all my father's house.

52 And the name of the second called he Ephraim : for God hath caused me to be fruitful in the land of my affliction.

53 ¶ And the seven years of plenteousness that was in the land of Egypt, were ended.

54 * And the seven years of dearth began to come, according as Joseph had said : and the dearth was in all lands ; but in the land of Egypt there was bread.

55 And when all the land of Egypt was famished, the people cried to Pharaoh for bread ; and Pharaoh said unto all the Egyptians, Go unto Joseph ; what he saith to you, do.

56 And the famine was over all the face of the

earth : And Joseph opened all the † storehouses, and sold unto the Egyptians ; and the famine waxed sore in the land of Egypt.

57 And all countries came into Egypt to Joseph for to buy corn ; because that the famine was so sore in all lands.

C H A P. XLII.

1 *Jacob sendeth his ten sons to buy corn in Egypt : 6 They are imprisoned by Joseph for spies.*

NO W when Jacob saw that there was corn in Egypt, Jacob said unto his sons, Why do ye look one upon another ?

2 And he said, Behold, I have heard that there is corn in Egypt : get you down thither, and buy for us from

† Heb. All wherein was.

* *And the seven years of dearth began to come, according as Joseph had said. For it was this which verified his prediction more then the years of plenty : inasmuch, as immediately after the seven years of plenty, the dearth instantly commenced without any intervention, according as he had said.*

And

שֵׁם הַבְּכוֹר מְנַשֶּׁה כִּי-נִשְׁנִי אֱלֹהִים

הבכור ד' מלאים

52 אֶת-כָּל-עַמְלֵי וְאֶת כָּל-בֵּית אָבִי: וְאֶת

מזרח: א' דין ב' לקח

שֵׁם הַשְּׁנִי קָרָא אֶפְרַיִם כִּי-הִפְרַנִּי

מח ידי נ' דברים טו

אֱלֹהִים בְּאֶרֶץ עֲנִי: וַתְּכַלֶּינָה שְׁבַע רְבִיעֵי

יש' ד' שם בת ד' מס' צ

53 שְׁנֵי הַשְּׁבַע אֲשֶׁר הָיָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

54 וַתְּהַלִּינָה שְׁבַע שְׁנֵי הָרַעַב לָבֹא

בְּאֲשֶׁר אָמַר יוֹסֵף וַיְהִי רָעַב בְּכָל-

הָאֲרָצוֹת וּבְכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם הָיָה

55 לֶחֶם: וַתִּרְעַב כָּל-אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּצְעַק

עני הענין בקקץ לכד אית

הָעָם אֶל-פְּרַעֲה לֶלֶחֶם וַיֹּאמֶר פְּרַעֲה

לְכָל-מִצְרַיִם לָבוֹא אֶל-יוֹסֵף אֲשֶׁר-יֹאמַר

56 לָכֶם תַּעֲשׂוּ: וְהָרַעַב הָיָה עָלַי כָּל-פְּנֵי

ותכלינה מלא ויד ובה"א

הָאֶרֶץ וַיִּפְתַּח יוֹסֵף אֶת-כָּל-אֲשֶׁר בְּהֵם

וַיִּשְׁבֹּר לְמִצְרַיִם וַיַּחֲזֹק הָרַעַב בְּאֶרֶץ

לכסף וכן ותחלינה והנזק רפה מס' ק

57 מִצְרַיִם: וְכָל-הָאֶרֶץ בָּאוּ מִצְרַיִמָּה

לִשְׁבֹּר אֶל-יוֹסֵף כִּי-חָזַק הָרַעַב בְּכָל-

הָאֶרֶץ: וַיֵּרָא יַעֲקֹב כִּי יֵשֶׁבֶר מִן

בְּמִצְרַיִם וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְבָנָיו לָמָּה

לבו מלא וא' וכן הוא בכלהסדויק'

תִּתְרָאוּ: וַיֹּאמֶר הִנֵּה שָׂמַעְתִּי כִּי יֵשֶׁבֶר

שְׁבֹר בְּמִצְרַיִם רְדוּ-שָׂמָּה וּשְׁבְרוּ-לָנוּ

משם

which he had; and they cried before him, *Bow the knee: and he made him ruler over all the land of Egypt.

44 And Pharaoh said unto Joseph, *I am* Pharaoh, and without thee shall no man lift up his hand or foot in all the land of Egypt.

45 And Pharaoh called Joseph's name Zaphnath-paaneah; and he gave him to wife Asenath the daughter of Poti-pherah priest of On: † and Joseph went out over all the land of Egypt.

46 ¶ And Joseph was thirty years old when he stood before Pharaoh king of Egypt: And Joseph went out from the presence of Pharaoh, and † went throughout all the land of Egypt.

47 And in the seven plenteous years the earth brought forth by handfuls.

48 And he gathered up all the food of the seven years, which were in the land of Egypt, and laid up the food in the cities: the food of the field which was round about every city, laid he up in the same.

49 And Joseph gathered corn as the sand of the sea, very much, until he left numbering: for it was without number.

50 And unto Joseph were born two sons, before the years of famine came: which Asenath, the daughter of Poti-pherah priest of On, bare unto him.

51 And Joseph called the

* Bow the knee. Heb. Tender father.

of a person's having his request granted, and that he was held in the highest esteem, as we find by Haman. Esther, chap. 3. v. 10.

And arrayed him in vestures of fine linen. This in Egypt was looked on as the highest honor: as none, but persons of the greatest dignity were allowed to wear such costly garments.

† And Joseph went out over all the land of Egypt. As the governor and superintendent thereof, in order to execute the King's command, and his own counsel.

‡ And went throughout all the land of Egypt. In order to appoint proper officers over the land, to gather the fifth part, as mentioned in verse, 24.

And

44 אֲשֶׁר-לוֹ וַיִּקְרָאוּ לְפָנָיו אֲבָרָה וַנִּתֵּן אֹתוֹ
 עַל כָּל-אֶרֶץ מִצְרַיִם : וַיֹּאמֶר פְּרַעֲהַ
 אֶל-יוֹסֵף אֲנִי פְרַעֲהוֹב לַעֲדִידָךְ לֹא-יָרִים
 אִישׁ אֶת-יָדוֹ וְאֶת-רִגְלוֹ בְּכָל-אֶרֶץ
 45 מִצְרַיִם : וַיִּקְרָא פְרַעֲהַ שֵׁם-יוֹסֵף זִפְנָת
 פַּעַנְתַּח וַיִּתֵּן-לוֹ אֶת-אֶסְנַת בַּת פּוֹטִי פְרַעֲ
 כַהֵן אֵן לְאִשָּׁה וַיֵּצֵא יוֹסֵף עַל-אֶרֶץ
 46 מִצְרַיִם : וַיּוֹסֶף בֶּן-שְׁלֹשִׁים שָׁנָה בָּעֵמְדוֹ
 לְפָנֵי פְרַעֲהַ מֶלֶךְ-מִצְרַיִם וַיֵּצֵא יוֹסֵף
 מִלְּפָנֵי פְרַעֲהַ וַיַּעֲבֹר בְּכָל-אֶרֶץ
 47 מִצְרַיִם : וַתַּעַשׂ הָאָרֶץ בְּשֶׁבַע שָׁנֵי
 48 הַשְּׁבַע לְקַמְצִים : וַיִּקְבֹּץ אֶת-כָּל-אֶבְלָ
 שֶׁבַע שָׁנִים אֲשֶׁר הָיוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
 וַיִּתֵּן-אֶכָּל בְּעָרִים אֶכָּל שְׂדֵה-הָעִיר
 49 אֲשֶׁר סְבִיבֹתֶיהָ נָתַן בְּתוֹכָהּ : וַיַּצְבֹּר
 יוֹסֵף בָּר כְּחֹל הַיָּם הַרְפָּה מְאֹד עַד
 50 כִּי-חָדַל לְסַפֵּר כִּי-אֵין מִסְפָּר : וַלְיוֹסֵף
 יָלַד שְׁנֵי בָנִים בְּטָרְסָם תְּבוּא שְׁנַת
 הָרָעָב אֲשֶׁר יָלְדָה-לוֹ אֶסְנַת בַּת-
 51 פּוֹטִי פְרַעֲהַ כַהֵן אֵן : וַיִּקְרָא יוֹסֵף אֶת-

ונתן ר' משה
 מלאים וי
 חסדים ואין
 חזרה אלא
 דין והוא מלא
 מס'ג
 פרעה ציל
 במרכה על
 פי החסודה
 במס'ג
 כראשית
 למד מו
 ולביא שם
 כלי מתג :
 פוטי פרע
 נכתבין
 וקרוין חרין
 ולכן ציל
 פוטי כמרכא
 כי לא מציעו
 מלה כלי
 גנינה
 אן חסד ואין
 משא"כ
 להלן בפסוק
 גין שהוא
 מלא מס'ק
 ויעבר הויאו
 כלי כתג
 ע"פ כלי
 א"ח

שם

over the land, and take up the fifth part of the land of Egypt in the seven plentiful years.

35 * And let them gather all the food of those good years that come, and lay up corn under the hand of Pharaoh, and let them keep food in the cities.

36 And that food shall be for store to the land, against the seven years of famine, which shall be in the land of Egypt; that the land †perish not through the famine.

37 † And the thing was good in the eyes of Pharaoh, and in the eyes of all his servants.

38 And Pharaoh said unto his servants, Can we find *such a one* as this is, a man in whom the spirit of

God is?

39 And Pharaoh said unto Joseph, Forasmuch as God hath shewed thee all this, *there is none* so discreet and wise as thou art.

40 Thou shalt be over my house, and according unto thy word shall all my people be ruled: only in the throne will I be greater than thou.

41 And Pharaoh said unto Joseph, See, I have set thee over all the land of Egypt.

42 † And Pharaoh took off his ring from his hand, and put it upon Joseph's hand, and arrayed him in vestures of fine linen, and put a gold chain about his neck.

43 And he made him to ride in the second chariot which

† Heb. Be not cut off.

and which being near at hand were, as if told him of a certainty: but as to the seven years of famine, which seemed to be yet at some distance, he made use of the latter expression, to denote its being shewn him, as a person that views a thing at a distance.

* *And let them gather all the food of these good years that come, and lay up corn under the hand of Pharaoh. &c.* That is, besides the fifth part which is to be under the hand of Pharaoh, let every person gather what corn they possibly can into their store houses.

† *And Pharaoh took off his ring from his hand, and put it upon Joseph's hand.* This was anciently the manner of conferring the post of prime minister; for to the person to whom it was given, was then looked upon as second in honor to the king. It was also a token

פקדים על-הארץ וחמש את-ארץ

פקדים כי
חסרים יוד
קדמה וכ
מלאים וידן
ברורה
אלה זה חיה
חסר ושואה
בנעב סס"ג

מצרים בשבע שני השבע: ויקבצו

את-כל-אכל השנים הטבות הבאת

האלה ויצברו-כר תחת יד-פרעה

אכל בערים ושמרו: והיה האכל

לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר

תהיו בארץ מצרים ולא-תכרת

הארץ ברעב: ויטב הדבר בעיני

פרעה ובעיני כל-עבדיו: ויאמר פרעה

אל-עבדיו הנמצא כזה איש אשר רוח

אלהים בו: ויאמר פרעה אל-יוסף

אתרי הודיע אלהים אותך את-כל-זאת

אין-נבון וחכם כמוד: אתה תהיה

על-ביתי ועל-פיה ישק כל-עמי רק

הכסף אנדל ממך: ויאמר פרעה אל-

יוסף ראה נתתי אתך על כל-ארץ

מצרים: ויסר פרעה את-טבעתו מעל

ידו ויתן אתה על-יד יוסף וילבש אתו

בגדי-שש וישם רכב הזהב על-

צווארו: וירכב אתו במרכבת המשנה

אשר

הבאת האלה
חסר ואש
סס"ק
לפקדון פלה
איו סס"ק
שלושי
ישק בפתח
כסף כשלי
כר כי שהוא
בקצ סס"ג
במרכבת זה
לבו המים
בדוק מיש

hath shewed Pharaoh what he *is* about to do.

26 The seven good kine *are* seven years; and the seven good ears *are* seven years: the dream *is* one.

27 And the seven thin and ill-favoured kine that came up after them, *are* seven years; and the seven empty ears blasted with the east wind, * shall be seven years of famine.

28 This *is* the thing which I have spoken unto Pharaoh: † What God *is* about to do, he sheweth unto Pharaoh.

29 Behold, there come seven years of great plenty, throughout all the land of Egypt.

30 And there shall arise

after them seven years of famine; and all the plenty shall be forgotten in the land of Egypt: and the famine shall consume the land:

31 And the plenty shall not be known in the land, by reason of that famine following: for it shall be very † grievous.

32 And for that the dream was doubled unto Pharaoh twice; *it is* because the thing *is* established by God, and God will shortly bring it to pass.

33 Now therefore let Pharaoh look out a man discreet and wise, and set him over the land of Egypt.

34 Let Pharaoh do *this*, and let him appoint officers over

† Heb. Heavy.

* *Shall be seven years of famine.* It seems rather extraordinary that Joseph should mention the seven years of famine first, when the seven years of plenty preceded them: but as he had premised, that God had shewed Pharaoh what he was about to do: and as Egypt was a fruitful land; he to convince them of the truth of his prediction informed them of the seven years of famine, although a thing so unusual with them: but which God was pleased to acquaint him (Pharaoh) with, that they might be enabled to provide for their preservation during the seven years of plenty.

† *What God (is) about to do he sheweth unto Pharaoh.* In verse 25. Joseph makes use of the word **הַבְּרִיאָה** *He hath told*: and in this verse, he makes use of the word **הַבְּרִיאָה** *He hath shewn*: (or sheweth.) The reason of which, according to opinion of Jarchi, is as follows. The former, he made use of when speaking of the seven plentiful years, and

26 הַאֱלֹהִים עֲשֵׂה הַגִּיד לְפָרְעָה: שִׁבְעַת
 פָּרֹת הַטֹּבֹת שִׁבְעַת שָׁנִים הִנֵּה וְשִׁבְעַת
 הַשָּׁבָלִים הַטֹּבֹת שִׁבְעַת שָׁנִים הִנֵּה
 27 חֵלוֹם אֶחָד הוּא: וְשִׁבְעַת הַפְּרוֹת
 הַרְקוֹת וְהַרְעֵת הָעֵלֶת אַחֲרֵיהֶן שִׁבְעַת
 שָׁנִים הִנֵּה וְשִׁבְעַת הַשָּׁבָלִים הַרְקוֹת
 שְׂדֵפוֹת הַקָּדִים יִהְיוּ שִׁבְעַת שָׁנֵי רָעַב:
 28 הוּא הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל-פָּרְעָה
 אֲשֶׁר הַאֱלֹהִים עֲשֵׂה הִרְאָה אֶת-
 29 פָּרְעָה: הִנֵּה שִׁבְעַת שָׁנִים בָּאוֹת שִׁבְעַת
 30 גְּדוֹל בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם: וְקָמוּ שִׁבְעַת
 שָׁנֵי רָעַב אַחֲרֵיהֶן וְנִשְׁכַּח כָּל-הַשִּׁבְעַת
 בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְכָל־הָרָעַב אֶת-
 31 הָאֶרֶץ: וְלֹא-יִוָּדַע הַשִּׁבְעַת בְּאֶרֶץ מִפְּנֵי
 הָרָעַב הַהוּא אַחֲרֵי-כֵן כִּי-כָבֵד הוּא
 32 מְאֹד: וְעַל הַשָּׁנֹת הַחֵלוֹם אֶל-פָּרְעָה
 פְּעָמִים כִּי-נִכּוֹן הַדָּבָר מֵעַם הַאֱלֹהִים
 33 וּמִמֶּהָר הַאֱלֹהִים לַעֲשֹׂתָו: וְעַתָּה יִרְא
 פָּרְעָה אִישׁ נִכּוֹן וְחָכָם וַיִּשִׁיתָהּ עַל-
 34 אֶרֶץ מִצְרַיִם: יַעֲשֵׂה פָּרְעָה וַיִּפְקֹד
 פָּקִידִים

שבע פרח
 חסר וואו
 רמיה
 ורעת חסר
 ואזי וכתב
 הרמיה כל
 רעית
 באריותא
 מלא בר ס
 כ' חסרים
 א' הרקות
 הרעת
 בוראה דין
 רב' שמת' כ'
 השנת מלא
 ו' סס' ק'
 דעשה' ה'
 חסרים' ז'
 דין' ב'
 שמת' יב'
 מח' ג'
 דכתי' למיד
 יר' ועוד ב'
 בנתיב סס' ג'
 רצא הרמיה
 כסנול
 מרע' א' ח

GENESIS. Chap. XLI.

* *It is not in me*: God shall give Pharaoh an answer of peace.

17 And Pharaoh said unto Joseph, In my dream, behold, I stood upon the bank of the river.

18 And behold, there came up out of the river seven kine, fat-fleshed, and well-favoured; and they fed in a meadow.

19 And behold, seven other kine came up after them, poor and very ill-favoured, and lean-fleshed, such as I never saw in all the land of Egypt for badness.

20 And the lean and the ill-favoured kine did eat up the first seven fat kine.

21 And when they had

featen them up, it could not be known that they had eaten them; but they were still ill-favoured, as at the beginning, So I awoke.

22 And I saw in my dream, and behold, seven ears, came up in one stalk, full and good.

23 And behold, seven ears, withered, thin, and blasted with the east wind, sprung up after them.

24 And the thin ears devoured the seven good ears: And I told this unto the magicians; † but there was none that could declare it unto me.

25 ¶ And Joseph said unto Pharaoh, The dream of Pharaoh is one: God hath

† Heb. Came to the inward parts of them.

this Joseph did not do; and yet, both of them were accomplished, according to the different predictions.

* *It is not in me*: God shall give Pharaoh an answer of peace. It is not in me, to understand the dream to interpret it, as you have said: i. e. it is not owing to any great wisdom of mine, but it is through God's assistance; and who, I hope will answer Pharaoh peaceably.

† *But there is none that could declare it unto me*. That is, there was none that gave me a satisfactory interpretation; for the magicians in general judged it to be two different dreams; and it was the opinion of Pharaoh that it was but one; and therefore their answers were not satisfactory; but when Joseph explained it as one dream, the thing was good in the eyes of Pharaoh, see verse, 37.

shall

בלעד יאלהים יענה את שלום פרעה:

17 וידבר פרעה אל יוסף בחלמו הנני

18 עמד על שפת היאר: והנה מן היאר

עלת שבע פרות בריאות בשר ויפת

19 תאר ותרענה באחו: והנה שבע

פרות אחרות עלות אחריהן דלות

ורעות תאר מאד ורקות בשר לא

ראיתי כהנה בכל ארץ מצרים לרע:

20 ותאכלנה הפרות הרקות והרעות את

שבע הפרות הראשנות הבריאות:

21 ותבאנה אל קרבנה ולא נודע פי

באו אל קרבנה ומראיהן רע באשר

22 בתחלה ואיקץ: וארא בחלמי והנה

שבע שבלים עלת בקנה אחד מלאת

23 וטבות: והנה שבע שבלים צנמות

דקות שדפות קדים צמחות אחריהם:

24 ותבלען השבלים הדקות את שבע

השבלים הטבות ואמר אל התרטמים

25 ואין מגיד לי: ויאמר יוסף אל פרעה

חלום פרעה אחד הוא את אשר

האלהים

שלוש השון
כשיא 21
הם בתורה
כילעיל לו
כפסק יד
ורין מסק
כחלמי חסד
ואי וכן
כפסקו כב
מסק
ורקות וכן
כפסקו אחר
זה הרקות
וכפסקו כז
הפרות חרקי
כרון בראש
וכפתה
וכתראה
השבלים
חרקות כעירי
עלת בקנה
אחד ריפ
עלת יש
כפרשה זו
הנה בפסקו
כי זה כב
עלת חסד
דחסר
משאכ
כפסקו ז'
היש ציל
עלות חסד
זאיקא
ומלא ואי
פתרא נם
חעלת
כפסקו כז
הוא חסד
דחסר מסק

GENESIS. Chap. XLI.

8 And it came to pass in the morning that his spirit was troubled; and he sent and called for all the magicians of Egypt, and all the wise-men thereof: and Pharaoh told them his dream; but *there was* none that could interpret them unto Pharaoh.

9 ¶ Then spake the chief butler unto Pharaoh, saying, I do remember my faults this day.

10 Pharaoh was wroth with his servants, and put me in ward in the captain of the guard's house, *both* me and the chief baker.

11 And we dreamed a dream in one night, I and he: we dreamed *each man according to the interpretation of his dream.

12 And *there was* there with us a young man, an Hebrew, servant to the cap-

tain of the guard; and we told him, and he interpreted to us our dreams: to each man according to his dream he did interpret.

13 And it came to pass, as he interpreted to us, so it was: me he restored unto mine office, and him he hanged.

14 ¶ Then Pharaoh sent and called Joseph and they † brought him hastily out of the dungeon: and he shaved *himself* and changed his raiment, and came in unto Pharaoh.

15 And Pharaoh said unto Joseph, I have dreamed a dream, and *there is* none that can interpret it: and I have heard say of thee, *that* thou canst understand a dream, to interpret it.

16 And Joseph answered Pharaoh, saying, *It*

† Brought him hastily. Heb. Made him run.

increase, or diminution of the waters of the river Nile, which yearly overflows; he therefore very properly saw them coming out of that river, from whence proceeded both plenty and famine. *Nachmanides, & Abarbanal.*

* Each man according to the interpretation thereof. This was a great proof of Joseph's penetration, in thus interpreting the two dreams differently; for it might naturally be expected, that as their dreams were alike, the interpretations would be so also: but this

8 ויהי בכפר ותפעם ריהו וישלח ויקרא
 את כל חרטמי מצרים ואת כל חכמיה
 ויספר פרעה להם את חלמו ואין
 פותר אותם לפרעה: וידבר שר
 המשקים את פרעה לאמר את חטאי
 אני מזכיר היום: פרעה קצף על עבדיו
 ויתן אתי במשמר בית שר הטבחים
 אתי ואת שר האפים: ונחלמה חלום
 בלילה אחד אני והוא איש כפתרון
 חלמו חלמנו: ושם אתנו גער עברי
 עבד לשר הטבחים ונספר לו ויפתר
 לנו את חלמתינו איש כחלמו פתר:
 ויהי כאשר פתר לנו בן היה אתי
 השיב על בני ואתו תלה: וישלח
 פרעה ויקרא את יוסף וירצהו מן הבור
 ויגלה ויחלף שמלתיו ויבא אל
 פרעה: ויאמר פרעה אל יוסף חלום שני
 חלמתי ופתר אין אתו ואני שמעתי
 עליך לאמר תשמע חלום לפתר
 אתו: ויען יוסף את פרעה לאמר
 ברעדי

חרטמי חסר
 ואיזי ובלהק
 רבותי מס'ק
 פותר מלא
 ואיזי מס'ק
 אותם מלא
 ואיזי ובמס'ק
 מונה לט'
 סלאים כתיב
 ובגליון מנ
 גתן סימן
 כמלא מל
 עיש
 בלילה הב'
 בשוא
 והלמיד רפה
 וכן לעיל מ
 ה' ועוד
 אחר נחמיה
 מ' ו' מס'ק
 וירצהו מלא
 ויד חסר
 ואיזי אית וכן
 הוא בכל
 המרקים

hand :

22 But he hanged the chief baker : as Joseph had interpreted to them.

23 * Yet did not the chief butler remember Joseph, but forgot him.

CHAP. XLI.

1 Pharaoh's two dreams : 25

Joseph interpreteth them : 33

He giveth Pharaoh counsel.

38 Joseph is advanced : 50

He begetteth Manassah and Ephraim.

AND it came to pass at the end of two full years, that Pharaoh dreamed, and behold, he stood by the river.

2 † And behold, there came up out of the river seven well-favoured kine, and fat-fleshed; and they fed in a meadow.

3 And behold, seven other kine came up after them out of the river ill-favoured, and lean-fleshed; and stood by the other kine, upon the brink of the river.

4 And the ill-favoured and lean-fleshed kine, did eat up the seven well-favoured and fat kine. So Pharaoh awoke.

5 And he slept and dreamed the second time: and behold, seven ears of corn came up upon one stalk, rank † and good.

6 And behold, seven thin ears and blasted with the east wind sprung up after them.

7 And the seven thin ears devoured the seven rank and full ears: and Pharaoh awoke, and behold, it was a dream.

8 And

† Heb. Fat.

* Yet did not the chief butler remember Joseph. &c. That is, he did not remember or take into consideration the truth of Joseph's prediction to him; and also obliterated all thoughts of him, in not mentioning him to the King, till God was pleased to force him to it, by means of Pharaoh's dream.

† And behold, there came up out of the river. This suited exceedingly well with the nature of the thing; for as both the fruitfulness and barrenness of Egypt depended upon the

S

increase

כף פרעה: ואת שר האפים חלה
באשר פתר להם יוסף:

על היום
הוא יאר
באר כל
ארצות

ולא זכר שר המשקים את יוסף
וישבתהו:

היום וכל
גוב דכיתה
בר מן ואי
מלאים בניכ
כניוים בשפי

סדר
מקץ
כ"א

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם
והנה עמד על-היאר: והנה מן-היאר

עלת שבע פרות יפות מראה ובריות
בשר ותרעניה באחו: והנה שבע

יפתוה לבר
מלא ואי
משאיכ
בפסיק ד
שרא חסר
ססיק

פרות אחרות עלות אחריהן מן-היאר
רעות מראה ודקות בשר ותעמדנה

אצל הפרות על-שפת היאר: ותאכלנה
הפרות רעות המראה ודקות הבשר

את שבע הפרות יפת המראה
והבריות וייקץ פרעה: וישן ויתלם

ודקות בשר
מלא ואי
כתיב וכל
דקות הרקות
באודיותא

שנית והנה שבע שבלים עלות
בקנה אחד פריאות וטבות: והנה

דבותיה בר
מן ב' חסרים
א' בפסיק ד
הב' בפסיק
כ"ד רמיה
דל

שבע שבלים דקות ושרופת קדים
צמחות אחריהן: ותבלענה השבלים

הדקות את שבע השבלים הכריות
והמלאות וייקץ פרעה והנה חלום:

ויהי

GENESIS. Chap. XL.

butler.

14 *But think on me when it shall be well with thee, and shew kindness, I pray thee, unto me; and make mention of me unto Pharaoh, and bring me out of this house.

15 For indeed I was stolen away out of the land of the Hebrews: and here also have I done nothing that they should put me into the dungeon.

16 When the chief baker saw that the interpretation was good; he said unto Joseph, I also *was* in my dream, and behold, I *had* three white baskets on my head.

17 And in the uppermost basket *there was* of all manner of *†*bake-meats for Pharaoh; and the birds did eat

them out of the basket upon my head.

18 And Joseph answered, and said, This is the interpretation thereof: The three baskets *are* three days.

19 Yet within three days shall Pharaoh lift up thy head from off thee, and shall hang thee on a tree; and the birds shall eat thy flesh from off thee.

20 ¶ And it came to pass the third day, *which was* Pharaoh's birth-day, that he made a feast unto all his servants: and he lifted up the head of the chief butler, and of the chief baker among his servants.

21 And he restored the chief butler unto his butlership again; and he gave the cup into Pharaoh's hand:

* *But think on me.* Heb. Remember me with thee.

† Heb. Meat of Pharaoh, the work of a baker.

that the interpreters can make known the signification of dreams, without the assistance of the divine Being; and therefore, tell them me I pray you, for who knows, but God may perhaps instruct me to answer them. *Abarbanal.*

‡ *When it shall be well with thee.* Not immediately, as soon as you are released; but when you are reinstated in the king's favour, as heretofore, and it is well with thee, and all *ast* afflictions are forgot, then remember me.

Yes

14 הִיִּית מִשְׁקָהוּ: כִּי אִם-זָכַרְתָּנִי אֶתְךָ
 כַּאֲשֶׁר יִטֵּב לְךָ וְעָשִׂיתָ-נָּא עִמָּדִי חֶסֶד
 וְהִזְכַּרְתָּנִי אֶל-פְּרַעֲהַ וְהוֹצֵאתָנִי מִן-
 15 הַבַּיִת הַזֶּה: כִּי-גָנַב גָּנַבְתִּי מֵאֶרֶץ
 הָעֶבְרִים וְגַם-פָּה לֹא-עָשִׂיתִי מְאוּמָה
 כִּי-שָׂמוּ אֹתִי בַּכּוּר: וַיֵּרָא שָׂר־הָאֲפִים
 16 כִּי טוֹב פָּתַר וַיֹּאמֶר אֶל-יוֹסֵף אַף-אֲנִי
 בְּחַלּוּמַי וְהִנֵּה שְׁלֵשָׁה סָגִי חָרִי עָלַי--
 17 רֹאשִׁי: וּבִסֶּל הָעֲלִיזוֹן מִכָּל מֵאֲכָל
 פְּרַעֲהַ מַעֲשֶׂה אִפְהַ וְהָעוֹף אֲכַל אֶתֶם
 18 מִן-הַסֶּל מֵעַל רֹאשִׁי: וַיַּעַן יוֹסֵף וַיֹּאמֶר
 זֶה פָּתַרְנוּ שְׁלֹשֶׁת הַסִּלִּים שְׁלֹשֶׁת
 19 יָמִים הֵם: בְּעוֹד וְשְׁלֹשֶׁת יָמִים יֵשֵׂא
 פְּרַעֲהַ אֶת-רֹאשְׁךָ מֵעַלֶיךָ וְתָלָה אוֹתְךָ
 עַל-עֵץ וְאָכַל הָעוֹף אֶת-בְּשָׂרְךָ מֵעַלֶיךָ:
 20 וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיֹּסֵף הִלְדֹת אֶת-
 פְּרַעֲהַ וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּה לְכָל-עַבְדָּיו וַיֵּשֵׂא
 21 אֶת-רֹאשׁוֹ שׁוֹר הַמִּשְׁקִים וְאֶת-רֹאשׁוֹ שׁוֹר
 הָאֲפִים בְּתוֹךְ עַבְדָּיו: וַיֵּשֶׁב אֶת-שׁוֹר
 הַמִּשְׁקִים עַל-מִשְׁקָהוּ וַיִּתֵּן הַכּוֹס עָלַי-
 כָּף

בעוד שלש
 מלא ואני
 ובן לעיל
 בפסוק יג
 מלא ואני
 את וכן כתב
 הרמב"ם ושל
 כל עוד בעוד
 באורייתא
 מלא ואני
 בר מן ב'
 חסדים ואני
 א' לעיל ח'
 ככ' חקר
 ואני וכן
 לעול יש' יב'
 חקר כתיב

אותך מלא
 ואני מפיק

מנפיק
 הילדת חקר
 ואני משא"כ
 יחזקאל טו'
 ד' הילדת
 כתיב רמב"

the butler and the baker of the king of Egypt, which were bound in the prison.

6 And Joseph came in unto them in the morning, and looked upon them, and behold they were sad.

7 * And he asked Pharaoh's officers that were with him in the ward of his lord's house, saying, Wherefore look ye so sadly to day.

8 And they said unto him, We have dreamed a dream, † and there is no interpreter of it. And Joseph said unto them, ‡ Do not interpretations belong to God? tell me them, I pray you.

9 And the chief butler told his dream to Joseph, and said unto him, In my dream, behold, a vine was

before me.

10 And in the vine were three branches: and it was as though it budded, and her blossoms shot forth; and the clusters thereof brought forth ripe grapes.

11 And Pharaoh's cup was in my hand: and I took the grapes, and pressed them into Pharaoh's cup, and I gave the cup into Pharaoh's hand.

12 And Joseph said unto him, This is the interpretation of it: § The three branches are three days.

13 Yet within three days shall Pharaoh lift up thine head, and restore thee unto thy place: and thou shalt deliver Pharaoh's cup into his hand, after the former manner when thou wast his butler

§ Heb. Are your faces evil.

* And he asked Pharaoh's officers that were with him in his lord's house, wherefore look ye so sadly to day. This does not a little discover Joseph's real character, which was kindness and compassion to all about him; and which made him rather intrude upon them by his inquiry.

† And there is no interpreter of it. Not with us, as being in prison, otherwise we might have had resort to the Magicians, and interpreters of dreams; but here there is none to interpret it.

‡ Do not interpretations belong to God? Ye are greatly mistaken, says Joseph, to imagine that

חֲלֹמוֹת הַמֶּשְׁקָה וְהָאִפְהָ אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ
 מִצְרַיִם אֲשֶׁר אֲסוּרִים בְּבֵית הַסֵּתֶר :
 6 וַיָּבֹא אֵלֵיהֶם יוֹסֵף בְּבִקְרָה וַיֵּרָא אֹתָם
 7 וְהֵנִים זַעֲפִים : וַיִּשְׂאֵל אֶת־סָרִיסֵי פְרֹעֶה
 אֲשֶׁר אִתּוֹ בְּמִשְׁמַר בֵּית אֲדֹנָיו לֵאמֹר
 8 מִדַּע פְּנִיכֶם רַעִים הַיּוֹם : וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו
 חֲלוֹם חֲלַמְנוּ וּפְתָר אֵין אִתּוֹ וַיֹּאמֶר
 אֲדֹהֶם יוֹסֵף חֲלוֹם לְאֱלֹהִים פְּתָרָנִים
 9 סַפְרוּ־נָא לִי : וַיִּסְפְּרוּ־שֶׁר־הַמִּשְׁקִים אֶת־
 חֲלֹמוֹת לְיוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ בְּחֻלּוֹמֵי וְהִנֵּה־
 10 גֶפֶן לְפָנָי : וּבִגְפֶן שְׁלֹשָׁה שָׂרִיגִים וְהוּא
 כְּפָרְחַת עֲלֵתָהּ נֹצֵה הַבְּשִׁילוֹ
 11 אֲשַׁכְּלֶתֶיהָ עֲנָבִים : וְכֹס פְרֹעֶה בְיָדֵי
 וַאֲקַח אֶת־הָעֲנָבִים וְאַשְׁחַט אֹתָם אֶל־
 כּוֹס פְרֹעֶה וְאַתֶּן אֶת־הַכּוֹס עַל־כַּף
 12 פְרֹעֶה : וַיֹּאמֶר לוֹ יוֹסֵף זֶה פְתָרֹנִי
 שְׁלֹשֶׁת הַשָּׂרִיגִים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם :
 13 בְּעוֹד שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פְרֹעֶה אֶת־
 רֹאשׁוֹ וְהָשִׁיבָה עַל־כַּנְּךָ וְנָתַתָּ כּוֹס־
 פְרֹעֶה בְיָדוֹ כִּמְשַׁפֵּט הַרְאֵשׁוֹן אֲשֶׁר
 הָיִיתָ

מסורים מלא
 ואז יוד
 כשהם לעיל
 בפסק
 וכן אליהם
 דין הוא
 הששו מן יו
 סלמים
 כחורה מסק
 חלו כמשמר
 חב רפה
 אה
 חלום סלם
 חזו ואלת
 כשהם לעיל
 ד' יו
 בחלום מלא
 ואז יוכן
 כפסק
 כפסק
 שלשה שריג
 מלא יוד
 קמא חסר
 יוד בתרא
 שלשת
 השרנים חסר
 יוד קמא
 זמלא יוד
 בתרא רמיה

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p04
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XL

the king's prisoners were bound : and he was there in the prison.

21 ¶ But the LORD was with Joseph, and * shewed him mercy, and gave him favour in the sight of the keeper of the prison.

22 And the keeper of the prison committed to Joseph's hand all the prisoners that were in the prison; and whatsoever they did there, † he was the doer of it.

23 The keeper of the prison looked not to any thing that was under his hand; because the LORD was with him : and that which he did, the LORD made it to prosper.

CHAP. XL.

1 The butler and baker of Pharaoh are imprisoned; 4 Joseph hath charge of them: 5 He interpreteth their dreams.

AND it came to pass after these things, that the butler of the king of Egypt, and his baker had offended their lord the king of Egypt.

2 And Pharaoh was wroth against two of his officers, against the chief of the butlers, and against the chief of the bakers.

3 And he put them in ward in the house of the captain of the guard, into the prison, the place where Joseph was bound.

4 ¶ And the Captain of the guard charged Joseph with them, and he served them; and they continued a season in ward.

5 ¶ And they dreamed a dream both of them, each man his dream in one night, each man according to the interpretation of his dream; the

* Heb. Extended kindness unto him.

† He was the doer of it. They did nothing without the order or permission of Joseph.

‡ And the Captain of the guard charged Joseph with them, and he served them. For as these were great officers of the King's household, he charged Joseph with the care of serving them with whatever they were in need of.

אֲסוּרֵי הַמֶּלֶךְ אֲסוּרִים וַיְהִי-שֵׁם בְּבֵית

אסורין ק
הוא הראשון
מאלפא ביתא
דפתריכין ואין

הַסֵּהר: וַיְהִי יְהוָה אֶת-יוֹסֵף וַיֵּט אֵלָיו

כאצטע
תיבתא וק
יד מסנ

הַסֵּד וַיִּתֵּן חֲנוּ בְּעֵינָיו שֵׁר בֵּית-הַסֵּהר:

וַיִּתֵּן שֵׁר בֵּית-הַסֵּהר בְּיַד-יוֹסֵף אֶת-כָּל-

הַאֲסוּרִים אֲשֶׁר בְּבֵית הַסֵּהר וְאֵת

כָּל-אֲשֶׁר עֲשִׂים שָׁם הוּא הָיָה עֹשֶׂה:

אֵינֹן שֵׁר בֵּית-הַסֵּהר רָאָה אֶת-

כָּל-מְאוּמָה בְּיָדוֹ בְּאֲשֶׁר יְהוָה

אסורים מלא
ואימלא יוד
וכן להלן
כס' ה' רמ"ה

אָתּוֹ וְאֲשֶׁר-הוּא עֹשֶׂה יְהוָה

מִצְלִיחַ: וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הַאֵלֶּה חֲטָאוּ

שביעי

מִשְׁקָה מֶלֶךְ-מִצְרַיִם וְהָאֵפֶה לְאֲדָנָיִם

כל האסורים
מלא יוד
קראתה וחסר
יד בתראה
וככ האת

לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם: וַיִּקְצֹף פַּרְעֹה עַל שְׁנֵי

סְרִיסָיו עַל שֵׁר הַמְּשָׁקִים וְעַל שֵׁר

הָאוֹפִים: וַיִּתֵּן אֹתָם בְּמִשְׁמַר בֵּית שֵׁר

הַטְּבָחִים אֶל-בֵּית הַסֵּהר מְקוֹם אֲשֶׁר

האיפים זה
לבר מלא
ואין יוד
ושארא
באורייתא

יוֹסֵף אֲסוּר שָׁם: וַיִּפְקֹד שֵׁר הַטְּבָחִים

חסר ואין
ומלא יוד
האיפים כתיב
רמ"ה

אֶת-יוֹסֵף אֹתָם וַיִּשְׂרַת אֹתָם וַיְהִיו יָמִים

בְּמִשְׁמַר: וַיַּחְלְמוּ חֲלוֹם שְׁנֵיהֶם אִישׁ

חֲלֹמוֹ בְּלַיְלָה אֶחָד אִישׁ בְּפִתְרוֹן

חֲלֹמוֹ

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. XXXIX.

about this time, that *Joseph* went into the house to do his business; and *there was* none of the men of the house there within.

12 And she caught him by his garment, saying, Lie with me: and he left his garment in her hand, and fled and got him out.

13 And it came to pass when she saw that he had left his garment in her hand and was fled forth.

14 That she called unto the men of her house, and spake unto them, saying, See, *he* hath brought in an Hebrew unto us to mock us: he came in unto me to lie with me, and I cried with a loud voice.

15 And it came to pass, when he heard that I lifted up my voice and cried, that

he left his garment with me, and fled, and got him out.

16 And she laid up his garment by her, until his lord came home.

17 And she spake unto him according to these words, saying, The Hebrew servant which thou hast brought unto us, came in unto me to mock me:

18 And it came to pass, as I lift up my voice, and cried, that he left his garment with me, and fled out.

19 And it came to pass, when his master heard the words of his wife, which she spake unto him, saying, After this manner did thy servant to me; that his wrath was kindled.

20 And Joseph's master took him, and put him into the prison, † a place where the

† Heb. Great.

* *He hath brought in an Hebrew servant unto us to mock us.* By the pronoun, *he*, she meant her husband, and whom she seemed to disdain to name. And some are of opinion, that the plural pronoun *us*, is by way of dignity.

† *A place where the king's prisoners were bound.* Here may be perceived the visible hand of Providence in favour of Joseph, by his being confined in the same place with the state prisoners, by which Pharaoh was brought to the knowledge of him.

R 2

He

ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין
איש מאנשי הבית שם בבית :

12 והתפשטו פגדו לאמר שכבה עמי
ויעזב פגדו בידה ויגס ויצא החוצה :

13 ויהי כראותה ביעזב פגדו בידה ויגס
החוצה : ותקרא לאנשי ביתה ותאמר
להם לאמר ראו הביא לנו איש עברי
לצחק פגדו בא אלי לשכב עמי ואקרא

15 בקול גדול : ויהי כשמעו ביהרימתי
קולי ואקרא ויעזב פגדו אצלי ויגס
ויצא החוצה : ותנח פגדו אצלה עד-

16 בוא אדניו אל-ביתו : ותדבר אליו
בדברים האלה לאמר בא אלי העבד
העברי אשר הבאת לנו לצחק בי :

18 ויהי כהרימי קולי ואקרא ויעזב פגדו
אצלי ויגס החוצה : ויהי כשמע אדניו
את דברי אשתו אשר דברה אליו
לאמר בדברים האלה עשה לי עבדך

20 ויחר אפו : ויקח אדני יוסף אתו
ויתגדו אל-בית הסחר מקום אשר-

אמרי

פגדו כ' א'
פגדו הוא לשון
מלבוש
השני שחזר
כח ה' בנדרו
בהואו לשון
בנידה לרעה
רא בקרושי
ד"ח ע"ב
גח
בראיתא
מלכו' מס"ק
הביא נ"ח
מנני קודם
הענינים שיש
הריבתי מלא
יד חסר
ואי ע"ש
לעור' ר' בכ'
כואני'
פלאים ואי
עליה מננים
כסס' ו' ה'
מהם בתורה
והוא הוא ה'
מהם
כהרימי מלא
יד מס' ג'
ותקרא בח"ס
מ"ח

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-goo

grace in his sight, and he served him: and he made him overseer over his house, and all *that* he had he put into his hand.

5 And it came to pass from the time that he had made him overseer in his house, and over all that he had, that the LORD blessed the Egyptian's house for Joseph's sake: and the blessing of the LORD was upon all that he had, in the house, and in the field.

6 And he left all that he had in Joseph's hand: and he knew not ought he had, save the bread which he did eat: and Joseph was a goodly person, and well-favoured.

7 And it came to pass after these things, that his

master's wife cast her eyes upon Joseph: and she said, Lie with me.

8 * But he refused, and said unto his master's wife, Behold, my master wotteth not what *is* with me in the house, and he hath committed all that he hath to my hand.

9 *There* is none greater in this house than I; neither hath he kept back any thing from me, but thee, because thou *art* his wife: how then can I do this great wickedness, and sin against God?

10 And it came to pass as she spake to Joseph day by day, that he harkened not unto her, to lie by her, or to be with her.

11 And it came to pass about

intention was only to have offspring by me, as I would not give her to my son; but mine was lust, *Nachmantides*.

* *And the Lord was with Joseph, &c.* And he was in the house of his master, the Egyptian. He at first was no more than another servant in his master's house, but when his master saw that the Lord was with him, and that whatever he did, prospered with him, he then put all he had in his hand.

* *But he refused, and said unto his master's wife.* Scripture mentions the words *his master's wife*, although it may at first sight appear superfluous; as being mentioned in the preceding verse; but is done to shew the sincerity and integrity of Joseph; for although she was his mistress, and consequently he ought to stand in awe of her; yet, he boldly informed her, that he had more respect to the command of God, than her's.

He

בעניני וישרת אתו ויפקדהו על-ביתו
 5 וכל-יש-לו נתן בידו: ויהי מאז הפקיד
 אתו בביתו ועל כל-אשר יש-לו ויברך
 יהוה את-בית המצרי בגלל יוסף
 ויהי ברכת יהוה בכל-אשר יש-
 6 לו בבית ובשדה: ויעזב כל-אשר-
 לו ביד יוסף ולא ידע אתו מאומה כי
 אם הלחם אשר הוא אוכל ויהי יוסף
 7 יפה-תאר ויפה מראה: ויהי אחר
 הדברים האלה ותשא אשת-אדניו
 את-עיניה אל-יוסף ותאמר שכבד
 עמי: וימאן ויאמר אל-אשת אדניו
 8 הן אדני לא ידע אתי מה בבית וכל
 אשר יש-לו נתן בידו: איננו גדול
 9 בבית הזה ממני ולא-חשך ממני
 מאומה כי אם-אותך באשר את אשתו
 ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת
 10 וחטאתי לאלהים: ויהי פה-ברה אל-
 יוסף יום ויום ולא-שמע אליה לשבב
 11 אצלה להיות עמה: ויהי בתיום הזה
 ויבא

ופקדהו חסר
 יו"ד סימן
 בנין הפעיל
 מסיק
 אוכל זה לכד
 מלא וא"ו
 באוריתא
 מ"ש
 וימאן זיון
 מרעיונין
 ופסיק גדול
 ז' מלת יש
 בהם מעם
 שלשת
 ובפסיק אחר
 חזרה
 מניס במסיב
 זה א"ו
 מהם
 82
 בכית הוה
 הו"ו נרשה
 א"ת
 איתך מלא
 וא"ו וכן
 במלכה ה'
 כ"א מסיב
 יום יום'
 ופסיק מניס
 במ"ט זה
 אהר מהם

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XXXIX.

father in law, saying, By the man whose these *are*, am I with child: and she said, Discern, I pray thee, whose *are* these, the signet, and bracelets, and staff.

26 * And Judah acknowledged *them*, and said, She hath been more righteous than I; because that I gave her not to Shelah my son: and he knew her again no more.

27 ¶ And it came to pass in the time of her travail, that behold, twins *were* in her womb.

28 And it came to pass when she travailed, that *the one* put out *his* hand: and the midwife took and bound upon his hand a scarlet thread, saying, This came out first.

29 And it came to pass as he drew back his hand, that behold, his brother came out; and she said, How hast thou broken forth? *this* breach *be* upon thee; therefore his name was called Pharez.

30 And afterward came out his brother that had the scarlet thread upon his hand: and his name was called Zarah.

CHAP. XXXIX.

1 Joseph advanced in Potiphar's house. 7 resisteth his mistress's temptation: 13 He is falsely accused, 19 and cast into prison.

AND Joseph was brought down to Egypt; and Potiphar an officer of Pharaoh, captain of the guard, an Egyptian, bought him of the hands of the Ishmaelites, which had brought him down thither.

2 † And the Lord was with Joseph, and he was a prosperous man: and he was in the house of his master the Egyptian.

3 And his master saw that the LORD *was* with him, and that the LORD made all that he did to prosper in his hand.

4 And Joseph found grace

* And Judah acknowledged them, and said, she hath been more righteous than I. For her id.

חַמוּהָ לֵאמֹר לְאִישׁ אֲשֶׁר-אֶלֶה לֹא
אֲנֹכִי דָרָה וְתֹאמֶר הַכֹּהֵן-נָא לְמִי
הַחַתֻּמַּת וְהַפְתִּילִים וְהַמָּטָה הָאֵלֶּה :

אלה לו
ברגש אית
הפתיילים
בתרין יודין
מס"ק

וַיִּכַּר יְהוּדָה וַיֹּאמֶר צְדָקָה מִמֶּנִּי כִּי-
עַד-כֵּן לֹא-נִתְּתִיחַ לְשִׁלְהָ בְנִי וְלֹא-יִסַּף
עוֹד לְדַעְתָּהּ : וַיְהִי בַעֲת לְדָתָהּ וְהִנֵּה

תאומים די
דנין דמיין
הר מלא חרד
הכר יודין
הר מניין
לעיל כה"כר

תְּאוֹמִים בְּבִטְנָהּ : וַיְהִי בְלִדְתָהּ וַיִּתֵּן-
יָד וַתִּקַּח הַמִּילָדָת וַתִּקְשֶׁר עַל-יָדוֹ שְׁנֵי
לֵאמֹר זֶה יֵצֵא רֵאשֹׁנָה : וַיְהִי וּבְמָשׁוּב

תאומים חסר
אליף חסר
ויד יודין
מלא אליף
ואי ויד
ע"ה

יָדוֹ וְהִנֵּה יֵצֵא אֶחָיו וְתֹאמֶר מַה-פָּרַצְתָּ
עַלֶיךָ פָּרִץ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פָּרִץ : וְאַחַר
יֵצֵא אֶחָיו אֲשֶׁר עַל-יָדוֹ הַשְּׁנִי וַיִּקְרָא

התאומים חסר
אליף חסר
ויד יודין
מלא אליף
ואי ויד
ע"ה

שְׁמוֹ זָרַח : וַיִּוֹסֵף הוֹרֵד
מִצְרַיִמָּה וַיִּקְנֶהוּ פּוֹטִיפָר סָרִיס פְּרַעֲוִה
שַׂר הַטְּבָחִים אִישׁ מִצְרַיִם מִיַּד

חמישי
פוטופר מלא
ו ויד חרד
מלה ה"ה
ובל פוטופר
דכותח

הַיִּשְׁמַעֲאֵלִים אֲשֶׁר הוֹרְדָהוּ שָׂמָּה :
וַיְהִי יְהוָה אֶת-יִוֹסֵף וַיְהִי אִישׁ מְצַלִּיחַ
וַיְהִי בְּבֵית אֲדֹנָיו הַמִּצְרַיִם : וַיֵּרָא אֲדֹנָיו

רמיה ז"ל
הורדהו ב'
כתיבי כן
מלא ו"ו
קמא חסר
ויד וואי

כִּי יְהוָה אִתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר-הוּא עֹשֶׂה
יְהוָה מְצַלִּיחַ בְּיָדוֹ : וַיִּמָּצֵא יוֹסֵף חָן

בתרא א'דיו
הב' להקן
מ' כ"א
מס"ק

בעיניו

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p04
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

send thee a * kid from the flock : And she said, Wilt thou give me a pledge, till thou send it ?

18 And he said, What pledge shall I give thee ? And she said, Thy signet, and thy bracelets, and thy staff that is in thy hand : and he gave it her, and came in unto her, and she conceived by him.

19 And she arose and went away, and laid by her veil from her, and put on the garments of her widowhood.

20 And Judah sent the kid by the hand of his friend the Adullamite, to receive his pledge from the woman's hand : but he found her not.

21 Then he asked the men of that place, saying, Where is the harlot, that

was openly by the way side ? And they said There was no harlot in this place.

22 And he returned to Judah, and said, I cannot find her ; and also the men of the place said, that there was no harlot in this place.

23 And Judah said, Let her take it to her, lest we be ashamed : behold, I sent this kid, and thou hast not found her.

24 ¶ And it came to pass about three months after, that it was told Judah, saying, Tamar thy daughter in law hath played the harlot ; and also behold, she is with child by whoredom : and Judah said, Bring her forth, and let her be burnt.

25 When she was brought forth, she sent to her father

* Heb. A kid of the goats.

§ Heb. Become contempt.

and as that was a day of great festivity in those times, she judged, that during the mirth, Judah might perhaps be captivated with her, and take her to wife ; for her intention was by no means to commit an act of criminality : but finding it frustrated, by Judah's address to her, she proceeded in the best manner that she was able, as may be perceived in the sequel.

+ And thy bracelets. Nachmanides observes, that they were a kind of lined of ornament or fringe, worn by persons of quality round their turbans, and is yet practiced in the east.

‡ Behold I sent this kid, and thou hast not found her. As I have performed my promise, there is no farther blame to be imputed to me.

And

גְּדֵי-עוֹיִם מִן-הַצֹּאן וְתֹאמֶר אֶם-תִּתֶנּוּ

הערכו
כלהו מלאים
מס' וכתנ
תחת העין
וכן הוא ככל
המדויקים

18 עֲרֹבוּ עַד שְׁלֹחַךְ: וַיֹּאמֶר מֶה הָעֲרֹבוּ

אֲשֶׁר אֶתֶן-לְךָ וְתֹאמֶר הִתְמַךְ וּפְתִילֶךָ

וּמִטָּךְ אֲשֶׁר בִּידֶךָ וַיִּתֶן-לָהּ וַיָּבֵא אֵלֶיהָ

התמך חסר
ואי מס'ק

19 וַתְּהַר לּוֹ: וַתִּקַּס וַתִּלְךְ וַתִּסַּר צַעֲפֹפָה

מֵעֲלֶיהָ וַתִּלְכַּשׁ בְּגֵדֵי אֲלֻמְנוֹתָהּ:

מקפה חסר
ואי משא"כ
אנוכ בח' כנ'

20 וַיִּשְׁלַח יְהוּדָה אֶת-גְּדֵי הָעוֹיִם בְּיַד

רַעְהוּ הַעֲדָלְמִי לְקַחַת הָעֲרֹבוּ מִיַּד

ונתום א' ה'
שהוא מלא
ואי מס'ק

21 הָאִשָּׁה וְלֹא מִצָּאָהּ: וַיִּשְׁאַל אֶת-אֲנָשֵׁי

מְקוֹמָהּ לֵאמֹר אֵיךְ הִקְדַּשְׁתָּהּ הֲוֹאֵה

לא בל מתנ
כי לא יבאו
ב' רצופים

בְּעֵינַיִם עַל-הַדֶּרֶךְ וַיֹּאמְרוּ לֹא-הִיְתָה

22 בֹּזֵה קְדֻשָּׁהּ: וַיֵּשֶׁב אֶל-יְהוּדָה וַיֹּאמֶר

לֹא מִצָּאָתֶיהָ וְגַם אֲנָשֵׁי הַמְּקוֹם אָמְרוּ

אית וכן
במסקו שאתה
זה

23 לֹא-הִיְתָה בֹזֵה קְדֻשָּׁהּ: וַיֹּאמֶר יְהוּדָה

תִּקַּח-לָהּ פֶּן נִהְיֶה לְבוֹז הַגֹּיִם שְׁלַחְתִּי

לבוז מלא
ואי וכן
במשלו יב'
ה' מס'ק

הַגְּדֵי הַזֶּה וְאַתָּה לֹא מִצָּאָתָהּ: וַיְהִי

24 כַּמִּשְׁלֵשׁ חֳדָשִׁים וַיֵּגַד לְיְהוּדָה לֵאמֹר

לזנוגים מלא
דמלא מס'ק

זָנְתָה תִּמְרָךְ כִּלְתָךְ וְגַם הִנֵּה חָרָה

לְזִנוּגִים וַיֹּאמֶר יְהוּדָה הֲוֹצִיאוּהָ

הוציאוה מלא
כי ויזין ויזר
זאת מס'ק

25 וַתִּשְׂרַף: הוּא מוֹצֵאתָ וְהִיא שְׁלַחָה אֶל-

חמיה

wife, that he spilled it on the ground, lest that he should give seed to his brother.

10 And the thing which he did, displeased the * LORD: wherefore he slew him also.

11 Then said Judah to Tamar his daughter in law, Remain a widow at thy father's house, till Shelah my son be grown; (for he said, Lest peradventure he die also as his brethren did:) and Tamar went and dwelt in her father's house.

12 ¶ And † in process of time, the daughter of Shuah Judah's wife died; and Judah was comforted, and went up unto his sheep-shearers to Timnath, he and his friend Hiram the Adulamite.

13 And it was told Tamar, saying, Behold, thy father

in law goeth up to Timnath, to shear his sheep.

14 † And she put her widow's garments off from her, and covered her with a vail, and wrapped herself, and sat in an open place, which is by the way to Timnath: for she saw that Shelah was grown, and she was not given unto him to wife.

15 § When Judah saw her, he thought her to be an harlot; because she had covered her face.

16 And he turned unto her by the way, and said, Go to, I pray thee, let me come in unto thee (for he knew not that she was his daughter in law) and she said, What wilt thou give me, that thou mayest come in unto me?

17 And he said, I will send

* Heb. Was evil in the eyes of the Lord.

† Heb. And the days were multiplied.

‡ And she put her widow's garments off from her. That Judah might not have any knowledge of her person, which he undoubtedly would have had, had she appeared in her usual mourning garments; and which were certainly known to him.

§ When Judah saw her he thought her to be an harlot; because she had covered her face. And as he did know her, he took her to be an harlot. And when Tamar found that that was his opinion, she suffered him to remain in the error, as she perceived, that what she had first planned, had not taken effect: for her original intention in this enterprise, was, that as he was going to his sheep shearing, he seeing her sitting in the way might invite her to go with him:

R and

אחיו ושהת ארצה לבלתי נתן זרע
 10 לאחיו: וירע בעיני יהוה אשר עשה
 11 וימת גם-אתו: ויאמר יהודה לתמר
 בלתו שבי אלמנה בית-אביך עד-
 יגדל שלה בני כי אמר פן-ימות גם-
 הוא באחיו ותלך תמר ותשב בית
 12 אביה: וירבו הימים ותמת בת-שוע
 אשת-יהודה וינחם יהודה ויעל על-
 גזזי צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי
 13 תמנתה: ויגד לתמר לאמר הנה
 חמיק עליה תמנתה לגז צאנו:
 14 ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס
 בצערף ותתעלף ותשב בפתח עינים
 אשר על-דרך תמנתה כי ראתה כי
 גדל שלה והוא לא-נתנה לו לאשה:
 15 ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי
 16 כסתה פניה: ויש אליה אל-הדרך
 ויאמר הבה-נא אבוא אליך כי לא
 ידע כי בלתו הוא ותאמר מה-תתן לי
 17 כי תבוא אלי: ויאמר אנכי אשלח
 גדי

וכן התיי
 מקרא לבח
 אה
 גם אתו
 הנמיל
 ברגש וכן
 כססוק
 שמואל אה
 העלמי
 הלמד רגוש
 אית
 אלמנה ברת
 הכ רפה מש
 לגדסה
 וא"ו סס"ק
 והחשבה כלי
 מתג ע"פ
 בלתי אמת
 לזונה ב"א
 בין בישוע
 א"כא ו"כ
 בעיה מרה
 תמר בכזון
 ולכסוף
 בכבוד אף
 ירושלים
 כמות
 בכבוד וע"י
 סרמו
 ואת קיסתך
 ושהת לתכס

GENESIS. Chap. XXXVIII.

35 And all his sons and all his daughters rose up to comfort him; but he refused to be comforted; and he said, For I will go down into the grave unto my son, mourning: Thus his father wept for him.

36 And the Midianites sold him into Egypt unto Potiphar, an *officer of Pharaoh's, and † captain of the guard.

CHAP. XXXVIII.

1 Judah begetteth Er, Onan, and Shelah. 6 Er marrieth Tamar. 8 The trespass of Onan.

AND it came to pass at that time, that Judah went down from his brethren, and turned into a certain Adullamite, whose name was Hirah.

2 And Judah saw there a daughter of a certain Canaanite, whose name was

Shuah; and he took her, and went in unto her.

3 And she conceived and bare a son; and he called his name Er.

4 And she conceived again, and bare a son; and she called his name Onan.

5 And she yet again conceived, and bare a son: and called his name Shelah: and he was at Chezib, when she bare him.

6 And Judah took a wife for Er his first-born, whose name was Tamar.

7 And Er, Judah's first-born, was wicked in the sight of the LORD; and the LORD slew him.

8 And Judah said unto Onan, Go in unto thy brother's wife, and marry her, and raise up seed to thy brother.

9 And Onan knew that the seed should not be his: and it came to pass, when he went in unto his brother's wife,

* Heb. Eunuch. Although the word does not signify eunuchs only; but, also courtiers, officers, and chamberlains.

† Captain of the guard. Heb. Chief of the Slaughtermen, or executioners, *Nachmanites* and *Abarbanai*.

קַיִמִים רַבִּים: וַיִּקְמוּ כָל-בְּנֵי וְכָל- 35

בְּנֵתָיו לִנְחֹמוֹ וַיִּמְאֵן לְהִתְנַחֵם וַיֹּאמֶר

כִּי-אֶרְדּוּ אֶל-בְּנֵי אֲבִל שְׂאֵלָה וַיִּבְרַךְ

אֶת־וְאָבִיו: וְהַמְדָּנִים מְכָרוּ אֶת־ 36

מַצְרִים לְפֹטִיפֹר סָרִיס פְּרַעָה שֶׁר

הַטְּבָחִים:

דְּבִיעִי וַיְהִי בַעַת הַהוּא וַיִּרְדּוּ יְהוּדָה מֵאֶת־לח

אֲחִיו וַיֵּט עַד-אִישׁ עַד־לְמִי וְשָׂמוּ חִירָה:

וַיֵּרָא שֵׁם יְהוּדָה בֶּת-אִישׁ בְּנֵי עֵנִי וְשָׂמוּ 2

שׁוּעַ וַיִּקְחָהּ וַיָּבֵא אֵלֶיהָ: וַתִּהְיֶה וַתֵּלֶד 3

בֶּן וַיִּקְרָא אֹת־שְׂמוֹ עֵר: וַתִּהְיֶה עוֹד 4

וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא אֹת־שְׂמוֹ אוֹנָן: וַתִּסְפֶּה 5

עוֹד וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא אֹת־שְׂמוֹ שֵׁלָה

וְהָיָה בְּכֹזֵב בְּלִדְתָהּ אֶת־וַיִּקָּח 6

יְהוּדָה אִשָּׁה לְעֵר בְּכוֹרוֹ וְשָׂמָה תָמָר:

וַיְהִי עֵר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי יְהוָה 7

וַיִּמְתְּהוּ יְהוָה: וַיֹּאמֶר יְהוּדָה לְאוֹנָן 8

בָּא אֶל-אִשְׁתִּי אַחִיד וַיִּבְּסֵם אֶתְּךָ וְהָקַם

זָרַע לְאַחִיד: וַיִּדַע אוֹנָן כִּי לֹא לוֹ 9

יְהִי הַזָּרַע וְהָיָה אִב־בָּא אֶל-אִשְׁתִּי

אֲחִיו

אבל שאלה
ס' ח' חסרי
ואחר מלא
לקמן סכ'
ל'ה מס'ג
עלש
הלמד רש"י
א ת

הספ' ה' רש"י
צ מלא ובי
חסר א'
לעיל ד' כ'
חסר ב' דין
חסר ג'
שמואל א'
ס' ח' מלא
ד' יהוקל כני
יד' מלא
והתא' אסור
ח' ג' מס'ג

בכיריה
דבר מלא
באוריות
מס'

spicery, and balm; and myrrh, going to carry it down to Egypt.

26 *And Judah said unto his brethren, What profit is it if we slay our brother, and conceal his blood?

27 Come, and let us sell him to the Ishmaelites, and let not our hand be upon him; for he is our brother, and our flesh: and his brethren were content.

28 Then there passed by Midianites, merchant-men; and they drew and lift up Joseph out of the pit, and sold Joseph to the Ishmaelites, for twenty peices of silver: and they brought Joseph into Egypt.

29 † And Reuben returned unto the pit; and behold, Joseph was not in the pit: and he rent his clothes.

30 And he returned unto his brethren, and said, The child is not; and I, whither shall I go?

31 And they took Joseph's coat, and killed a kid of the goats, and dipped the coat in the blood.

32 And they sent the coat of many colours, and they brought it to their father; and said, This have we found: know now whether it be thy son's coat or no.

33 And he knew it, and said, It is my son's coat; an evil beast hath devoured him: Joseph is without doubt rent in pieces.

34 And Jacob rent his clothes, and put sackcloth upon his loins, and mourned for his son many days.

35 And

* And Judah said what profit is it, if we slay our brother, and conceal his blood. The learned Abarbanel hath observed, that there are but three things, which influence a person to commit murder; viz. First, to take from him his wealth; Second, revenge; Third, to exult over him as a conqueror; to all which Judah replied; for as to the first, says he, what profit will accrue to us from it. Secondly, he is our brother, so that we should take revenge on our own flesh and blood; and thirdly, we must conceal his blood; and consequently, can have no opportunity of boasting over him.

† And his brethren were content. That is according to the Hebrew, they hearkened to him; i. e. paid attention to what he said, and were willing to follow his advice.

Heb.

26 וְלֹט הַזֹּלָכִים לְהוֹרִיד מִצְרַיִם: וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֶל-אַחִיו מֶה-בָּצַע כִּי נִהְרַג
 אֶת-אַחִינוּ וְכִפְּיֵנו אֶת-דָּמוֹ: לָכוּ
 וּנְמַכְרֵנוּ לִישְׁמַעֲאֵלִים וַיִּדְנוּ אֶל-תְּהֵי-כֹן
 כִּי-אַחִינוּ בְּשָׂרְנוּ הוּא וַיִּשְׁמְעוּ אֶחָיו:
 28 וַיַּעֲבְרוּ אַנְשֵׁים מִדִּינִים סַחְרִים וַיִּמְשְׁכוּ
 וַיַּעֲלוּ אֶת-יוֹסֵף מִן-הַבּוֹר וַיִּמְכְּרוּ אֶת-
 יוֹסֵף לִישְׁמַעֲאֵלִים בְּעֶשְׂרִים כֶּסֶף
 29 וַיְבִיאוּ אֶת-יוֹסֵף מִצְרַיִם: וַיֵּשֶׁב
 רָאוּבֵן אֶל-הַבּוֹר וְהִנֵּה אֵין-יוֹסֵף בַּבּוֹר
 30 וַיִּקְרַע אֶת-בְּגָדָיו: וַיֵּשֶׁב אֶל-אֶחָיו
 וַיֹּאמֶר הֲיֵלֶד אֵינָנו וְאֲנִי אֲנִי-
 31 בָּא: וַיִּקְחוּ אֶת-כַּתְנֵת יוֹסֵף וַיִּשְׁחֲטוּ
 שְׂעִיר עֲזִים וַיִּטְבְּלוּ אֶת-הַכַּתְנֵת בַּדָּם:
 32 וַיִּשְׁלְחוּ אֶת-כַּתְנֵת הַפְּסִים וַיְבִיאוּ אֶל-
 אֲבֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ זֹאת מָצְאָנוּ הַכְּרִי-נָא
 33 הַכַּתְנֵת בְּנֶךְ הוּא אִם-לֹא: וַיְבִירָהּ
 וַיֹּאמֶר כַּתְנֵת בְּנֵי חַיָּה רָעָה אֲכָלָתָהּ
 34 טָרַף טָרַף יוֹסֵף: וַיִּקְרַע יַעֲקֹב שְׂמֹלֹתָיו
 וַיֵּשֶׁב שָׂק בְּמַתְנָיו וַיִּתְאַבֵּל עַל-בְּנוֹ
 יוֹסֵף

ולט חסר
 ואי וכן
 להלן סג
 וא' מס'ק
 הזלכים דין
 לורד מלא
 וא' ווי'ד
 באורייתא
 ושאר חסר
 ו' ומלא וי'ד
 כ"ש
 להויד מלא
 רמלא מס'ק
 וי'ד חסר
 יוד מס'ק
 אחינו בשרנו
 הבית רפה
 מ"ש
 ושמעו ברא
 מתנ' וכן
 ימשכו
 בפסוק
 שאחיו וכן
 וישחטו
 בפסוק לא'
 שכל אלו
 בכלל
 הנמחקים
 אצל ארת

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p04
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS Chap. XXXVII.

go to Dothan. And Joseph went after his brethren, and found them in Dothan.

18 And when they saw him afar off, even before he came near unto them, they conspired against him, to slay him.

19 And they said one to another, Behold, this *dreamer cometh.

20 Come now therefore, and let us slay him, and cast him into some pit; †and we will say, Some evil beast hath devoured him: and we shall see what will become of his dreams.

21 And Reuben heard it, and he delivered him out of their hands; and said, Let us not kill him.

22 And Reuben said unto

them, Shed no blood, *but* cast him into this pit that is in the wilderness, and lay no hand upon him; that he might rid him out of their hands, to deliver him to his father again.

23 ¶ And it came to pass when Joseph was come unto his brethren, that they stript Joseph out of his coat, his coat of *many* colours that was on him.

24 And they took him, and cast him into a pit; and the pit was empty, there was no water in it.

25 And they sat down to eat bread: and they lift up their eyes and looked, and behold, a company of Ishmaelites came from Gilead, with their camels bearing spicery,

* Heb. Master of dreams, They called him the master of dreams; because they were of opinion, that he did not really dream those dreams which he told them, but had devised them of himself: for which reason they said, "Come now therefore and let us slay him, &c. and we shall see what will become of his dreams." This they said by way of derision. Which of the brethren it was that uttered this expression, we cannot be certain; but it is the opinion of the commentators that it was Simeon and Levi: and when the whole is considered, it will appear, that there is great probability of truth in this opinion: for Reuben and Judah, did not seem to wish his death: and as to the children of the hand-maids, they were not of esteem sufficient to talk in that manner against the favorite son of their fathers besides he was in the habit of friendship with them. see verse 2,

† And we will say some evil beast hath devoured him. For said they, when our father sees the coat of many colours brought to him, he will easily believe our tale; for had he been murdered by robbers, they would have taken the coat, and have left the body; but as the coat is found and not the body, it is clear, that an evil beast hath devoured him. *Ababana.* And

17 אֲמַרִים נִלְכָה דַתִּינָה וַיִּלֶךְ יוֹסֵף
 18 אַחַר אָחָיו וַיִּמְצָאם בְּדַתָן: וַיֵּרְאוּ אֹתוֹ
 מֵרָחֵק וַבְּטָרִם יִקְרַב אֲלֵיהֶם וַיִּתְנַבְּלוּ
 19 אֹתוֹ לְהַמִּיתוֹ: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אָחָיו
 הֲנֵה בֹעַל הַחַלְמוֹת הַלְזָה בָּא:
 20 וְעַתָּה לָכוּ וּנְהַרְגֵהוּ וְנִשְׁלַכְהוּ בְּאֶחָד
 הַבְּרוֹת וְאִמְרָנוּ חַיָּה רַעָה אֲכָלָתָהּ
 וְנִרְאָה מִה--יִהְיוּ חֲלֹמְתָיו: וַיִּשְׁמַע
 21 רְאוּבֵן וַיִּצְלָהוּ מִיָּדָם וַיֹּאמֶר לֹא נַפְנוּ
 נֶפֶשׁ: וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם רְאוּבֵן אֶל-
 22 תִּשְׁפְּכוּ דָם הַשְּׁלִיכוּ אֹתוֹ אֶל-הַבּוֹר
 הַזֶּה אֲשֶׁר בְּמִדְבַר וַיֵּד אֶל-תִּשְׁלַחוּ-בּוֹ
 לְמַעַן הִצִּיל אֹתוֹ מִיָּדָם לְהַשִּׁיבוֹ אֶל-
 23 אָבִיו: וַיְהִי כַּאֲשֶׁר-בָּא יוֹסֵף אֶל-אָחָיו
 וַיִּפְשְׁטוּ אֶת יוֹסֵף אֶת כְּתָנֵתוֹ אֶת כְּתָנֵת
 24 הַפָּסִים אֲשֶׁר עָלָיו: וַיִּקַּח הוּא וַיִּשְׁלַכוּ
 אֹתוֹ הַבְּרָה וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מַיִם:
 ל' וַיִּשְׁכְּבוּ לֶאֱכֹל-לֶחֶם וַיִּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם
 וַיֵּרְאוּ וְהִנֵּה אֲרֻחַת יִשְׁמַעֲאֵלִים בָּאָה
 מִגְּלָעַד וּגְמֻלֵיהֶם נִשְׂאִים נִכְאֹת וְצָרִי
 וְלֹט

חלמתי
 מלאים
 בתורה
 דין כי דבריו
 יג' והג' שם
 יו' ויין מס'ג
 ונשלכו חס'
 יו'ד סימן
 בנין הפעיל
 מס'ג
 הכרות הפר
 ו' עה"פ
 ומלאו
 ההמשך
 משא"כ
 דברים וא"י
 יא' הסר
 החסר מ"ש
 חלמתי הסר
 וא"י וכן
 לעיל פסוק
 ח' מס'ג
 שלישי
 ויצלו הסר
 יו"ד מס'ג
 ובלי כתב
 א"ת
 ויפשימו מלא'
 י' מס'ג
 וישלכו הסר
 י' מס'ג

for his words.

9 ¶ And he dreamed yet another dream, and told it his brethren, and said, Behold, I have dreamed a dream more, and behold, the sun and the moon, and the eleven stars made obeisance to me.

10 * And he told *it* to his father, and to his brethren: and his father rebuked him, and said unto him, What *is* this dream that thou hast dreamed? Shall I and thy mother and thy brethren indeed come to bow down ourselves to thee, to the earth?

11 And his brethren envied him: but his father observed the saying.

12 ¶ And his brethren went to feed their father's flock in Shechem.

13 And Israel said unto

Joseph, Do not thy brethren feed *the* flock in Shechem? Come, and I will send thee unto them. And he said unto him, Here *am* I.

14 And he said to him, Go, I pray thee, see whether it be well with thy brethren, and well with the flocks; and bring me word again, So he sent him out of the vale of Hebron, and he came to Shechem.

15 ¶ And a certain man found him, and behold, *he* was wandering in the field: and the man asked him, saying, What seekest thou?

16 And he said, I seek my brethren: tell me, I pray thee, where they feed *their* flocks?

17 And the man said, They are departed hence: for I heard them say, Let us

go

dream, for as his advancement was by means of his counsel and care about the corn in Egypt, it was very properly represented by sheaves.

* *And he told it to his father and to his brethren.* After he had told it to his brethren, he again told it to his father in their presence. *Jarchi.*

† *And his father rebuked him.* Not in anger, but to prevent, or allay the anger of his brethren, when they perceived, that his father treated it with a kind of contempt.

‡ *And he said here am I.* Here we have a proof of the meekness, as also the submission of Joseph to his father's command, in the readiness he shewed to obey him, notwithstanding his being sensible of the hatred which his brethren bare to him.

בראשית לו

9 דבריו: ויחלם עוד חלום אחר ויספר
 אתו לאחיו ויאמר הנה חלמתי חלום
 עוד והנה השמש והירח ואחד עשר
 בוכבים משתחוים לי: ויספר אל-
 10 אביו ואל-אחיו ויגער-בו אביו ויאמר
 לו מה החלום הזה אשר חלמת
 הבוא נבוא אני ואמך ואחיק
 11 להשתחות לך ארצה: ויקנאו-בו
 אחיו ואביו שמר את-הדבר: וילכו
 12 אחיו לרעות את-צאן אביהם בשכם:
 13 ויאמר ישראל אל-יוסף הלוא אחיק
 רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם
 14 ויאמר לו הנני: ויאמר לו לך-נא
 ראה את-שלום אחיק ואת-שלום הצאן
 15 והשכני דבר וישלחהו מעמק חברון
 ויבא שכמה: וימצאהו איש והנה
 תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר
 16 מה תבקש: ויאמר את-אחי אנכי
 מבקש הנידה-נא לי איפה הם רעים:
 17 ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי
 אמרים

הלא נבוא
 גלותו מלאים
 בר סג' א'
 דברים א'
 ש' ב' ש'
 ככ' והנ'
 מלכים ב'
 ו' י' ס' ס' ג'
 את צאן נקיר
 על את ורה
 הא הוה א'
 מעשרה
 נקרות
 שכתורה
 כש' לעיל
 ל' ד'
 שני
 הלא אחיק
 מלא ואר'
 ואף כשש
 לעיל ד' ו' י'
 אליהם מר'
 ליר' וזה
 וצאן ה' מ' י'
 מלאים
 שכתורה
 ס' ס' ג'
 שלום השני
 כש' ס' ס' ג'
 והשכני הסר
 ויר' ס' ג'
 תעה הסר ג'
 וכן כש' ס' ג'
 ג' ד' משאב'
 משלי כא'
 וד' מ' א' ג'
 ס' ס'

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

the father of the Edomites.

CHAP. XXXVII.

2 *Joseph is hated of his brethren: 5 His two dreams: 18 His brethren conspire his death: 38 He is sold to Potiphar in Egypt.*

AND Jacob dwelt in the land wherein his father was a stranger, in the land of Canaan.

2 *These are the generations of Jacob; Joseph being seventeen years old, was feeding the flock with his brethren, and the lad was with the sons of Bilhah, and with the sons of Zilpah, his father's wives: and Joseph brought unto his father their evil report.

3 Now Israel loved Joseph more than all his children, because he was the son of his old age: and he made

him a coat of many colours.

4 And when his brethren saw that their father loved him more than all his brethren, they hated him, and could not speak peaceably unto him.

5 ¶ And Joseph dreamed a dream, and he told it his brethren: and they hated him yet the more.

6 And he said unto them, Hear, I pray you, this dream which I have dreamed.

7 † For behold, we were binding sheaves in the field; and lo, my sheaf arose, and also stood upright; and behold, your sheaves stood round about, and made obeisance to my sheaf.

8 And his brethren said unto him, Shalt thou indeed reign over us? or shalt thou indeed have dominion over us? And they hated him yet the more for his dreams, and

for

* These are the generations of Jacob. The events or occurrences which happened to Jacob, his family, and issue; for after the sacred penman had informed us in a summary manner, of the events of the posterity of Esau; he, in a more copious form acquaints us with those of Jacob's posterity, as being God's peculiar people.

† For behold, we were binding sheaves. Here may be observed the clearness of Joseph's dream.

עשו אבי אדום :

שבע על ברו
מתנ

1 וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ לו

כי לא היה
אחיו נח

2 בנעון : אלה תלדות יעקב יוסף בן

נראה וכן
מינינו בכל
הדברים

שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו

מ ש

בצאן והוא נער את בני בלחה ואת

בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את

3 דבתם רעה אל אביהם : וישאל

דקנים חסר
ואיז ומלא

אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקנים

זרד וכן
לחלן מר כ

4 הוא לו ועשה לו כתנת פסים : ויראו

פס"ג

אחיו כי אתו אהב אביהם מכל אחיו

5 וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלם :

לשלם חסר
ואיז אית

6 עוד שנא אתו : ויאמר אליהם שמעו

ויספוי ב

7 גא החלום הזה אשר חלמתי : והנה

כתובי כן
מלאים ואיז

אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה

והסרוס יוד
סימן בנין

8 והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה

הפעיל א
דין והב

תספינה אלמתיכם ותשתחוו

בפסקי ה
סס"ג

9 לאלמתי : ויאמרו לו אחיו המלך

ותשתחוו
בכתג אכתיו

תמלך עלינו אם משול תמשל בנו

השניה איה

10 ויוספו עוד שנא אתו על חלמתי ועל

דבריו

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

city, *was* Dinhabah.

33 And Bela died, and Jobab the son of Zerah of Bozrah reigned in his stead.

34 And Jobab died, and Hulham of the land of Temani reigned in his stead.

35 And Hulham died, and Hadad the son of Be-dad (who smote Midian in the field of Moab) reigned in his stead: and the name of his city *was* Avith.

36 And Hadad died, and Samlah of Masrekah reigned in his stead.

37 And Samlah died, and Saul of Rehoboth *by* the river reigned in his stead.

38 And Saul died, and Baal-hanan the son of Achbor reigned in his stead.

39 And Baal-hanan the

son of Achbor died, and Hadar reigned in his stead: and the name of his city *was* Pau; and his wife's name *was* Mehetabel, the daughter of Matred, the daughter of Mezahab.

40 & And these *are* the names of the dukes *that came* of Esau, according to their families, after their places, by their names; duke Timnah, duke Alvah, duke Jetheth.

41 Duke Aholibamah, Duke Elah, duke Pinon.

42 Duke Kenaz, duke Teman, duke Mibzar.

43 Duke Magdiel, duke Iram: these *be* the dukes of Edom, according to their habitations, in the land of their possession; he *is* Esau the

who, after they had subdued the Horites (who were the ancient inhabitants) erected a Kingdom there.

* Before there reigned any King over the children of Israel. Here mention is made of eight Kings that reigned in Edom, before the children of Israel had a King; after which, their Kingly power was abolished during the reign of eight successive Kings of Israel, viz. Saul, Ishboeth, David, Solomon, Rehoboam, Abijah, Asa, and Jehothophat. For in the days of Joram, Edom revolted and made a King over themselves. 2. Kings. 8. 20.

† And these *are* the names of the Dukes that came of Esau, according to their families. For as after the death of Hadar, an aristocracy ensued, the principal families are mentioned according to their genealogy, see also, 1 Chron. 1. 35.

These

33 עִירוֹ הִנְהֵבָה: וַיָּמַת בְּלַע וַיִּמְלֹךְ חֶשֶׁם חֶסֶר
 וְאִי וְכֹן
 34 תַּחְתָּיו יוֹכֵב בֶּן־זֶרַח מִבְּצֹרָה: וַיָּמַת כַּסְיֹק
 שְׁחָזִי
 יוֹכֵב וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו חֶשֶׁם מֵאֲרֵץ מִשְׁכֵּי רֶהַר
 אֲרֵץ אֲמֹרָה
 35 הַתִּימָנִי: וַיָּמַת חֶשֶׁם וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו וְאִי מֵלֶא
 וְאִי מִסִּיק
 הָדָד בֶּן־בְּדֹד הִמְכָּה אֶת־מְדִין בְּשָׂדֵה סִרְחֹת חֶסֶר
 וְאִי קֶאֱ
 36 מוֹאֵב וְשֵׁם עִירוֹ עֹוִית: וַיָּמַת הָדָד וּמֵלֶא וְאִי
 בְּתֵרָא אֲרֵץ
 וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו שְׁמֵלָה מִמִּשְׁרָקָה: וְכִי הָיָה כָּל
 הַכְּרוּקִים
 37 וַיָּמַת שְׁמֵלָה וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו שְׂאוּל בַּעַל חֲנָן
 38 מִרְחֹבוֹת הַנְּהָר: וַיָּמַת שְׂאוּל כַּתָּן וְקִרְיֹון
 בְּתָרִין מְרִין
 וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו בְּעַל חֲנָן בֶּן־עַכְבָּוֹר: וְאִינָן הָד
 שְׂמֵא הַרְשִׁיחָה
 39 וַיָּמַת בְּעַל חֲנָן בֶּן־עַכְבָּוֹר וַיִּמְלֹךְ דָּר
 תַּחְתָּיו הָדָד וְשֵׁם עִירוֹ פְּעוֹ וְשֵׁם אֲשֶׁתוֹ עַכְבָּוֹר
 דְּאִרְיֹחָא
 מִהֵיטְבָא לְבַת־מִטְרָד בַּת מִי זְהָב: כִּלְהוֹן מֵלֶאִים
 דְּרִיָּה חֶסֶר
 40 וְאֵלֶּה שְׂמוֹת אֱדוּפֵי עֵשָׂו לְמִשְׁפַּחָתָם מִסִּיק
 מִמְּמִיד
 לְמַקְמָתָם בְּשִׂמְתָם אֱדוּף תִּמְנַע אֱדוּף
 41 עֲלוּה אֱלוּף יִתָּת: אֱלוּף אֱהֵלִיבְמָה הָדָד הַרְאִישׁוֹן
 וְחִשְׁנִי
 42 אֱלוּף אֱלָה אֱלוּף פִּינָן: אֱלוּף קִנְוֹ הַרְשִׁישׁוֹ
 43 אֱלוּף תִּימָן אֱלוּף מִבְּצֹר: אֱלוּף מִסֹּרֶה
 מִגְּדִיאֵל אֱלוּף עִירָם אֱלָה אֱלוּפֵי לְמַקְמָתָם
 חֶסֶר דְּחֶסֶר
 אֱדוּם לְמִשְׁכַּתָּם בְּאֶרֶץ אַחֲזָתָם הוּא חֶסֶר
 עֵשָׂו

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XXXVI.

habited the land; Lotan, and Shobal, and Zibeon, and Anah.

21 And Dishon, and Ezer, and Dishan: these are the dukes of the Horites, the children of Seir in the land of Edom.

22 And the children of Lotan were, Hori, and Heman: and Lotan's sister was Timna.

23 And the children of Shobal were these: Alvan, and Manahath, and Ebal, Shepho, and Onam.

24 And these are the children of Zibeon; both Ajah, and Anah: *this was that Anah that found the mules in the wilderness, as he fed the asses of Zibeon his father.

25 And the children of Anah were these: Dishon, and Aholibamah the daughter of Anah.

26 And these are the children of Dishon; Hemdan, and Eshban, and Ithran, and Cheran.

27 The children of Ezer are these; Bilhan, and Zaanvan, and Achan.

28 The children of Dishan are these; Uz, and Aran.

29 These are the dukes that came of the Horites; duke Lotan, duke Shobal, duke Zibeon, duke Anah.

30 Duke Dishon, duke Ezer, duke Dishan: these are the dukes that came of Hori, among their dukes in the land of Seir

31 ¶ † And these are the kings that reigned in the land of Edom, † before there reigned any king over the children of Israel.

32 And Bela the son of Beor reigned in Edom: and the name of his city,

* This was that Anah that found the mules in the wilderness, as he fed the asses of Zibeon his father. He was the first propagator of the specie of quadrupeds called mules; animals generated by an ass and a mare; or by a horse and a she-ass. And, as it is the opinion of the generality of the Rabbins, that Anah proceeded from an unnatural and incestuous commerce of Zibeon with his own mother; as may be perceived from verse, 20. where Anah is reckoned as the brother of Zibeon; and here he is accounted as his son: he for that reason, say they, was prone towards the propagation of the like unnatural species. Jarchi.

† And these are the Kings that reigned in the land of Edom. The posterity of Esau, who

החרי יִשְׁבִי הָאָרֶץ לוֹטֵן וְשׁוֹבֵל וְצָבְעוֹן

הדין יאצר
חסר יוד
מלא ואיו
משאב
בפסוק בה
וכן בפסוק
למיד חסר
דחסר
כסרה

21 וְעֵנָה: וְדִשּׁוֹן וְאֶצֶר וְדִישָׁן אֱלֹהֵי אֲלוֹפֵי

22 הַחֲרִי בְּנֵי שְׁעִיר בְּאֶרֶץ אֲדוּם: וַיְהִי

בְּנֵי-לוֹטֵן חֲרִי וְהִימָם וְאַחֹת לוֹטֵן

23 תִּמְנַע: וְאֱלֹהֵי בְּנֵי שׁוֹבֵל עֲלוֹן וּמְנַחֵת

24 וְעֵיבֵל שָׁפוּ וְאוֹנָם: וְאֱלֹהֵי בְּנֵי-צָבְעוֹן

וְאִיָּה וְעֵנָה הוּא עֵנָה אֲשֶׁר מָצָא אֶת-

הִימָם בְּמִדְבָּר בְּרַעְתּוֹ אֶת-הַחֲמָרִים

הימם חסר
יוד בין תרין
כסרין
מרימה ודל

לְצָבְעוֹן אֲבִיו: וְאֱלֹהֵי בְּנֵי-עֵנָה דִשָׁן

26 וְאֱלֹהֵיכֶם פֶּת-עֵנָה: וְאֱלֹהֵי בְּנֵי דִישָׁן

27 חֲמָדָן וְאֲשָׁפָן וַיִּתְּרָן וּכְרָן: אֱלֹהֵי בְּנֵי-

28 אֶצֶר בְּלָהוֹן וְעֵוֹן וְעֵקוֹן: אֱלֹהֵי בְּנֵי-

29 דִישָׁן עֵוֹן וְאֶרֶן: אֱלֹהֵי אֲלוֹפֵי הַחֲרִי

אֲלוֹף לוֹטֵן אֲלוֹף שׁוֹבֵל אֲלוֹף צָבְעוֹן

30 אֲלוֹף עֵנָה: אֲלוֹף דִישָׁן אֲלוֹף אֶצֶר

אֲלוֹף דִישָׁן אֱלֹהֵי אֲלוֹפֵי הַחֲרִי

לְאֲלֹפֵיהֶם בְּאֶרֶץ שְׁעִיר:

אלה בני אצר
בני בלי מתג
ככ כדרא
חוסכים עמו
הרבני כסר
לאלפיה ציל
מתג תחת
הלמיד
כתנועה נ
שלפני הנניב
שכר ובלרוון
באוריותא
דכתוה משע

וְאֱלֹהֵי הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ

אֲדוּם לְפָנַי מִלֶּךְ-מֶלֶךְ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּמְלֹךְ בְּאֲדוּם בְּלַע בֶּן-בְּעוֹר וְשֵׁם

32 עֲרוֹן

בעור מלא
ואו במורה

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_usefnd-google

Amalek; these were the sons of Adah Esau's wife.

13 And these are the sons of Reuel; Nahath, and Zerah, Shammah, and Mizzah; these were the sons of Bashemath Esau's wife.

14 ¶ And these were the sons of Aholibamah, the daughter of Anah, the daughter of Zibeon Esau's wife: and she bare to Esau, Jeush, and Jaalem, and Korah.

15 ¶ † These were dukes of the sons of Esau; the sons of Eliphaz, the first-born son of Esau; duke Teman, duke Omar, duke Zepho, duke Kenaz,

16 Duke Korah, duke Gatam, and duke Amalek: These are the dukes that came of Eliphaz, in the land

of Edom: these were the sons of Adah.

17 ¶ And these are the sons of Reuel Esau's son; duke Nahath, duke Zerah, duke Shammah, duke Mizzah. These are the dukes that came of Reuel, in the land of Edom: these are the sons of Bashemath Esau's wife.

18 ¶ And these are the sons of Aholibamah Esau's wife; duke Jeush, duke Jaalam, duke Korah: these were the dukes that came of Aholibamah, the daughter of Anah, Esau's wife.

19 These are the son's of Esau (who is Edom) and these are their dukes.

20 ¶ ‡ These are the sons of Seir the Horite, who inhabited

* And these were the sons of Aholibamah, the daughter of Anah, the daughter of Zibeon Esau's wife. Jarchi observes, that this expression seems contradictory: for if she was the daughter of Anah, she could not be the daughter of Zibeon: and therefore is of opinion, that Zibeon had connection with his daughter in law, and which seems to be intimated by the expression.

† These were Dukes of the sons of Esau. Were the princes or heads of their several families, and little principalities, according to the manner and form of those times.

‡ These are the sons of Seir the Horite, who inhabited the land. Were the inhabitants prior to the coming of Esau. Or as some explain it, were acquainted with the settlement of the land; i. e. were perfect masters of Agriculture. See Jarchi.

בראשית לו

1 לאֱלֹפִי אֶת־עַמְלֶק אֱלֹה בְנֵי עֵדָה אֱשֶׁת עֵשָׂו : וְאֱלֹה בְנֵי רְעוּאֵל גַּחַת
 2 וּזְרַח שָׁמָּה וּמִזָּה אֱלֹה הָיוּ בְנֵי בְשֵׁמֶת
 3 אֱשֶׁת עֵשָׂו : וְאֱלֹה הָיוּ בְנֵי אֵה־לִיבְמָה
 4 בַת־עֵנָה בַת־צִבְעוֹן אֱשֶׁת עֵשָׂו וַתֵּלֶד
 5 לְעֵשָׂו אֶת־יַעֲיִשׁ וְאֶת־יַעֲלָם וְאֶת־קָרַח :
 6 אֱלֹה אֱלֹפִי בְנֵי־עֵשָׂו בְנֵי אֱלִיפֹז בְּכוֹר
 7 עֵשָׂו אֱלֹה תִימָן אֱלֹה אוֹמֵר אֱלֹה צַפּוֹ
 8 אֱלֹה קָנֹז : אֱלֹה־קָרַח אֱלֹה גַעְתָּם
 9 אֱלֹה עַמְלֶק אֱלֹה אֲדוֹפִי אֱלִיפֹז
 10 בְּאֶרֶץ אֲדוֹם אֱלֹה בְנֵי עֵדָה : וְאֱלֹה
 11 בְנֵי רְעוּאֵל בֶּן־עֵשָׂו אֱלֹה גַחַת אֱלֹה
 12 זְרַח אֱלֹה שָׁמָּה אֱלֹה מִזָּה אֱלֹה
 13 אֱלֹפִי רְעוּאֵל בְּאֶרֶץ אֲדוֹם אֱלֹה בְנֵי
 14 בְשֵׁמֶת אֱשֶׁת עֵשָׂו : וְאֱלֹה בְנֵי
 15 אֵה־לִיבְמָה אֱשֶׁת עֵשָׂו אֱלֹה יַעֲיִשׁ
 16 אֱלֹה יַעֲלָם אֱלֹה קָרַח אֱלֹה אֲדוֹפִי
 17 אֵה־לִיבְמָה בַת־עֵנָה אֱשֶׁת עֵשָׂו : אֱלֹה
 18 בְנֵי־עֵשָׂו וְאֱלֹה אֲדוֹפִיהֶם הוּא
 19 שְׁבוּעֵי אֲדוֹם : אֱלֹה בְנֵי־שַׁעִיר

אלוף אבנר
 מלאו"ל
 והם בקצו
 וכן לעיל
 בפסוק י"א
 ושניהם ב"ק
 מס"ק
 אלוף קנז
 פתח בס"פ
 וכן לעיל
 פ"א מס"ק
 אלוף קרח
 דריש פסוק
 במקף ובמתנ
 תחת הל"מ י
 וכ"כ ר"א"ת
 וכו"ה בחומש
 הרבני מס"ד
 בני בשמת ב'
 בני דנוש
 ה"ש"ן
 ששאלות
 חל"מ ר"פ
 וכן לעיל
 בפסוק י'
 א"ת
 שבועי אדום
 אלוף שיעור

החרי

GENESIS. Chap. XXXVI.

daughter of Zibeon the Hivite :

3 And Basemath Ishmael's daughter, sister of Nabajoth.

4 And Adah bare to Esau, Eliphaz ; and Basemath bare Reuel.

5 And Aholibamah bare Jeush, and Jaalam, and Korah : These *are* the sons of Esau, which were born unto him in the land of Canaan.

6 And Esau took his wives, and his sons, and his daughters, and all the persons of his house, and his cattle, and all his beasts, and all his substance, which he had got in the land of Canaan ; *and went into the country from the face of his brother Jacob.

7 For their riches were

more than that they might dwell together: and the land, wherein they were strangers, could not bear them because of their cattle.

8 Thus dwelt Esau in mount Seir : Esau *is* Edom.

9 ¶ And these *are* the generations of Esau the father of the Edomites, in Mount Seir.

10 These *are* the names of Esau's sons ; Eliphaz the son of Adah the wife of Esau, Reuel the son of Basemath the wife of Esau.

11 And the sons of Eliphaz were Teman, Omar, Zepho, and Gatam, and Kenaz.

12 † And Timnah was concubine to Eliphaz Esau's son ; and she bare to Eliphaz, Amalek :

* *And went into the country from the face of his brother Jacob.* For as he had sold his birth right to Jacob, he judged that Jacob had a right to remain in the country wherein his father had sojourned : and therefore, he went to seek himself another place to dwell in.

† *And Timnah was concubine to Eliphaz Esau's son.* Hence, as *Jarvis* observes, we may perceive the exalted character of Abraham, the high veneration they had for him, and their strong desire of an alliance with any of his family : for this same Timnah was the daughter of one of the greatest Dukes of Seir the Horite, the ancient inhabitants of the country, as mentioned verse 22. "And Laban's sister was Timnah." And as she could not obtain the honor of being his wife, they were contented to let her be his concubine, so that she might at any rate have issue by him.

These

עֲנֵה בַת־צִבְעוֹן הַחַיִּי: וְאֵת־בְּשֵׁמֶת

נפשות מלא
שוריות מלא
כר מן אחד
לעיל כה יב'
חסר ואי
סמיק

בַת־יִשְׁמַעְאֵל אֲחֹת נַבְיֹות: וְתַלְדָּה

עֲדָה לַעֲשׂוֹ אֶת־אֲלִיפּוֹ וּבְשֵׁמֶת יִלְדָה

אֶת־רַעוּאֵל: וְאֶהֱלִיבְמָה יִלְדָה אֶת־

יַעֲשׂוֹ וְאֶת־יַעֲלָם וְאֶת־קָרַח אֱלֹה בְנֵי

יעוש ק' ונ'
כתובים כן
בירד וקרי
בואי: א'
דון כ' ב' ל' ו'
ד' ב' ד' ה'
א' ד' י' ו'
סמ"ג

עֲשׂוֹ אֲשֶׁר יִלְדוּ־לוֹ בְּאֶרֶץ כְּנַעַן:

וַיִּקַּח עֲשׂוֹ אֶת־נָשָׁיו וְאֶת־בָּנָיו וְאֶת־

בָּנֹתָיו וְאֶת־כָּל־נַפְשֹׁת בֵּיתוֹ וְאֶת־

מִקְנֵהוּ וְאֶת־כָּל־בְּהֵמָתוֹ וְאֶת־כָּל־קְנִיָנוֹ

נפשות מלא
ואי סמ"ג

אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּאֶרֶץ כְּנַעַן וַיֵּרֶד אֶל־

אֶרֶץ מִפְּנֵי יַעֲקֹב אֲחִיו: כִּי־הָיָה

רְכוּשָׁם רַב מִשְׁכַּת יַחֲדָו וְלֹא יָכְלָה

רכושם מלא
תאי א"ת

אֶרֶץ מְגֹרֵיהֶם לְשֵׂאת אֹתָם מִפְּנֵי

מִקְנֵיהֶם: וַיֵּשֶׁב עֲשׂוֹ בְּהַר שַׁעִיר עֲשׂוֹ

מגוריה מלא
ואי וכן להלן
מו"ט

הוּא אֲדָוִם: וְאֱלֹה תִלְדֹות עֲשׂוֹ אֲבִי

אֲדָוִם בְּהַר שַׁעִיר: אֱלֹה שְׁמוֹת בְּנֵי־

שמיים כספ'
שבת ואי'
חסר ואי'
ש"ש ופ'רים
ה'דוקים

עֲשׂוֹ אֲלִיפּוֹ בֶן־עֲדָה אִשְׁת עֲשׂוֹ רַעוּאֵל

בֶן־בְּשֵׁמֶת אִשְׁת עֲשׂוֹ: וַיְהִיו בְּנֵי אֲלִיפּוֹ

תִּימָן אֹמֶר צָפוֹ וְגַעְתָם וְקִנְוֹ: וְתַמְנַעַ

הַיְתָה פִּילְגֶשׁ לְאֲלִיפּוֹ בֶן־עֲשׂוֹ וְתַלְדָּה

דאליפו

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pt
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-gooole

G E N E S I S. Chap. XXXVI.

the tower of Edar.

22 And it came to pass when Israel dwelt in that land, that Reuben went and lay with Bilhah his father's concubine : and Israel heard it. Now the sons of Jacob were twelve.

23 The sons of Leah ; Reuben Jacob's first-born, and Simeon, and Levi, and Judah, and Issachar, and Zebulun.

24 The sons of Rachel ; Joseph and Benjamin.

25 And the sons of Bilhah, Rachel's hand-maid ; Dan, and Naphtali.

26 And the son of Zilpah, Leah's hand-maid ; Gad, and Asher. These are the sons of Jacob, which were born to him in Padan-aram.

27 ¶ And Jacob came unto Isaac his father unto Mamre, unto the city of Arbah (which is Hebron)

where Abraham and Isaac sojourned.

28 And the days of Isaac were an hundred and fourscore years.

29 * And Isaac gave up the ghost and died, and was gathered unto his people, being old and full of days : and his sons Esau and Jacob buried him.

C H A P. XXXVI.

2 *Esau's three wives : 6 His removing to mount Scir : 9 his sons.*

NOW these are the generations of Esau, who is Edom.

2 Esau took his wives of the daughters of Canaan ; Adah, the daughter of Elon the Hittite, and Aholibamah the daughter of Anah, the daughter

* *And Isaac gave up the ghost and died, and was gathered unto his people.* Scripture informs us, that after Jacob with his wives and children came to Isaac ; he was so happy, that it may well be said he died full of days ; i. e. he had nothing more to desire on this side the grave. And, although the place of his burial is not mentioned here ; yet is it noticed in Gen. chap. 49. v. 30. 31. that it was in the field of Macpelah.

And

בראשית לה לו

22 אלה מלה לאה למגדל עדר: ויהי
בשכן ישראל בארץ הוא וילך
ראובן וישכב את בלהה פילגש
אביו וישמע ישראל:

אלה בה
למסוק די
לחמי מ ויה
הוא ה' סהם
כמ ש רעיר
ש כח' ס' ק

23 ויהיו בני יעקב שנים עשר: בני לאה
בכור יעקב ראובן ושמעון ולוי ויהודה
ויששכר וזבלון: בני רחל יוסף

פילגש בלחן
סלמים כר סן
ב' חסרים
א' שואל כ'
ג' ד' ב'
ש' כח' יב'
ססג

24 ובנימן: ובני בלהה שפחת רחל הן
25 ונפתלי: ובני זלפה שפחת לאה גר
ואשר אלה בני יעקב אשר ילד לו

וכמסורה
סנה כח' ג'
מנחן
פאורייתא א'
ויז' ב' כמרב'
כת' יט'
ג' דברוי' ב' ה'
ויצאא כנזכ'

26 בפדן ארם: ויבא יעקב אל יצחק
אביו ממרא קרית הארבע הוא חברון
אשר גר שם אברהם ויצחק: ויהיו

וישמע ישראל
פסקא באמצע
פסוק

27 ימי יצחק מאת שנה ושמנים שנה:
28 ויגוע יצחק וימת ויאסף אל עמיו
29 זקן ושבע ימים ויקברו אתו עשו
ויעקב בניו:

בני יעקב
בני בלי סג
כילא יבואן
ב' רצופים
א' ת

לו ואלה תלדות עשו הוא אדום: עשו
לקח את נשיו מפנות כנען את עדה
בת אילון החתי ואת אדה ליבמה בת-

ענה

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw6p
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-goo

G E N E S I S. Chap. XXXV.

him, *I am* God Almighty ; but a little way * to come to Ephrath ; and Rachel travailed, and she had hard labour.

12 And the land which I gave Abraham and Isaac, to thee I will give it, and to thy seed after thee will I give the land.

13 And God went up from him, in the place where he talked with him.

14 And Jacob set up a pillar in the place where he talked with him, *even* a pillar of stone ; and he poured a drink-offering thereon, and he poured oil thereon.

15 And Jacob called the name of the place where God spake with him, Beth-el.

16 ¶ And they journeyed from Beth-el ; and there was

but a little way * to come to Ephrath ; and Rachel travailed, and she had hard labour.

17 And it came to pass when she was in hard labour, that the midwife said unto her, Fear not ; thou shalt have this son also.

18 And it came to pass as her soul was in departing (for she died) that she called his name † Benoni : but his father called him § Benjamin.

19 And Rachel died, and was buried in the way to Ephrath, which is Bethlehem.

20 And Jacob set a pillar upon her grave : that is the pillar of Rachel's grave unto this day.

21 And Israel journeyed, and spread his tent beyond the

* Heb. A small piece of ground.

† *Fear not ; thou shalt have this son also.* This was in order to comfort her ; for as her desire was to have another son, as may be observed when Joseph was born ; the midwife now assured her, that she would now have her desire ; and exhorted her to bear her travail patiently.

‡ *Benoni.* That is, the son of my sorrow.

§ *Benjamin.* that is, the son of the right hand, and which denotes that he was dear to him as his right hand.

And

11 אֱלֹהִים אָנִי אֵל שְׁדֵי פְרָה וּרְבֵה גֹי
 וְקָהַל גֹּיִם יִהְיֶה מִמֶּךָ וּמַלְכִים מִחֲלָצֶיךָ
 12 יֵצְאוּ: וְאֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְאַבְרָהָם
 וְלִיצְחָק לְךָ אֶתְנַנֶּה וְלִזְרַעְךָ אֲחִירֶיךָ
 13 אֶתֵּן אֶת־הָאָרֶץ: וַיַּעַל מֵעַלְיוֹ אֱלֹהִים
 14 בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֵתוֹ: וַיֵּצֵב יַעֲקֹב
 מִצֵּבָה בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֵתוֹ מִצֵּבַת
 אָבִיו וַיִּסֹּךְ עָלֶיהָ נֶסֶךְ וַיִּצַק עָלֶיהָ
 15 שֶׁמֶן: וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶת־שֵׁם הַמָּקוֹם
 אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵתוֹ שֵׁם אֱלֹהִים בֵּית־אֵל:
 16 וַיִּסַּע מִבֵּית אֱלוֹהֵי־עוֹד כְּבָרַת־הָאָרֶץ
 לְבוֹא אֶפְרָתָה וְתַלְדֵּר רַחֵל וְתִקַּשׁ
 17 בְּלִדְתָהּ: וַיְהִי בַּהֲקִשְׁתָּהּ בְּלִדְתָהּ
 וְהֵאמֵר לָהּ הַמִּילָדָת אֶל־תִּירָאֵי כִּי־
 18 גַם־זֶה לְךָ בֵּן: וַיְהִי בַּצָּאת נִפְשָׁהּ כִּי־
 מָתָה וְתִקְרָא שְׁמוֹ בֶן־אוֹנִי וְאָבִיו קָרָא־
 19 לוֹ בְנֵימִין: וְתָמַת רַחֵל וְתִקְבֹר בְּדֶרֶךְ
 20 אֶפְרָתָה הוּא בֵּית לָחֶם: וַיֵּצֵב יַעֲקֹב
 מִצֵּבָה עַל־קְבֻרָתָהּ הוּא מִצֵּבַת קְבֻרַת־
 21 רַחֵל עַד־הַיּוֹם: וַיִּסַּע יִשְׂרָאֵל וַיֵּט
 אֶחָלָה

יצאו הצ"רי
 בצו"רי מפני
 שהוא חפסק
 מאמ' ובכ"ס
 חשיב ד'
 דפתיבי כן

ששי
 ויסך ג' דגוש
 הסיך ע"ה
 א' דין כ'
 שמואל כ כנ
 סו' ג'
 מלכים כ'
 סו' יב' סס"ג

ויצק הצ"רי
 רפה א"ה
 לבוא מלא
 ואי וכלהו
 מלאים כרמן
 טו חסרים
 וא"ו ההמשך
 מנויים במס"ג

בנימין מלא
 קברתה וכן
 קברת כפסקו
 הוה חסר
 וא"ו מס"ג

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-goo

GENESIS. Chap. XXXV.

in the day of my distress, and was with me in the way which I went.

4* And they gave unto Jacob all the strange gods which were in their hand, and all their ear-rings which were in their ears; and Jacob hid them under the oak which was by Shechem.

5 And they journeyed: and the terror of God was upon the cities that were round about them, and they did not pursue after the sons of Jacob.

6 ¶ So Jacob came to Luz, which is in the land of Canaan (that is Beth-el) he and all the people that were with him.

7 And he built there an

altar, and called the place † El-beth-el: because there God appeared unto him, when he fled from the face of his brother.

8 But Deborah Rebekah's nurse died, and she was buried beneath Beth-el, under an oak: and the name of it was called ‡ Allonbachuth.

9 ¶ And God appeared unto Jacob again, when he came out of Padan-aram; and blessed him.

10 And God said unto him, Thy name is Jacob: thy name shall not be called any more Jacob, § but Israel shall be thy name; and he called his name Israel.

11 And God said unto him

† *El-bethel.* That is, the God of Bethel.

‡ *Heb. Allon bachuth.* That is, the oak of weeping.

* *And they gave unto Jacob all the strange gods which were in their hand, and all their ear-rings which were in their ears.* According to the *Targum of Jonathan*, it appears, that these ear-rings had belonged to the inhabitants of Shechem, on which was engraven the Image of their idol, which they wore in honour of it: and which Jacob buried, that neither name or remainder might be left thereof.

§ *But Israel shall be thy name.* This was a confirmation of what the angel had before said to him when he blessed him.

GENESIS. Chap. XXXIV.

27 The sons of Jacob came upon the slain, and spoiled the city, because they had defiled their sister.

28 They took their sheep, and their oxen, and their asses, and that which was in the city, and that which was in the field.

29 And all their wealth, and all their little ones, and their wives took they captive, and spoiled even all that was in the house.

30 And Jacob said to Simeon and Levi, Ye have troubled me, to make me to stink among the inhabitants of the land, amongst the Canaanites, and the Perizzites: and I being few in number, they shall gather themselves together against me, and slay me, and I shall be destroyed, I and my house.

31 And they said, Should he deal with our sister, as

with an harlot?

CHAP. XXXV.

1 God sendeth Jacob to beth-el: 2 He purgeth his house of idols, 6 and buildeth an altar at Beth-el.

AND God said unto Jacob, Arise, go up to Beth-el, and dwell there: and make there an altar unto God, that appeared unto thee when thou fleddest from the face of Esau thy brother.

2 Then Jacob said unto his household, and to all that were with him, Put away the strange gods that are among you, and be clean, and change your garments:

3 And let us arise, and go up to Beth-el; and I will make there an altar unto God, who answered me

in

they repented, for fear that their idolatrous neighbours might attack them, on account of the change in their religion: and had therefore come to the resolution of assembling themselves (as soon as well) in order to fall upon and slay Jacob's family; and which Dinah happily overhearing: she, immediately by one of her maidens, informed her father and brethren of their danger; and which kindled the anger of Simeon and Levi to so great a degree, as to induce them to slay them all.

And

27 שָׁבָם וַיֵּצְאוּ: בְּנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ עַל-

אחותה
לכד מלא
ואז בתורה
מסק

הַחֲלָלִים וַיִּבְזוּ הָעִיר אֲשֶׁר טָמְאוּ

28 אַחֲוֹתָם: אֶת-צֹאֲנָם וְאֶת-בְּקָרָם וְאֶת-

החבאישניה
לכד מלא
ויזל סוכן
בנין הפעול
מסק

חֲמֹרֵיהֶם וְאֶת אֲשֶׁר-בְּעִיר וְאֶת-אֲשֶׁר

29 בַּשָּׂדֶה לָקְחוּ: וְאֶת-כָּל-חֵילָם וְאֶת-כָּל-

טַפָּם וְאֶת-נְשֵׂיהֶם שָׁבוּ וַיִּבְזוּ וְאֶת כָּל-

30 אֲשֶׁר בְּבַיִת: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל--שְׁמַעוֹן

בכנעני כלי
סתנ ככרת
אית

וְאֶל--לוֹוִי עֲבַרְתָּם אִתִּי לְהַבְּאִישְׁנִי

וכפרו הדין
יעשה אזה

כִּישֵׁב הָאָרֶץ בְּכַנְעַנִי וּבְפָרְזִי וְאֲנִי

מִתִּי מִסֵּפֶר וְנֶאֱסַפּוּ עָלַי וְהַכּוּנִי

חכוני זה
לכד מלא
חאז מסק

31 וְנִשְׁמַדְתִּי אֲנִי וּבֵיתִי: וַיֹּאמְרוּ הַכּוּזָנִי

יַעֲשֶׂה אֶת-אֲחֻוֹתָנוּ:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-יַעֲקֹב קוּם עֲלֶה 1 לְהַ

אחותנו מלא
ואז חסר
יזכ כמש
לעול בפסק
יד

בֵּית-אֵל וּשְׁבִ-שָׁם וַעֲשֵׂה-שָׁם מִזְבֵּחַ

לְאֵל הַנְּרָאָה אֵלֶיךָ בְּבִרְחֹךָ מִפְּנֵי עֲשׂוֹ

2 אַחֲיֶיךָ: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-בֵּיתוֹ וְאֵל

חסרו חסר
יזכ מש

כָּל-אֲשֶׁר עִמּוֹ הִסְרוּ אֶת-אֵל הַיְהוּנְכָר

3 אֲשֶׁר בְּתַכְכֶם וְהִטְהַרוּ וְהִחֲלִיפוּ

ונקמה מלא
ואז וכן לקאן
פני ה' מסק

שְׁמֹלְתֵיכֶם: וְנִקְוֹמָה וְנַעֲלֶה בֵּית-אֵל 3

וַאֲעֲשֵׂה-שָׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל הָעֵנָה אִתִּי

ביום

G E N E S I S. Chap. XXXIV.

Jacob's daughter : and he *was* more honourable than all the house of his father.

20 ¶ And Hamor and Shechem his son came unto the gate of their city, and communed with the men of their city, saying,

21 These men *are* peaceable with us, therefore let them dwell in the land, and trade therein ; for the land, behold, *it is* large enough for them : let us take their daughters to us for wives, and let us give them our daughters.

22 Only herein will the men consent unto us, for to dwell with us, to be one people, if every male among us be circumcised, as they *are* circumcised.

23 *Shall* not their cattle, and their substance, and

every beast of theirs *be* ours? only let us consent unto them, and they will dwell with us.

24 And unto Hamor and unto Shechem his son hearkened all that went out of the gate of his city : and every male was circumcised, all that went out of the gate of his city.

25 ¶ And it came to pass on the third day when they were sore, that two of the sons of Jacob, Simeon and Levi, Dinah's brethren, took each man his sword, and came upon the city boldly, and slew all the males.

26 And they slew Hamor and Shechem his son with the edge of the sword, and took Dinah out of Shechem's house, and went out.

27 The

that the sons of Jacob should have slain them, and so be guilty of murder. But when it is considered, that the compact was on the express condition of their becoming one people, as may be seen, verse, 15. & 16. i. e. of one religion : and as they did not perform the covenant by removing all Idol worship from among them, as may be perceived by the words of Jacob, chap. 35. v. 2. "Put away the strange gods that are among you." And which they had found among the spoil ; they therefore slew them : and it was in order to cleanse Jacob's sons from the idols, that Jacob was ordered by God to go to Beth-el, and dwell there before he built the altar, chap. 35. v. 1. It may be farther observed, that Dinah continued in the house of Shechem, and that after they had circumcised themselves, they

בְּבֵת-יַעֲקֹב וְהוּא נִכְבָּד מִכָּל בֵּית

בבת בל
מתנ אית

אָבִיו: וַיְבֹא חֲמוֹר וּשְׂכֵם בְּנוֹ אֶל-

שַׁעַר עִירָם וַיִּדְבְּרוּ אֶל-אֲנָשֵׁי עִירָם

שלמים השון
כנעניא וכן
הוא במדויק

לֵאמֹר: הֲאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה שְׁלָמִים הֵם

אֲהַנּוּ וַיֵּשְׁבוּ בָאָרֶץ וַיִּסְתְּרוּ אֹתָהּ

וישבו הוא
כשוואכן
להלן בפסוק
כ"ג מ"ק

וְהָאָרֶץ הִנֵּה רַחֲבַת-יָדַיִם לִפְנֵיהֶם

אֶת-בְּנֹתָם נָקְחָה לָנוּ לְנָשִׁים וְאֶת-בְּנֹתֵינוּ

נָתַן לָהֶם: אַךְ--בְּזָאת יֵאָתוּ לָנוּ

א

הָאֲנָשִׁים לְשֵׁבֶת אֲתָנוּ לְהִיּוֹת לְעַם

מקנהם הסר
וי"ד מ"ג

אֶחָד בְּהֵמוֹל לָנוּ כָּל-זָכָר כַּאֲשֶׁר הֵם

נִמְלִיִּם: מִקְנֵהֶם וּקְנִינָם וְכָל--בְּהֵמָתָם

הלוא מלא
וא"י וארץ
כמ"ש לעיל
ד' ו"ז

הֲלוֹא לָנוּ הֵם אַךְ גִּאֲוֹתָהּ לָהֶם וַיֵּשְׁבוּ

אֲתָנוּ: וַיִּשְׁמְעוּ אֶל-חֲמוֹר וְאֶל-שְׂכֵם

בְּנוֹ כָּל-יֹצְאֵי שַׁעַר עִירוֹ וַיִּמְלֹךְ כָּל-זָכָר

גאוה מלא
ו' מ"ק

כָּל-יֹצְאֵי שַׁעַר עִירוֹ: וַיְהִי בַיּוֹם

שני במתנ
ובני בלי מתנ
אית

הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיּוֹתָם בְּאֲבִים וַיִּקְחוּ שְׁנֵי-

בְּנֵי-יַעֲקֹב שָׁמְעוֹן וְלוֹי אֶתְחִי דִינָה אִישׁ קַ

כטח סג"ל
באתנח
מ"ק

חֲרָבוּ וַיָּבֹאוּ עַל-הָעִיר בְּטַח וַיַּהַרְגוּ

כָּל-זָכָר: וְאֶת-חֲמוֹר וְאֶת-שְׂכֵם בְּנוֹ

ויהרגו המתנ
ביו"ד לבר
א"ח

הַרְגוּ לְפִי-חֲרָב וַיִּקְחוּ אֶת-דִּינָה מִבֵּית

שכם

daughters unto you.

10 And ye shall dwell with us: and the land shall be before you; dwell and trade you therein, and get you possessions therein.

11 And Shechem said unto her father, and unto her brethren, Let me find grace in your eyes, and what ye shall say unto me I will give.

12 Ask me never so much dowry and gift, and I will give according as ye shall say unto me: but give me the damsel to wife.

13* And the sons of Jacob answered Shechem and Hamor his father deceitfully, and said, (because he had defiled Dinah their sister.)

14 † And they said unto them, We cannot do this thing, to give our sister to

one that is uncircumcised: for that were a reproach unto us.

15 But in this will we consent unto you: If ye will be as we be, that every male of you be circumcised;

16 Then will we give our daughters unto you, and we will take your daughters to us, and we will dwell with you, and we will become one people.

17 But if ye will not hearken unto us to be circumcised; then will we take our daughter, and we will be gone.

18 And their words pleased Hamor, and Shechem Hamor's son.

19 And the young man deferred not to do the thing, because he had delight in Jacob's

nations have the men of the land done." &c. So that the crime was, that the folly was wrought in Israel.

* And the sons of Jacob answered Shechem and Hamor his father deceitfully, and said, (because he had defiled Dinah their sister.) It appears strange that as Shechem had spoke to Jacob, the sons should answer him, and not leave it to their father. But Nachmanides observes, that as they had received so great an affront, it was proper that they whose youthful blood flowed in their veins, and were best able to avenge the cause, should answer him.

† And they said unto them. &c. till verse, 25. It may at first view, seem extraordinary that

10 בְּנִתֵינוּ תִקְחוּ לָכֶם: וְאֶתְנוּ תִשְׁבוּ

האחוזי כחר
מתג באלף
קודם ח"ס
א"ת

וְהָאָרֶץ תְּהִיָּה לְפָנֵיכֶם שְׂבוּ וּסְחָרוּהָ

11 וְהֶאֱחֹזוּ בָּהּ: וַיֹּאמֶר שָׂכֶם אֶל-אֲבִיהָ

הנערה ק'
ובלי מתג
בה"א

וְאֶל-אֲחִיהָ אֲמַצְאֵחַן בְּעֵינֵיכֶם וְאֲשֶׁר

12 תֹּאמְרוּ אֵלַי אֲתָן: הֲרָבּוּ עָלַי מְאֹד

בני יעקב
בני בלי מתג
כי לא יבואו
בי רעומים

מְהֵרָה וּמָתַן וְאֶתְנָח כַּאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלַי

13 וְתִנּוּ-לִי אֶת-הַנֶּעֶר לְאִשָּׁה: וַיַּעֲנוּ בְנֵי-

א"ת
ויאמר

יַעֲקֹב אֶת-שָׂכֶם וְאֶת-חֲמוֹר אָבִיו

14 בְּמִרְמָה וַיְדַבְּרוּ אֲשֶׁר טָמְאָה אֶת דִּינָה

אליהם מלא
יוד וזה הוא
הב' מרויך

14 אֲחֵתָם: וַיֹּאמְרוּ אֲלֵיהֶם לֹא נוֹכַל

מלאים כחור'
מגויס במיטג
לעול ע"י

לַעֲשׂוֹת הַדְּבָר הַזֶּה לְתֵת אֶת-אֲחֵתֵנוּ

לְאִישׁ אֲשֶׁר-לוֹ עָרְלָה כִּי-חֲרָפָה הוּא

נקח בלי מתג
א"ת

15 לָנוּ: אֶךְ-בְּזָאת נֵאֵוֹת לָכֶם אִם תְּהִיוּ

16 כְּמֵנוּ לְהַמְלִיל לָכֶם כָּל-זָכָר: וּנְתַנוּ אֶת-

ארתנו חסר
דחסר וכן
לעיל כד'

בְּנֵיתֵינוּ לָכֶם וְאֶת-בְּנֵיתֵיכֶם נִקַּח-לָנוּ

17 וַיִּשְׁבְּנוּ אֶתְכֶם וְהָיִינוּ לְעַם אֶחָד: וְאִם-

סמ"ך משא"כ
להלן בפסוק
לא מלא

לֹא תִשְׁמָעוּ אֵלֵינוּ לְהַמּוֹל וְלִקְחָנוּ אֶת-

וא"ו וכולם
הפסוק י"ד
מס"ג

18 בְּתֵנוּ וְהִלְכָנוּ: וַיִּטְבוּ דְבָרֵיהֶם בְּעֵינַי

19 חֲמוֹר וּבְעֵינַי שָׂכֶם בֶּן-חֲמוֹר: וְלֹא-

כסנו חסר
וא"ו וכן להלן
פברים ה'

אֶחָד הַנֶּעֶר לַעֲשׂוֹת הַדְּבָר כִּי חָפֵץ

כ"י פס"ג

בבת

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

El-clohe-Israel.

CHAP. XXXIV.

1 *Dinah ravished.* 20 *The Shechemites are circumcised,*
25 *slain by the sons of Jacob,*
27 *and their city spoiled.*

AND Dinah the daughter of Leah, *which she bare unto Jacob,* went out to see the daughters of the land.

2 And when Shechem the son of Hamor the Hivite, prince of the country, saw her, he took her, and lay with her, and * defiled her.

3 And his soul clave unto Dinah the daughter of Jacob, and he loved the damsel, and spake kindly † unto the damsel.

4 And Shechem spake unto his father Hamor, saying, Get me this damsel to wife.

5 And Jacob heard that he had defiled Dinah his daughter, (now his sons were with his cattle in the field :) and Jacob held his peace, until they were come.

6 ¶ And Hamor the father of Shechem went out unto Jacob to commune with him.

7 And the sons of Jacob came out of the field, when they heard *it*, and the men were grieved, and they were very wroth : ‡ because he had wrought folly in Israel, in lying with Jacob's daughter ; which thing ought not to be done.

8 And Hamor communed with them, saying, The soul of my son Shechem longeth for your daughter : I pray you give her him to wife.

9 And make ye marriages with us, *and* give your daughters unto us, and take our daughters

* Heb. Humbled her, or afflicted her.

† Heb. To the heart of the damsel.

‡ *Because he had wrought folly in Israel, in lying with Jacob's daughter ; which thing ought not to be done.* For the Canaanites, or inhabitants of the land, did not account it a crime, as being accustomed to it : as we find in Levit. chap. 18. v. 27. "For all these abomi-

P

nations

חמישי אלהי ישראל :

ותצא 1 לד

דינה בת-לאה אשר ילדה ליעקב

בכנה הארץ
מלא וא"ז וכן
בשופטים יד
ג' כס"ג

לראות בכנות הארץ : וירא אתה 2

שכם בן-חמור החוי נשיא הארץ

נשיא הנון
בשוא כמ"ש
לעיל כנ"ו

ויקח אתה וישכב אתה ויענה :

ותדבק נפשו בדינה בת-יעקב 3

ויאהב הסתג
בוא"ז ולא
בז"ד מ"ט

ויאהב את-הנער וידבר על-לב

הנער : ויאמר שכם אל-חמור אביו 4

לאמר קח-לי את-הילדה הזאת

הנערה ק'
זכין בלי
סתג כה"א

לאשה : ויעקב שמע כי טמא את- 5

וכן השני וכן
השלישי
א"ת ובמסר
א"י כל

דינה בתו ובגיו היו את-מקנהו בשדה

והחרש יעקב עד-באם : ויצא חמור 6

אורייתא
חסר בר

אבי-שכם אל-יעקב לדבר אתו :

ובני-יעקב באו מן-השדה כששמעם 7

מאחד דברים
ככ"ט וטולם
בלי מתנ בת'
ע"פ כללי

ותעצבו האנשים ויחר להם מאד כי

נבלה עשה בישראל לשכב את-בת- 8

א"ת
בת בלי מתנ
א"ת

יעקב וכן לא יעשה : וידבר חמור 8

והחרש חסר
"ויכן להלן
במדבר למ"ד
יב חסר וז"ל

אתם לאמר שכם בני השקה נפשו

בבתכם הנו נא אתה לו לאשה :

במ"ג

והתחתנו אתנו בנתיכם תתנו לנו ואת- 9

במ"ג

בנתינו

and because I have enough : and he urged him, and he took it.

12 And he said, Let us take our journey, and let us go, and I will go before thee.

13 And he said unto him, My lord knoweth that the children *are* tender, and the flocks and herds with young *are* with me ; and if men should overdrive them one day, all the flock will die.

14 Let my lord, I pray thee, pass over before his servant : and I will lead on softly, according *as the cattle that goeth before me, and the children be able to endure ; until I come unto my lord unto Seir.

15 And Esau said, Let me now † leave with thee *some* of the folk that *are* with

me : And he said, What needeth † it ? Let me find grace in the sight of my lord.

16 So Esau returned that day on his way unto Seir.

17 And Jacob journeyed to Succoth, and built him an house, and made booths for his cattle : therefore the name of the place is called † Succoth.

18 ¶ And Jacob came to Shalem a city of Shechem, which is in the land of Canaan, when he came from Padan-aram ; and pitched his tent before the city.

19 And he bought a parcel of a field, where he had spread his tent, at the hand of the children of Hamor Shechem's father, for an hundred pieces of money.

20 And he erected there an altar, and called it El-

† Heb. Set, or place.

‡ Heb. Wherefore is this ?

§ Succoth. That is, Booths.

* *As the cattle that goeth before me.* This, according to the Hebrew, is, according to the foot of the work which is before me, and according to the foot of the children. And, by the expression, *the folk*, he meant the sheep ; as being his work, or employment, as a shepherd. See *Aben Ezra*.

Because

12 כל ויפצרו בו ויקח: ויאמר נסעה

לנגד
הנשול רפה
את

13 ונלכה ואלכה לנגדך: ויאמר אליו

ד

אדני ידע כי הילדים רפים והצאן

הילדים כל

והבקר עלות עלי ודפקום יום אחד

הילדים

14 ומתו כל הצאן: ועבר נא אדני

שכבוקא

לפני עבדו ואני אתנהלה לאפי

ההא בלי

לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל

געיא מ'ש

הילדים עד אשר אבא אל אדני

אבא חסר ו'

כ'ש' רעול

כ' מב'

15 שעירה: ויאמר עשו אציגה נא עמך

מן העם אשר אתי ויאמר למה זה

16 אמצאתהו בעיני אדני: וישב ביום

ז

17 ההוא עשו לדרבו שעירה: ויעקב

סבות ב'

נסע סבתה ויבן לו בית ולמקנהו

מלאים כתור'

עשה סבת על כן קרא שם המקום

א' דין והב'

ויקרא כג'

סנ' מס' ז

18 סבות: ויבא יעקב שלם

עיר שכם אשר בארץ כנען כנאו

בכאו כלהו'

19 מפתן ארם ויחן את פני העיר: ויקן

חסרים

באריותא

את חלקת השדה אשר נטה שם

ואז עיה פ

מס' ז

אהלו מיד בני חמור אבי שכם במאה

20 קשיטה: ויצב שם מזבח ויקרא לו אל

ארהי

G E N E S I S. Chap. XXXIII.

maids and their children foremost, and Leah and her children after, and Rachel and Joseph hindermost.

3 And *he passed over before them, and bowed himself to the ground seven times, until he came near to his brother.

4 And Esau ran to meet him, and embraced him, and fell on his neck, and kissed him: and they wept.

5 And he lifted up his eyes, and saw the women and the children; and said, Who are † those with thee? And he said, The children which God hath graciously given thy servant.

6 Then the hand-maidens came near, they and their children, and they bowed themselves.

7 And Leah also with her children came near, and

bowed themselves; and after came Joseph near, and Rachel, and they bowed themselves.

8 And he said, What meanest thou by all this drove, which I met? And he said, *These are* to find grace in the sight of my lord.

9 And Esau said, I have enough; my brother, keep that thou hast ‡ unto thyself.

10 And Jacob said, Nay, I pray thee, if now I have found grace in thy sight, then receive my present at my hand: for therefore I have seen thy face, as though I had seen the face of God, and thou wast pleased with me.

11 Take, I pray thee my blessing that is brought to thee; because God hath dealt graciously with me, and

† Heb. To thee.

‡ Heb. Be that to thee is thine.

* *He passed over before them.* Hence we may perceive the care, and affection of Jacob towards his wives and children, in thus exposing himself first to the danger, if any, that they might have time to escape.

השפחות ואת ילדיהן ראשנה ואת

ישקרו נקיר
על כל אלה

לאה וילדיה אחרנים ואת רחל ואת

זאת וכיה
במס סופרים
פיז ח'גדול

יוסף אחרנים: והוא עבר לפניהם

עשר נקרות
בתורה א'
לעיל טו' ה'

וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו

יוד בתרא
שבינד נקד
ב'שם יח'ט'

עד אחיו: וירץ עשו לקראתו ויחבקו

נקד יח'ט'
נקד יח'ט'

ויפל על צוארו וישקהו ויבכו: וישא

נקד יח'ט'
שכאלו ג'
שם יט' רני'

את עינו וירא את הנשים ואת הילדים

שכקטח
נקד ר'

ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים

ישקרו כולו
נקד ה'

אשר חגן להם את עבדך: ותגשן רביעי

להלן לו יב'
את נקד ו'

השפחות הגה וילדיהן ותשתחוו:

במכר ג'
לט' נקד

ותגש גם לאה וילדיה וישתחו וואחר

ואהרן יו'
שם ט' י'

נגש יוסף ורחלו וישתחו: ויאמר מי לך

נקד ה'

בלהמחנה הזה אשר פגשת ויאמר

שכרחקה
ח'שם כ'א'

למצאתיך בעיני אדני: ויאמר עשו

נקד ר'ש'
שבאשר ט'

ישלי רב אחי יהי לך אשר לך:

שם כמ' טו'
ואש' שבשרון

ויאמר יעקב אל נא אס נא מצאתי

נקד יוד'
דברים כמ'

הן בעיניך ולקחת מנחתי מידי כי

כח' לנו
לכנינו עד'

על כן ראיתי פניך כראת פני אלהים

כל האותיות
נקרות וגם

ותרצני: קח נא את ברכת אשר

העין שבעד
וכ'ב האת

הבאת לך כי חנני אלהים וכי ישלי

וכיה כאבות
דר' נתן

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.h55pbk / http://www.hathitrust.org/access_usefnd-google

GENESIS. Chap. XXXII.

that he prevailed not against him, he touched the hollow of his thigh: and the hollow of Jacob's thigh was out of joint, as he wrestled with him.

26 And he said, Let me go, for the day breaketh; And he said, I will not let thee go, except thou bless me:

27 And he said unto him, What is thy name? And he said, Jacob.

28 And he said, Thy name shall be called no more Jacob, but Israel: for as a prince hast thou power with God and with men, and hast prevailed.

29 And Jacob asked *him*, and said, Tell me, I pray thee, thy name: And he said, Wherefore is it that thou dost ask after my name? and he blessed him there.

30 And Jacob called the name of the place Peniel: for I have seen God face to face, and my life is pre-

served.

31 And as he passed over Penuel the sun rose upon him, and he halted upon his thigh.

32* Therefore the children of Israel eat not of the sinew which shrank, which is upon the hollow of the thigh, unto this day: because he touched the hollow of Jacob's thigh, in the sinew that shrank.

CHAP. XXXIII.

1 *The kindness of Jacob and Esau at their meeting. 18 Jacob buyeth a field, and buildeth an altar.*

AND Jacob lifted up his eyes, and looked, and behold, Esau came, and with him four hundred men. And he divided the children unto Leah, and unto Rachel, and unto the two handmaids.

2 And he put the handmaids

* Therefore the children of Israel eat not of the sinew which shrank. This is a non-affirmative precept, the punishment for the transgression of which, is scourging, i. e. the thirty nine stripes: as explained in chap. 7. Gemara Chulleen.

לא יכל' לו ויגע בכף-ירכו ותקע כפ-

כל חפד ו' מש

26 ירך יעקב בהאבקו עמו: ויאמר

פראבקו במתנ א' לכד

שלחני כי עליה השחר ויאמר לא

תחת חא' א' ת

27 אשלחך כי אם-ברכתני: ויאמר אליו

אשלחך צל מתנ כלמד

28 מה-שמך ויאמר יעקב: ויאמר לא

כדינו לבוא לפני ח'פ

יעקב יאמר עוד שמך כי אם-ישראל

ונם מתנ השני בשון

כי-שרית עם-אלהים ועם-אנשים

ש' ש'

29 ותוכל: וישאל יעקב ויאמר הגידה-

נא שמך ויאמר למה זה תשאל לשמי

שלישי

30 ויברך אתו שם: ויקרא יעקב שם

כי שרית עם אלהים יש

המקום פניאל כי-ראיתי אלהים פנים

מרבתינו זל מפרשים

31 אל-פנים ותנצל נפשי: ויזרח-לו

איתי קדש ויש מפרשים

השמש באשר עבר את-פנואל והוא

אתו חזל לכן ראוי לסיפור

32 צלע על-ירכו: על-כן לא-יאכלו בני-

לנהוג במש לעיל במימן

ישראל את-גיד הנשה אשר על-כף

לא כפמוק ג' מ' ש'

הירך עד היום הנה כי נגע בכף-ירך

לג יעקב בגיד הנשה: וישא יעקב עיניו

למה זה הזין ג' נ' ש' א' ת

וירא והנה עשו בא ועמו ארבע מאות

איש ויחץ את-הילדים על-לאה ועל-

2 רהל ועל שתי השפחות: וישם את-

השפחות

G E N E S I S. Chap. XXXII.

betwixt drove and drove.

17 And he commanded the foremost, saying, When Esau my brother meeteth thee, and asketh thee, saying, Whose *art* thou? and whether goest thou? and whose *are* these before thee?

18 Then thou shalt say, They *be* thy servant Jacob's; it is a present sent unto my lord Esau: and behold also he *is* behind us.

19 * And so commanded he the second, and the third, and all that followed the droves, saying, On this manner shall you speak unto Esau, when you find him.

20 And say ye moreover, Behold, thy servant Jacob *is* behind us: † For he said, I

will appease him with the present that goeth before me, and afterward I will see his face; peradventure he will accept of me.

21 So went the present over before him: and himself lodged that night in the company.

22 And he rose up that night, and took his two wives, and his two women-servants, and his eleven sons, and passed over the ford Jabbok.

23 § And he took them, and sent them over the brook; and sent over that he had.

24 ¶ And Jacob was left alone: ‡ and there wrestled a man with him until the || breaking of the day.

25 And when he saw that

§ Heb. And he caused them to pass.

|| *Breaking of the day*, Heb. Ascending of the morning.

* *And so commanded he the second, and the third, and all that followed the droves.* In order that they might corroborate one another's story, so as to carry the greater conviction of the truth of Jacob's desire, of being reconciled to him.

† *For he said, I will appease him with the present that goeth before me.* By the value of the present, it is manifest, that I greatly desire to appease his wrath, and be reconciled to him.

‡ *And there wrestled a man with him.* An angel; for so are they allways called when sent from God to men: as we find in Dan. chap. 9. v. 20. "The man Gabriel."

○ 2

There.

בראשית לב

17 עָדָר וּבִין עֶדְרָה : וַיֵּצֵא אֶת־הָרֵאשִׁון
 לֵאמֹר כִּי יִפְגַּשְׁךָ עֲשֹׂה אִחִי וְשֵׂאֲלֶךָ
 לֵאמֹר לְמִי־אַתָּה וְאָנֹכִי תִלְךָ וְלִמִּי
 18 אֱלֹהִים לְפָנֶיךָ : וְאָמְרָתָּ לְעַבְדְּךָ לְיַעֲקֹב
 מִנְחָה הִוא שְׁלוּחָה לְאֲדָנִי לַעֲשׂוֹ וְהִנֵּה
 19 גַם־הִוא אַחֲרֵינוּ : וַיֵּצֵא גַם אֶת־הַשְּׂנִי
 גַם אֶת־הַשְּׁלִישִׁים גַם אֶת־כָּל־הַהֲלָכִים
 אַחֲרֵי הָעֶדְרִים לֵאמֹר כְּדָבָר הַזֶּה
 תְּדַבְּרוּן אֶל־עֲשֹׂו בְּמִצְאֲכֶם אֹתוֹ :
 20 וְאָמְרָתֶם גַם הִנֵּה עַבְדְּךָ יַעֲקֹב
 אַחֲרֵינוּ כִּי־אָמַר אֲכַפְּרָה פָּנָיו בְּמִנְחָה
 הַהֲלָכָת לְפָנָיו וְאַחֲרֵי־כֵן אֲרֹאֶה פָּנָיו
 21 אוֹלֵי יִשָּׂא פָּנָיו : וְתַעֲבֹר הַמִּנְחָה עַל־
 פָּנָיו וְהִוא לוֹ בְּלִילָה הִוא בְּמַתְנָה :
 22 וַיָּקָם וּ בְּלִילָה הִוא וַיִּקַּח אֶת־שְׁתֵּי
 נָשָׁיו וְאֶת־שְׁתֵּי שִׁפְחֹתָיו וְאֶת־אֶחָד
 עֶשֶׂר יְלָדָיו וַיַּעֲבֹר אֶת מִעְבַּר יַבֵּק :
 23 וַיִּקְחֶם וַיַּעֲבֹרֻם אֶת־הַנְּהַל וַיַּעֲבֹר אֶת־
 24 אֲשֶׁר־לוֹ : וַיִּיתֶר יַעֲקֹב לְבָדוֹ וַיַּאֲבֹק
 25 אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁמֶר : וַיֵּרָא כִּי

מבני שך הנמל
 רמה כרון
 אתר שדא נע

לא

G E N E S I S. Chap. XXXII.

company which is left shall escape.

9 ¶ And Jacob said, O God of my father Abraham, and God of my father Isaac, *the LORD which saidst unto me. Return unto thy country, and to thy kindred, and I will deal well with thee ;

10 I am not worthy of the least of all the mercies, and of all the truth, which thou hast shewed unto thy servant ; for with my staff I passed over this Jordan, and now I am become two bands.

11 Deliver me, I pray thee, from the hand of my brother, from the hand of Esau : for I fear him, lest he will come and smite me, and the mother † with the children.

12 † And thou saidst, I will surely do thee good, and make thy seed as the sand of the sea, which cannot be numbered for multitude.

13 ¶ And he lodged there that same night ; and took of that which came to his hand, a present for Esau his brother ;

14 Two hundred she-goats, and twenty he-goats, two hundred ewes, and twenty rams,

15 Thirty milch camels with their colts, forty kine, and ten bulls, twenty she-afles, and ten foles.

16 And he delivered *them* into the hand of his servants, every drove by themselves ; and said unto his servants, Pass over before me, and put a space betwixt

* *The Lord God which saidst unto me, return, unto thy country, and to thy kindred, and I will deal well with thee.* Here Jacob confesses the fear of his unworthiness of the great mercies of God ; and thinks, that he has not served him in such a manner, as to be deserving of all which he did for him : and therefore prays to be delivered from Esau.

† Heb upon.

‡ *And thou saidst I will surely do thee good, and make thy seed as the sand of the sea, which cannot be numbered for multitude.* And therefore says he, if I should by any sin have forfeited the same ; yet, be thou so gracious as to perform it, notwithstanding any unworthiness of mine.

9 המְחַנְנֶה הַנְּשֹׂאֵר לְפִלִיטָה : וַיֹּאמֶר
 יַעֲקֹב אֱלֹהֵי אָבִי אֲבִרְהֶם וְאֱלֹהֵי אָבִי
 יִצְחָק יִהְיֶה הָאֵמֶר אֵלַי שׁוּב לְאַרְצְךָ
 10 וּלְמוֹלַדְתְּךָ וְאִיטִיבָה עִמָּךְ : קִטְנֹתִי
 מִכָּל הַחֲסָדִים וּמִכָּל-הָאֱמֹת אֲשֶׁר
 עָשִׂיתָ אֶת-עַבְדְּךָ כִּי בְמִקְלִי עֲבַרְתִּי
 אֶת-הַיַּרְדֵּן הַזֶּה וְעַתָּה הֵייתִי לְשֵׁנִי
 11 מִחֲנוֹת : הַצִּילֵנִי גַּם מִיַּד אָחִי מִיַּד
 עֵשָׂו כִּי-יִרָא אֲנֹכִי אֹתוֹ פֶּן-יָבֹא וְהַכְנִי
 12 אִם עַל-בָּנָיִם : וְאַתָּה אֲמַרְתָּ הֵיטֵב
 אִיטִיב עִמָּךְ וְשָׂמֹתִי אֶת-זֶרַעְךָ כְּחוֹל
 13 הַיָּם אֲשֶׁר לֹא-יִסְפְּרֶמְרֵב : וַיְלֹן שֵׁם
 בְּלִילָה הַהוּא וַיִּקַּח מִן-הַבָּא בְיָדוֹ
 14 מִנְחָה לַעֲשׂו אָחִיו : עֵצִים מְאֹתִים
 וַתִּישִׂים עֲשָׂרִים רְחֵלִים מְאֹתִים וְאֵילִים
 15 עֲשָׂרִים : גַּמְלִים מִיַּנִּיקוֹת וּבְנֵיהֶם
 שְׁלֹשִׁים פְּרוֹת אַרְבָּעִים וּפְרִים עֲשָׂרָה
 16 אֶתְנַת עֲשָׂרִים וְעֵרֶם עֲשָׂרָה : וַיִּתֵּן
 בְּיַד-עַבְדָּיו עֵדֶר עֵדֶר לְבָדוֹ וַיֹּאמֶר אֵלַי
 עַבְדָּיו עֲבְרוּ לִפְנֵי-וְרוּחַ תְּשִׂימוּ בֵּין
 עֵדֶר

במז ובמזק
במקלה הבית
לפניה וכן
הנה האת

ואילים מלא
בב ירון

GENESIS. Chap. XXXII.

ing Laban rose up, and kissed his sons and his daughters, and blessed them : and Laban departed and returned unto his place.

CHAP. XXXII.

1 Jacob's vision, 3 his message, 13 and present to Esau; 24 wrestling with an angel he is called Israel.

AND Jacob went on his way, and the angels of God met him.

2 And when Jacob saw them, he said, This is God's host: and he called the name of that place *Mahanaim.

3 And Jacob sent messengers before him to Esau his brother, unto the land of Seir, the country of Edom.

4 And he commanded them, saying, Thus shall ye

speak unto my lord Esau: Thy servant Jacob saith thus, †I have sojourned with Laban, and stayed there until now,

5 And I have oxen, and asses, flocks, and man-servants, and women-servants; and I have sent to tell my lord, that I may find grace in thy sight.

6 † And the messengers returned to Jacob, saying, We came to thy brother Esau, and also he cometh to meet thee, and four hundred men with him.

7 † Then Jacob was greatly afraid, and distressed: and he divided the people that was with him, and the flocks, and herds, and the camels into two bands;

8 And said, If Esau come to the one company and smite it, then the other company

* *Mahanaim.* That is, Two hosts, or camps.

† *I have sojourned with Laban, and stayed there till now.* He here informs him of the reason of his not visiting him before, and which was owing to his long stay with Laban, whither he had been sent by his parents; but that as soon as he had left him, he took the first opportunity to wait on him.

‡ *Then Jacob was greatly afraid.* On being informed that Esau came with four hundred men: for then he did not doubt, but that his intention was hostile; and that enmity still lurked within his breast.

בַּבֶּקֶר וַיִּנְשֹׁק לְבָנָיו וּלְבָנוֹתָיו וַיְבָרֶךְ
 לֵב אֶתְהֵם וַיֵּלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְבֶן לְמַקְמוֹ :
 וַיַּעֲקֹב הַלֵּךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ-בּוֹ מְלֹאכֵי
 אֱלֹהִים : וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב פֶּאֶשֶׁר רָאִם
 מַחֲנֵה אֱלֹהִים זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם-הַמָּקוֹם
 הַהוּא מַחֲנֵים :

ויפגעו כל
 פתג א"ת
 2

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלֹאכִים לִפְנֵי אֱלֹהֵי
 אֶרֶץ אֲרָצָה שְׂעִיר שָׂדֵה אֲדוּם : וַיֹּצֵאוּ
 אֹתָם לְאֹמֶר כֹּה תֹאמְרוּן לְאֲדָנִי לַעֲשׂוּ
 בָּהּ אִמֹר עַבְדְּךָ יַעֲקֹב עִם-לְבֶן גִּרְתִּי
 וַאֲחֵר עַד-עֵתָהּ : וַיְהִי-לִי שׂוֹר וַחֲמֹר
 צֹאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה וַאֲשַׁלְתָּה לְהַגִּיד
 לְאֲדָנִי לְמִצְאָ-חֵן בְּעֵינָיֶךָ : וַיֵּשְׁבוּ
 הַמְּלֹאכִים אֶל-יַעֲקֹב לֵאמֹר בָּאנוּ אֶל-

סדר
 וישלח
 8
 4
 5
 6

אֲחִיךָ אֶל-עֲשׂוֹ וְגַם הַלֵּךְ לִקְרֹאתְךָ
 וְאַרְבַּע-מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ : וַיִּירָא יַעֲקֹב
 מְאֹד וַיִּצַר לוֹ וַיִּחַץ אֶת-הָעַם אֲשֶׁר-
 אִתּוֹ וְאֶת-הַצֹּאן וְאֶת-הַבְּקָר וְהַגְּמָלִים
 לְשֵׁנֵי מַחֲנֹת : וַיֹּאמֶר אִם-יָבוֹא עֲשׂוֹ
 אֶל-הַמַּחֲנֵה הַזֶּה וְהִכָּהוּ וְהָיָה

וארכע והאיל
 שלא בא
 7
 גראה אין בו
 מתג את
 המחנה והאיל
 והמם על
 שניש אין מתג
 מה א ע פ א ת
 8
 לכן השמטתי
 אותה בכל
 מקום שבה
 מ ה ו

המחנה

G E N E S I S. Chap. XXXI.

and they took stones, and made an heap: and they did eat there upon the heap.

47 *And Laban called it Jegar-sahadutha: but Jacob called it Galeed.

48 And Laban said, This heap *is* a witness between me and thee this day. Therefore was the name of it called Galeed,

49 And Mizpah; for he said The LORD watch between me and thee, when we are absent one from another.

50 If thou shalt afflict my daughters, or if thou shalt take *other* wives besides my daughters, no man *is* with us; See, God *is* witness betwixt me and thee.

51 And Laban said to Jacob, Behold this heap, and

behold *this* pillar, which I have cast betwixt me and thee;

52 This heap *be* witness, and *this* pillar *be* witness, that I will not pass over this heap to thee, and that thou shalt not pass over this heap and this pillar unto me, for harm.

53 The God of Abraham, and the God of Nahor, the God of their father, judge betwixt us. † And Jacob sware by the fear of his father Isaac.

54 Then Jacob offered sacrifice upon the mount, and called his brethren to eat bread: and they did eat bread, and tarried all night in the mount.

55 And early in the morning

* And Laban called it *Jegar-sahadutha*; but Jacob called it *Galeed*. Both are of one signification, viz, the heap of witness. But Laban chose to give it a name in the Syrian language; and Jacob in that of the Hebrew.

† And Jacob sware by the fear of his father Isaac. Laban joined the Idols with the true God: but Jacob sware by the true God of his father Isaac: and as to his mentioning Isaac, and not Abraham, is to shew, that the honour of the father precedes that of the grand father.

לקטו אבנים ויקחו אבנים ויעשו גל
 47 ויאכלו שם על הגל : ויקרא לו לבן
 יגד שהדותא ויעקב קרא לו גלעד :
 48 ויאמר לבן הגל הזה עד ביני ובינד
 49 היום על לבן קרא שמו גלעד : והמצפה
 אשר אמר יצף : הוזה ביני ובינד כי
 50 נסתר איש מרעהו : אם תענה את
 בנתי ואם תקח נשים על בנתי אין
 איש עמנו ראה אלהים עד ביני
 51 ובינד : ויאמר לבן ליעקב הנהו הגל
 הזה נחנה המצבה אשר יריתי ביני
 52 ובינד : עד הגל הזה ועדה המצבה
 אם אני לא אעבר אליך את הגל הזה
 ואם אתה לא תעבר אלי את הגל
 הזה ואת המצבה הזאת לרעה :
 53 אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו
 חול בינינו אלהי אביהם וישבע יעקב
 54 בפחד אביו יצחק : ויזבח יעקב זבח
 בהר ויקרא לאחיו לאכל לחם
 55 ויאכלו לחם וילינו בהר : וישכם לבן
 בבקר

אני מלעיל
 ובקץ של
 באסוף
 ת
 לא אעבר ולא
 תעבר
 השמתי
 53
 השתן בשני
 מלות

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pbp
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. XXXI.

have I been with thee ; thy ewes, and thy she-goats have not cast their young, and the rams of thy flock have I not eaten.

39 That which was torn, *of beasts*, I brought not unto thee, I bare the loss of it ; of my hand didst thou require it, *whether* stolen by day, or stolen by night.

40 Thus I was in the day, the drought consumed me, and the frost by night ; *and my sleep departed from mine eyes.

41 Thus have I been twenty years in thy house ; I served thee fourteen years for thy two daughters, and six years for thy cattle : and thou hast changed my wages ten times.

42 Except the God of my father, the God of Abraham, and the fear of Isaac had been with me, surely thou

hadst sent me away now empty : God hath seen mine affliction, and the labour of my hands, and rebuked *thee* yesternight.

43 ¶ And Laban answered and said unto Jacob, *These* daughters *are* my daughters, and *these* children *are* my children, and *these* cattle *are* my cattle, and all that thou seeest *is* mine : and what can I do this day unto these my daughters, or unto their children which they have borne ?

44 Now therefore come thou, let us make a covenant, I and thou ; and let it be for a witness between me and thee.

45 And Jacob took a stone, and set it up *for* a pillar.

46 † And Jacob said unto his brethren, Gather stones ; and

might prove true ; but when he had searched, and found nothing, Jacob thought he had then a right to treat him roughly.

* *And my sleep departed from mine eyes.* For as he had mentioned in the preceding verse, that he made himself accountable for what was lost both day, and night ; (and which last was not a duty incumbent on him) he consequently lost his sleep, by not leaving the flock at any time to themselves.

† *And Jacob said unto his brethren,* His sons, and which are called his brethren, as partaking of his fortune, either in war or peace. *Jarubi :*

○

בראשית לא

עשרים שנה אנכי עמך רחליך ועיניך
לא שכלו ואילי צאנך לא אכלתי :
טרפה לא הבאתי אליך אנכי אחטנה

39

מידי תבקשנה גנבתי יום וגנבתי
לילה : הייתי ביום אכלני חרב

40

וקרח בלילה ותדד שנתי מעיני :
זה לי עשרים שנה בביתך עבדתיך

ת
41

ארבע-עשרה שנה בשתי בנותי ושש
שנים בצאנך ותחלף את-משפחתי
עשרת מנים : לולי אלהי אבי אלהי

42

אברהם ופחד יצחק היה לי כי עתה
ריקם שלחתי את-עניי ואת-יגיע כפי
ראה אלהים ויוכה אמש : ויען לבן

שביעי
43

ויאמר אלי-יעקב הפנות בנותי והבנים
בני והצאן צאני וכל אשר-אתה ראה
לי-הוא ולבנותי מה-אעשה לאלה

44

היום או לבניהן אשר ילדו : ועתה
לכה נכרתה ברית אני ואמתה והיה
לעד ביני ובינך : ויקח יעקב אבן

45

וירימה מצבה : ויאמר יעקב לאתיו
לקטו

46

GENESIS. Chap. XXXI,

wherefore hast thou stolen my gods?

31 And Jacob answered and said to Laban, Because I was afraid: for I said, Peradventure thou wouldest take by force thy daughters from me.

32 With whomsoever thou findest thy gods, let him not live: before our brethren discern thou what is thine with me, and take it to thee: for Jacob knew not that Rachel had stolen them.

33 And Laban went into Jacob's tent, and into Leah's tent, and into the two maid-servants tents; but he found *them* not. Then went he out of Leah's tent, and entered into Rachel's tent.

34 Now Rachel had taken the images, and put them in the camels furniture

and sat upon them: and Laban searched all the tent, but found *them* not.

35 And she said to her father, Let it not displease my lord that I cannot rise up before thee; for the custom of women is upon me: and he searched but found not the images.

36 ¶ * And Jacob was wroth, and chode with Laban: and Jacob answered, and said to Laban. What is my trespass? what is my sin, that thou hast so hotly pursued after me?

37 Whereas thou hast searched all my stuff, what hast thou found of all thy household stuff? set it here before my brethren, and thy brethren, that they may judge betwixt us both.

38 This twenty years have

* For I said peradventure thou wouldest take by force thy daughters from me. For as by the words of Laban in verse. 27. it would appear, as if Laban thought Jacob guilty of some crime, as the cause of his fleeing secretly away; Jacob therefore informs him, that it was principally on his account, as fearing his detaining his daughters, in order to detain him also.

† And Jacob was wroth, and chode with Laban. For at first Jacob spoke mildly, as being under apprehension, that what Laban had said concerning the theft of the Images might

ויצא לא

31 אָבִיךָ לָמָּה גָּנַבְתָּ אֶת־אֱלֹהֵי : וַיַּעַן

יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר לְלִבִּי כִּי יִרְאֵתִי כִּי

32 אָמַרְתִּי פֶן־תִּגְזֹל אֶת־בְּנוֹתֶיךָ מֵעַמִּי : עֵם

אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת־אֱלֹהֶיךָ לֹא יִחִיָּה

נֶגֶד אֲחֵינוּ הַכֹּר־לְךָ מָה עֲמַדִּי וְקַח־

לְךָ וְלֹא־יָדַעַי יַעֲקֹב כִּי רָחֵל גָּנַבְתָּם :

33 וַיָּבֹא לָבֵן בְּאֶהֱל־יַעֲקֹב וּבְאֶהֱל לֵאמֹר

וּבְאֶהֱל שְׁתֵּי הָאֵמָהֹת וְלֹא מִצָּא וַיֵּצֵא

34 מֵאֶהֱל לֵאמֹר וַיָּבֹא בְּאֶהֱל רָחֵל : וְרָחֵל

לָקְחָה אֶת־הַתְּרָפִים וְתִשְׁמַם בְּכֹר

הַגִּמְלָה וְתִשָּׁב עֲלֵיהֶם וַיִּמָּשֵׁשׁ לָבֵן אֶת־

35 כָּל־הָאֶהֱל וְלֹא מִצָּא : וַתֹּאמֶר אֶל־

אָבִיָּה אֶל־יִחָר בְּעֵינַי אֲדַלֵּי כִּי לֹא

אֹבֵל לָקוּם מִפְּנֵיךָ כִּי־דָרַךְ נָשִׁים לִי

וַיִּחַפֵּשׂ וְלֹא מִצָּא אֶת־הַתְּרָפִים : וַיִּחָר

לִי יַעֲקֹב וַיִּרֶב בְּלִבִּי וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר

לְלִבִּי מִה־פִּשְׁעֵי מָה חָטָאתִי כִּי דִלַקְתָּ

37 אַחֲרָי : כִּי־מִשְׁשַׁת אֶת־כָּל־כְּלֵי מִה־

מִצָּאתֶם מִכָּל כְּלֵי־בֵיתְךָ שֵׁים כֹּה נֶגֶד

38 אָחִי וְאַחֶיךָ וַיִּזְכִּיחוּ בֵּין שְׁנֵינוּ : זֶה

עֲשָׂרִים

אָבִיךָ לָמָּה
דְּנוּשָׁה וְאִין
שְׁתֵּי בְּהֵמָה
עֲפִי אֶת

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pt
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XXXI.

passed over the river, and set his face toward the mount Gilead.

22 And it was told Laban on the third day that Jacob was fled.

23 And he took his brethren with him, *and pursued after him seven days journey; and thy overtook him in the mount Gilead.

24 And God came to Laban the Syrian in a dream by night. and said unto him, Take heed that thou speak not to Jacob either † good or bad.

25 ¶ Then Laban overtook Jacob. Now Jacob had pitched his tent in the mount: and Laban with his brethren pitched in the mount of Gilead.

26 And Laban said to Jacob, What hast thou done that thou hast stolen away,

unawares to me, and carried away my daughters, as captives taken with the sword?

27 Wherefore didst thou flee away secretly, † and steal away from me? and didst not tell me, that I might have sent thee away with mirth, and with songs, with tabret, and with harp?

28 And hast not suffered me to kiss my sons and my daughters? thou hast now done foolishly in so doing.

29 It is in the power of my hand to do you hurt: but the God of your father spake unto me yesternight, saying, Take thou heed that thou speak not to Jacob either good or bad,

30 And now *though* thou wouldest needs be gone, because thou sore longedst after thy father's house; yet wherefore

* *And pursued after him seven days journey.* For Jacob had journeyed three days before Laban was informed of his departure, and it was three days more to the place where Jacob set out, which is six; and on the seventh he overtook him: which makes Jarchi observe, that Laban went as much ground in one day, as Jacob did in seven; and which may easily be accounted for, when their different situations are considered.

† Heb. from Good to bad.

‡ Heb. Hast stolen me.

ויעבור את הנהר וישם את פניו הַר
 הגלעד : ויגד ללבן ביום השלישי 22
 כי ברה יעקב: ויקח את אחיו עמו 32
 וירדף אחריו דרך שבעת ימים וידבק
 אתו בהר הגלעד : ויבא אלהים אל- 24
 לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר
 לו השמר לך פן תדבר עם יעקב
 מטוב עד רע: וישג לבן את יעקב 25
 ויעקב תקע את אהלו בהר ולבן תקע
 את אחיו בהר הגלעד : ויאמר לבן 26
 ליעקב מה עשית ותגנב את לבבי
 ותנהג את פנתי בשביות חרב: למה 27
 נחבאת לברתי ותגנב אתי ולא הגדת
 לי ואשלחה בשמחה ובשרים בתר
 ובכנור: ולא נטשתני לנשק לבני 28
 ולבנותי עתה הסבלת עשו: יש לאל 29
 ידי לעשות עמכם רע ואלהי אביכם
 אמש | אומר אלי לאמר השמר לך
 מדבר עם יעקב מטוב עד רע: ועתה 30
 הלך הלכת פי נכסף נכספתה לבית
 אביך

ובשרים חסר
יד קרמזה

עשו
בואו

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-gooole

G E N E S I S, Chap. XXXI.

have seen all that Laban doth unto thee.

13 *I am* the God of Bethel, where thou anointedst the pillar, and where thou vowedst a vow unto me: now arise, get thee out from this land, and return unto the land of thy kindred.

14 And Rachel and Leah answered, and said unto him, *Is there yet any portion or inheritance for us in our father's house?*

15 * Are we not counted of him strangers? for he hath sold us, and hath quite devoured also our money.

16 For all the riches which God hath taken from our father, that is ours, and our childrens; now then whatsoever God hath said unto

thee, do.

17 ¶ Then Jacob rose up, and set his sons and his wives upon camels,

18 And he carried away all his cattle, and all his goods, which he had gotten, the cattle of his getting, which he had gotten in Padan-aram; for to go to Isaac his father in the land of Canaan.

19 † And Laban went to shear his sheep: And Rachel had stolen the images that were her fathers's.

20 ‡ And Jacob stole away unawares to Laban the Syrian, in that he told him not that he fled.

21 So he fled with all that he had, and he rose up, and passed

* *Are we not counted of him strangers? for he hath sold us,* For at the very time when it is natural for parents to shew their affection to their children by giving them a marriage portion, he acted by us as if we were strangers, in disposing of us to you, for your servitude, *Jarchi.*

† *And Rachel had stolen the Images that were her father's.* In order to wean him from Idolatry, as *Jarchi* observes.

‡ Heb. The heart of Laban.

Heb. Teraphim.

ויצא לא

- 13 וּבְרָדִים כִּי רָאִיתִי אֶת כָּל־אֲשֶׁר לָבָן
עָשָׂה לָךְ : אֲנֹכִי הֵאֱלָפִית־אֵל אֲשֶׁר
מִשְׁחַת שָׁם מִצְנָה אֲשֶׁר נָדַדְתָּ לִּי שָׁם
נָדַד עִתָּה קוּם צֵא מִן־הָאָרֶץ הַזֹּאת
14 וְשׁוּב אֶל־אָרֶץ מִוְלַדְתְּךָ : וַתַּעַן רָחֵל
וּלְאָה וַתֹּאמְרָנָה לוֹ הֲעוֹד לָנוּ חֵלֶק
15 וְנַחֲלָה בְּבֵית אָבִינוּ : הֲלוֹא נִבְרִיֹּת
נָחַשְׁבָנוּ לוֹ כִּי מְכַרְנוּ וַיֹּאכַל גַּם־אֲכֹל
16 אֶת־כֶּסֶפֵּנוּ : כִּי כָל־הָעֵשָׂר אֲשֶׁר הִצִּיל
אֱלֹהִים מֵאֲבִינוּ לָנוּ הוּא וּלְבָנֵינוּ וְעִתָּה
כָּל־אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים אֵלֶיךָ עָשָׂה :
17 וַיִּקָּם יַעֲקֹב וַיִּשָּׂא אֶת־בָּנָיו וְאֶת־נָשָׁיו
18 עַל־הַגְּמָלוֹת : וַיִּגְהַג אֶת־כָּל־מִקְנֵהוּ
וְאֶת־כָּל־רֶכֶשׁוֹ אֲשֶׁר רָכַשׁ מִקְנֵה קְנִיָּנוּ
אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּפָדוֹן אָרֶם לְבֹא אֶל־יַצְחָק
19 אָבִיו אֶרְצָה בְּנַעַן : וּלְבָן הַלֵּךְ לְגֹזַז
אֶת־צֹאֲנוֹ וַתִּגְנַב רָחֵל אֶת־הַתְּרָפִים
20 אֲשֶׁר לְאֵבִיהָ : וַיִּגְנַב יַעֲקֹב אֶת־לֵב
לָבָן הָאֲרָמִי עַל־בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בָרַח
הוּא : וַיְבָרַח הוּא וְכָל־אֲשֶׁר־לוֹ וַיִּקָּם

ויעבר

G E N E S I S. Chap. XXXI.

countenance of Laban, and behold, it *was* not toward him as before,

3 And * the LORD said unto Jacob, Return unto the land of thy fathers, and to thy kindred; and I will be with thee.

4 And Jacob sent and called Rachel and Leah to the field unto his flock,

5 And said unto them, I see your father's countenance, that it *is* not toward me as before: but the God of my father hath been with me,

6 And ye know that with all my power I have served your father.

7 And your father hath deceived me, and changed my wages ten times; but God suffered him not to hurt me.

8 † If he said thus, The speckled shall be thy wages;

then all the cattle *bare* speckled: and if he said thus, The ring-straked shall be thy hire; then bare all the cattle ring-straked.

9 Thus God hath taken away the cattle of your father, and given *them* to me.

10 And it came to pass at the time that the cattle conceived, that I lifted up mine eyes, and saw in a dream, and behold, the rams which leaped upon the cattle *were* ring-straked, speckled, and grissled.

11 And the angel of God spake unto me in a dream, saying, Jacob: And I said, Here *am* I.

12 And he said Lift up now thine eyes and see, all the rams which leap upon the cattle *are* ring-straked, speckled, and grissled: for I have

* *The Lord said unto Jacob, Return unto the land of thy fathers, The learned Abarbanal observes, that there were three causes to induce Jacob to quit Laban, and return home. The first, the discourse of Laban's sons. second, The countenance of Laban himself. Third, The command of God; and which was the most weighty, of all.*

† *If he said thus, the speckled. Hence it appears that Laban broke his agreement with Jacob, by altering the different colours from time to time, and although scripture is silent about it, yet no doubt but it was so, more especially, as Jacob taxed him with it, and he did not seem to deny it. see, verse, 41. Abarbanal.*

בראשית לא

יהוה אל-יעקב שׁוּב אֶל-אֶרֶץ אֲבוֹתֶיךָ
 וְלִמְוֹלַדְתֶּךָ וְאֵלֶיָּה עֹמֵךְ : וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב
 וַיִּקְרָא לְרַחֵל וּלְלֵאָה הַשְׂדֵּה אֶל-צֹאנֹו :
 וַיֹּאמֶר לָהֶן רֵאֵה אֲנֹכִי אֶת-פְּנֵי אֲבִיכֶן
 כִּי-אֵינְנֹו אֵלַי כְּתָמֵל שְׁלֹשׁ וְאַלְהֵי
 אֲבִי הֵיָה עֹמְדִי : וְאַתְּנָה יָדַעְתָּן כִּי
 בְּכָל-כַּחַי עֲבַדְתִּי אֶת-אֲבִיכֶן : וְאֲבִיכֶן
 הִתַּל בִּי וְהִחְלַף אֶת-מִשְׁפַּרְתִּי עֲשֵׂרֶת
 מַנִּים וְלֹא-נָתַנּוּ אֱלֹהִים לְהִרְעֵ עֹמְדִי :
 אִם-כִּפָּה יֹאמֶר נִקְדִים יְהִיָּה שְׂכָרְךָ
 וַיִּלְדוּ כָּל-הַצֹּאֵן נִקְדִים וְאִם-כִּפָּה יֹאמֶר
 עֲקָדִים יְהִיָּה שְׂכָרְךָ וַיִּלְדוּ כָּל-הַצֹּאֵן
 עֲקָדִים : וַיִּצַּל אֱלֹהִים אֶת-מִקְנֵה
 אֲבִיכֶם וַיִּתֶן-לִי : וַיְהִי בַּעַת יַחַם הַצֹּאֵן
 וְאִשָּׁא עֵינֵי וַאֲרָא בְּחֹלוֹם וְהִנֵּה
 הָעֲתָדִים הָעֲלִים עַל-הַצֹּאֵן עֲקָדִים
 נִקְדִים וּבְרָדִים : וַיֹּאמֶר אֵלַי מְלֹאךְ
 הָאֱלֹהִים בְּחֹלוֹם יַעֲקֹב וַאֲמַר הִנְנִי :
 וַיֹּאמֶר שֵׁא-נָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה כָּל-הָעֲתָדִים
 הָעֲלִים עַל-הַצֹּאֵן עֲקָדִים נִקְדִים
 וּבְרָדִים

אבותיך
מלא ו יוד

4

5

כתמל דין
חסר

6

7

8

9

10

אביכם כמו
ולית וולת דין
בנקבות

11

12

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-goo

G E N E S I S. Chap. XXX.

in the rods.

38 And he set the rods which he had pilled before the flocks in the gutters in the watering-troughs, when the flocks came to drink.

39 And the flocks conceived before the rods, and brought forth cattle ring-straked, speckled, and spotted.

40 * And Jacob did separate the lambs, and set the faces of the flocks toward the ring-straked, and all the brown in the flock of Laban: and he put his own flocks by themselves; and put them not unto Laban's cattle.

41 And it came to pass whensoever the stronger cattle did conceive, that Jacob laid the rods before the eyes of the cattle in the gutters, that they might conceive among the

rods.

42 But when the cattle were feeble, he put *them* not in: so the feebler were Laban's and the stronger Jacob's.

43 And the man increased exceedingly, and had much cattle, and maid-servants, and man-servants, and camels, and asses.

C H A P. XXXI.

1 *Jacob's departure from Laban*: 22 *Laban pursueth him*: 43 *Their covenant at Galleed.*

AND he heard the words of Laban's sons, saying, Jacob hath taken away all that *was* our father's; and of *that* which *was* our father's hath he gotten all this glory.

2 And Jacob beheld the count-

* And Jacob did separate the lambs, and set the face of the flocks toward the ring-straked. It seems, that the device of the rods, was only made use of by Jacob, at the beginning; but when they had brought forth speckled, and spotted; he made a separate flock of them, and set them in front, so that the others by looking on them, might conceive, and bring forth the like; and which it appears they did.

38 המקלות: ויצג את המקלות אשר

פצל ברהטים בשקתות המים אשר

תבאן הצאן לשתות לנכה הצאן

אל המקלות ותלדן הצאן עקדים

נקדים וטלאים: והפשבים הפריד

יעקב ויתן פני הצאן אל עקד וכל חום

בצאן לבן וישת לו עדרים לבדו ולא

שתם על צאן לבן: והיה בכל יחם

הצאן המקשרות ושם יעקב את

המקלות לעיני הצאן ברהטים ליהמנה

במקלות: ובה עטיף הצאן לא ישם

והיה העטפים ללבן והקשרים

ליעקב: ויפרץ האיש מאד מאד ויהי

לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים

וחמרים: וישמע את דברי בני לבן

לאמר לקח יעקב את כל אשר לאבינו

ומאשר לאבינו עשה את כל הפבד

הזה: וירא יעקב את פני לבן והנה

איננו עמו בתמול שלשום: ויאמר

יהוה

39
בבאן
הסר

ת

41

42

43

1 לא

2 בתמול
3 מלא

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw56p
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XXX

coming: and now when shall I provide for mine own house also?

31 And he said, What shall I give thee? And Jacob said, Thou shalt not give me any thing; if thou wilt do this thing for me, I will again feed and keep thy flock:

32 I will pass through all the speckled and spotted cattle, and all the brown cattle among the sheep, and the spotted and speckled among the goats: and of **such* shall be my hire.

33 So shall my righteousness answer for me in time to come, when it shall come for my hire before thy face: every one that is not speckled and spotted amongst the goats, and brown amongst the sheep, that shall be ac-

counted stolen with me,

34 And Laban said, Behold, I would it might be according to thy word,

35 And he removed that day the he-goats, that were ring-straked, and spotted, and all the she-goats that were speckled and spotted, and every one that had *some* white in it, and all the brown among the sheep, and gave *them* into the hands of his sons.

36 And he set three days journey betwixt himself and Jacob: and Jacob fed the rest of Laban's flocks.

37 ¶ And Jacob took him rods of green poplar, and of the hazel and chestnut-tree; and piled white strakes in them, † and made the white appear which *was* in
in

* *Such shall be my hire.* That is, such as are brought forth from henceforward, speckled, spotted, and brown; after you have separated those that are so, from them: shall be my hire.

† Heb. To morrow.

‡ *And made the white appear.* By peeling off the rind that covered it.

בראשית ל

לדגלי ועתה מתי אעשה גם-אנכי
 לביתי : ויאמר מה אתן-לך ויאמר
 יעקב לא-תתן-לי מאומה אם-תעשה-
 לי הדבר הזה אשובה ארעה צאנך
 אשמך : אעבר בכל-צאנך היום הסר
 משם כל-שהו נקד וטלוא וכל-שה-
 חום בפשבים וטלוא ונקד בעזים והיה
 שכרי : וענתה-בי צדקתי ביום מחר
 כיתבוא על-שכרי לפניך כל אשר-
 איננו נקד וטלוא בעזים וחום בפשבים
 גנוב הוא אתי : ויאמר לבן הן לו
 יהי כדברך : ויסר ביום ההוא את-
 התישים העקדים והטלאים ואת כל-
 העזים הנקדות והטלאות כל אשר-לבן
 בו וכל-חום בפשבים ויתן ביד-בניו :
 וישם דרך שלשת ימים בינו ובין
 יעקב ויעקב רעה את-צאן לבן
 הנותרת : ויקח-לו יעקב מקל לבנה
 לח ולזו וערמון ויפצל בהן פצלות
 לבנות מחשף הלכין אשר על-
 המקלות

31

32

וכל שה בלי
מתג לבא

33

ג

34

35

והטלוא חסר
דחסר

36

יקח בלי
מתג אצו

e.
 11. Be-
 ght be
 ed the
 c. were
 outted
 s. the
 outted
 d. from
 browne
 d. garr
 of his
 e. days
 of said
 ed the
 cook
 Ophar,
 fin-
 white
 made
 h. mus
 in
 d. m.
 d.

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb-
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. XXX.

hath endued me *with a good dowry*; now will my husband dwell with me, because I have born him six sons: and she called his name *Zebulun.

21 And afterwards she bare a daughter, and called her name † Dinah.

22 ¶ And God remembered Rachel, and God hearkened to her, and opened her womb.

23 And she conceived and bare a son; and said, † God hath taken away, my reproach.

24 And she called his name § Joseph; and said, The LORD shall add to me another son.

25 ¶ And it came to pass, when Rachel had borne Joseph, that Jacob said unto Laban, Send me away, that I may go unto mine own place,

and to my country.

26 Give *me* my wives and my children, for whom I have served thee, and let me go: for thou knowest my service which I have done thee.

27 And Laban said unto him, I pray thee, if I have found favour in thine eyes, *tarry*: for I || have learned by experience, that the LORD hath blessed me for thy sake.

28 And he said, Appoint me thy wages, and I will give *it*.

29 And he said unto him, Thou knowest how I have served thee, and how thy cattle was with me.

30 For *it was* little which thou hadst before I *came*, and it is *now* increased unto a multitude; and the LORD hath blessed thee since my coming:

* *Zebulun*. That is, dwelling, from the root זבול Zewul. A Dwelling.

† *Dinah*. That is, judgment, from דין Doen. To Judge.

‡ *The Lord hath taken away my reproach*. Barrenness was then accounted a reproach; and so it continued among the posterity of Jacob; as may be seen by Hannah, 1 Sam. 1.6.

§ *Joseph*. That is, adding, from the root יסף Jafaph. To add.

|| *I have learned by experience, that the Lord hath blessed me for thy sake*. For before he came, he had no son; as his daughter was obliged to attend the flock; which it is not likely would have been the case, had he had sons, as at present. Jarchi.

זָכַרְנִי אֱלֹהִים וְזָכַר טוֹב הַפְעַם
 יִזְכְּרֵנִי אִישִׁי כִּי־יִלְדַתִּי לוֹ שֵׁשָׁה
 בָּנִים וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ זְבֻלוֹן : וְאַחַר

21

יִלְדָה בֵּת וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמָהּ דִּינָה :
 וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־רַחֵל וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים

כח פתח
 22 באתח

אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת־רַחֲמָהּ : וַתֵּהָר וַתֵּלֶד
 בֵּן וַתֹּאמֶר אֶסְפָּר אֱלֹהִים אֶת־חַרְפְּתִי :

23

וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ יוֹסֵף לֵאמֹר יִסְפָּה יְהוּה
 לִי בֶן אַחֵר : וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יִלְדָה רַחֵל

24

25

אֶת־יוֹסֵף וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־לְבָן שְׁלֹחֲנִי
 וְאַלְכָה אֶל־מְקוֹמִי וְלֹאֲרָצִי : תִּגַּה אֶת־

26

נַשִׁי וְאֶת־יְלָדֶי אֲשֶׁר עִבַדְתִּי אִתְּךָ בְּהֵן
 וְאַלְכָה כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת־עִבְדְּתִי

27

אֲשֶׁר עִבַדְתִּיךָ : וַיֹּאמֶר אֵלָיו לָבֵן אִם־
 נָא מִצְּאֵתִי הֵן בְּעֵינֶיךָ נִחַשְׁתִּי וַיְבָרַכְנִי

28

יְהוּה בְּגִלְגָּלָד : וַיֹּאמֶר נִקְבָה שְׂכָרְךָ
 עָלַי וְאַתְנָה : וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַתָּה יָדַעְתָּ

חמישי

29

אֶת אֲשֶׁר עִבַדְתִּיךָ וְאַתָּה אֲשֶׁר־הָיִיתָ
 מִקְנֶה אִתִּי : כִּי מָעַט אֲשֶׁר־הָיִיתָ לְךָ

30

לִפְנֵי וַיִּפְרֹץ לָרֶב וַיְבָרַךְ יְהוּה אֶתְךָ
 לְרַגְלִי

GENESIS Chap. XXX.

maid bare Jacob a son.

11 And Leah said, A troop cometh: and she called his name *Gad.

12 And Zilpah Leah's maid bare Jacob a second son.

13 And Leah said, Happy am I, for the daughters will call me blessed: and she called his name † Asher.

14 ¶ And Reuben went in the days of wheat-harvest, and found ‡ mandrakes in the field, and brought them unto his mother Leah. Then Rachel said to Leah, Give me, I pray thee, of thy son's Mandrakes.

15 And she said unto her, Is it a small matter that thou hast taken my husband? and wouldest thou take away my son's mandrakes also? And Rachel said,

Therefore he shall lie with thee to night for thy son's mandrakes.

16 And, Jacob came out of the field in the evening, and Leah went out to meet him, and said, Thou must come in unto me, for surely I have hired thee with my son's mandrakes. And he lay with her that night.

17 And God hearkened unto Leah, and she conceived, and bare Jacob the fifth son.

18 And Leah said, God hath given me mine hire, because I have given my maiden to my husband: and she called his name § Iffachar.

19 And Leah conceived again, and bare Jacob the sixth son.

20 And Leah said, God hath

* *Gad*. That is, a Troop or Company. from גַּד. A troop. &c.

† *Asher*. That is, happy, blessed, &c.

‡ *Mandrakes*. A plant, whose root is supposed to bear a resemblance to the humane form.

§ *Iffachar*. That is, hire; from the root. שָׂכַר *Sachar*. To hire, in remembrance of her having hired Jacob for her son's mandrakes.

N

11 לֹאֵה לְיַעֲקֹב בֶּן־וַתֹּאמֶר לֹאֵה בְנֵד

בנר כאנר

12 וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ גָד׃ וַתֵּלֶד זִלְפָּה

קר וכן כתב הרמב"ם

13 שִׁפְחַת לֹאֵה בֶן־שְׁנֵי לְיַעֲקֹב׃ וַתֹּאמֶר

הדא מלך כתיב וקרו

לֹאֵה בְּאֲשֵׁרֵי כִי אֲשֶׁרוּנִי בְּנוֹת וַתִּקְרָא

תתי בא נר

14 אֶת־שְׁמוֹ אֲשֶׁר׃ וַיֵּלֶד רְאוּבֵן בְּיַמֵּי רִבְעֵי

זה הוא הד

קִצְרֵי־חַטִּים וַיִּמְצָא דוֹדָאִים בַּשָּׂדֶה

מן טו' מילין דכתיבי הד

וַיָּבֵא אֹתָם אֶל־לֹאֵה אִמּוֹ וַתֹּאמֶר רַחֵל

וקרוין תרוין ת'מהם

אֶל־לֹאֵה תִּנְיָנָא לִי מִדּוֹדָאֵי בְנֵד׃

כתורה א

15 וַתֹּאמֶר לָהּ הִמְעַט קָחְתְּךָ אֶת־אִישִׁי

דין ב' שמות

וּלְקַחְתְּ גַם־אֶת־דּוֹדָאֵי בְנֵי וַתֹּאמֶר רַחֵל

די ב' מזה בודך והג

לְבֵן יִשְׁכַּב עִמָּךְ הַלַּיְלָה תַּחַת דּוֹדָאֵי

הוא בספר דברים לנ

16 עַבְדְּךָ׃ וַיָּבֵא יַעֲקֹב מִן־הַשָּׂדֶה בָּעֶרֶב

ב' אשה

וַתֵּצֵא לֹאֵה לִקְרָאתוֹ וַתֹּאמֶר אֵלָי

לבו עמה

17 תָּבוֹא כִּי שָׁכַר שְׂכֵרְתִיךָ בְּדוֹדָאֵי בְנֵי

וַיִּשְׁכַּב עִמָּה בַּלַּיְלָה הַזֶּה׃ וַיִּשְׁמַע

יששכר השיין

18 אֱלֹהִים אֶל־לֹאֵה וַתַּהַר וַתֵּלֶד לְיַעֲקֹב

השניה אינה נקראת כלל

19 בֶּן־חַמִּישִׁי׃ וַתֹּאמֶר לֹאֵה נָתַן אֱלֹהִים

רדעת בא

וַתִּקְרָא שְׁמוֹ יִשְׁשַׁכָּר׃ וַתַּהַר עוֹד לֹאֵה

שהלכה

20 וַתֵּלֶד בֶּן־שֵׁשִׁי לְיַעֲקֹב׃ וַתֹּאמֶר לֹאֵה

כמותי וכן

זבדני

הרבני מור

כשה דעמי

the LORD: therefore she called his name *Judah, and left bearing.

CHAP. XXX.

1 *Rachel's barrenness.* 24 *She beareth Joseph.* 27 *Jacob's new covenant with Laban:* 37 *His policy to become rich.*

AND when Rachel saw that she bare Jacob no children, Rachel envied her sister; and said unto Jacob, Give me children, or else I die.

2 And Jacob's anger was kindled against Rachel; and he said, *Am* I in God's stead, †who hath withheld from thee the fruit of the womb?

3 And she said, Behold, my maid Bilhah, go in unto her; and she shall bear upon

my knees, that I may also have children by her.

4 And she gave him Bilhah her handmaid to wife; and Jacob went in unto her.

5 And Bilhah conceived, and bare Jacob a son.

6 And Rachel said, God hath judged me, and hath also heard my voice, and hath given me a son; therefore called she his name †Dan.

7 And Bilhah Rachel's maid conceived again, and bare Jacob a second son.

8 And Rachel said, With great § wrestlings have I wrestled with my sister, and I have prevailed: and she called his name || Naphtali.

9 When Leah saw that she had left bearing, she took Zilpah her maid, and gave her Jacob to wife.

10 And Zilpah Leah's maid

* *Judah.* That is praise, from, אודו Odeh, I will praise.

† *Who hath withheld from thee the fruit of the womb?* For says he, although you upbraid me with not praying for you as my father did for his wife: yet must I tell you, the case is not parallel; for my father had no children: whereas, I have; and it is from thee only, that he hath withheld the fruit of womb. see Jarchi

‡ *Dan.* That is, judging, from דן Doen, To Judge.

§ Heb. Wrestlings with, or of God, i. e. in my great wrestling, and striving with God, in fervent Prayer.

|| *Naphtali.* That is, To wrestle, or join.

אורה את-יהוה על-בן קראה שמו

יהודה ותעמד מלדת: ותרא רחל בן ל

לא ילדה ליעקב ותקנא רחל באחיה

ותאמר אל-יעקב הבה לי בנים ואם

אין מתה אנכי: ויחר-אף יעקב ברחל

ויאמר התיחת אלהים אנכי אשר-

מנע ממך פרי-בטן: ותאמר הנה

אמתי בלהה בא אליה ותלד על-

ברכי ואבנה גם-אנכי ממנה: ותתן

לו את-בלהה שפחתה לאשה ויבא

אליה יעקב: ותחר בלהה ותלד

ליעקב בן: ותאמר רחל דגני אלהים

וגם שמע בקלי ויתן לי בן על-בן

קראה שמו דן: ותהר עוד ותלד

בלהה שפחת רחל בן שני ליעקב:

ותאמר רחל נפתולי אלהים ונפתלתי

עם-אחתי גם-יכלתי ותקרא שמו

נפתלי: ותרא לאה בן עמדה מלדת

ותקח את-זלפה שפחתה ויתן אותה

ליעקב לאשה: ותלד זלפה שפחת

לאה

ותעמד חסר ואז וכל אורייתא דכותיה ודואו בלי מתנ ע פ כללי אר

מתה הטעם מלרע מסק

ותלד על ברכי הואז בשוא ותתיו רפה מסק

דגני נון שניה דגשה מסרה

יכלתי נ' חסרים ואז א' שופטים ח' נ' ב' תהלים ז' מ' נ' ודין מסורה

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pbp / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google Public Domain, Google-digitized

G E N E S I S. Chap. XXIX.

*It must not be so done in our country, to give the younger before the first-born.

27 Fulfil her week, and we will give thee this also, for the service which thou shalt serve with me yet seven other years.

28 And Jacob did so, and fulfilled her week : and he gave him Rachel his daughter to wife also.

29 And Laban gave to Rachel his daughter, Bilhah his handmaid, to be her maid.

30 And he went in also unto Rachel, and he loved also Rachel more than Leah, and served with him yet seven other years.

31 ¶ And when the LORD saw that Leah was hated, he opened her womb : but Rachel was barren.

32 And Leah conceived and bare a son, and she called his name † Reuben : for she said, Surely the LORD hath looked upon my affliction ; now therefore my husband will love me.

33 And she conceived again, and bare a son ; and said, Because the LORD hath heard that I was hated, he hath therefore given me this son also : and she called his name § Simeon.

34 And she conceived again, and bare a son : and said, Now this time will my husband be joined unto me, because I have borne him three sons : therefore was his name called || Levi.

35 And she conceived again, and bare a son ; and she said, Now will I praise the

* It must not be so done in our country &c. Here the explanation of the ambiguous answer of Laban in verse, 19. is manifest : For says Laban, I said, it is better I should give her to thee, than that I should give her to another man ; but then, my intention was, to give her to thee, no otherwise, than according to custom : i. e. after her elder sister was disposed of.

* And served with him yet seven other years. That is, he served him with the same fidelity in these last, as in the former ; notwithstanding that he had beguiled him.

† Reuben. That is, רֵאֵן reu, fee : and בֵּן ben, a son.

§ Simeon. That is hearing, from שָׁמַע shemang, to hear.

|| Levi. That is joined, from the root לָוַי Lavah, to join.

Judah

בראשית כט

יעשה כן במקומו לתת הצעירה

27 לפני הבכירה: מלא שבע זאת ונתנה

לא יעשה
לא בל מתנ
כי לא יבוא
ב' רצופים
ע"פ כלי
א"ה

לך גם זאת בעבדה אשר תעבד

28 עמדי עוד שבע שנים אחרות: ויעש

יעקב כן וימלא שבע זאת ויתן לו את

29 רחל בתו לו לאשה: ויתן לכן לרחל

במקומו
מלא וא"י
ע"פ
וחסר ויד
הרבים מפ"ק
וע"מ

בתו את בלהה שפחתו לה לשפחה:

30 ויבא גם אל רחל ויאהב גם את רחל

מלאה ויעבד עמו עוד שבע שנים

31 אחרות: וירא יהוה כי שנואה לאה

32 ויפתה את רחמה ורחל עקרה: ותהר

גם הנימול
דגשה א"ה

לאה ותלד בן ותקרא שמו ראובן כי

אמרה כי ראה יהוה בעניי כי עתה

33 יאהבני אישי: ותהר עוד ותלד בן

שבע חסר ו'
וכן בעברה
חסרו' מסרה

ותאמר כי שמע יהוה כי שנואה אנכי

ויתן לי גם את זה ותקרא שמו שמעון:

שונות מלא
וא"י מ"ש

34 ותהר עוד ותלד בן ותאמר עתה

הפעם ילוה אישי אלי כי ילדתי לו

קרא שמו
המתנ בקו"ף
א"ה

שלושה בנים על-כן קרא שמו לוי:

ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם

35 ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם

אודה

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pt
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XXIX.

thou therefore serve me for nought? tell me, what *shall* thy wages be?

16 And Laban had two daughters: the name of the elder was Leah, and the name of the younger was Rachel.

17 Leah was tender-eyed, but Rachel was beautiful and well-favoured.

18 And Jacob loved Rachel, and said, *I will serve thee, seven years for Rachel thy younger daughter.

19 And Laban said, *It is* better that I give her to thee, than that I should give her to another man: abide with me.

20 And Jacob served seven years for Rachel: and they seemed unto him *but* a few days, for the love he had to her.

21 ¶ And Jacob said unto Laban, Give me my wife (for *†*my days are fulfilled) that I may go in unto her.

22 And Laban gathered together all the men of the place, and made a feast.

23 And it came to pass, in the evening, that he took Leah his daughter, and brought her to him: and he went in unto her.

24 And Laban gave unto his daughter Leah, Zilpah his maid, *for* an handmaid.

25 And it came to pass that in the morning, behold *it was* Leah: and he said to Laban, †What is this thou hast done unto me? did not I serve with thee for Rachel? Wherefore then hast thou beguiled me.

26 And Laban said, It

* *And said, I will serve thee seven years for Rachel thy younger daughter.* These, as Jarchi observes, were the few days, which his mother mentioned to tarry with Laban: and therefore, he did not choose to engage himself for any longer time.

† *My days are fulfilled.* That is, the seven years of my servitude; or as Jarchi observes, he meant his age, which according to the idiom of the Hebrew is called days: for he was then in the eighty fourth year of his age.

‡ *What is this thou hast done unto me?* What guile is this that thou hast done unto me? for thou knowest well that I served thee for Rachel, To which he answered.

אחי אתה ועבדתני חנם הגידה לי
מה משכרתך : וללבו שתי בנות שם
הגדלה לאה ושם הקטנה רחל :
ועניי לאה רבות ורחל היתה יפת-
תאר ויפת מראה : ויאמרו יעקב
את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים
ברחל בתיך הקטנה : ויאמר לכן טוב
תתי אתה לך מתתי אתה לאיש אחר
שבה עמדי : ויעבד יעקב ברחל שבע
שנים ויהיו בעיניו כימים אחדים
באהבתו אתה : ויאמר יעקב אל-לבו
הבה את-אשתי כי מלאו ימי ואבואה
אליה : ויאסף לבן את-כל-אנשי
המקום ויעש משתה : ויהי בערב
ויקח את-לאה בתו ויבא אתה אליו
ויבא אליה : ויתן לבן לה את-זלפה
שפחתו ללאה בתו שפחה : ויהי
בבקר והנה הוא לאה ויאמר אל-לבו
מה-זאת עשית לי הלא ברחל עבדתי
עמך וקמה רמיתני : ויאמר לבן לא-
יעשה

הקטנה הנק
דגשה א"ת

שלישי

הכה כורה
לכר המעם
מלרע מסיק
עמ"ח

ואכילה מלא
ראי מ"ש

מה זאת
דמיון דגשה
א"ת

with the sheep.

7 And he said, Lo, *it is* *yet high day, neither *is it* time that the cattle should be gathered together: water ye the sheep, and go *and feed them.*

8 † And they said, We cannot, until all the flocks be gathered together, and *till* they roll the stone from the well's mouth; then we water the sheep.

9 ¶ And while he yet spake with them, Rachel came with her father's sheep; for she kept them.

10 And it came to pass, when Jacob saw Rachel the daughter of Laban his mother's brother, and the sheep of Laban his mother's brother; that Jacob went near, and rolled the stone from the well's mouth, and watered the flock of Laban his

mother's brother.

11 † And Jacob kissed Rachel, and lifted up his voice, and wept.

12 And Jacob told Rachel that he *was* her father's brother, and that he *was* Rebekah's son: and she ran and told her father.

13 And it came to pass, when Laban heard the tidings of Jacob his sister's son, that he ran to meet him, and embraced him, and kissed him, and brought him to his house. And he told Laban all these things.

14 And Laban said to him, Surely thou *art* my bone and my flesh: and he abode with him the space of ¶ a month.

15 ¶ And Laban said unto Jacob, Because thou *art* my brother, shouldest thou

* Heb. Yet the day is great.

¶ Heb. A month of days.

† *And they said, we cannot, until all the flocks be gathered together.* i. e. all the shepherds: for as the stone was of an extraordinary bulk: one or two of them could not remove it.

‡ *And Jacob kissed Rachel.* As was then the custom among friends at their meeting, and parting.

§ *And wept.* Because as Jarchi observes, he had neither Gold nor silver to present her with; the reason of which, is differently accounted for by the commentators.

7 עַם-הַצֹּאן וַיֹּאמֶר הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל
 8 לֹא-עַתָּה הָאֶסֶף הַמְּקַנָּה הַשְּׂקוֹ הַצֹּאן
 9 וּלְכוּ רְעוּ: וַיֹּאמְרוּ לֹא נוּכַל עַד אֲשֶׁר
 10 יֵאָסְפוּ כָּל-הָעֵדְרִים וַיִּלְלוּ אֶת-הָאֶבֶן
 11 מֵעַל פִּי הַבְּאֵר וְהִשְׁקִינוּ הַצֹּאן: עוֹדְנוּ
 12 מִדְּבַר עַמָּס וּרְחֵל בָּאָה עִם-הַצֹּאן
 13 אֲשֶׁר לְאֵבִיהָ כִּי רָעָה הוּא: וַיְהִי
 14 כִּבְאֲשֶׁר רָאָה יַעֲקֹב אֶת-רְחֵל בִּתְ-לָבָן
 15 אֶחָי אִמּוֹ וְאֶת-צֹאן לָבָן אֶחָי אִמּוֹ וַיֵּשׁ
 16 יַעֲקֹב וַיִּגַּל אֶת-הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר
 17 וַיִּשָּׂק אֶת-צֹאן לָבָן אֶחָי אִמּוֹ: וַיִּשָּׂק
 18 יַעֲקֹב לְרְחֵל וַיִּשָּׂא אֶת-קַלּוֹ וַיִּבְדֵּךְ:
 19 וַיִּגַּד יַעֲקֹב לְרְחֵל כִּי אֶחָי אֵבִיהָ הוּא
 20 וְכִי בֶן-רִבְקָה הוּא וְתִרְצָן וְתִגַּד לְאֵבִיהָ:
 21 וַיְהִי כִשְׁמֹעַ לָבָן אֶת-שְׁמֹעַ יַעֲקֹב בֶּן-
 22 אַחֲתוֹ וַיִּרְצָן לִקְרָאתוֹ וַיַּחֲבֹק לוֹ וַיִּנְשָׂק-
 23 לוֹ וַיְבִיֵּאֵהוּ אֶל-בֵּיתוֹ וַיִּסְפָּר לְלָבָן אֶת
 24 כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: וַיֹּאמֶר לוֹ לָבָן
 25 אַךְ עֲצָמִי וּבְשָׂרִי אֶתֶּה וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ
 26 חֹדֶשׁ יָמִים: וַיֹּאמֶר לָבָן לְיַעֲקֹב הֲכִי-
 27 אֶחָי

השקינו מלא
יד מסק

ורחל באה
מלעלה

קלו הסר
ואז עתים
וכל

אורייתא
דמותיה כר
סא שעות
כה ליה
סק

יהי כשמע
הבן רפוי
פועת כא
כן הוא בכל
המפרום
המרוקים

ויביאהו ה'
מלאים
ירד א' שופמי'
ש' כא' כ'
שנאל א' שו'
י' נ' מלכי'
כ' ד' י' י'
הזקאל י' ד'
ורין מס' נ'

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

vow, saying, *If God will be with me, and will keep me in this way that I go, and will give me bread to eat; and raiment to put on;

21 So that I come again to my father's house in peace: then shall the LORD be my God.

22 And this stone, which I have set for a pillar, shall be God's house: and of all that thou shalt give me, I will surely give the tenth unto thee.

CHAP. XXIX.

1 *Jacob coming to the well of Haran, 13 is entertained by Laban, 18 covenanteth for Rachel. 23 and is deceived with Leah; 28 but marrieth also Rachel.*

THEN Jacob †went on his journey, and came into the land of the †people

of the east.

2 And he looked, and behold, a well in the field, and lo, there were three flocks of sheep lying by it; for out of that well they watered the flocks: and a great stone was upon the well's mouth.

3 And thither were all the flocks gathered: and they rolled the stone from the well's mouth, and watered the sheep, and put the stone again upon the well's mouth in his place.

4 † And Jacob said unto them, My brethren, whence be ye? And they said, Of Haran are we.

5 And he said unto them, Know ye Laban the son of Nahor? And they said, We know him.

6 And he said unto them, Is he well? And they said, He is § well: and behold, Rachel his daughter cometh with

† Heb. lift up his feet.

§ Heb. Is there peace to him?

* If God will be with me. He speaks not thus as if he doubted God's promises, or like a mercenary person would make a bargain with God; but on the contrary, is certain of God's performance; and therefore, binds himself under an obligation in a grateful return to God for his great mercy: for the Hebrew word, **וַיִּשְׁבַּע** denotes *surely*, as well as *if*.

† And Jacob said unto them, my brethren whence be ye. ? Here we have an example of the true respect, and affection with which he treated all mankind,

And

יעקב נדר לאמר אם יהיה אלהים

וילך
אחד מהם
מראים כמיש
לעיל בסומן
טו ב'

עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי

הולך ונתן לי לחם לאכל ובגד

ללבוש: ושבתני בשלום אל בית אבי

ללבוש חסר
ואיז וכן
ביקרא כ"א
יד' מס"ג

והיה יהוה לי לאלהים: והאבן הזאת

אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים

וכל אשר התן לי עשר אעשרנו לך:

והנה שם
הגזין דנושה
א"ת
שני

וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני-כט

קדם: וירא והנה באר בשדה והנה

שם שלשה עדרי צאן רבצים עליה

וגללוהו
בת"פ וכן
להלן בפסק
ח" וכן היא
בכל חספרים
המרויחים

כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים

והאבן גדלה על פי הבאר: ונאספוי

שמה כל העדרים וגללו את האבן

מעל פי הבאר והשקו את הצאן

למקצה חסר
ואיז עת"פ
מס"ק

והשיבו את האבן על פי הבאר

למקמה: ויאמר להם יעקב אחי מאין

רחל בתו
באה המעם
מלרע

אתם ויאמרו מתרן אנחנו: ויאמר

להם הידעתם את לבן בן נחור ויאמרו

ידענו: ויאמר להם השלום לו

משיאב להלן
פסוק ט"ח
הוא מלעיל
ע"ש פרשי
דל

והנה רחל בתו באה

עם

GENESIS. Chap. XXVIII.

hold, the angels of God ascending and descending on it

13 * And behold, the LORD stood above it, and said, I am the LORD God of Abraham thy father, and the God of Isaac : the land whereon thou liest, to thee will I give it, and to thy seed.

14 And thy seed shall be as the dust of the earth ; and thou shalt spread abroad to the west, and to the east, and to the north, and to the south : and in thee, and in thy seed, shall all the families of the earth be blessed.

15 And behold, I am with thee, and will keep thee in all places, whither thou goest, and will bring thee

again into this land : for I will not leave thee, until I have done *that* which I have spoken to thee of.

16 † And Jacob awaked out of his sleep, and he said, Surely the LORD is in this place ; and I knew *it* not.

17 And he was afraid, and said, How dreadful is this place ! † *this is* none other but the house of God, and *this is* the gate of heaven.

18 And Jacob rose up early in the morning, and took the stone that he had put for his pillows, and set it up for a pillar, and poured oil upon the top of it.

19 And he called the name of that place Beth-el : but the name of that city was called Luz at the first.

20 And Jacob vowed a vow,

* And behold, the Lord stood above it, and said I am the Lord God of Abraham thy father, &c. For as by the angels ascending, and descending, is shewn the providence of God, who, though he dwells in heaven, extends his care, and government to the earth, by means of the angels, who are his ministering spirits: so by the Lord's being above it, and saying, "I am the Lord God of thy father Abraham." was to inform him, that both he and his seed should be under his immediate protection ; and not under that of the angels, as he says in verse. 15. " And behold, I am with thee. &c.

† *This is none other but the house of God, and this is the Gate of heaven,* That is, as *Aben Ezra*, observes, a proper and acceptable place, for man to pray in, to the supreme Being in time of need.

If

8 השמימה והנה מלאכי אלהים עלים
 9 וירדו בו: והנה יהוה נצב עליו
 10 ויאמר אני יהוה אלהי אברהם אביך
 11 ואלהי יצחק הארץ אשר אתה שכב
 12 עליה לך אתנגה ולזרעך: והיה זרעך
 13 בעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה
 14 וצפנה ונגבה ונברכו בך כל משפחת
 15 האדמה ובזרעך: והנה אנכי עמך
 16 ושמרתיו בכל אשר תלך והשבתיו
 17 אל האדמה הזאת כי לא אעזבך עד
 18 אשר אס-עשיתי את אשר דברתי לך:
 19 וייקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש
 20 יהוה במקום הזה ואנכי לא ידעתי:
 21 וירא ויאמר מה נזרא המקום הזה
 22 אין זה כי אס-בית אלהים וזה שער
 23 השמים: וישכם יעקב בבקר ויקח
 24 את האבן אשר שם מראשיתו וישם
 25 אותה מצבה ויצק שמן על ראשה:
 26 ויקרא את שם המקום ההוא בית-אל
 27 ואולם לזו שם העיר לראשנה: וידר

ולזרעך כלי
 מתג כו'או
 וכן וזרעך
 בפסוק
 שא"הו כלי
 מתג כו'או
 וכן הוא בכל
 הספרים
 המדויקים
 דצפנה הסר
 מס'ג
 והשבתיו
 הסר י"ד
 אחר השי
 מס'ג
 משפחת הסר
 וא"ו וכן
 לעיל י"ג
 מס'ג

יעקב

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw54 / https://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XXVIII.

blessing of Abraham, to thee, and to thy seed with thee; that thou mayest inherit the * land wherein thou art a stranger, which God gave unto Abraham.

5 And Isaac sent away Jacob, and he went to Padan-aram unto Laban, son of Bethuel the Syrian, the brother of Rebekah, Jacob's and Esau's mother.

6 ¶ When Esau saw that Isaac had blessed Jacob, and sent him away to Padan-aram, to take him a wife from thence; and that as he blessed him, he gave him a charge, saying, Thou shalt not take a wife of the daughters of Canaan;

7 And that Jacob obeyed his father, and his mother, and was gone to Padan-aram;

8 And Esau seeing that the daughters of Canaan † pleased not Isaac his father:

9 Then went Esau unto Ishmael, and took unto the wives ‡ which he had. Mahalath the daughter of Ishmael Abraham's son, the sister of Nabajoth, to be his wife.

10 ¶ And Jacob went out from Beer-sheba, and went toward Haran.

11 And he lighted upon a certain place, and tarried there all night, because the sun was set; and he took of the stones of that place, and § put them for his pillows, and lay down in that place to sleep.

12 And he dreamed, and behold, a ladder set upon the earth, and the top of it reached to heaven: and behold

* Heb. The land of thy sojournings.

† Heb. Were evil in the eyes.

‡ Heb. And he put (it) under his head.

kindred. This, she made as the chief cause of her sending him away, and wisely concealed the real one.

‡ Then went Esau unto Ishmael, and took unto the wives which he had. Here we have a clear proof of the hypocrisy of Esau: for although, under pretence of pleasing his father, he went to take a wife of his own family: yet, did he not divorce those, which he saw were evil in his parents sight.

And

בְּרַבַּת אֲבֵרָהִם לָךְ וּלְזֵרַעֲךָ אֲתָךְ
 לְרִשְׁתְּךָ אֶת-אֶרֶץ מִגְרִיד אֲשֶׁר-נָתַן
 אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם: וַיִּשְׁלַח יִצְחָק אֶת-
 5 ^{שביע} יַעֲקֹב וַיֵּלֶךְ פַּדְנָה אֶרֶם אֶל-לֶכָן בֶּן-
 בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי אֲחֵי רַבְקָה אִם יַעֲקֹב
 6 וַעֲשׂוּ: וַיֵּרָא עֲשׂוּ כִי-בֵרַךְ יִצְחָק אֶת-
 יַעֲקֹב וַשְׁלַח אֹתוֹ פַּדְנָה אֶרֶם לְקַחַת-
 לוֹ מִשְׁמָ אִשָּׁה בְּבָרְכוֹ אֹתוֹ וַיְצַו עָלָיו
 לֵאמֹר לֹא-תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת כְּנָעַן:
 7 וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב אֶל-אָבִיו וְאֶל-אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ
 פַּדְנָה אֶרֶם: וַיֵּרָא עֲשׂוּ כִי רַעוֹת בְּנוֹת
 8 כְּנָעַן בְּעֵינָי יִצְחָק אָבִיו: וַיֵּלֶךְ עֲשׂוּ
 9 אֶל-יִשְׁמָעֵאל לְוִיקָה אֶת-מַחְלַת וּבֵת-
 יִשְׁמָעֵאל בֶּן-אַבְרָהָם אֲהוּת נְבִיּוֹת עַל-
 10 סָדֵר נָשָׁיו לוֹ לְאִשָּׁה: וַיֵּצֵא
 יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה:
 11 וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיֵּלֶן שָׁם כִּי-בָא הַשָּׁמֶשׁ
 וַיִּקַּח מֵאֲבָנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשָּׂם מְרֹאשֹׁתָיו
 12 וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא: וַיַּחְלֵם וְהִנֵּה
 סֹלֶם מִצָּב אֶרְצָה וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ
 הַשָּׁמַיִם

וירא עשו
 ברביע אית
 ככרכו הבית
 בקמץ והריש
 בח"פ אית
 וילך פדנה
 ארם בכ
 מרכאות
 מסין
 רעים באויר
 ות"ך
 אמשטרם
 וכ"כ הרבני
 ממ"ד
 ממז"ר
 את מחלה
 כמקץ ומחלה
 בקמץ רח"ת
 המ"ם
 והח"ת
 בח"פ אית
 ויחלם בלי
 מתנ בו"ז
 א"ת

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

42 And these words of Esau her elder son were told to Rebekah : And she sent and called Jacob her younger son, and said unto him, Behold, thy brother Esau, as touching thee, doth comfort himself, *purposing* to kill thee.

43 Now therefore my son, obey my voice : and arise, flee thou to Laban my brother to Haran.

44 And tarry with him a few days, until thy brother's fury turn away ;

45 Until thy brother's anger turn away from thee, and he forget *that* which thou hast done to him ; then I will send, and fetch thee from thence. Why should I be deprived also of you both in one day ?

46 And Rebekah said to Isaac, I am weary of my life, because of the daughters of Heth : *if Jacob take a wife of the daughters of Heth, such as these *which*

are of the daughters of the land, what good shall my life do me.

CHAP. XXVIII.

1 *Jacob is blessed and sent to Padam-aram ; 12 His vision. 18 The stone of Beth-el. 20 Jacob's vow.*

AND Isaac called Jacob, and blessed him, and charged him, and said unto him, Thou shalt not take a wife of the daughters of Canaan.

2 Arise, go to Padan-aram, to the house of Bethuel thy mother's father ; and take thee a wife from thence of the daughters of Laban thy mother's brother.

3 And God Almighty bless thee, and Make thee fruitful, and multiply thee, that thou mayest be a multitude of people :

4 And give thee the blessing

† Heb. An assembly of people.

* If Jacob take a wife of the daughters of Heth. And therefore, let us follow the example of thy father Abraham, and send him to take a wife from among his own kindred

M

בראשית כו כח

42 ויגד לרבקה את דברי עשו בנה
 הגדל ותשלח ותקרא ליעקב בנה
 הקטן ותאמר אליו הינה עשו אחיך
 מתנתם לך להרגך: ועתה בני שמע
 בקלי וקום ברח לך אל לבן אחי
 חרנה: וישבת עמו ימים אחדים עד
 אשר תשוב חמת אחיך: עד שוב
 אף אחיך ממך ושכח את אשר עשית
 לו ושלחתי ולקחתיך משם למה
 אשכל גם שניכם יום אחד: ותאמר
 רבקה אל יצחק קצתי בחיי מפני
 בנות חת אם לקח יעקב אשה מבנות
 חת כאלה מבנות הארץ למה לי
 חיים: ויקרא יצחק אל יעקב ויברך
 אתו ויצוהו ויאמר לו לא תקח אשה
 מבנות כנען: קום לך פדנה ארם
 ביתה בתואל אחי אמך וקח לך
 משם אשה מבנות לבן אחי אמך:
 ואל שדי יברך אתך ויפרך וירפך
 ויהיית לקהל עמים: ויתן לך את
 ברכת

בנה הקטן ה'
 קמץ זה
 אחד מהם
 והשאר בניו
 מס'ג
 וכל אחיה
 רבותיה

קצתי בחיי
 דקוף ועירא
 א"ת

לקחתי הסדי
 ר' כי מהם
 פתורה דין
 דברים כ"ז
 כיה ושאר
 בניו מס'ג

פדנה ארם
 ד' פעמים
 בחיוב מלה
 זאת בפרשה
 ובכולם יש
 בכל הספרים
 המדויקים ב'
 טעמים אחד
 פונה תורת
 הודלות ותחת
 הנץ בדמורה
 טרכא לבן
 צריך הקרא
 לנץ עיר
 הנגיה החת

הרלית
 והארץ
 קצת נם
 בנין

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw6p5
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-goo

cried with a great and exceeding bitter cry, and said unto his father, Bless me, even me also, O my father.

35 And he said, *Thy brother came with subtilty, and hath taken away thy blessing.

36 And he said, †Is not he rightly named Jacob? for he hath supplanted me these two times: he took away my birth-right; and behold, now he hath taken away my blessing. And he said, Hast thou not reserved a blessing for me?

37 And Isaac answered and said unto Esau, Behold, I have made him thy lord, and all his brethren have I given to him for servants; and with corn and wine have I sustained him: and what shall I do now unto thee, my son?

38 And Esau said unto

his father, Hast thou but one blessing, my father? bless me *even me* also, O my father. And Esau lifted up his voice, and wept.

39 ‡ And Isaac his father answered, and said unto him, Behold, thy dwelling shall be the fatness of the earth, and of the dew of heaven from above;

40 And by thy sword shalt thou live, and shalt serve thy brother: and it shall come to pass when thou shalt have the dominion, that thou shalt break his yoke from off thy neck.

41 ¶ And Esau hated Jacob, because of the blessing wherewith his father blessed him: and Esau said in his heart, The days of mourning for my father are at hand, then will I slay my brother Jacob.

42 And

* *Thy brother came with subtilty*: In the Targums of *Onkelas* and *Jonathan*, it is translated נְבוּנִים which signifies in wisdom. Though *Aben Ezra* seems to think, that it implies his telling an untruth: but as Isaac doth not seem to recall his blessing, but on the contrary seems to confirm it, see verse, 33. and as he did not appear angry with Jacob, it is to be presumed that he did not speak in it a bad sense.

† *Is not he rightly named Jacob*. That is, I suppose you called him Jacob, because he laid hold of my heel: (for אָחִי in Hebrew, is derived from אָחִי the heel.) but of this there was no necessity: for he hath fully verified his name by supplanting me twice; and so I may be said to be twice under his heel or foot, as having gotten the advantage of me.

תולדת כז

וַיִּצְעַק צַעֲקָה גְדֹלָה וּמָרָה עַד-מְאֹד
וַיֹּאמֶר לְאָבִיו בְּרַכְנִי גַם-אֲנִי אָבִי:

גדלה חסד
ואי כמיש
לעיל פוי יב

וַיֹּאמֶר בָּא אַחִיד בְּמַרְמָה וַיִּקַּח

בְּרַכְתְּךָ: וַיֹּאמֶר הֲבִי קְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב

גם אני הנצל
רפה איה

וַיַּעֲקֹבנִי זֶה פְּעַמִּים אֶת-בְּכֹרְתִי לָקַח

ועקבני כלי
כתנ עיפ
פללי איה

וְהִנֵּה עַתָּה לָקַח בְּרַכְתִּי וַיֹּאמֶר הֲלֹא-

אֶצְלַת לִי בְרָכָה: וַיַּעַן יַצְחָק וַיֹּאמֶר

פעמים הפיא
רפה איה

לַעֲשׂוֹ הֵן גְּבִיר שָׁמַתִּיו לְךָ וְאֶת-כָּל-

אָחָיו נָתַתִּי לָךְ לְעַבְדִּים וְדָגַן וְתִירֹשׁ

הן גביר
הנימל

סִמַּכְתִּיו וְלָכֵה אֲפֹא מָה אַעֲשֶׂה בְּנִי:

תנושא איה

וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֶל-אָבִיו הַבְּרָכָה אַחַת

הוּא-לְךָ אָבִי בְרַכְנִי גַם-אֲנִי אָבִי וַיִּשָּׂא

ולכה דין
לחור עם ה'

עֲשׂוּ קִלּוֹ וַיְבַךְ: וַיַּעַן יַצְחָק אָבִיו וַיֹּאמֶר

לכסוף
באדיתא
מ"ש

אֵלָיו הִנֵּה מִשְׁמַנִּי הָאָרֶץ יִהְיֶה מוֹשְׁבֶךָ

וּמִטַּל הַשָּׁמַיִם מֵעַל: וְעַל-חֶרְבֶךָ תַּחֲיֶה

ועל הרבך
חצי
מפר

וְאֶת-אַחִיד תַּעֲבֹד וְהָיָה כְּאִשֶׁר תִּרְד

בפסקים

וּפְרַקַת עָלָיו מֵעַל צִוְאַרְךָ: וַיִּשְׁטֹם עֲשׂוּ

הכרבה
הבית דפא
ג"ה

אֶת-יַעֲקֹב עַל-הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בְּרַכּוֹ

הוא ככל
הספרים

אָבִיו וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ בְלַפּוֹ יִקְרְבוּ יָמֵי

האדווקים

אֲכָל אָבִי וְאַהֲרָגָה אֶת-יַעֲקֹב אָחִי:

האדווקים

ויגד

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XXVII.

now, and kifs me, my son.

27 And he came near, and kiffed him : and he smelled the smell of his raiment, and blessed him, and said, See, the smell of my son is *as the smell of a field, which the LORD hath blessed.

28 Therefore †God give thee of the dew of heaven, and the fatness of the earth, and plenty of corn and wine.

29 Let people serve thee, and nations bow down to thee ; be lord over thy brethren, and let thy mother's sons bow down to thee : cursed be every one that curseth thee, and blessed be he that bleffeth thee.

30 ¶ And it came to pass, as soon as Isaac had made an end of blessing Jacob, † and Jacob was yet scarce

gone out from the presence of Isaac his father, that Esau his brother came in from his hunting.

31 And he also had made favoury meat, and brought it unto his father : and said unto his father, Let my father arise, and eat of his son's venison, that thy soul may bless me.

32 And Isaac his father said unto him, Who art thou ? And he said, I am thy son, thy first-born Esau.

33 And Isaac §trembled very exceedingly, and said, Who, where is he that hath taken venison and brought it me, and I have eaten of all before thou camest, and have blessed him ? yea, and he shall be blessed.

34 And when Esau heard the words of his father, he cried

§ Heb. Trembled with a great trembling exceedingly.

* *As the smell of a field which the Lord hath blessed.* For as he thought that it really was Esau, and who had just come from the field, he compared the smell of his garments to the fragrance of a field which God had blessed, and therefore.

† He says, *God give thee of the dew of heaven, and the fatness of the earth.* A fat and fruitful land, and which Canaan was ; abounding with all sorts of the most precious fruits.

‡ *And Jacob was yet scarce gone out from the presence of Isaac his father.* This is a manifestation of God's concurrence in giving the blessing to Jacob : for had it been delayed any little while longer, it might have been frustrated by the coming of Esau;

Thy

בראשית כז

27 וישקה לי בני: ויגש וישק-לו וירח

ושקה השני
דפה ובשוא
לכד איה

את-ריח בגדיו ויברכהו ויאמר ראה

ריח בני כריח שדה אשר ברכו

ושקה לו
הלימד רנוש
מטעם רחוק
דיק

28 יהוה: ויתן-לך האלהים מטל

השמים ומשמני הארץ ורב דגן

29 ותירש: יעבדוך עמים וישתחו לך

וישתחו ק

לאמים הוה גביר לאחיה וישתחו לך

בני אמך ארריך ארוך ומברכך

ואברכהו
הריש בחים
וכן הוא בכל
הספרים

30 ברוך: ויהי כאשר כלה יצחק לברך

המדויקים

את-יעקב ויהי אך יצא יעקב

מאת פני יצחק אביו ועשו אחיו בא

31 מצידו: ויעש גם-הוא מטעמים ויבא

ותן לך
כספה ואת
שויר בדעתי
כ"א וכ"א

לאביו ויאמר לאביו יקם אבי ויאכל

בכל הספרים
המדויקים

מציד בנו בעבר תברכני נפשך:

32 ויאמר לו יצחק אביו מי-אתה ויאמר

ותן
הרבני מהו
פשה דעסוי

33 אני בנך בברך עשו: ויחרד יצחק

תרדה גדלה עד-מאד ויאמר מי-אפוא

יצא יצאמר
י עמש
לעיל בסמן

34 הוא הצד-ציד ויבא לי ואכל מכל

בטרם תבוא ויאברכהו גם-ברוך

יהיה: כשמע עשו את-דברי אביו

ויצעק

smooth of his neck ;

17 And she gave the favoury meat, and the bread which she had prepared, into the hand of her son Jacob.

18 ¶ And he came unto his father, and said, My father : And he said, here *am* I ; who *art* thou, my son ?

19 And Jacob said unto his father, I *am* Esau thy first-born ; I have done according as thou badest me : arise, I pray thee, sit and eat of my venison, that thy soul may bless me.

20 And Isaac said unto his son, How *is it* that thou hast found *it* so quickly, my son ? And he said, Because the LORD thy God brought *it* to *me.

21 And Isaac said unto Jacob, †Come near, I pray

thee, that I may feel thee, my son, whether thou *be* my very son Esau or not.

22 § And Jacob went near unto Isaac his father, and he felt him ; and said, The voice *is* Jacob's voice, but the hands *are* the hands of Esau.

23 And he discerned him not, because his hands were hairy, as his brother Esau's hands : So he blessed him.

24 And he said, *Art* thou my very son Esau ? And he said, I *am*.

25 And he said, Bring *it* near to me, and I will eat of my son's venison, that my soul may bless thee. And he brought *it* near to him, and he did eat : and he brought him wine, and he drank.

26 And his father Isaac said unto him, Come near now,

* Heb. Before me.

† *Come near I pray thee, that I may feel thee, my son.* For as Jarchi observes, there was some doubt in Isaac's breast, on account of the expression in the preceding verse, "Because the Lord thy God hath brought it to me" And which was not common with Esau ; for which reason, as Esau was an hairy man, he endeavoured by the touch, to discern, whether it was Esau or Jacob.

§ *And Jacob went near unto Isaac his father, and he felt him, and said, the voice is Jacob's voice, but the hands, are the hands of Esau.* Hence, Isaac's suspicion is clear, but having felt his hands, and finding them to be hairy, he says, I should by the voice have thought, it was Jacob, but I find by the hands it is Esau.

At

תולדת כז

17 ועל חלקת צואריו: ותתן את--

ויאמר הנני
הבי גו'עיו
דנשים

המטעמים ואת-הלחם אשר עשתה

18 ביד יעקב בנה: ויבא אל--אביו

הראשונה
בסגול וכן

ויאמר אבי ויאמר הנני מי אתה בני:

הוא בכל
הספרים

19 ויאמר יעקב אל-אביו אנכי עשו

המרויקים

בכרך עשיתי כפאשר דברת אלי קום--

נא שבה ואכלה מצידך בעבור

תברכני חנין

20 תברכני נפשך: ויאמר יצחק אל-בנו

דגושה מ"ש

מה-זה מהרת למצא בני ויאמר כי

21 הקרה יהוה אליהך לפני: ויאמר

למצא הפר
ו מס"ק

יצחק אל-יעקב גשה-נא ואמשך בני

22 האתה זה בני עשו אם-לא: ויגש

יעקב אל-יצחק אביו וימשהו ויאמר

23 הקל קול יעקב והידי עשו: ולא

הקל קול

הבירו כי-היו ידיו בידי עשו אחיו

הקל חסר

24 שערת ויברכהו: ויאמר אתה זה בני

קול מלא
מפ"ג

25 עשו ויאמר אני: ויאמר הגשה לי

ואכלה מציד בני למען תברכה נפשי

ויגש-לו ויאכל ויבא לו יין וישת:

26 ויאמר אליו יצחק אביו גשה-נא

ושקה

Speak unto Esau thy brother, saying,

7 *Bring me venison, and make me favoury meat, that I may eat, *and blefs thee before the LORD before my death.

8 Now therefore, my son, obey my voice, according to that which I command thee.

9 Go now to the flock, and fetch me from thence two good kids of the goats; and I will make them favoury meat for thy father, such as he loveth.

10 And thou shalt bring it to thy father that he may eat, and that he may blefs thee before his death.

11 And Jacob said to Rebekah his mother, Behold, Esau my brother is a hairy man, and I am a smooth man.

12 My father peradventure will feel me, and I shall seem to him as a deceiver; and I shall bring a curse upon me, and not a blessing.

13 And his mother said unto him, †Upon me be thy curse, my son: only obey my voice, and go fetch me them.

14 And he went and fetched, and brought them to his mother: and his mother made favoury meat, such as his father loved.

15 † And Rebekah took goodly raiment of her eldest son Esau, which were with her in the house, and put them upon Jacob her younger son.

16 And she put the skins of the kids of the goats upon his hands, and upon the smooth

§ Heb. Desirable.

* And blefs thee before the Lord before my death. As we do not find that Isaac said the words before the Lord: *Nachmanides* is of opinion, that it was the divine spirit that caused her to utter that expression, in order to shew Jacob, that it was a solemn blessing, in God's presence, and with his concurrence; and which if Esau once obtained, it would certainly be confirmed to him and his seed; therefore says she, my son obey my voice. &c.

† Upon me be thy curse. She spoke so, from an assured confidence in the Divine promise, which had foretold, unto her, that the eldest should serve the youngest. 25. 23.

‡ And Rebekah took goodly raiment of her eldest son Esau. These, as some conjecture, were the garments usually worn by Esau when he waited on, and attended his father.

ואברכה

7 מדבר אל-עשו אחיך לאמר: הביאה

בה'אמשיאכ לעיל י"ב כ' חסר ה'ספר

לי ציד ועשה-לי מטעמים ואכלה

ואברכה לפני יהוה לפני מותי:

8 ועתה בני שמע בקלי לאשר אני

טבים ה' חסרים ו'א' דין י"ב דברו ח' י"ב ושאר

9 מצוה אתך: לך-נא אל-הצאן וקח-לי

משם שני גדיי עיזים טבים ואעשה

בנכואי'ס'ע

אתם מטעמים לאביך כאשר אהב:

10 והבאת לאביך ואכל בעבר אשר

בעבר חסר ו'א' וכן

11 יברכה לפני מותו: ויאמר יעקב אל-

להלן פסוק ל"א מס'ק

רבקה אמו הן עשו אחי איש שער

12 ואנכי איש חלק: אולי ימשני אבי

שער חסר ו'א' וי"ד

והייתי בעיניו כמתעתע והבאתי עלי

13 קדלה ולא ברכה: ותאמר לו אמו

בעיניו חכ' רפוי' איה'

עלי קדלתך בני אך שמע בקלי ולך

בנה רהגול' חסר ו' מס'ק

14 קח-לי: וילך ויקח ויבא לאמו ותעש

אמו מטעמים כאשר אהב אביו:

החסרת דין לבר חסר רחבר מס'ק

15 ותקח רבקה את-בגדי עשו בנה

הלבישת מלא וי"ד מס'ק

הגדל החמדת אשר אתה בבית

16 ותלבש את-יעקב בנה הקטן: ואת

ערת גדיי העיזים הלבישה על-ידי

ועל

GENESIS. Chap. XXVII.

they had digged, and said unto him, We have found water.

33 And he called it *Shebah: therefore the name of the city is Beer-sheba unto this day.

34 ¶ And Esau was forty years old when he took to wife Judith the daughter of Beeri the Hittite, and Basemath the daughter of Elon the Hittite:

35 Which were † a grief of mind unto Isaac and to Rebekah.

CHAP. XXVII.

1 Isaac sendeth Esau for venison. 6 Jacob instructed by Rebekah, obtaineth the blessing. 41 Esau threatening him, 42. is prevented.

AND it came to pass, that when Isaac was

old, and his eyes were dim, so that he could not see, he called Esau his eldest son, and said unto him, My son: And he said unto him, Behold, *here am I*.

2 And he said, Behold now, I am old, ‡ I know not the day of my death.

3 Now therefore take, I pray thee, thy weapons, thy quiver, and thy bow, and go out to the field, and § take me *some* venison.

4 And make me savoury meat, such as I love, and bring it to me, that I may eat; that my soul may bless thee before I die.

5 And Rebekah heard when Isaac spake to Esau his son: and Esau went to the field to hunt for venison, and to bring it.

6 ¶ And Rebekah spake unto Jacob her son, saying, Behold, I heard thy father speak

† Heb. Bitterness of spirit.

§ Heb. Hunt.

* *Shebah* That is an oath; and was so called on account of the oath or covenant.
 ‡ *I know not the day of my death.* For which reason, I will bless thee while my spirit is fit: and that it may be refreshed, take thy weapons &c. And this blessing, was the solemn, extraordinary, and prophetic benediction, which by God's concurrence, was to constitute him the heir not only of his inheritance, but of Abraham's covenant, and all the promises both temporal and spiritual, that were annexed to it: as we find the same by Jacob before his death, &c.

הַבָּאֵר אֲשֶׁר חָפְרוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ מִצְאֵנוּ מַיִם: וַיִּקְרָא אֹתָהּ שִׁבְעָה עַל-בֶּן 33

עם העיר
במזג כשי
ובן הוא ככל
העפרים
המדוקים

שֵׁם-הָעִיר בְּאֵר שִׁבְעַ עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וַיְהִי עֲשׂוֹ בֶן- 34

ותיך כל
מתג כיהוא
במא שאר
הוא נח כמ
וזכרתי בספר
וזה א כשוא
לכר אר

אֲרַבְעִים שָׁנָה וַיִּקַּח אִשָּׁה אֶת-יְהוּדִית בַּת-בְּאֵרִי הַחֲתָי וְאֶת-בְּשִׁמַּת בַּת-אֵילָן 35

הַחֲתָי: וַתְּהִיֵּן מֵרַת רוּחַ לְיִצְחָק וַלְרִבְקָה: וַיְהִי כִּי-זָקֵן 1 כו

החתי
ותהיין מרת
רוח א צחק
ולרבקה
ויהי כי-זקן

יִצְחָק וַתִּכְהֶיֶן עֵינָיו מֵרָאֹת וַיִּקְרָא אֶת-עֲשׂוֹ בֶּנּוֹ הַגָּדֹל וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי בְנֵי 2

סאת חסר
וי מש
זקני כל
לישנא פתח
הקוף עת
לא תשנה
באתנתה
סיף פסוק
לקיץ פסוק

וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי הַנְּנִי: וַיֹּאמֶר הִנֵּה-נָא 3 וְקִנְיִתִי לֹא יָדַעְתִּי יוֹם מוֹתִי: וְעַתָּה 3

שֵׂא-נָא כְּלִיךָ תְּלִיךָ וְקִשְׁתְּךָ וְצֵא הַשָּׂדֶה וְצוּרָה לִי צִידָה: וַעֲשֵׂה-לִי מִטְעָמִים 4

צידה ה
צידה ונקרא
ציד כאלו לא
ובתורה ה
סורה

כִּי אֲשֶׁר אֶהְיֶה וְהִבִּיֵּאתָ לִי וְאֶכְלָה בְּעֵבֹר תִּבְרַכְךָ נַפְשִׁי בְּטָרֶם אָמוֹת: 5

וְרִבְקָה שָׁמְעַת בְּדַבַּר יִצְחָק אֶל-עֲשׂוֹ בֶּנּוֹ וַיִּלֶךְ עֲשׂוֹ הַשָּׂדֶה לְצוּר צִיד 6

ואכלה חסר
וי וכן להין
בפסוק
ובפסוק כיה
מיש

לְהִבִּיֵּאתָ: וְרִבְקָה אָמְרָה אֶל-יַעֲקֹב בְּנֵה לֵאמֹר הִנֵּה שָׁמְעַתִּי אֶת-אֲבִיךָ מְדַבֵּר

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p9
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XXVI.

24 And the LORD appeared unto him the same night, and said, I *am* the God of Abraham thy father: fear not, for I *am* with thee, and will bless thee, and multiply thy seed, for my servant Abraham's sake.

25 And he builded an altar there, and called upon the name of the LORD, and pitched his tent there: and there Isaac's servants digged a well.

26 ¶ Then Abimelech went to him from Gerar, and Ahuzzath one of his friends, and Phichol the chief captain of his army.

27 And Isaac said unto them, Wherefore come ye to me, seeing ye hate me, and have sent me away from you?

28 * And they said, We saw certainly that the LORD

was with thee: and we said, Let there be now an oath, betwixt us, *even* betwixt us and thee, and let us make a covenant with thee;

29 † That thou wilt do us no hurt, †as we have not touched thee, and as we have done unto thee nothing but good, and have sent thee away in peace: thou *art* now the blessed of the LORD.

30 And he made them a feast, and they did eat and drink.

31 And they rose up betimes in the morning, and swore one to another: and Isaac sent them away, and they departed from him in peace.

32 And it came to pass the same day that Isaac's servants came, and told him concerning the well which they

† Heb. If thou shalt do &c.

* And they said we saw certainly that the Lord was with thee. This is more properly expressed in the Hebrew ראינו וראינו i. e. Seeing we have seen; that is, as *Jarchi* explains it, we have seen by thy father, and have seen it again by thee.

† As we have not touched thee, For although we desired thee to go from us, yet did we not take any thing from thee, or injure thee in any manner whatever, but sent thee away in peace. Shebah

בראשית כו

ויש שם אהל
 ביום וילך
 בהיא ארץ
 וכן היתה
 בספרים
 חסדוקים
 וגם לא נמנה
 עץ אותם
 שהם כה"א
 כמ"ש לעיל
 מ' כ"א

אֱלֹהֵי יְהוָה בְּלִילָהּ הָיָה וַיֹּאמֶר
 אֲנֹכִי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֲבִיךָ אֶל־תִּירָא
 כִּי־אֶתְּךָ אֲנֹכִי וּבִרְכַתִּיךָ וְהִרְפִּיתִי אֶת־
 זְרַעְךָ בְּעַבְדֹר אַבְרָהָם עַבְדִּי׃ וַיְבַן שָׁם ²⁵
 מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה וַיֹּטֶ־שָׁם אֶהְלוֹ
 וַיִּכְרוֹ־שָׁם עַבְדֵי־יִצְחָק בָּאָרֶץ׃ וַאֲבִימֶלֶךְ ²⁶
 הַלֵּלךְ אֱלֹהֵי מִגְדֹר וַאֲחֵזַת מְרַעְהוֹ
 וּפִיבֵל שַׁר־צַבָּאוֹ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִצְחָק ²⁷
 מִדֹּעַ בְּאַתֶּם אֵלָיו וְאַתֶּם שְׂנֵאתֶם אֶתִּי
 וַתִּשְׁלַח־נִי מֵאַתְכֶם׃ וַיֹּאמְרוּ רְאוּ ²⁸
 רֵאיוֹנוֹ כִּי־הָיָה יְהוָה וְעַמְּךָ וַנֹּאמֶר תְּהִי אֵל
 נָא אֱלֹהֵי בְּיָנֹתֵינוּ בְּיָנֵינוּ וּבִינְךָ
 וּנְבָרְתָהּ בְּרִית עִמָּךְ׃ אִם־תַּעֲשֶׂה עִמָּנוּ ²⁹
 רָעָה בְּאִשְׁרֵנוּ לֹא נִגְעֶנּוּךָ וּכְאִשְׁרֵנוּ
 עִמָּךְ רַק־טוֹב וּנְשַׁלְּחֶךָ בְּשָׁלוֹם אֶתְּךָ
 חֲמִישֵׁי עֵתָה בְּרוּךְ יְהוָה׃ וַיַּעַשׂ לֶחֶם מִשֶּׁתָּהּ ³⁰
 וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ׃ וַיִּשְׁכְּמוּ בַּבֶּקֶר וַיִּשְׁבְּעוּ ³¹
 אִישׁ לְאִתּוֹ וַיִּשְׁלַחֶם יִצְחָק וַיֵּלְכוּ
 מֵאֶתֶר בְּשָׁלוֹם׃ וַיְהִי בַיּוֹם הַהוּא ³²
 וַיִּבְּאוּ עַבְדֵי יִצְחָק וַיִּגְדּוּ לוֹ עַל־אֲדֹתָיִם
 הַבָּאֵר

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pbp
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XXVI.

servants, and the Philistines envied him.

15 For all the wells which his father's servants had digged in the days of Abraham his father, the Philistines had stopped them, and filled them with earth.

16 And Abimelech said unto Isaac, Go from us : for thou art much mightier than we.

17 ¶ And Isaac departed thence, and pitched his tent in the valley of Gerar, and dwelt there.

18 And Isaac digged again the wells of water which they had digged in the days of Abraham his father ; *for the Philistines had stopped them after the death of Abraham : and he called their names after the names by which his father had called them.

19 And Isaac's servants digged in the valley, and found there a well of *springing water.

20 And the herdmen of Gerar did strive with Isaac's herdmen, saying, †The water is ours : and he called the name of the well ‡Esek, because they strove with him.

21 And they digged another well, and strove for that also : and he called the name of it § Sitnah.

22 And he removed from thence, and digged another well ; and for that they strove not : and he called the name of it || Rehoboth ; and he said, For now the LORD hath made room for us, and we shall be fruitful in the land.

23 And he went up from thence to Beer-sheba.

24 And

* Heb. Living.

* For the Philistines had stopped them after the death of Abraham. Under pretence, that if their country should chauce to be invaded by an enemy, the finding of water, would be very favourable to the invader and prejudicial to the inhabitants of the country.

† The water is ours. Because, as they pretended, it was digged in their soil, as some think : but I opine, that they pretended a prior right to it, as having before opened it.

‡ Esek. That is, contention.

§ Sitnah. That is, hindrance.

|| Rehoboth. That is, room.

And

וַיִּקְנְאוּ אֹתוֹ פְּלִשְׁתִּים׃ וְכָל־הַפְּאֹרֹת׃¹⁶
 אֲשֶׁר הִפְּרוּ עֲבָדֵי אֲבוֹי בְּיַמֵּי אֲבֹרָהֶם
 אֲבוֹי סִתְּמוּם פְּלִשְׁתִּים וַיִּמְלְאוּם עֵפֶר׃
 וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ אֶל־יִצְחָק לֵךְ מֵעַמּוֹנִי׃¹⁷
 כִּי־עֲצַמְתָּ מִמֶּנּוּ מְאֹד׃ וַיֵּלֶךְ מִשָּׁם׃
 יִצְחָק וַיֵּחֵן בְּנַחֲל־גֶרָר וַיֵּשֶׁב שָׁם׃
 וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיִּחְפְּרוּ אֶת־בְּאֵרֹת הַמַּיִם׃¹⁸
 אֲשֶׁר הִפְּרוּ בְּיַמֵּי אֲבֹרָהֶם אֲבוֹי
 וַיִּסְתְּמוּם פְּלִשְׁתִּים אַחֲרֵי מוֹת אֲבֹרָהֶם
 וַיִּקְרָא לָהֶן שֵׁמוֹת כַּשֵּׁמֹת אֲשֶׁר־קָרָא
 לָהֶן אֲבוֹי׃ וַיִּחְפְּרוּ עֲבָדֵי־יִצְחָק בְּנַחֲל׃¹⁹
 וַיִּמְצְאוּ־שָׁם בְּאֵר מַיִם חַיִּים׃ וַיִּרְבוּ׃²⁰
 רַעֵי גֶרָר עַם־רַעֵי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ
 הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם־הַבְּאֵר עֵשֶׂק כִּי
 הִתְעַשְׁקוּ עִמּוֹ׃ וַיִּחְפְּרוּ בְּאֵר אַחֶרֶת׃²¹
 וַיִּרְבוּ גַם־עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שִׁטְנָה׃
 וַיַּעַתֵּק מִשָּׁם וַיִּחְפֹּר בְּאֵר אַחֶרֶת וְלֹא
 רָבּוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רַחֲבוֹת וַיֹּאמֶר
 כִּי־עָתָה הִרְחִיב יְהוָה לָנוּ וּפְרִינוּ
 רְבִיעֵי בְּאֵרָץ׃ וַיַּעַל מִשָּׁם בְּאֵר שֶׁבַע׃ וַיִּרְא׃²⁴²³
 אֱלֹהֵי

המלאים עפר
 מלא ואין
 והלמד בלי
 דגש וכן
 כשואל א
 יחבז מסק
 ומינס
 ויחפר כלהן
 חסרים
 מסק
 בארת כלהן
 חסרים
 מסק
 שמות מלא
 ואין כשמת
 חסר ואין
 מסק
 כי עתה
 במתנ ובמקף
 כי כן היה
 דעת הכ"א
 שאנו סומכים
 עליו וכ"כ
 הרבני מהו
 פשה רעמו
 ופרונו מלא
 י"ד מסק

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pbp
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

Gerar.

7 And the men of the place asked *him* of his wife; and he said, *She is my sister*: for he feared to say, *She is my wife*; lest, *said he*, the men of the place should kill me for Rebekah, because she *was* fair to look upon.

8 And it came to pass when he had been there a long time, that Abimelech king of the Philistines looked out at a window, and saw, † and behold, Isaac *was* sporting with Rebekah his wife.

9 And Abimelech called Isaac, and said, Behold, of a surety she *is* thy wife: and how saidst thou, *She is my sister*? And Isaac said unto him, Because I said, Lest I die for her.

10 And Abimelech said, What *is* this thou hast done unto us? § one of the people might lightly have lien with thy wife, and thou shouldest have || brought guiltiness upon us.

11 And Abimelech charged all *his* people, saying, He that toucheth this man or his wife, shall surely be put to death.

12 Then Isaac sowed in that land, *and received in the same year an hundred fold, and the LORD blessed him.

13 And the man waxed great, and went † forward, and grew until he became very great.

14 For he had possession of flocks, and possession of herds, and great store of servants,

* Heb. Found.

† Heb. Went going.

‡ *And behold, Isaac (was) sporting with Rebekah his wife.* Abimelech observed them in such dalliance, as he thought was not consistent between a brother and sister: and therefore he observed to him, "of a surety she is thy wife." And Isaac did by no means deny it, but owned, that it was for fear that he should die for her.

§ *One of the people.* The most honorable of the people, i. e. the King. *Jarchi.*

|| *Brought guiltiness upon us,* The guilt of adultery: for although they might not generally have thought it heinous among the heathens; yet, here it was fresh in their memory, how sorely God had punished Abimelech, and all his family, for only attempting it.

L

For

7 יִצְחָק בְּגֵרָר : וַיִּשְׁאַלֵנוּ אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם
 לְאִשְׁתּוֹ וַיֹּאמֶר אֶחָתִי הוּא כִּי יֵרָא
 לֵאמֹר אִשְׁתִּי פֶן־יִהְיֶה רֹגְנֵי אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם
 8 עַל־רִבְקָה כִּי־טוֹבַת מְרֵאָה הוּא : וַיְהִי
 כִּי אָרְכוּ־לוֹ שָׁם הַיָּמִים וַיִּשְׁקֶף
 אָבִימֶלֶךְ מֶלֶךְ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן
 וַיֵּרָא וְדָהְיָה יִצְחָק מִצַּחֲקֵךְ אֶת רִבְקָה
 אִשְׁתּוֹ : וַיִּקְרָא אָבִימֶלֶךְ לְיִצְחָק וַיֹּאמֶר
 9 אַךְ הִנֵּה אִשְׁתְּךָ הוּא וְאֵיךְ אָמַרְתָּ
 אֶחָתִי הוּא וַיֹּאמֶר אֵלָיו יִצְחָק כִּי
 10 אָמַרְתִּי פֶן־אָמוּת עֲלֵיָה : וַיֹּאמֶר
 אָבִימֶלֶךְ מִה־זֹּאת עָשִׂיתָ לָנוּ כִּמְעַט
 שָׁכַב אֶחָד הָעָם אֶת־אִשְׁתְּךָ וְהִבֵּאתָ
 11 עֲלֵינוּ אִשָּׁם : וַיֵּצֵו אָבִימֶלֶךְ אֶת־כָּל־
 הָעָם לֵאמֹר הַנִּגַּע בְּאִישׁ הַזֶּה וּבְאִשְׁתּוֹ
 12 מוֹת יוּמָת : וַיִּזְרַע יִצְחָק בְּאֶרֶץ הַחֹמָה
 וַיִּמְצָא בִּשְׁנָה הַחֹמָה מֵאָה שְׁעָרִים
 13 וַיְבָרְכֵהוּ יְהוָה : וַיִּגְדַּל הָאִישׁ וַיִּלְךְ
 14 הַלּוֹךְ וַיִּגְדַּל עַד־כִּי־גָדַל מְאֹד : וַיְהִי־לוֹ
 מִקְנֵה־צֹאן וּמִקְנֵה בָקָר וַעֲבָדָה רַבָּה

וישאלו כר
 מתנת
 יורגני הוא
 כפתח לבר
 הדין לבר הסר
 ואומסק
 טובת כלדון
 מלאים
 כאריותא
 בר מן חר
 לעיל כד
 אז רמז
 פן אמרת
 בלדון מלאים
 בר מן אחד
 הסר והוא
 בשמאל כ
 ימלא חוסק
 מה זאת הדין
 דגושה את
 הלך וגדל
 זה א' מר
 מלאים כמש
 לעיל ח' ב'
 מסק
 שלישי

ויקנאו

G E N E S I S. Chap. XXVI.

I am at the point to die :
and what profit shall this
birth-right do to me ?

33 And Jacob said, Swear
to me this day; and he sware
unto him: and he sold his
birth-right unto Jacob.

34 Then Jacob gave
Esau bread and pottage of
lentils; and he did eat and
drink, and rose up, and went
his way: *thus Esau despised
his birth-right.

CH A P. XXVI.

1 *Isaac goeth to Gerar. 2*
God bleffeth him. 26 *Abi-*
melech's covenant with him.
34 *Esau's wives.*

AND there was a famine
in the land, besides
the first famine that was in
the days of Abraham. And
Isaac went unto Abimelech
king of the Philistines, unto
Gerar.

2 And the LORD ap-
peared unto him, and said,
Go not down into Egypt :
dwell in the land which I
shall tell thee of.

3 Sojourn in this land,
and I will be with thee, and
will blefs thee: for unto
thee and unto thy seed I
will give all these countries,
and I will perform the oath
which I sware unto Abra-
ham thy father.

4 And I will make thy
seed to multiply as the stars
of heaven, and will give
unto thy seed all these coun-
tries; and in thy seed shall
all the nations of the earth
be blessed :

5 † Because that Abraham
obeyed my voice and kept
my charge, ‡ my command-
ments, my statutes, and
my laws.

6 ¶ And Isaac dwelt in
Gerar

* Thus Esau despised his birth right. In preferring a present and momentary gratifica-
tion of his appetite, before his father's blessing, and all the glorious privileges of his birth
right : and which is a true picture of our present voluptuaries.

† Because Abraham obeyed my voice. His entire submission to whatever trials I had
put him to; the most severe of which, was the offering of Isaac.

‡ My commandments, Jarchi observes, that the word מצוות which is translated my
commandments, imports the moral Law.

תולדת כה כו

הזלך למוֹת ולמה־זֶה לִי בְכָרָה :

33 וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב הַשְּׁבַעָה לִי כִּי־אֵם וַיִּשְׁבַּע

34 לוֹ וַיִּמְכֹּר אֶת־בְּכֹרְתוֹ לְיַעֲקֹב : וַיַּעֲקֹב

נָתַן לַעֲשׂוֹ לֶחֶם וּגְזִיר עֲדָשִׁים וַיֹּאכַל

וַיֵּשֶׁת וַיִּקַּם וַיֵּלֶךְ וַיָּבֹז עָשׂוֹ אֶת־

הַבְּכֹרָה :

הילך ותאמר
מהו סלאים
בתורה כמיש
לעיל בסמן
טווי כי
זה הוין דגוש
וכן בפסוק
מיד אית

וישבע כלי
מתג

וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ מִלְכָד הָרַעַב הָרָאשׁוֹן 1 כו

אֲשֶׁר הָיָה בְּיַמֵּי אַבְרָהָם וַיֵּלֶךְ יַצְחָק

אֶל־אָבִימֶלֶךְ מֶלֶךְ־פְּלִשְׁתִּים גְּרָרָה :

וַיֵּרָא אֵלָיו יְהוָה וַיֹּאמֶר אֶל־תָּרֵד

מִצְרַיִם שָׁכֵן בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אָמַר אֲלֶיךָ :

3 גֵּוֶר בְּאֶרֶץ הַזֹּאת וְאָהִיָּה עִמָּךְ

וְאֶבְרַכְךָ כִּי־לָךְ וּלְזֶרְעֶךָ אֶתֶּן אֶת־כָּל־

הָאֶרֶצַת הָאֵל וְהִקְמַתִי אֶת־הַשְּׁבַעָה

אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם אָבִיךָ :

4 וְהָרַבִּיתִי אֶת־זֶרְעֶךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם

וְנָתַתִּי לְזֶרְעֶךָ אֶת־כָּל־הָאֶרֶצַת הָאֵל

וְהִתְפָּרְכוּ בְּזֶרְעֶךָ כֹּל גְּוֵי הָאֶרֶץ :

5 עָקַב אֲשֶׁר־שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקִלּוֹ וַיִּשְׁמֹר

מִשְׁמֶרְתִּי מִצֹּתֵי חֲקוֹתַי וְתוֹרֹתַי : וַיֵּשֶׁב שְׁנֵי

יַצְחָק

ילך בפתח
הלימד כמיש
לעיל בסמן
כיר סלא

שכן הפך
מצי

ואברך
הריש בח"פ
וכן ותתברכו
בפסוק שא"ה
אר

ולזרע הוא
בנעוה דא

הארצת חסר
ואו וכן
בפסוק
שנתיז מ"ט

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4 / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

22 And the children struggled together within her; and she said, if *it be so*, why *am I* thus? And she went to inquire of the LORD.

23 And the LORD said unto her, Two nations are in thy womb, and two manner of people shall be separated from thy bowels: *and *the one* people shall be stronger than *the other* people; and the elder shall serve the younger.

24 ¶ And when her days to be delivered were fulfilled, behold, *there were* twins in her womb.

25 And the first came out red, all over like an hairy garment: and they called his name Esau.

26 And after that came his brother out, and his hand took hold on Esau's heel;

and his name was called Jacob: and Isaac *was* threescore years old when she bare them.

27 And the boys grew: and Esau was a cunning hunter, a man of the field; and † Jacob *was* a plain man dwelling in tents.

28 And Isaac loved Esau, because he did eat of *his* venison: but Rebekah loved Jacob.

29 ¶ And Jacob sod pottage: and Esau came from the field, and he *was* faint.

30 And Esau said to Jacob, Feed me, I pray thee, § with that same red pottage; for I *am* faint: therefore was his name called Edom.

31 And Jacob said, Sell me this day thy birth-right.

32 And Esau said, Behold,

I am

§ Heb. With that red pottage.

* *And the one people shall be stronger than the other people.* i. e. They shall not both flourish at one and the same time; for when the one is in prosperity, the other will be in adversity. see chap. 27. 40.

† *And Esau was a cunning hunter.* Was well skilled in wile, so as to be able to deceive his father & mankind, *Jarubi.*

‡ *And Jacob was a plain man dwelling in tents.* Aben Ezra is of opinion, that it is of the same signification, as in verse, 20. chap. 4. viz. a feeder of cattle.

Thus

בראשית כה

22 ויתרצו כלו ויתרצו כלו
 פתג רחמ
 היר א"ת
 גיום ק
 זה הדין
 דנושה אד
 23 יהוה: ויאמר יהוה לה שני גי'ים
 לררשהסר
 מסרה
 24 וימלאו ימיה ללדת והנה תומם
 25 בכטנה: ויצא הראשון אדמוני בלו
 שני גים כל
 גוי דאורייתא
 מלא ואי והר
 יוד בר מן
 דיין דכתוב
 תרין ידיו
 והסר ואל
 ובמ שדהול
 26 באדרת שער ויקראו שמו עשו: ואחרי
 ולאם מלאם
 חסר ואז
 וכלהון
 דכותיה בר
 מן אחר
 משלי יא כז
 מס"ק
 27 בלדת אתם: ויגדלו הנערים ויהי
 עשו איש ידע ציד איש שדה ויעקב
 28 איש תם ישב אהלים: ויאהב יצחק
 את עשו כי ציד בפיו ורבקה אהבת
 29 את יעקב: ויזר יעקב גזיר ויבא עשו
 מן השדה והוא עיף: ויאמר אל
 30 יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם
 הזה כי עיף אנכי על כן קרא שמו
 31 אדום: ויאמר יעקב מכרה כיום את
 32 בכרתך לי: ויאמר עשו הנה אנכי
 הולך

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4 / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. XXV.

maid, bare unto Abraham.

13 And these *are* the names of the sons of Ishmael, by their names, according to their generations: The first-born of Ishmael, Nebajoth; and Kedar, and Abdeel, and Mibsam,

14 And Mishma, and Dumah, and Massa,

15 Hadar, and Tema, Jetur, Naphish, and Kedemah.

16 These *are* the sons of Ishmael, and these *are* their names, by their towns, and by their castles; twelve princes according to their nations.

17 And these *are* the years of the life of Ishmael, an hundred and thirty and seven years: and he gave up the ghost and died, and

was gathered unto his people.

18 And they dwelt from Havilah unto Shur, that is before Egypt, as thou goest towards Assyria: and he *died in the presence of all his brethren.

19 ¶ And these *are* the generations of Isaac Abraham's son; †Abraham begat Isaac.

20 And Isaac was forty years old when he took Rebekah to wife, the daughter of Bethuel the Syrian of Padan-aram, the sister to Laban the Syrian.

21 † And Isaac intreated the LORD for his wife, because she *was* barren: and the LORD was intreated of him, and Rebekah his wife conceived.

22 And

* Heb. Fell.

† *Abraham begat Isaac.* Aben Ezra says, that the resemblance which Isaac had to Abraham, was so great, that whoever saw him, immediately acknowledged, that Abraham begat Isaac. But the learned Abarbanal is of opinion that the word תולדת does not only mean generations, i. e. the children he had, but also includes all those chances and accidents which happened to him; and which were so similar to those of Abraham, as to make it appear, that the resemblance between father and son was so strong, as almost to prove that Abraham begat Isaac.

‡ *And Isaac intreated the Lord.* He prayed, as the Hebrew word properly expresses it: and that, frequently, fervently, and continually.

And

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

חיי שרה תולדת כה

13 שָׂרָה לֵאבְרָהָם: וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי

בשאתם חסר ואיובל

יִשְׁמַעְאֵל בְּשִׁמְתָם לְתוֹלְדָתָם בְּכֹר

לישנא באורייתא

יִשְׁמַעְאֵל נְבִית וְקָרָר וְאֲדָבָאֵל וּמִבְשֵׁם:

דכתיבה בר מבי מלאים

14 וּמִשְׁמַע וְדוּמָה וּמִשָּׂא: חֲדָד וְתִימָא

א' שמירת כ"ח י"ב

15 יִטּוֹר נְפִישׁ וְקִדְמָה: אֵלֶּה הֵם בְּנֵי

כ' במסבר י"ג ד' פסרה

יִשְׁמַעְאֵל וְאֵלֶּה שְׁמֹתָם בְּחֻצְרֵיהֶם

לתולדתם מלא וא"י

וּבְטִירְתָם שְׁנַיִם-עָשָׂר נְשִׂאִים לְאִמָּתָם:

קדמאה חסר ו' תניינא וכן

17 וְאֵלֶּה שְׁנֵי חַיֵּי יִשְׁמַעְאֵל מֵאֵת שָׁנָה

הוא בכל הספרי

וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְשִׁבְעַת שָׁנִים וַיְגִיעַ וַיָּמָת

המדויקים

18 וַיֵּאָסֶף אֶל-עַמּוּיוֹ: וַיִּשְׁכְּנוּ מִחַוִּילָה

כבר חסר ו' מס"ג

עַד-שׁוּר אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי מִצְרַיִם

ותימא מלא י"ד מס"ג

בְּאֵבֶה אֲשׁוּרָה עַל-פְּנֵי כָל-

סדר תולדת ו' אלה תולדת יצחק בן-אברהם

אָחָיו נָפְלָ:

נשיאם מלא י"ד קמא

19 וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בֶּן-אַבְרָהָם

חסר י"ד בתרא מס"ק

20 אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת-יִצְחָק: וַיְהִי יִצְחָק

באכה בלהא חסרים וא"י פס"ג

בֶּן-אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּקָחְתוֹ אֶת-רִבְקָה

באכה בלהא חסרים וא"י פס"ג

בַּת-בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּדַן אֲרָם אֲחֹת

לכן הארמי לו לאשה: ויעתר יצחק

21 לְבֶן הָאֲרָמִי לוֹ לְאִשָּׁה: וַיַּעֲתֵר יִצְחָק

ליהוה לנכח אשתו כי עקרה הוא ויעתר לו יהוה ותברר רבקה אשתו:

לַיהוָה לְנֹכַח אִשְׁתּוֹ כִּי עֲקָרָה הוּא

וַיַּעֲתֵר לוֹ יְהוָה וַתִּבְרַר רִבְקָה אִשְׁתּוֹ:

וַיִּתְרַצּוּ

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.lhw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. XXV.

4 And the sons of Midian; Ephah, and Epher, and Hanoch, and Abidah, and Eldaah. All these *were* the children of Keturah.

5 ¶ And Abraham gave all that he had unto Isaac:

6 But unto the sons of the concubines which Abraham had, Abraham gave gifts, *and sent them away from Isaac his son (while he yet lived) eastward unto the east-country.

7 And these *are* the days of the years of Abraham's life which he lived, an hundred threescore and fifteen years.

8 Then Abraham gave up the ghost, and died in a good old age, an old man,

and full of years; and was gathered to his people.

9 And his sons Isaac and Ishmael buried him in the cave of Machpelah, in the field of Ephron the son of Zoar the Hittite, which is before Mamre;

10 The field which Abraham purchased of the sons of Heth: there was Abraham buried, and Sarah his wife.

11 ¶† And it came to pass after the death of Abraham, that God blessed his son Isaac: and Isaac dwelt by the well Lahai-roi.

12 ¶ † Now these *are* the generations of Ishmael Abraham's son, whom Hagar the Egyptian, Sarah's handmaid

* *And sent them away from Isaac his son.* In order to shew them, that Isaac only was to be his sole heir, and the inheritor of God's blessings to him, as well as the entire possession of the promised land.

† *And it came to pass after the death of Abraham, that God blessed his son Isaac.* This was to shew, that Isaac was to be heir to the blessings of his father Abraham, (in like manner, as Isaac afterwards blessed his son Jacob, and Jacob his children, and Moses the twelve tribes, &c.) as Abraham had omitted it: the reason of which, is, that as Ishmael and the other children were sent away from him, he did not suppose it necessary.

‡ *Now these are the generations of Ishmael.* Before the sacred penman begins to record the generations of Isaac, he mentions those of Ishmael in a summary manner.

4 וּבְנֵי מִדְיָן עֵיפָה וְעַפְרָה וְחֹנֹךְ וְאֶבְיָדָע

הנהך לין
להוד הסר
ואי באוריית
מוש

5 וְאֶלְדָּעָה כְּלֵי-אֵלֶּה בְּנֵי קַטּוּרָה: וַיְהִי

אֲבָרְהָם אֶת-כָּל-אֲשֶׁר-לוֹ לְיִצְחָק:

6 וּלְבְנֵי הַפִּלִגְשִׁים אֲשֶׁר לְאֲבָרְהָם נָתַן

הפילגשים
דין הדמן כי
מלאים
דמלאים את

אֲבָרְהָם מִתְּנַת וַיִּשְׁלַחם מֵעַל יִצְחָק

בְּנֹו בְּעוֹדָנוּ חַי קְדָמָה אֶל-אָרֶץ קְדָם:

7 וְאֵלֶּה יְמֵי שְׁנַיִתֵי אֲבָרְהָם אֲשֶׁר-חַי

מתנת כי
חסרים ואין
א' דין והבי
משלו מו כי
מס'ג

מֵאֵת שָׁנָה וְשִׁבְעִים שָׁנָה וְחֲמִשׁ שָׁנִים:

8 וַיָּגֹעַ וַיָּמָת אֲבָרְהָם בְּשִׁיבָה טוֹבָה

9 זָקֵן וְשִׁבְעֵי וַיֵּאָסֵף אֶל-עַמּוּי: וַיִּקְבְּרוּ

אֹתוֹ יִצְחָק וַיִּשְׁמַע אֶל-בָּנָיו אֶל-מְעֵרַת

וימת כלתו
מלעיל ב'א

הַמְּכַפְלָה אֶל-שָׂרָה עֵפְרוֹן בֶּן-צֹחַר

10 הַחֲתִי אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי מִמְרָא: הַשָּׂדֶה

עפרו ד'
חסרים א'
לעיל כ'ג

אֲשֶׁר-קָנָה אֲבָרְהָם מֵאֵת בְּנֵי-חֵת שָׂמָה

11 קָבַר אֲבָרְהָם וְשָׂרָה אֲשֶׁתּוֹ: וַיְהִי

מ'ד ב' דין
ג' לחלו מ'ט
למ'ד ד'
עם נרין י'ג
מס'ק

אַחֲרֵי מוֹת אֲבָרְהָם וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת

יִצְחָק בְּנֹו וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם-בְּאֵר לְחֵי

ר'א י:

תלדת
ישמעאל ח'
לכר הסר
החפר מס'ק

12 וְאֵלֶּה תְּלִדֹת וַיִּשְׁמַע אֶל-בֶּן-אֲבָרְהָם שְׁבִיעֵי

אֲשֶׁר יָלְדָה הַגֵּר הַמִּצְרִית שְׂפָתָת

שרה

followed the man : and the servant took Rebekah, and went his way.

62 And Isaac came from the way of the well Lahai-roi ; for he dwelt in the south country.

63 * And Isaac went out to meditate in the field at the even-tide: and he lifted up his eyes, and saw, and behold, the camels were coming.

64 And Rebekah lifted up her eyes, and when she saw Isaac, she lighted off the camel.

65 For she had said unto the servant, What man is this that walketh in the field to meet us ? And the servant had said, It is my master : therefore she took a veil, and covered herself.

66 And the servant told Isaac all things that he had done.

67 And Isaac brought

her into his mother Sarah's tent, and took Rebekah, and she became his wife ; and he loved her : And Isaac was comforted after his mother's death.

CHAP. XXV.

1 The sons of Abraham by Keturah: 7 His age and death.
24 The birth of Esau and Jacob. 29 Esau selleth his birth-right.

THEN† again Abraham took a wife, and her name was Keturah.

2 And she bare him Zimrah, and Jokshan, and Medan, and Midian, and Ishbak, and Shuah.

3 And Jokshan begat Sheba and Dedan. And the sons of Dedan were Ashurim, and Letushim, and Leummim.

4 And

* And Isaac went out to meditate in the field at the even tide. To offer up his servant prayers to the supreme being, in a place where he might be free from interruption. Or to breath the cool evening air, in pious meditation.

† Then again Abraham took a wife, and her name was Keturah. It is the general opinion, that Keturah was Hagar, and that it was for that reason that Isaac went to Lahai-roi, where she dwelt, in order to bring her back to his father, see *Jarchi*.

And

וּתְלַכְנָה אַחֲרַי הָאִישׁ וַיִּקַּח הָעֶבֶד אֶת-

ידו
ה'מספר

62 רַבְקָה וַיֵּלֶךְ: וַיִּצְחַק בָּא מִפּוֹא בָּאָר

כפיתת
מדת בתורה
א להלך ביה
לאת ביה

וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשׂוּדָה לִפְנֹת עָרֶב:

כשדבת
פ'דוק ושאר
בנז"כ מס"י

63 וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה גַמְלִים בָּאִים:

וַתֵּשֶׂא רַבְקָה אֶת-עֵינֶיהָ וַתִּרְא אֶת-

מכוא ה'
פלאים ואחר
הסר ויא

64 יִצְחָק וַתִּפֹּל מֵעַל הַגָּמֶל: וַתֹּאמֶר אֵל-

בתור רק זה
והוא מלא
מס"י

הָעֶבֶד מִי-הָאִישׁ הַלְזֹה הַהֵלֶךְ בְּשׂוּדָה

לְקַרְאֲתָנוּ וַיֹּאמֶר הָעֶבֶד הוּא אֲדֹנָי

היהוה ה'א
כפתת לבר
א"ת

65 וַתִּקַּח הַצְעִירָה וַתִּתְּכַסּ: וַיִּסְפֹּר הָעֶבֶד

לְיִצְחָק אֵת כָּל-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עָשָׂה:

66 וַיָּבֵאתָה וַיִּצְחָק הָאֱהֵלָה שָׂרָה אִמּוֹ:

ויבאה זה
אחר מהב'
החסרים

וַיִּקַּח אֶת-רַבְקָה וַתְּהִי-לוֹ לְאִשָּׁה

בתור כמש'
לעול בסומן
ב' כ"ב

וַיֵּאחָבֶהָ וַיִּנָּחֶם יִצְחָק אַחֲרָי

אִמּוֹ:

וינחם מלרע
וכן תחלים
ק"ו מ"ה
מס"י

וַיִּסַּף אַבְרָהָם וַיִּקַּח אִשָּׁה וַשְׂמָה¹ כָּהֵ

קַטוּרָה: וַתֵּלֶד לּוֹ אֶת-זִמְרֹן וְאֶת-יִקְשָׁן²

וְאֶת-מֶדָן וְאֶת-מִדְיָן וְאֶת-יִשְׂבָּק וְאֶת-

ויספ כלהון
בתורה הסר
זכר מא
כמדת כ"ב
כ"ו מס"י

שׁוּחַ: וַיִּקְשָׁן יֶלֶד אֶת-שָׁבָא וְאֶת-דָּדָן³

וּבְנֵי דָדָן הֵיוּ אֲשׁוּרִים וְלְטוֹשָׁם וְלְאֲמִים:

וּבְנֵי

ובני

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.h59p6 / https://hdl.handle.net/2027/hvd.h59p6 / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

go, and let her be thy master's son's wife, as the LORD hath spoken.

52 And it came to pass, that when Abraham's servant heard their words, he worshipped the LORD *bowing himself* to the earth.

53 And the servant brought forth *jewels of silver, and jewels of gold, and raiment, and gave them to Rebekah; he gave also to her brother and to her mother precious things.

54 And they did eat and drink, he and the men that were with him, and tarried all night: and they rose up in the morning, and he said, Send me away unto my master.

55 † And her brother and her mother said, Let the damsel abide with us a few days, at the least ten; after that she shall go.

56 And he said unto them, † Hinder me not, seeing the LORD hath prospered my way: send me away, that I may go to my master.

57 And they said, We will call the damsel and inquire at her mouth.

58 And they called Rebekah, and said unto her, § Wilt thou go with this man? And she said, I will go.

59 And they sent away Rebekah their sister, and her nurse, and Abraham's servant, and his men.

60 And they blessed Rebekah, and said unto her, Thou art our sister, be thou the mother of thousands of millions, and let thy seed possess the gate of those which hate them.

61 ¶ And Rebekah arose, and her damsels, and they rode upon the camels, and followed

* Heb. Vessels.

† Or. A full year, or ten months. *Jarebi*.

‡ Hinder me not, seeing the Lord hath prospered my way. For if I make so long a delay, my master will be under great apprehension that my way hath not been prosperous.

§ Wilt thou go with this man? That is, wilt thou go with him immediately, or stay till we convey thee thither.

And

וְלֹךְ יִתְּהִי אִשָּׁה לְבֶן אֲדָנֶיךָ כַּאֲשֶׁר
 52 דָּבַר יְהוָה: וַיְהִי כַּאֲשֶׁר שָׁמַע עֶבֶד
 אֲבָרָהָם אֶת־דְּבָרֵיהֶם וַיִּשְׁתַּחֲוּ אֶרְצָה
 לַיהוָה: וַיּוֹצֵא הָעֶבֶד כְּלֵי־כֶסֶף וּכְלֵי
 53 זָהָב וּבְגָדִים וַיִּתֵּן לְרַבְקָה וּמְגִדָּת נָתַן
 לְאָחִיהָ וּלְאִמָּהּ: וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׂתּוּ הוּא
 54 וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עִמּוֹ וַיְלִינוּ וַיִּקְוּמוּ בַּבֶּקֶר
 וַיֹּאמֶר שְׁלַחְנִי לְאֲדָנִי: וַיֹּאמֶר אָחִיהָ
 55 וְאִמָּהּ תֵּשֶׁב הַנֶּעֱרָ אִתָּנוּ יָמִים אִוַּ עֲשׂוּר
 אַחֵר תֵּלֶךְ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־תֹּאחֲרוּ
 אֵתִי וַיְהִי הַצְּלִיחַ דְּרָכֵי שְׁלַחֲוֹנִי
 57 וְאֵלֶכָה לְאֲדָנִי: וַיֹּאמְרוּ נִקְרָא לְנֶעֱרָ
 58 וּנְשֹׂאֶלָה אֶת־פִּיהָ: וַיִּקְרְאוּ לְרַבְקָה
 וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ הֲתִלְכִי עִם־הָאִישׁ הַזֶּה
 59 וַתֹּאמֶר אֵלֶיךָ: וַיִּשְׁלְחוּ אֶת־רַבְקָה
 אֶחְתָּם וְאֶת־מִנְקָתָהּ וְאֶת־עֶבֶד אֲבָרָהָם
 60 וְאֶת־אֲנָשָׁיו: וַיְבָרְכוּ אֶת־רַבְקָה וַיֹּאמְרוּ
 לָהּ אַחֲרֵתְנוּ אַתְּ הִי לְאֵלֶפֶי רַבָּה
 61 וַיִּירֶשׁ זֶרַעְךָ אֶת שְׁעַר שְׁנָאִיו: וַתִּקַּם
 רַבְקָה וַנֶּעְרַתֶּיהָ וַתִּרְכַּבְנָה עַל־הַגְּמָלוֹת
 וַתֵּלְכֶנָּה

ותהי יד
 רפון הל
 הו'או במלא
 פום ואחריו
 רפ'ה
 מהם בתורה
 א'וקרא מ'י
 כ'ד' ב'
 במדבר כ"ג
 ז'ד' ו'ד'
 ושאר בני'ב
 מס'ג
 ויצא זה אהר
 מה המלא'
 בתורה כמ'ש
 לעיל כס'ט
 מ'ה'
 הנערה ק'
 לנערה ק'
 תקומו כלם
 חסרים כר'
 מ'ט' מלא'
 וב' מהם
 בתורה א'
 דין' והב'
 במדבר כ"ב
 י'ד' ושאר'
 בני'ב מס'ג
 שלהני לארני
 חסרו' מש'אב
 להלן פסוק
 ב'ז שלחוני
 ואלבה מלא
 י' מס'ג

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

Both drink thou, and I will also draw for thy camels: *let the same be the woman whom the LORD hath appointed out for my master's son.*

45 And before I had done speaking in mine heart, behold, Rebekah came forth with her pitcher on her shoulder; and she went down unto the well, and drew *water*: and I said unto her, Let me drink, I pray thee.

46 And she made haste, and let down her pitcher from her *shoulder*, and said, Drink, and I will give thy camels drink also: so I drank, and she made the camels drink also.

47 And I asked her, and said, Whose daughter art thou? And she said, The daughter of Bethuel, Na-

hor's son, whom Milcab bare unto him: and I put the ear-ring upon her face, and the bracelets upon her hands.

48 *And I bowed down my head, and worshipped the LORD, and blessed the LORD God of my master Abraham, which had led me in the right way to take my master's brother's daughter unto his son.

49 And now if you will deal kindly and truly with my master, tell me: and if not, tell me; that I may turn to the right hand, or to the left.

50 Then Laban and Bethuel answered and said, The thing proceedeth from the LORD: we cannot speak unto thee bad or good.

51 Behold Rebekah is before thee, take *her*, and go,

careful to act in such a manner, as if he was continually under the eye of the supreme Being, from whom nothing is hid.

* *And I bowed down my head and worshipped.* The noble simplicity, and vein of true piety which runs through the whole of this discourse of Abraham's servant to his master's kindred, is easier to be admired than imitated: and fully justifies that metaphorical expression of *R. Aoba* "That the common conversation of the servants of the Patriarchs, was more acceptable to God, than the law of their descendants." i.e. The story of Eliezer being twice recorded in scripture; while many principal parts of the Law are to be understood by inference only, see *Jarchi*.

אתה שְׁתָּה וְגַם לְגַמְלִיךָ אִשָּׁאב הוּא דביה חסר ו' זולא יו"ד מס"ק

הָאִשָּׁה אֲשֶׁר-הֵכִיחַ יְהוָה לְבֶן-אֲדָנִי:

אֲנִי טָרַם אֲכַלָּה לְדַבֵּר אֶל-לְבִי וְהִנֵּה ותורד מלא ד' כמ"ש לעיל

רַבָּקָה יֵצֵאת וּכְדָה עַל-שִׁכְמָהּ וְתִרְדַּ

הָעֵינָה וְתִשָּׂאב וְאָמַר אֵלֶיהָ הַשְׁקִינִי ואשם הנזם ה' חסרוס יו"ד נחה א' דין ב' זכר' ו' יו"ד ה'

נָא: וְתַמְהָר וְתִוְרַד כְּדָה מֵעֲלֶיהָ וְתֹאמַר ושארא כנביא' מס"ק

שְׁתָּה וְגַם-גַּמְלִיךָ אִשְׁקָה וְאִשָּׁת וְגַם

הַגַּמְלִים הַשְׁקַתָּה: וְאִשְׁאַל אֶתְּהָ הנצמידים דין מלא כב' יו"ד וכן הוא בכל חסרי המדויקים הנצמידים

וְאָמַר בֶּת-מִי אַתְּ וְתֹאמַר בֶּת-בְּתוּאֵל

בֶּן-נְחֹר אֲשֶׁר יִלְדָה-לּוֹ מִלְכָּה וְאִשָּׁם מלא בתרין יו"ד ונמסר עליו כולם מלאים בר מן אחד לעיל פסוק למ"ד חסר יו"ד קמא וכ"ש שש

הַנָּזִם עַל-אִפְּהָ וְהַצְמִידִים עַל-יָדֶיהָ:

וְאֶקַּד וְאִשְׁתַּחֲוֶה לַיהוָה וְאֶבְרַךְ אֶת- מלא בתרין יו"ד ונמסר עליו כולם מלאים בר מן אחד לעיל פסוק למ"ד חסר יו"ד קמא וכ"ש שש

יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדָנִי אֶבְרָהָם אֲשֶׁר הִנַּחֲנִי

בְּדַרְךְ אֲמַת לְקַחַת אֶת-בֶּת-אָחִי אֲדָנִי

לְבָנִי: וְעַתָּה אִם-יִשְׁכַּם עֲשִׂים חֶסֶד מלא בתרין יו"ד ונמסר עליו כולם מלאים בר מן אחד לעיל פסוק למ"ד חסר יו"ד קמא וכ"ש שש

וְאֲמַת אֶת-אֲדָנִי הַגִּידוּ לִי וְאִם-לֹא

הַגִּידוּ לִי וְאֶפְנֶה עַל-יָמִינִי אוֹ עַל-

שְׁמָאל: וַיַּעַן לָבֵן וּבְתוּאֵל וַיֹּאמְרוּ מלא בתרין יו"ד ונמסר עליו כולם מלאים בר מן אחד לעיל פסוק למ"ד חסר יו"ד קמא וכ"ש שש

מִיְהוָה יֵצֵא הַדְּבָר לֹא נוֹכַל דְּבַר אֵלֶיךָ

רַע אוֹ-טוֹב: הִנֵּה-רַבָּקָה לְפָנֶיךָ קַח מלא בתרין יו"ד ונמסר עליו כולם מלאים בר מן אחד לעיל פסוק למ"ד חסר יו"ד קמא וכ"ש שש

וְלֹד

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hv5pb6 / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

gold, and men-servants, and maid-servants, and camels, and asses.

36 And Sarah my master's wife bare a son to my master when she was old: and unto him hath he given all that he hath.

37* And my master made me swear, saying, Thou shalt not take a wife to my son of the daughters of the Canaanites, in whose land I dwell:

38 But thou shalt go unto my father's house, and to my kindred, and take a wife unto my son.

39 And I said unto my master, Peradventure the woman will not follow me.

40 And he said unto me, † The LORD before whom I walk, will send his angel with thee, and prosper thy

way; and thou shalt take a wife for my son of my kindred, and of my father's house.

41 Then shalt thou be clear from *this* my oath, when thou comest to my kindred; and if they give not thee *one*, thou shalt be clear from my oath.

42 And I came this day unto the well, and said, O LORD God of my master Abraham, if now thou do prosper my way which I go:

43 Behold, I stand by the well of water; and it shall come to pass, that when the virgin cometh forth to draw *water*, and I say to her, Give me, I pray thee, a little water of thy pitcher to drink;

44 And she say to me,
Both

* And my master made me swear, saying, Thou shalt not take a wife to my son of the daughters of the Canaanites, &c. But thou shalt go unto my father's house, and to my kindred, &c. For as he had been speaking in praise of Abraham's riches, and that he had bestowed all those on Isaac: he wisely judged, that they might have doubted the truth of what he had said, by observing to him that if the case was as he had stated it, why had he not gotten a wife for his son ere now? as he undoubtedly might, if so rich and honorable; for this reason he observed, my master made me swear, that I should not take a wife for his son of the nations among whom he dwelt; for had he been so inclined, he might have had the most honorable of them, as everyone was ambitious of his alliance: but he would by no means marry his son to any, but such as were of his own kindred.

† The Lord before whom I walk. This expression signifies that, in all his actions he was

K

careful

בראשית כד

ועבדס דיו וכסף וזהב ועבדס ושפחת וגמלים
 לומר חסריו : בלישנא וכל
 36 וחמרים : ותלך שרה אשת אדני בן
 עבדים דאורייתא
 לאדני אחרי זקנתה ויתן לו את כל
 שלא מ"ש
 37 אשר לו : וישבעני אדני לאמר לא
 ושפחה
 תקח אשה לבני מבנות הפנעני אשר
 בלהן חסרים
 38 אנכי ישב בארצו : אם לא אל בית
 עד ויפרץ
 אבי תלך ואל משפחתי ולקחת אשה
 האיש לקמן
 למ"ד מ"ג
 לבני : ואמר אל אדני אלי לא תלך
 מס ק
 39 האשה אחרי : ויאמר אלי יהוה אשר
 וישבעני חסר
 יוד מ"ק
 40 התהלכתי לפניו ישלה מדאכו אתך
 בי תבוא מלא
 רובל
 והצליח דרכך ולקחת אשה לבני
 אורייתא
 דכותיה בר
 41 משפחתי ומבית אבי : אז תנקה
 מ"ט חסרים
 בתורה מסק
 מאלתי כי תבוא אל משפחתי ואם
 ואכא ה
 לא יתנו לך והיית נקי מאלתי :
 חסרים
 בלישנא
 42 ואבא היום אל העין ואמר יהוה אלהי
 דין ב' לתן
 לגי' ג'
 אדני אברהם אם ישך נא מצליח
 פולכים א"י
 ח' ד'
 43 דרכי אשר אנכי הלך עליה : הנה
 תהלים קי"ח
 אנכי נצב על עין המים והיה העלמה
 ויש' ה' טס
 קל"ב ג'
 היצאת לשאב ואמרתי אליה השקיני
 מס"ג
 44 נא מעט מים מבהך : ואמרה אלי גם
 אתה

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw54 / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw54 / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. XXIV.

the LORD God of my master Abraham, who hath not left destitute my master of his mercy and his truth: *I being in the way, the LORD led me to the house of my master's brethren.*

28 * And the damsel ran, and told *them of her mother's house* these things.

29 † And Rebekah had a brother, and his name was Laban: and Laban ran out unto the man, unto the well.

30 And it came to pass when he saw the ear-ring and bracelets upon his sister's hands, and when he heard the words of Rebekah his sister, saying, Thus spake the man unto me; that he came unto the man, and behold he stood by the camels at the well.

31 And he said, Come

in, thou blessed of the LORD; wherefore standest thou without? for I have prepared the house, and room for the camels.

32 † And the man came into the house: and he ungirded his camels, and gave straw and provender for the camels, and water to wash his feet, and the men's feet that were with him.

33 And there was set meat before him to eat: but he said, † I will not eat until I have told mine errand: And he said, Speak on.

34 And he said, I am Abraham's servant.

35 And the LORD hath blessed my master greatly, and he is become great: and he hath given him flocks, and herds, and silver, and gold

viz. her being of Abraham's family, and therefore. v, 23. he asked, Whose daughter art thou?

* *And the damsel ran, and told them of her mother's house* As it was then customary for the women's apartment to be separate from the men, she naturally ran to her mother's to disclose the matter, rather than to her father's; agreeable to female modesty.

† *I will not eat till I have told my errand.* As he perceived that God's blessing attended him in this affair, he would not suffer any thing to divert him from his master's service, till he had finished it. And, here we may observe another instance, of God's blessing bestowed on Abraham, in giving him such a faithful servant.

The

בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדָנִי אֲבָרְכֶם אֲשֶׁר שׁ
 לֹא-עָזַב חֲסֵדוֹ וְאַמְתּוֹ מֵעַם אֲדָנִי
 אֲנֹכִי בַדְרֹךְ נִתְּנִי יְהוָה בֵּית אֲחֵי
 אֲדָנִי: וְתָרַץ הַנְּעֵר וְתִגְדַּל לְבֵית אִמּוֹהּ 28
 בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה: וְלִרְבֵּקָה אַח וְשִׁמוֹ 29
 לְבֵן וְיָרֵץ לְבֵן אֶל-הָאִישׁ הַחוּצָה אֶד-
 הָעֵינַן: וַיְהִי וּפְרָאת אֶת-הַנְּזֹם וְאֶת- 30
 הַצְּמָדִים עַל-יְדֵי אַחֲתוֹ וּכְשָׁמְעוּ אֶת-
 דְּבָרֵי רְבֵּקָה אַחֲתוֹ לֵאמֹר כֹּה-דָבַר
 אֵלַי הָאִישׁ וַיָּבֵא אֶל-הָאִישׁ וְהִנֵּה עֹמֵד
 עַל-הַגְּמָלִים עַל-הָעֵינַן: וַיֹּאמֶר בּוֹא 31
 בְּרוּךְ יְהוָה לָמָּה תַעֲמֹד בַּחוּץ וְאַנְכִי
 פְּנִיתִי הַבַּיִת וּמְקוֹם לְגַמְלִים: וַיָּבֵא 32
 הָאִישׁ הַבַּיִתָּה וַיִּפְתַּח הַגְּמָלִים וַיִּתֵּן
 תְּבֹן וּמַסְפּוֹא לְגַמְלִים וּמִים לְרַחֵץ
 רַגְלָיו וְרַגְלֵי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אִתּוֹ:
 וַיִּישֶׁם לְפָנָיו לֶאֱכֹל וַיֹּאמֶר לֹא אֲכַל 33
 עַד אֲסִדְּפֶרְתִּי דְבָרֵי וַיֹּאמֶר דְּבַר:
 וַיֹּאמֶר עַבְדְּ אֲבָרְכֶם אֲנֹכִי: וַיְהִי בֵּרֶךְ 34
 אֶת-אֲדָנִי מְאֹד וַיִּגְדַּל וַיִּתֵּן-לוֹ צֹאן וּבָקָר
 וּכְסֵף

בית אחי
 קרא אחי
 הדרת בניו
 חנינא כפסיק
 מזה בתי ריק
 ספק
 הנערה ק
 זכרית סתג
 כה
 כראת חסדו
 יכן להלו
 כפי לרג
 פסוק ייר
 מס'ק
 הצמדים חסד
 ייר קרמא
 הר' רפיי
 מס'ג
 כה דבר
 הדילת רפה
 והב' בסגול
 אצת
 בוא כחך ד'
 יצ מלאים
 אצו עתיפ
 מניו כפסיק
 מספוא מלא
 י' מס'ק
 וישם ק

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hb5pb6
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XXIV.

virgin, neither had any man known her: and she went down to the well, and filled her pitcher, and came up.

17 And the servant ran to meet her, and said, Let me (I pray thee) drink a little water of thy pitcher.

18 And she said, Drink, my lord: and she hastened, and let down her pitcher upon her hand, and gave him drink.

19 And when she had done giving him drink, she said, I will draw water for thy camels also, until they have done drinking.

20 And she hastened, and emptied her pitcher into the trough, and ran again unto the well to draw water, and drew for all his camels.

21 * And the man wondering at her, held his peace, to wit, whether the LORD

had made his journey prosperous, or not.

22 And it came to pass as the camels had done drinking, that the man took a golden ear-ring, of half a shekel weight, and two bracelets for her hands, of ten shekels weight of gold;

23 And said, Whose daughter art thou? tell me, I pray thee: Is there room in thy father's house for us to lodge in?

24 And she said unto him, I am the daughter of Bethuel the son of Milcah, which she bare unto Nahor,

25 She said moreover unto him, We have both straw and provender enough, and room to lodge in.

26 And the man bowed down his head, and worshipped the LORD.

27 And he said, Blessed be the

‡ Or Jewel for the forehead.

servant Isaac. It is not to be presumed that he put his trust in this divination if it may be so called, but rather trusted to what his master said, verse, 7. "He shall send this angel before thee:" and therefore hoped that she would be the person.

* *And the man wondering at her.* That those good signs of humility and good nature were so visible in her; but was not yet certain of having the other part fulfilled,

viz.

בתולה ואיש לא ידעה ותדר העינה

ותמלא בדה ותעל: וירץ העבד 17

לקראתה ויאמר הגמלאני נא מעט

מים מבדך: ותאמר שתה אדני 18

ותמהר ותדר בדה על ידיה ותשקהו:

ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך 19

אשאב עד אם פלו לשתת: ותמהר 20

ותער בדה אל השקת ותרוץ עוד אל

הבאר לשאב ותשאב לכל גמליו:

והאיש משתאה לה מהריש לדעת 21

ההזליח יהוה דרכו אסלא: ויהי 22

באשר פלו הגמלים לשתות ויקח

האיש גזם זהב בקע משקלו ושני

צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם:

ויאמר בת מי את הגידי נא לי היש 23

בית אביך מקום לנו ללון: ותאמר 24

אליו בת בתואל אנכי בן מלכה אשר

ילדה לנחור: ותאמר אליו גם תבן 25

גם מספוא רב עמנו גם מקום ללון:

ויקד האיש וישתחו ליהוה: ויאמר 26 27

ברוך

הנשיאני נא
בנ' וירץ
מס'ק

ותדר בדה
ב' חסרים
ד'ין א' והב'
שמואל א'
י"ב י"ב
ה"יג כלא
להלן בפסוק
פ"ז מס'ק

משתאה הא'
בצדו א"יה

הגמלים
לשתות מלא
וא"י משאב
לעור פסוק
י"ט וכן
שמו"ר כ"ד
ושם מ"ז כ"ב
ושם י"ז א'
הסר ו' מסרה
וכ"ב הא"ת
קראת הסר
תנינא מלא

לנו ללון
קדמא ללון
תנינא ללון
מס'ק

רביע

GENESIS. Chap. XXIV.

only bring not my son thither again.

9 And the servant put his hand under the thigh of Abraham his master, and sware to him concerning that matter.

10 ¶ And the servant took ten camels, of the camels of his master, and departed (for *all the goods of his master were in his hand) and he arose and went to Mesopotamia, unto the city of Nahor.

11 And he made his camels to kneel down without the city, by a well of water, at the time of the evening, *even* the time that women † go out to draw water.

12 And he said, O LORD God of my master Abraham, I pray thee send me good speed this day, and shew kindness unto my master Abraham.

13 Behold, I stand *here* by the well of water, and the daughters of the men of the city come out to draw water;

14 And let it come to pass, ‡ that the damsel to whom I shall say, Let down thy pitcher, I pray thee that I may drink; and she shall say, Drink, and I will give thy camels drink also: *let the same be she that thou hast appointed for thy servant Isaac; and thereby shall I know that thou hast shewed kindness unto my master.*

15 ¶ And it came to pass before he had done speaking, that behold, Rebekah came out, who was born to Bethuel son of Milcah, the wife of Nahor, Abraham's brother, with her pitcher upon her shoulder.

16 And the damsel was § very fair to look upon, a virgin

† Heb. That women which draw water go forth.

§ Heb. Good countenance.

God of the earth also, as I have brought numbers to acknowledge him as the creator of both heaven and earth. *Jarchi,*

* *All the goods of his master were in his hand, i. e. In his power, or care.*

‡ *That the damsel to whom I shall say, &c. is she that thou hast appointed for thy servant*

9 רק את-בני לא תשב שמה: וישם

תשב שמה ד' כעירו וכלדע

העבד את-ידו תחת ירך אברהם

א' דין ב' תהלים צ"ג

10 אדניו וישבע לו על-הדבר הזה: ויקח שלישי

ג' ישם קליב י' ד' היה כ"ר מיב' מס"ג

העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו ע

הקם הנגינה כוזר א"ה

וילך וכל-טוב אדניו בידו ויקם וילך

השאת חסד דהבר מס"ק

11 אל-ארם נהרבים אל-עיר נחור: ויברך

השאת חסד דהבר מס"ק

הגמלים מחוץ לעיר אל-באר המים

השאת חסד דהבר מס"ק

12 לעת ערב לעת צאת השאבת: ויאמר

השאת חסד דהבר מס"ק

יהוה אלהי אדני אברהם הקרה-נא

ויאמר ו' ר"פ ובמנים שרשלת

לפני היום ועשה-חסד עם אדני

ובמנים שרשלת

13 אברהם: הנה אנכי נצב על-עין המים

ובמנים שרשלת

ובנות אנשי העיר יצאת לשאב מים:

ובמנים שרשלת

14 והיה הנער אשר אמר אליה הטי-נא

הנערה קדי הנער כלי

כדך ואשתה ואמרה שתה וגם-גמליך

מרגז רוחת הה' וכן בכל התורה וזאת

אשקה אתה הכחת לעבדך ליצחק

בפסוק נ"ה הסתב כה"א ולא בני ע"פ

ובה אדע-כי-עשית חסד עם-אדני:

המ"ש בשם ב"א

15 ויהי-הוא טרם בלה לדבר והנה

המ"ש בשם ב"א

רבקה יצאת אשר ילדה לבתואל בן-

הנערה קדי

מלכה אשת נחור אחי אברהם וכדה

הנערה קדי

16 על-שכמה: והנער טבת מראה מאד

הנערה קדי

בתולה

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

in age : *and the LORD had blessed Abraham in all things.

2 And Abraham said unto his eldest servant of his house, that ruled over all that he had, Put, I pray thee, thy hand under my thigh:

3 And I will make thee swear by the LORD, the God of heaven, and the God of the earth, † that thou shalt not take a wife unto my son of the daughters of the Canaanites amongst whom I dwell :

4 But thou shalt go unto my country, and to my kindred, and take a wife unto my son Isaac.

5 And the servant said unto him, Peradventure the woman will not be willing

to follow me unto this land: must I needs bring thy son again unto the land from whence thou camest ?

6 And Abraham said unto him, Beware thou, that thou bring not my son thither again.

7 ¶ The LORD God of heaven which took me from my father's house, and from the land of my kindred, and which spake unto me, and that swear unto me, saying, Unto thy seed will I give this land ; he shall send his angel before thee, and thou shalt take a wife unto my son from thence.

8 And if the woman will not be willing to follow thee, then thou shalt be clear from this my oath : only

† Heb. Gone into days

* *And the Lord blessed Abraham in all things.* In age, riches and honor : so that all persons were desirous of his alliance in marriage with his son Isaac , but he would accept of none but his own family .

† *That thou shalt not take a wife unto my son of the daughters of the Canaanites amongst whom I dwell.* For as all nations were to be blessed in his seed, he was not willing that his son should marry a daughter of the Canaanites, who were accursed from the mouth of Noah ; as we find, "Curfed be Canaan" Chap. 9. 25.

§ *The Lord God of heaven which took me from my father's house* In verse 3d. He says the God of heaven and the God of the earth ; and in this, he only says the God of heaven: the intention of which, is to inform us, that, at the time that God took him from his father's house, he might with propriety be stiled the God of heaven only : because, the world were idolators, but now says he, (i.e. when he made his servant swear,) he may be called the

בַּיָּמִים וַיְהִי הַבֶּרֶךְ אֶת-אַבְרָהָם בְּכָל :

וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל-עֲבָדָיו זִקְנֵי בֵּיתוֹ

הַמִּשְׁלָל בְּכָל-אֲשֶׁר-לוֹ שִׂים-נָא יָדְךָ

תַּחַת יָרְכִי : וְאֲשַׁבְּעֶךָ בַּיהוָה אֱלֹהֵי

הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹהֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לֹא-תִקַּח

אִשָּׁה לְבָנִי מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אֲנֹכִי

וְיֹשֵׁב בְּקִרְבִּי : כִּי אֶל-אֶרֶצִי וְאֶל-

מוֹלַדְתִּי תֵלֵךְ וְלִקַּחְתָּ אִשָּׁה לְבָנִי

לִיצְחָק : וַיֹּאמֶר אֵלָיו הֲעֹבֵד אֹלֵי לֹא-

תֵּאבְדָה הָאִשָּׁה לְלֶכֶת אַחֲרַי אֶל-

הָאָרֶץ הַזֹּאת הֲהִשָּׁב אָשִׁיב אֶת-פְּנֶיךָ

אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-יָצֵאתָ מִשָּׁם : וַיֹּאמֶר

אֵלָיו אַבְרָהָם הֲשָׁמַר לְךָ פֶּן-תָּשִׁיב אֶת-

בְּנֵי שָׂמָה : יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר

לִקַּחְתִּי מִבֵּית אָבִי וּמֵאָרֶץ מוֹלַדְתִּי

וְאֲשֶׁר דִּבֶּר-לִי וְאֲשֶׁר נִשְׁבַּע-לִי לֵאמֹר

לִדְרֹעַךָ אֶתָּן אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת הוּא

יִשְׁלַח מֵלֹאכֹו לְפָנֶיךָ וְלִקַּחְתָּ אִשָּׁה

לְבָנִי מִשָּׁם : וְאִם-לֹא תֵאבְדָה הָאִשָּׁה

לְלֶכֶת אַחֲרַיךָ וְנִקִּיתָ מִשְׁבַּעְתִּי וְזֹאת

ק

בכל ד' נשים
(ר'ל הכי)
בפתח הכי
בדגש ובי
מהם בתורה
א' לעיל טז
ב' היין
ושאר כנאכ
מס' י
הסדר השם
בדגש אה
הכניני כלי
סמני דתת
דהא ע"פ
הנתת את
ושמ' מלאי
בתורה מניני
במס' ויה
אחד מהם
אולי כל
לשנא מלא
ברקן אחד
בפסוק לש
בפרשי דל
אלי כתיב
הזאת הוין
דגושה אית
פשיעתי כול
לשון שבועה
באורייתא
הסר וא' מש

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pbb / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XXIV:

saying, But if thou *wilt give it*, I pray thee hear me: I will give thee money for the field; take *it* of me, and I will bury my dead there.

14 And Ephron answered Abraham, saying unto him,

15 My lord, hearken unto me: *The land is worth four hundred shekels of silver; what is that betwixt me and thee? bury therefore thy dead.

16 †And Abraham hearkened unto Ephron, and Abraham weighed to Ephron the silver, which he had named in the audience of the sons of Heth, four hundred shekels of silver, current money with the merchant.

17 ¶ And the field of Ephron which was in Machpelah, which was before Mamre, the field and the cave which was therein, and all the trees that were in the field, that were in all

the borders round about, were made sure,

18 Unto Abraham for a possession, in the presence of the children of Heth, before all that went in at the gate of his city.

19 And after this, Abraham buried Sarah his wife in the cave of the field of Machpelah, before Mamre: the same is Hebron in the land of Canaan.

20 And the field and the cave that is therein were made sure unto Abraham, for a possession of a burying-place, by the sons of Heth.

CHAP. XXIV.

1 Abraham sendeth his servant to get a wife for his son Isaac: 58 He obtaineth Rebekah. 62 Isaac meeteth her.

AND Abraham was old and well stricken in

* The land is worth four hundred shekels of silver. And which is but a trifle between two such friends, both of whom are in flourishing circumstances.

† And Abraham hearkened unto Ephron. That is, Abraham understood by what Ephron had said, that he valued the land at four hundred shekels, as the price he would take for it: and therefore, Abraham immediately weighed to Ephron the silver.

And

לֵאמֹר אֵךְ אִם-אֵתָהּ לוֹ שְׁמַעְנִי נָתַתִּי

אָרֶץ הַתְּלֹשֶׁת
בְּצַדִּי לְכַר
אֵת

בְּסֶף הַשָּׂדֶה קַח מִמֶּנִּי וְאֶקְבְּרָה אֶת-

מֵאֵת הוּא הַד
מִן ג' הַחֲסִידִים

מִתִּי שְׁמָה: וַיַּעַן עֶפְרָוֹן אֶת-אַבְרָהָם

לְעֶפְרָן דָּו
הַס' וְאִי

לֵאמֹר לוֹ: אֲדַנִּי שְׁמַעְנִי אֶרֶץ אַרְבַּע

אֶתְבֵּן בְּעַל
פַּעֲנָה רֹאֵה

מֵאֵת שֶׁקֶל-כֶּסֶף בֵּינִי וּבֵינְךָ מִה־הוּא

בְּזֶן כְּתִיב
עֶפְרָן חֶסֶד

וְאֵת-מִתְּךָ קָבֵר: וַיִּשְׁמַע אַבְרָהָם

נִימ' ת'
כַּסְפֵּן הַכֶּסֶף

עֶפְרָוֹן וַיִּשְׁקַל אַבְרָהָם לְעֶפְרָוֹן אֶת-הַכֶּסֶף

שֶׁלֶקָה
לְפָרַעֲוִן

אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּאָזְנֵי בְנֵי-חֵת אַרְבַּע מֵאוֹת

וּכְתִיב בַּמִּסְכָּ
חֵד ס'

שֶׁקֶל כֶּסֶף עֶבֶר לְסַחֵר: וַיִּקַּם שָׂדֶה

פְּסוּקִים מִן ב'
מִלִּין קָרָא

עֶפְרָוֹן אֲשֶׁר בַּמַּכְפֵּלָה אֲשֶׁר לִפְנֵי מִמְרָא

מִלֵּא תְנִיז
חֶסֶד וְכִלְהוֹן

הַשָּׂדֶה וְהַמְעָרָה אֲשֶׁר-בּוֹ וְכָל-הָעֵץ

בּוֹה הַסִּפְרָ א'
הַמְהוּר' מִהֶרֶה

אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר בְּכָל-גְּבֻלוֹ סָבִיב:

ז' ב' ב' שֶׁם
ה' נִדְוִין ד'

לְאַבְרָהָם לְמִקְנָהּ לְעֵינֵי בְנֵי-חֵת בְּכָל

שְׁמוֹת כְּשִׁמְת
כִּי שִׁמְת' ה'

בְּאֵי שַׁעַר-עִירוֹ: וְאַחֲרֵי-כֵן קָבֵר

יֹסֵף יֹסֵף
לְמִדָּן כִּדְוִו

אַבְרָהָם אֶת-שָׂרָה אִשְׁתּוֹ אֶל-

לִד' כִּי א'
וְרִשּׁוֹן וְדִישּׁוֹן

מְעָרַת שָׂדֶה הַמַּכְפֵּלָה עַל-פְּנֵי

ד' מִיָּה כִיב
הַלְפֹת

מִמְרָא הוּא חֶבְרוֹן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן:

הַלְפֹת ה'
מִיָּה יִצ'

וַיִּקַּם הַשָּׂדֶה וְהַמְעָרָה אֲשֶׁר-בּוֹ

מִקְנָהִים מ'
מִשֵּׁן כִּי א'

לְאַבְרָהָם לְאַחֲזֹת-קָבֵר מֵאֵת בְּנֵי-

אֲחֵים אֲחֵים

וְאַבְרָהָם זָמַן בָּא כָד

בִּימֵים

G E N E S I S. Chap. XXIII.

place with you, that I may bury my dead out of my § sight.

5 And the children of Heth answered Abraham, saying unto him,

6 Hear us, my lord; thou art* a mighty prince amongst us; in the choice of our sepulchres bury thy dead: none of us shall withhold from thee his sepulchre, but that thou mayest bury thy dead.

7 And Abraham stood up, and bowed himself to the people of the land, even to the children of Heth.

8 And he communed with them, saying, If it be your mind that I should bury my dead out of † my sight, hear me, and intreat for me to Ephron the son of Zoar:

9 That he may give me the cave of Machpelah,

which he hath, which is in the end of his field; for as much || money as it is worth he shall give it me, for a possession of a burying-place amongst you.

10 And Ephron dwelt amongst the children of Heth. And Ephron the Hittite answered Abraham in the † audience of the children of Heth, even of all that went in at the gates of his city, saying,

11 Nay, my lord, hear me: The field give I thee, and the cave that is therein, I give it thee; ‡ in the presence of the sons of my people give I it thee: bury thy dead.

12 And Abraham bowed down himself before the people of the land.

13 And he spake unto Ephron in the audience of the people of the land, saying,

§ Heb. From before me.

|| Heb. Full silver.

‡ Heb. Ears.

* *A mighty prince.* And not a stranger and sojourner as thou hast said, and therefore, in the choice of our sepulchres bury thy dead. Heb. a prince of God.

† *If it be your mind.* If ye really mean, as ye have said; then intreat for me to Ephron that he will sell me the cave.

‡ *In the presence of the sons of my people.* All are witnesses of the act, and therefore without any farther hesitation bury thy dead. The

1 קָבַר עִמָּכֶם וְאֶקְבְּרָה מִתִּי מִלְפָּנַי :
 5 וַיַּעֲנוּ בְנֵי־חַת אֶת־אֲבֵרָהּם לֵאמֹר לוֹ :
 6 שְׁמַעְנוּ | אֲדֹנָי נְשִׂיא אֱלֹהִים אַתָּה
 בְּתוֹכֵנוּ בְּמִכְתָּר קָבְרֵנוּ קָבַר אֶת־
 מִתְּךָ אִישׁ מִמֵּנוּ אֶת־קָבְרוֹ לֹא־יִכְלֶה
 7 מִמֶּךָ מִקְבֹּר מִתְּךָ : וַיִּקַּם אֲבֵרָהּם
 8 וַיִּשְׁתַּחֲוּ לְעַם־הָאָרֶץ לְבְנֵי־חַת : וַיְדַבֵּר
 אֲתָם לֵאמֹר אִם־יֵישׁ אֶת־נַפְשְׁכֶם לְקָבֹר
 אֶת־מִתִּי מִלְפָּנַי שְׁמַעְוֵנִי וּפְגַעְוֵנִי לִי
 9 בְּעַפְרוֹן בֶּן־צֹחַר : וַיִּתֵּן־לִי אֶת־מְעָרַת
 הַמַּכְפֵּלָה אֲשֶׁר־לוֹ אֲשֶׁר בְּקִצֵּה שְׂדֵהוּ
 בְּכֶסֶף מָלֵא וַיִּתְּנֶנָּה לִי בְּתוֹכְכֶם
 10 לְאַחֲזֹת־קָבֹר : וַעֲפְרוֹן יָשָׁב בְּתוֹךְ בְּנֵי־
 חַת וַיַּעַן עַפְרוֹן הַחִתִּי אֶת־אֲבֵרָהּם :
 11 בְּאֲזְנֵי בְנֵי־חַת לְכֹל בָּאִי שְׂעַר־עִירוֹ
 לֵאמֹר : לֹא־אֲדֹנָי שְׁמַעְנֵי הַשְּׂדֵה נָתַתִּי
 לָךְ וְהַמְעָרָה אֲשֶׁר־בּוֹ לָךְ נָתַתִּיהָ
 לְעֵינֵי בְנֵי־עַמִּי נָתַתִּיהָ לָךְ קָבֹר מִתְּךָ :
 12 וַיִּשְׁתַּחֲוּ אֲבֵרָהּם לִפְנֵי עַם־הָאָרֶץ :
 13 וַיְדַבֵּר אֶל־עַפְרוֹן בְּאֲזְנֵי עַם־הָאָרֶץ
 לֵאמֹר

נשיא אלקים
 ד"פ בשוא א'
 לקמן ל"ד
 ב"ב במדב'
 ד"י"ח ג' שם
 כ"ה י"ד
 שם י"ח ה'
 ד"ה א"ב י'
 ד"ן מלכד
 הני דבספר
 הזקאל מס'ק
 קברנו ל"ת
 ומלא מס'ק
 קבר המר
 וא"י וכל
 אוריתא
 רבותיה א"ת
 ש"ך כל
 ל"שנא חמר
 כ"ה הוא לשון
 יחיד בר ס'
 אחד והיו
 סת"ך ישע"י
 ד"י"ט שדו"א
 לשון רבים
 ו"ן לו בלי
 מתג וברבוע
 א"ת

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

they rose up, and went together to Beer-sheba, and Abraham dwelt at Beer-sheba.

20 ¶ * And it came to pass after these things, that it was told Abraham, saying, Behold Milcah, she hath also born children unto thy brother Nahor;

21 Huz his first-born, and Buz his brother, and Kemuel the father of Aram,

22 And Chesed, and Hazo, and Pildash, and Jidlaph, and Bethuel.

23 And Bethuel begat Rebekah: these eight Milcah did bear to Nahor Abraham's brother.

24 And his concubine, whose name was Reumah, she bare also Tebah, and Gaham, and Thahash, and Maachah.

CHAP. XXIII.

1 Sarah's age and death. 3 The purchase of Machpelah, 19 where Sarah was buried.

AND Sarah was an hundred and seven and twenty years old: these were the years of the life of Sarah.

2 And Sarah died in Kirjath-arba; the same is Hebron in the land of Canaan: † And Abraham came to mourn for Sarah, and to weep for her.

3 ¶ And Abraham stood up from before his dead, and spake unto the sons of Heth, saying,

4 I am a stranger and a sojourner with you: give me a possession of a burying-place

providence in the preservation of Abraham's posterity? and their future redemption; when all nations shall be blessed in them; i. e. shall be brought to the knowledge, and service of the one true God.

* And it came to pass after these things, that it was told Abraham. This seems to be recorded on purpose to inform us, that God had provided a wife for Isaac from Abraham's own family; that he might have no necessity of marrying into the families of the surrounding nations.

† And Abraham came to mourn for Sarah. It is the received opinion, that Abraham was informed of her death as he was coming from mount Moriah, before he could reach Beer-sheba where he meant to settle.

A mighty

וירא חיי שרה כב כג

וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל-בְּאֵר שֶׁבַע וַיֹּשְׁבוּ
אֶבְרָהָם בְּבְאֵר שֶׁבַע :

קניאל ג' א
ד"ק ב'
במדבר ל"ד
פ"ה ג' ד"ה
א"ב ז' י"ז
מסורה

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֵּגֶד
לְאֶבְרָהָם לֵאמֹר הִנֵּה יִלְדָה מִלְּכָה נ

גַּם-הוּא בָּנִים לְנַחֲוֹר אַחִיךָ : אֶת-עֵינֶיךָ
בָּכְרוּ וְאֶת-פִּיּוֹ אָחִיו וְאֶת-קְמוּאֵל אִבִּי

זאת בתואל
כרי מקוף
ובצירי א"ת

אָרָם : וְאֶת-כְּשֶׁד וְאֶת-חֹזֵן וְאֶת-פֶּלְדֶשׁ
וְאֶת-יִדְלָף וְאֶת בְּתוּאֵל : וּכְתוּאֵל יִלְד

שבה לית שום
כ"ו נש רשמו
שבה זולת
ד"ק מסורה

לְנַחֲוֹר אַחִי אֶבְרָהָם : וּפִילְגֶשׁוּ וּשְׁמָה
רְאוּמָה וְתִלְד גַּם-הוּא אֶת-טֶבַח

וְאֶת-גַּחֵם וְאֶת-תַּחֲשׁ וְאֶת-
מַעֲכָה :

ע"כ
זהו התיא
כשוא לכד
מ"ח

וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים כָּג
שָׁנָה וְשֶׁבַע שָׁנִים שְׁנַיִם חַיֵּי שָׂרָה : שְׂרָה

לספר כהון
חסרים כרמג
מלאים א'
דבאי ש"ז
ה"ב זכרו
ד"ה ג'
קדחת ג'
מס"ג

וַתָּמָת שָׂרָה בְּקָרִית אַרְבַּע הוּא חֶבְרוֹן
בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֵא אֶבְרָהָם לְסַפֵּד

לְשָׂרָה וּלְבִתָּהּ : וַיִּקַּם אֶבְרָהָם מֵעֵל
פָּנָי מֵתוֹ וַיְדַבֵּר אֶל-בְּנֵי-חַת לֵאמֹר :

גְּרִיּוֹת וּשְׁבוּ אִנְכִי עִמָּכֶם תְּנוּ לִי אַחֲזַת-
קֶבֶר

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pbp
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

of heaven, and said Abraham, Abraham. And he said, Here *am* I.

12 And he said, Lay not thine hand upon the lad, neither do thou any thing unto him: *for now I know that thou fearest God, seeing thou hast not withheld thy son, thine only *son* from me.

13 And Abraham lifted up his eyes and looked, and behold, behind *him* a ram caught in a thicket by his horns: and Abraham went and took the ram, and offered him up for a burnt-offering, in the stead of his son.

14 And Abraham called the name of that place Jehovah-jireh: † as it is said to this day, In the mount of the LORD it shall

be seen.

15 ¶ And the angel of the LORD called unto Abraham out of heaven the second time,

16 And said, † by myself have I sworn, saith the LORD, for because thou hast done this thing, and hast not withheld thy son, thine only *son* :

17 That in blessing I will bless thee, and in multiplying I will multiply thy seed as the stars of the heaven, and as the sand which is upon the sea shore; and thy seed shall possess the gate of his enemies;

18 And in thy seed shall all the nations of the earth be blessed: because thou hast obeyed my voice.

19 So Abraham returned unto his young men, and they

on that part of the leg were they are usually bound. See *Lingua Sacra Radix* ꝑꝑ.

* *For now I know that thou fearest God.* As this expression seems to be so opposite to God's omniscience; I shall say a few words in answer to it: viz, that it is the received opinion among the jewish commentators, that these words, were the angel's: and who, as a creature, was not so fully acquainted with his righteousness before, as after the act.

† *And Abraham called the name of that place Jehovah-jireh.* Although the explanation seems to follow; yet do I apprehend, that he alluded to what he said in verse, 8, God will provide. "And as it really happened; he called the place thus in remembrance thereof.

‡ *By myself have I sworn.* This, as *Nachmanides* observes, is a sure pledge of God's providence

12 ויאמר הנני: ויאמר אל-תשלח ידך
 אל-הנער ואל-תעש לו מאומה כי
 עתה ידעתי כי-ירא אלהים אתה ולא
 חשבת את-בנך את-יחידך ממני:
 13 וישא אברהם את-עיניו וירא והנה
 איל אחר נאחו בסבך בקרניו וילך
 אברהם ויקח את-האיל ועלהו לעלה
 תחת פגיו: ויקרא אברהם שם-המקום
 ההוא יהוה יראה אשר יאמר היום
 בחר יהוה יראה: ויקרא מלאך יהוה
 אל-אברהם שנית מן-השמים: ויאמר
 כי נשבעתי נאם-יהוה כי יעו אשר
 עשית את-הדבר הזה ולא חשבת את-
 17 בנך את-יחידך: פי-כרך אברכה
 והרבה ארבה את-זרעך בכוכבי
 השמים וכחול אשר על-שפת הים
 וירש זרעך את שער איביו: והתפרכו
 בזרעך כל גווי הארץ עקב אשר
 19 שמעת בקלי: וישב אברהם אל-נעריו
 ויקמו

אברהם
 אברהם
 שבות
 מוכפלים
 ופסיק אידן
 ב' כזה הספר
 מ'ו כ"י
 סמואל א' ג'
 ויד מסרה
 אתה מלועל
 מסרה
 נאחו רה"ו
 בפיתח ארץ
 כסבך כ"ב
 פתחין א"ת
 ה' יראה
 בפסיק אחר
 השם מש
 וירש כל יורש
 כאריותא
 סלא בתרין
 יורשין כר מן
 דין הוה
 חסר תר
 ויד מס'ג
 איביו כל
 וישא חסרי
 בה סן ה'
 מלאים מס'ס'ק

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pbp
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

him, and Isaac his son ; and clave the wood for the burnt-offering, and rose up and went unto the place of which God had told him.

4 Then on the third day Abraham lifted up his eyes, and saw the place afar off.

5 And Abraham said unto his young men, Abide you here with the ass ; and I and the lad will go yonder and worship, and come again to you.

6 And Abraham took the wood of the burnt-offering, *and laid it upon Isaac his son ; and he took the fire in his hand, and a knife : and they went both of them together.

7 And Isaac spake unto Abraham his father, and

said, My father : and he said, Here *am* I, my son, And he said, Behold the fire and the wood : but where is the lamb for a burnt-offering ?

8 And Abraham said, My son, God will provide himself a lamb for a burnt-offering : so they went both of them together.

9 And they came to the place which God had told him of, and Abraham built an altar there, and laid the wood in order ; †and bound Isaac his son, and laid him on the altar upon the wood.

10 And Abraham stretched forth his hand, and took the knife to slay his son.

11 And the angel of the LORD called unto him out of

his old age ; and also banished Ishmael : but that even this son which was given him as the greatest of blessings in his old age, he was willing and ready to sacrifice, at his command : he farther observes, that it informs us of the truth, and reality of the spirit of prophecy, and that the prophets had not a doubt of the truth of what they saw, and heard in a vision, although it might be contrary to the common or ordinary course of nature, &c. *Maimonides* in *Moreh Nevuchem*. part 8. chap. 23.

* *And laid it upon Isaac his son.* When they set out, they put the wood upon the ass ; but as he had now left the young men, he was necessitated to put it on Isaac.

† *And bound Isaac his son.* *Jarebi* observes, that the Hebrew word *קשר* denotes to bind the hands and feet together ; hence *קשר* Ringstraked : because they were spotted
on

וַיֵּלֶךְ אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר-אָמַר-לּוֹ
 4 הָאֱלֹהִים: בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשָּׂא אֲבִרָהָם
 אֶת-עֵינָיו וַיִּרְא אֶת-הַמְּקוֹם מְרַחֵק:
 5 וַיֹּאמֶר אֲבִרָהָם אֶל-נַעֲרָיו שְׂבוּ-לָכֶם
 פֹּה עִם-הַחֲמוֹר וְאֲנִי וְהַנֶּעֱר נִלְכָּה עַד-
 6 בָּהּ וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנִשְׁוֹבֶה אֵלֵיכֶם: וַיִּקַּח
 אֲבִרָהָם אֶת-עֲצֵי הָעֵלָה וַיִּשֶׂם עַל-יִצְחָק
 בְּנֵו וַיִּקַּח בִּידוֹ אֶת-הָאֵשׁ וְאֶת-הַמֶּאֱכָלֹת
 7 וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל-
 אֲבִרָהָם אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי וַיֹּאמֶר הַנְּנִי
 בְנִי וַיֹּאמֶר הִנֵּה הָאֵשׁ וְהָעֵצִים וְאִיֶּה
 8 הַשֵּׂה לְעֵלָה: וַיֹּאמֶר אֲבִרָהָם אֱלֹהִים
 יִרְאֵה-לּוֹ הַשֵּׂה לְעֵלָה בְּנִי וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם
 9 יַחְדָּו: וַיָּבֹאוּ אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר-
 לוֹ הָאֱלֹהִים וַיִּבֶן שָׂם אֲבִרָהָם אֶת-
 10 הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת-הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד אֶת-
 יִצְחָק בְּנֵו וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ
 מִמַּעַל לְעֵצִים: וַיִּשְׁלַח אֲבִרָהָם אֶת-
 יִדּוֹ וַיִּקַּח אֶת-הַמֶּאֱכָלֹת לְשַׂחֵט אֶת-
 11 בְּנֵו: וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלֶּאֶךְ יְהוָה מִן-
 הַשָּׁמַיִם

פסוק י'
 חסדים
 באורחא ב'
 בזה הספר
 וי' בספר
 שמות והיו
 רברים כיה
 סי' מס'

ונשתחית בלו
 פתג בלוי
 כי השוא תח'
 השן נח

המאכלת
 פתקתי המת'
 הית היא
 ע"ש א"ת
 הנני בלוי
 סג' אחר
 הנני
 כן וערך
 בלוי סג'
 תחת הוא
 א"ת

יראה בלוי
 פתג ביהאח
 לא קיימו
 העצים במתג
 חתת הוא
 ברהערה ג'
 קורם הנניטה
 המאכלת בלוי
 פתג בתא
 א"ת

לטחט חסר
 י' אבד
 ביהקאל סי'
 פל מלא
 ספ'

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

which thou hast set by themselves?

30 And he said, For these seven ewe-lambs shalt thou take of my hand, that they may be a witness unto me, that I have digged this well.

31 Wherefore he called that place Beer-sheba†: because there they sware both of them.

32 Thus they made a covenant at Beer-sheba: then Abimelech rose up, and Phichol the chief captain of his host, and they returned into the land of the Philistines.

33 ¶ And Abraham planted a grove in Beer-sheba, and called there on the name of the LORD, the everlasting God.

34 And Abraham sojourned in the Philistines land many days.

CHAP. XXII.

1 Abraham offering Isaac. 11 is stayed by an angel: 15 He is blessed again. 20 The generation of Nahor unto Rebekah.

AND it came to pass after these things, that God did *tempt Abraham, and said unto him, Abraham. And he said, Behold here I am.

2 And he said, Take now thy son, thine only son Isaac, whom thou lovest, and get thee into the land of Moriah; and offer him there for a burnt-offering upon one of the mountains which I will tell thee of.

3 ¶ And Abraham rose up early in the morning, and saddled his ass, and took two of his young men with him

† That is, the well of the oath.

* That God did tempt Abraham. Not that it was necessary for God to try him in order to know whether Abraham had faith and love sufficient to obey his command, for all things are known to him; neither was it that the rest of mankind might be made acquainted with his righteousness, for there was no body present, not even his own servants; but *Nachmanides*, hath observed, it was (by being recorded in holy writ) to acquaint us with the full extent of Abraham's faith and love which he bore towards the supreme being; in that he not only put himself in jeopardy by circumcising himself in
his

80 הַצַּבֹּת לְבַדְנָה: וַיֹּאמֶר כִּי אֶת־שִׁבְעָה
 כְּבִשְׁתַּת תִּקַּח מִיָּדַי בְּעֵבוֹר תְּהִי־הֵלִי
 לְעֵדָה כִּי חִפְרָתִי אֶת־הַבְּאֵר הַזֹּאת:
 31 עַל־כֵּן קָרָא לַמָּקוֹם הַהוּא בְּאֵר שִׁבְעָה
 32 כִּי שֵׁם נִשְׁבְּעוּ שְׁנֵיהֶם: וַיִּכְרְתוּ בְרִית
 בְּבְאֵר שִׁבְעָה וַיִּקֶּם אַבְיִמֶלֶךְ וּפִיכַל
 שָׂר־צִבְאוֹ וַיֵּשְׁבוּ אֶל־אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים:
 33 וַיִּטַּע אֲשֶׁר בְּבְאֵר שִׁבְעָה וַיִּקְרָא־שֵׁם
 34 בְּשֵׁם יְהוָה אֵל עוֹלָם: וַיַּגֵּר
 אַבְרָהָם בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים יָמִים
 רַבִּים:

אשל האלה
 כצרי ואף
 שהרוק כתב
 בשרשים שר
 אשל בשש
 נקודות יחיד
 הוא לנבי בל
 הספרים
 שלפניו
 שהם בעירי
 שומר אמנים
 ויטע אשל
 בכאר שבע
 פס הכולל
 גימט' ות
 עול חלכות
 שמים

שביעי ויהי אחר הדברים האלה והאלהים כב
 נסה את־אברהם ויאמר אליו אברהם
 ויאמר הנני: ויאמר קח־נָא אֶת־בְּנֶךְ
 אֶת־יְחִידֶךָ אֲשֶׁר־אֲהַבְתָּ אֶת־יִצְחָק
 וּלְךָ־לֶךְ אֶל־אֶרֶץ הַמִּדְיָן וְהַעֲלֵה־הוּ שֵׁם
 לְעֵלָה עַל אַחַד הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר
 אֱלֹהֶיךָ: וַיִּשְׁכֵּם אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר וַיַּחֲבֹשׁ
 אֶת־חֲמֹרוֹ וַיִּקַּח אֶת־שְׁנֵי נַעֲרָיו אִתּוֹ
 וְאֶת יִצְחָק בְּנֵו וַיִּבְקַע עֵצִי עֲלָה וַיִּקֶּם
 וַיִּדָּךְ

מרשת ים
 כי של ריה
 המריה הסר
 משיאב בריה
 ב'נ' א' מלא
 ואף מס'ג
 חך לך ייד
 מדות לך
 אשר הם
 כמעט זקף
 קצן והם
 סגויים במס'ג

GENESIS. Chap. XXI.

the lad; and he grew, and dwelt in the wilderness, and became an archer.

21 And he dwelt in the wilderness of Paran: and his mother took him a wife out of the land of Egypt.

22 ¶ And it came to pass at that time, that Abimelech and Phichol the chief captain of his host spake unto Abraham, saying, God is with thee in all that thou doest.

23 Now therefore swear unto me here by God, † that thou wilt not deal falsely with me, nor with my son, nor with my son's son: but according to the kindness that I have done unto thee, thou shalt do unto me, and to the land wherein thou hast sojourned.

24 And Abraham said, I will swear.

25 And Abraham reprov- ed Abimelech because of a well of water, which A- bimelech's servants had vi- olently taken away.

26 And Abimelech said, † I wot not who hath done this thing: neither didst thou tell me, neither yet heard I of it but to day.

27 And Abraham took sheep, and oxen, and gave them unto Abimelech: and both of them made a cove- nant.

28 And Abraham set sevenewe-lambs of the flock by themselves.

29 And Abimelech said unto Abraham, What mean these seven ewe-lambs, which

* *That thou wilt not deal falsely with me, nor with my son, nor with my son's son.* As Abraham was not his subject he could not command him; but as Abraham had sojourned in his land, and he was acquainted with the power of Abraham: i. e. God's protection, he was desirous of Abraham's oath, that he would live in amity with him: and which, as *Nachmanides* says, was what Abraham was right in doing, as Abimelech had treated him well: and as to the affair of the well, Abraham rebuked him for it, although he seems not to be in fault.

† *I wot not who hath done this thing: neither didst thou tell me.* Hence, it appears that if Abraham had complained of the injury done him sooner, it would have been redressed.

That

הנער ויגדלו וישב במדבר ויהי לכה

דכה חסדי
מסיק

21 קשת: וישב במדבר פארן ותקח-לו

ותקח בלי
מתן אית
ששי

אמו אשה מארץ מצרים:

ופיכל מלא
יוד והסר

22 ויהי בעת ההוא ויאמר אבימלך ופיכל

האין וי
כחיבי כריון

שר-צבאו אל-אברהם לאמר אלהים

ובסוק לב
ובפרשה כז

23 עמך בכל אשר-אתה עשה: ועתה

בז מסק
קדש

השבעה לי באלהים הנה אם-תשקר

השבעה לי
הלימד

לו ולניני ולנכדי בהסר אשר-עשיתי

דנשה בכל
הספרים

עמך תעשה עמדי ועם-הארץ אשר-

דמרוקים

24 גרתה בה: ויאמר אברהם אנכי

הזכות מלא
והסר יוד

25 אשבע: והוכח אברהם את-אבימלך

מסיק

על-אדות באר חמים אשר גזלו עבדי

26 אבימלך: ויאמר אבימלך לא ידעתי

כבשת האין
הסר ו יכן

מי עשה את-הדבר הזה וגם-אתה לא

בפסוקים
שאיתו מסיק

27 הגדת לי וגם אנכי לא שמעתי בלתי

לכדת ה
דנישה

היום: ויקח אברהם צאן ופקד ויתן

להסרן ר
שרשת עין

28 לאבימלך ויכרתו שניהם ברית: ויצב

קדא
שהרפסתי

אברהם את-שבע כבשת הצאן

29 לבדהן: ויאמר אבימלך אל-אברהם

מה הנה שבע כבשת האלה אשר

הצבת

thee, hearken unto her voice: for in Isaac shall thy seed be called.

13 * And also of the son of the bond-woman will I make a nation, because he is thy seed.

14 And Abraham rose up early in the morning, and took bread, and a bottle of water, and gave it unto Hagar (putting it on her shoulder) and the child, and sent her away: and she departed and wandered in the wilderness of Beer-sheba.

15 And the water was spent in the bottle, and she cast the child under one of the shrubs.

16 And she went, and sat her down over against him, a good way off, as it were a

bow-shot: for she said, Let me not see the death of the child. And she sat over against him, and lifted up her voice and wept.

17 And God heard the voice of the lad: and the angel of God called to Hagar out of heaven, and said unto her, What aileth thee, Hagar? fear not; for God hath heard the voice of the lad where he is.

18 Arise, lift up the lad, and hold him in thine hand: for I will make him a great nation.

19 † And God opened her eyes, and she saw a well of water: and she went, and filled the bottle with water and gave the lad drink.

20 And God was with her

* *And also of the son of the bond-woman will I make a nation, because he is thy seed.* Although he be the seed of the bond-woman, yet, be not apprehensive of danger to him: for as he is thy seed, he shall not want my protection.

† *And she departed and wandered in the wilderness of Beer-sheba.* It is presumed that she mistook her way, and therefore, having wandered in the wilderness wherein no springs of water are to be found, she spent what she brought out with her, otherwise it is supposed she would not have been in want of it.

‡ *And God opened her eyes.* That is, he directed her to where she might find the well of water, for it is not to be supposed that the well of water was suddenly produced, as was that for the children of Israel afterwards in the wilderness, but that he only directed her by a sudden impulse to go towards where it was.

אליך שרה שמע בקלה כי ביצחק יקרא לך זרע : וגם את-בן-האמה

13

לגוי אשימנו כי זרעה הוא : וישכם

14

אברהם ויפקר ויפקח לחם וחמת מים

ויקח בלי ל

ויתן אל-הגר שם על-שכמה ואת-

פחג את

הילד וישלחה ותלך ותתע במדבר

באר שבע : ויכלו המים מן-החמת

15

ותשלך את-הילד תחת אתר השיחם :

16

ותלך ותשב לה מנגד הרחק כמטחוי

ת

קשת כי אמרה אל-אראה במות הילד

ותשב מנגד ותשא את-קלה ותבך :

וישמע אלהים את-קול הנער ויקרא

17

מלאך אלהים ואל-הגר מן-השמים

ויאמר לה מה-לך הגר אל-תיראי כי-

שמע אלהים אל-קול הנער באשר

הוא שם : קומי שאי את הנער והחזיקי

18

את-ידך בו כי-לגוי גדול אשימנו :

ויפקח אלהים את-עיניה ותרא באר

19

מים ותלך ותמלא את-החמת מים

ותשק את-הנער : ויהי אלהים את-

20

הנער

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XXI.

and bare Abraham a son in his old age, at the set time of which God had spoken to him.

3 And Abraham called the name of his son that was born unto him, whom Sarah bare to him, Isaac.

4 And Abraham circumcised his son Isaac, being eight days old, as God had commanded him.

5 And Abraham was an hundred years old, when his son Isaac was born unto him.

6 ¶ And Sarah said, God hath made me to laugh: *so that* * all that hear will laugh with me.

7 And she said, † Who would have said unto Abraham, that Sarah should have given children suck? for I have born *him* a son in his old age.

8 And the child grew, and was weaned: and Abraham made a great feast the *same* day that Isaac was weaned.

9 ¶ And Sarah saw the son of Hagar the Egyptian, which she had born unto Abraham mocking.

10 Wherefore she said unto Abraham, Cast out this bond-woman, and her son: for the son of this bond-woman shall not be heir with my son, *even* with Isaac.

11 And the thing was very grievous in Abraham's sight, because of his son.

12 ¶ And God said unto Abraham, Let it not be grievous in thy sight, because of the lad, and because of thy bond-woman; in all that Sarah hath said unto thee,

* *All that hear will laugh with me.* i. e. Will rejoice in this instance of God's power and goodness towards me; and consequently will be encouraged to put their trust in him.

† *Who would have said unto Abraham, that Sarah should have given children suck?* None could have expected it, much less have said it; but He who in his great mercy was pleased to promise it, could only be able to accomplish it.

שָׂרָה ST לְאַבְרָהָם בֶּן לִזְקֵנָיו לְמוֹעֵד אֲשֶׁר-
 3 דִּבֶּר אֱתוֹ אֱלֹהִים : וַיִּקְרָא אַבְרָהָם
 אֶת-שֵׁם-בְּנוֹ הַנּוֹלָד-לוֹ אֲשֶׁר-יִלְדָה-לוֹ
 4 שָׂרָה יִצְחָק : וַיִּמַּל אַבְרָהָם אֶת-יִצְחָק
 בְּנוֹ בֶן-שְׁמֹנֶת יָמִים בַּאֲשֶׁר צִוָּה אֱתוֹ
 5 אֱלֹהִים : וַאֲבָרָהֶם בֶּן-מֵאֵת שָׁנָה
 6 בַּהּוֹלֵד לוֹ אֶת יִצְחָק בְּנוֹ : וַתֹּאמֶר
 שָׂרָה צִחָק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים כָּל-הַשְּׁמִיעַ
 7 יִצְחָק-לִי : וַתֹּאמֶר מִי מִלֵּל לְאַבְרָהָם
 הַיִּנִּיקָה בָנִים שָׂרָה כִּי-יִלְדָתִי בֶן
 8 לִזְקֵנָיו : וַיִּגְדַּל הַיֵּלֶד וַיִּגְמַל וַיַּעַשׂ
 אַבְרָהָם מִשְׁתָּה גְדוֹל בְּיוֹם הַגְּמֹל אֶת-
 9 יִצְחָק : וַתֵּרָא שָׂרָה אֶת-בֶּן-הַגֵּר
 הַמִּצְרִית אֲשֶׁר-יִלְדָה לְאַבְרָהָם מִצְחָק :
 10 וַתֹּאמֶר לְאַבְרָהָם גֵּרְשָׁהּ אִמָּה הַזֹּאת
 וְאֶת-בְּנָהּ כִּי לֹא יִירָשׁ בֶּן-הָאִמָּה הַזֹּאת
 11 עִם-בְּנֵי עַם-יִצְחָק : וַיַּרְע הַדָּבָר מְאֹד
 בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל אֹדֶת בְּנוֹ : וַיֹּאמֶר
 12 אֱלֹהִים אֶל-אַבְרָהָם אַל-יַרְע בְּעֵינֶיךָ
 עַל-הַנְּעֹר וְעַל-אִמָּתְךָ כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר

אליך

חמישי

חנמל פתח
באתר

וירע מעיל
12

וירע מירע

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XX.

12 And yet indeed *she is* my sister; *she is* the daughter of my father, but not the daughter of my mother; and she became my wife.

13 And it came to pass, when God caused me to wander from my father's house, that I said unto her, *This is thy kindness* which thou shalt shew unto me; At every place whither we shall come, say of me, He is my brother.

14 *And Abimelech took sheep, and oxen, and men servants, and women-servants, and gave *them* unto Abraham, and restored him Sarah his wife.

15 And Abimelech said, Behold, my land † is before thee: dwell where it pleaseth thee.

16 And unto Sarah he said, † Behold, I have given thy brother a thousand *pieces* of silver: behold, he is to

thee a covering of the eyes, unto all that are with thee, and with all *other*: thus she was reprov'd.

17 † So Abraham pray'd unto God: and God healed Abimelech, and his wife, and his maid-servants; and they bare *children*.

18 For the LORD had fast closed up all the wombs of the house of Abimelech, because of Sarah Abraham's wife.

CHAP. XXI.

1 *Isaac is born.* 9 *Hagar and Ishmael are cast forth.* 22 *Abimelech's covenant with Abraham.*

AND the LORD visited Sarah as he had said, and the LORD did unto Sarah as he had spoken.

2 For Sarah conceived,

and

* *And Abimelech took sheep and oxen.* These he gave him as an atonement in some measure, for the wrong he attempted to have done him, and in order to be reconciled to him, that he might pray for him.

† Heb. as is good in thine eyes.

† *Behold I have given thy brother a thousand pieces of silver.* He whom thou didst call thy brother; i. e. Abraham; and all this which I given thee, is, as it were a covering of the eyes; i. e. there shall no shame arise to thee from what hath happened.

ויהי בקצה
חומשים נדפס
בוג אר
12
במסורה נמש
13
ה' בשע' נרוש
ידון נמנה
עמדם
קדש
וענין ברשי
ואל תמנה
על מלה
התעו עש

וְגַם-אֲמֵנָה אֶהְיֶה בְּתֹ-אָבִי הוּא אֲךָ לֹא
בְּתֹ-אֲמִי וְתֵהִי לִי לְאִשָּׁה: וַיְהִי כַּאֲשֶׁר
הִתְעוּ אֹתִי אֱלֹהִים מִבֵּית אָבִי וְאָמַר
לֵה זֶה חֲסֹדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשִׂי עִמָּדִי אֵל
כָּל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר נָבֹא שָׁמָּה אֲמַרְי־לִי
אֲתִי הוּא: וַיִּקַּח אָבִימֶלֶךְ צֹאן וּבָקָר
וְעֹבְדִים וּשְׂפָחֹת וַיִּתֵּן לְאַבְרָהָם וַיֵּשֶׁב
לוֹ אֶת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ: וַיֹּאמֶר אָבִימֶלֶךְ
חֲנָה אֲרָצִי לְפָנֶיךָ בְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ שָׁב:
וּלְשָׂרָה אָמַר הִנֵּה נָתַתִּי אֵלֶיךָ כֶּסֶף
לְאַחֶיךָ הִנֵּה הוּא-לְךָ פְּסוּת עֵינַיִם
לְכֹל אֲשֶׁר אֲתָךְ וְאֵת כָּל וְנִכְחַת:
וַיִּתְּפַלֵּל אַבְרָהָם אֶל-הָאֱלֹהִים
וַיִּדְפֹּא אֱלֹהִים אֶת-אָבִימֶלֶךְ וְאֶת-
אִשְׁתּוֹ וְאִמְהַתָּיו וַיִּלְדוּ: כִּי-עָצַר
עָצַר יְהוָה בְּעַד כָּל-רָחֵם לְבַיִת
אָבִימֶלֶךְ עַל-דְּבַר שָׂרָה אִשְׁתּוֹ
וַיְהוּדָה פָּקַד
כָּא 1
אֶת-שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר וַיַּעַשׂ יְהוָה
שְׁלֵט יֵה
רֵה
2
לְשָׂרָה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר: וַתַּחַר וַתֵּלֶד
שָׂרָה

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS, Chap. XX.

She is my sister? and she, even she herself said, He is my brother: in the integrity of my heart, and innocency of my hands have I done this.

6 And God said unto him in a dream, Yea, I know that thou didst this in the integrity of thy heart; for I also withheld thee from sinning against me: therefore suffered I thee not to touch her.

7 Now therefore restore the man *his* wife; *for he is a prophet, and he shall pray for thee, and thou shalt live: and if thou restore *her* not, know thou that thou shalt surely die, thou, and all that *are* thine.

8 Therefore Abimelech rose early in the morning,

and called all his servants, and told all these things in their ears: and the men were fore afraid.

9 Then Abimelech called Abraham, and said unto him, What hast thou done unto us? and in what have I offended thee, that thou hast brought on me, and on my kingdom a great sin? thou hast done deeds unto me that ought not to be done.

10 And Abimelech said unto Abraham, † What sawest thou, that thou hast done this thing?

11 And Abraham said, ‡ Because I thought, Surely the fear of God is not in this place; and they will slay me for my wife's sake.

12 And

* For he is a prophet. And therefore knows that thou hast not meddled with her to defile her; consequently, he will have no animosity against thee; but on the contrary will pray for thee, that thou mayest be healed. See verse, 17.

† What sawest thou? What iniquity, or evil deed hast thou seen in me, to suspect me of being guilty of committing such violence? for in truth, I am not used to take women from their husbands. *Nachmanides.*

‡ Because I thought, Surely the fear of God is not in this place. Abraham endeavoured to exculpate himself to Abimelech, by informing him, that it was not on his account in particular, that he had taken this step: but that it was uniform throughout his peregrinations; as he might come to some place where they might not have the fear of God.

אמר לו אחתי הוא והיא גם הוא אמרה
אחי הוא בתם לבני ובנקיין כפי
עשיתי זאת : ויאמר אליו האלהים
בהלם גם אנכי ידעתי כי בתם לבבך
עשית זאת ואחשך גם אנכי אותך
מהטו לי על כן לא נתתיך לנגע אליה :
ועתה השב אשת האיש כי נביא הוא
ויתפלל בעדך והיה ואם אינך משיב
דע כי מות תמות אתה וכל אשר לך :
וישכם אבימלך בפקר ויקרא לכל
עבדיו וידבר את כל הדברים האלה
באזניהם וייראו האנשים מאד : ויקרא
אבימלך לאברהם ויאמר לו מה
עשית לנו ומה חטאתי לך כי הבאת
עלי ועל ממלכתי חטאה גדלה מעשים
אשר לא יעשו עשית עמדי : ויאמר
אבימלך אל אברהם מה ראית כי
עשית את הדבר הזה : ויאמר אברהם
כי אמרתי רק אין יראת אלהים
במקום הזה והרגוני על דבר אשתי :

חד מן י"א
דכתיבי כויר
בתורה

6 8

אותך מלא
את

מחטו חסר א'
כויר

7
ויקרא רכחובי

דכני אנשי
עברין פנימו
דעילא ע"ש

8

9

10
לא בלי מתן
את

11

וגם

G E N E S I S, Chap. XIX.

on the morrow, that the first-born said unto the younger, Behold, I lay yesternight with my father: let us make him drink wine this night also; and go thou in, and lie with him, that we may preserve seed of our father.

35 And they made their father drink wine that night also: and the younger arose, and lay with him; and he perceived not when she lay down, nor when she arose.

36 Thus were both the daughters of Lot with child by their father.

37 And the first-born bare a son, and called his name Moab: the same is the father of the Moabites * unto this day.

38 And the younger she also bare a son, and called his name Ben-ammi: the same is the father of the children of Ammon unto this day.

C H A P. XIX.

1 Abraham denieth his wife, and loseth her. 14 Abimelech restoreth her.

AND Abraham journeyed from thence toward the south country, and dwelled between Kadesh and Shur, and sojourned in Gerar.

2 And Abraham said of Sarah his wife, † She is my sister: And Abimelech king of Gerar sent, and took Sarah.

3 But God came to Abimelech in a dream by night, and said to him, Behold, thou art but a dead man, for the woman which thou hast taken: ‡ for she is a man's wife.

4 But Abimelech had not come near her: and he said, LORD, wilt thou slay also a righteous nation?

5 Said he not unto me, She

* *Unto this day.* That is, till the time of the sacred penman Moses; and in this sense, is it to be understood wherever we meet with it in scripture.

† *She is my sister.* For Abraham entertained the same suspicion of them, as he did of the Egyptians, who took Sarah by force; and which Abimelech would not have done: for from the whole tenour of his behaviour, it is to be presumed, that if he had known her to be a married woman he would not have meddled with her.

‡ Heb. Married to an husband.

H

ממחרת ותאמר הבכירה אל הצעירה
הן שכבתי אמש את אבי נשקנו יין

ממחרת כל
מתג כמ
הראשון את

גם הלילה ובאי שכבי עמו ונחיה
מאבינו זרע: ותשקין גם בלילה ההוא

35

את אביהן יין ותקם הצעירה ותשכב
עמו ולא ידע בשכבה ובקמה: ותהרין

ובקמה דין
חסר ואי 36
ותהרין

שתי בנות לוט מאביהן: ותלד
הבכירה בן ותקרא שמו מואב הוא

פוחקתיהמתג
הא ע"פ את
37 הוא הא
במרכא

אבי מואב עד היום: והצעירה גם היא
ילדה בן ותקרא שמו בן עמי הוא אבי

הבי 38
כהבי

בני עמון עד היום: ויסע
משם אברהם ארצה הנגב וישב בין

סכ 1

קדש ובין שור ויגר בגרר: ויאמר
אברהם אל שרה אשתו אחתי הוא

וישלח אבימלך מלך גרר ויקח את
שרה: ויבא אלהים אל אבימלך

3 יש כאן פליג
אם הוא קדש
או חול ונהני
המפורי לומר
לשם קדושת
השם אם הוא
קדש

בתלום הלילה ויאמר לו הנך מת עלי
האשה אשר לקחת והוא בעלת בעי

ואבימלך לא קרב אליה ויאמ
אדני הגוי גם צדיק תהרג: הלא היא

4

5

אמר

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pt
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS, Chap. XIX.

of the cities, and that which grew upon the ground.

26 ¶ But his wife looked back from behind him, and she became a pillar of salt.

27 And Abraham gat up early in the morning, to the place where he stood before the LORD.

28 And he looked toward Sodom and Gomorrah, and toward all the land of the plain, and beheld, and lo, the smoke of the country went up as the smoke of a furnace.

29 And it came to pass, when God destroyed the plain, that God remembered Abraham, and sent Lot out of the midst of the overthrow, when he overthrew the cities, in the which Lot dwelt.

30 And Lot went up

out of Zoar, and dwelt in the mountain, and his two daughters with him; for he feared to dwell in Zoar: and he dwelt in a cave, he and his two daughters.

31 ¶ And the first-born said unto the younger, *Our father is old, and there is not a man in the earth to come in unto us after the manner of all the earth:

32 Come, let us make our father drink wine, and we will lie with him, that we may preserve seed of our father.

33 And they made their father drink wine that night; and the first-born went in, and lay with her father; and he perceived not when she lay down, nor when she arose.

34 And it came to pass on

* *Our father is old, and there is not a man in the earth to come in unto us.* There were two motives that led them to this undertaking. First, their father was *old*, so that there was no time to be lost, for fear death should overtake him: and secondly, there is not a man in the earth; for they imagined that all the earth was destroyed, as was the case at the flood. see Jarchi, Aben Ezra, &c.

ואת כל יְשֵׁבֵי הָעָרִים וְצִמְחַת הָאֲדָמָה :
 26 וַתִּבֶט אֶשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו וַתְּהִי נֹצֵיב מֶלֶח :
 27 וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בְּבֹקֶר אֶל-הַמָּקוֹם
 28 אֲשֶׁר-עָמַד שָׁם אֶת-פָּנָיו יְהוָה : וַיִּשְׁקֹף
 עַל-פָּנָיו סָדֶם וְעַמֹּרָה וְעַל כָּל-פְּנֵי אֶרֶץ
 הַכְּנָעַן וַיֵּרָא וְהִנֵּה עָלָה קִיטֹר הָאֲרֶז
 29 בְּקִיטֹר הַכְּנָעַן : וַיְהִי בְשַׁחַת אֱלֹהִים
 אֶת-עַרְבֵי הַכְּנָעַן וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת-
 אַבְרָהָם וַיִּשְׁלַח אֶת-לוֹט מִתּוֹךְ הַהֶפְכָּה
 בְּדֶרֶךְ אֶת-הָעָרִים אֲשֶׁר-יָשָׁב בָּהֶן
 30 לוֹט : וַיַּעַל לוֹט מִצּוּעַר וַיֵּשֶׁב בְּהַר
 31 וַיִּשְׁתִּי בְנֵתָיו עִמּוֹ כִּי יֵרָא לְשֵׁבֶת
 בְּצוּעַר וַיֵּשֶׁב בְּמַעְרָה הוּא וַיִּשְׁתִּי בְנֵתָיו :
 וַתֹּאמֶר הַבְּכִירָה אֶל-הַצְּעִירָה אֲבִינוּ
 32 זָקֵן וְאִישׁ אֵין בְּאֶרֶץ לְבֹא עֲלֵינוּ
 כְּדֶרֶךְ כָּל-הָאֲרֶץ : לָכֵן נִשְׁקָה אֶת-
 אֲבִינוּ יַיִן וְנִשְׁכְּבָה עִמּוֹ וְנַחֲיָה מֵאֲבִינוּ
 33 זָרַע : וַתִּשְׁקִין אֶת-אֲבִיהֶן יַיִן בְּלִילָה
 הוּא וַתֵּבֵא הַבְּכִירָה וַתִּשְׁכַּב אֶת-אֲבִיהָ
 34 וְלֹא-יָדָע בְּשֹׁכְבָהּ וּבְקוֹמָהּ : וַיְהִי

ממחרת

נקד על 34
דין מלאות

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.55pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS, Chap. XIX.

when they had brought them forth abroad, that he said, Escape for thy life, * look not behind thee, neither stay thou in all the plain : escape to the mountain, lest thou be consumed.

18 And Lot said unto them † Oh, not so, my LORD :

19 Behold now, thy servant hath found grace in thy fight, and thou hast magnified thy mercy, which thou hast shewed unto me in saving my life : and I cannot escape to the mountain, lest some evil take me, and I die.

20 Behold now, this city is near to flee unto, and it is a little one : Oh, let me escape thither, (is it not a little one ?) and my soul

shall live.

21 And he said unto him, See, I have accepted ‡ thee concerning this thing also, that I will not overthrow this city, for the which thou hast spoken.

22 Haste thee, escape thither ; for I cannot do any thing till thou be come thither : therefore the name of the city was called Zoar.

23 The sun was § risen upon the earth when Lot entered into Zoar.

24 ¶ Then ** the LORD rained upon Sodom and upon Gomorrah brimstone and fire from the LORD out of heaven.

25 And he overthrew those cities, and all the plain ; and all the inhabitants of

* *Look not behind thee.* Neither to enquire or look after the fate of his sons in law, who perhaps, were mocking him ; or to regard his substance.

† *Oh, not so, my Lord.* Do not force me to proceed to the mount : as may be perceived in the sequel.

‡ Heb. Thy face.

§ Heb. Gone forth.

** *The Lord rained.* The word *rain* is used figuratively to denote any thing which comes down from heaven : see Exod. 16. 4. and signifies, that it proceeded not from natural causes, but from the immediate hand of God.

בראשית וט

אתם החוזה ויאמר המלט על-נפשך
אל-תביט אחריך ואל-תעמד בכל-

הכפר ההרה המלט פן-תספה : 18

ויאמר לוט אלהם אל-נא אדני : 19

הנה-נא מצא עבדך חן בעיניך
ותגדל חסדך אשר עשית עמדי

להחיות את-נפשי ואנכי לא אוכל

להמלט ההרה פן-תדבקני הרעה

ומתי : הנה-נא העיר הזאת קרובה 20

לנוס שמה והוא מצער אמלטה נא

שמה הלא מצער הוא ותחי נפשי :

ויאמר אליו הנה נשאתי פניך גם 21

לדבר הזה לבלתי הפכי את-העיר

אשר דברת : מהר המלט שמה כי

לא אוכל לעשות דבר עד-באך שמה

על-בן קרא שם-העיר צוער : השמש

יצא על-הארץ ולוט בא צערה :

ויהוה המטיר על-סדם ועל-עמורה 23

גפרית ואש מאת יהוה מן-השמים :

ויהפך את-הערים האלו את-כל-הכפר 24

וכן הוא בכל

ספרי מריוקי

לא מחקתי

המתנ הב

ואת

ויהפך מחקתי המתנ תחת והוא ע"פ א"ת

צערה המתנ
הראשון הוא
במקום ננית
מעם כי 22
המלה על
מלעיל כראי
כשם הבא
בסופה היא
במקום למד
והקו"ב היא
מתנ ואכ
אי"בא 23
מתנ ואחר
הנניח ? בכל
זאת הואיל
שהאת הנתה
24
וכן הוא בכל
ספרי מריוקי
לא מחקתי
המתנ הב

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.w5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S, Chap. XIX.

10 But the men put forth their hand, and pulled Lot into the house to them, and shut to the door.

11 *And they smote the men that *were* at the door of the house with blindness, both small and great: so that they wearied themselves to find the door.

12 And the men said unto Lot, Hast thou here any besides? son in law, and thy sons, and thy daughters, and whatsoever thou hast in the city, bring *them* out of this place:

13 For we will destroy this place: because the cry of them is waxen great before the face of the LORD: and the LORD hath sent us to destroy it.

14 And Lot went out, and spake unto his sons in

law, which married his daughters, and said, Up, get ye out of this place; for the LORD will destroy this city: but he seemed as one that mocked unto his sons in law.

15 And when the morning arose, then the angels hastened Lot, saying, Arise, take thy wife, and thy two daughters which [†]are here; lest thou be consumed in the iniquity of the city.

16 And while he lingered, **the men laid hold upon his hand, and upon the hand of his wife, and upon the hand of his two daughters; the LORD being merciful unto him: and they brought him forth, and set him without the city.

17 And it came to pass, when

* *And they smote the men with blindness.* This is understood by the generality of the commentators, to signify, a dimness of sight, so as not to be able to distinguish objects; and is attended with so great a pain, as almost to drive a person to distraction: and some think it a distemper, by which both the sight and mind are affected. see Jarchi. Aben Ezra.

† Heb. are found.

** *The men laid hold upon his hand.* In order to hasten him; for as he seemed to linger, they were determined to force him out before the destruction of Sodom took place.

10 הַדָּלַת : וַיִּשְׁלַחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת־יָדָם

אליהם מלא יד

וַיָּבִיאוּ אֶת־לוֹט אֲלֵיהֶם הַבַּיְתָה וְאֶת־

11 הַדָּלַת סָגְרוּ : וְאֶת־הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־פָּתַח

הַבַּיִת הִכּוּ בַּסִּנּוּרִים מִקְמָן וְעַד־גְּדוּל

12 וַיִּלְאוּ לְמִצַּא הַפֶּתַח : וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים

אֶל־לוֹט עַד מִי־לָךְ כֹּה חָתָן וּבְנֵיךְ

עד חר מב חסרים בתורה

וּבְנֵי־יָדְךָ וְכָל אֲשֶׁר־לָךְ בְּעִיר הוֹצֵא מִן־

הַמָּקוֹם : כִּי־מִשְׁחָתִים אֲנַחְנוּ אֶת־

13 כי כלי מחט את

הַמָּקוֹם הַזֶּה כִּי־גֵדְלָה צַעֲקַתְּם אֶת־פְּנֵי

14 יְהוָה וַיִּשְׁלַחְנוּ יְהוָה לְשַׁחֲתָהּ : וַיֵּצֵא

לוֹט וַיְדַבֵּר וְאֶל־חֲתָנָיו וְלִקְחֵי בְנֹתָיו

וַיֹּאמֶר קוּמוּ צֵאוּ מִן־הַמָּקוֹם הַזֶּה כִּי־

צ' רנושה אחר אות אהוי בלא מבשל

מִשְׁחָתִית יְהוָה אֶת־הָעִיר וַיְהִי כַּמִּצַּחֵק

בְּעֵינֵי חֲתָנָיו : וּכְמוֹ הַשֹּׁמֵר עָלֶיהָ וַיֵּאֲצִו

15 כמקובל לבעלי מסרה

הַמְּלֵאכִים בְּלוֹט לֵאמֹר קוּם קַח אֶת־

אִשְׁתְּךָ וְאֶת־שְׁתֵּי בְנֹתֶיךָ הַנִּמְצָאֹת פֶּן־

16 תִּסָּפֵה בְּעֵינֵי הָעִיר : וַיִּתְמַהֲמַהוּ וַיַּחֲזִיקוּ

הָאֲנָשִׁים בְּיָדוֹ וּבִיד־אִשְׁתּוֹ וּבִיד־שְׁתֵּי

בְּנֹתָיו בְּחַמְלַת יְהוָה עֲלָיו וַיֵּצְאֵהוּ

17 וַיִּנְחָהוּ מִחוּץ לָעִיר : וַיְהִי כְּהוֹצִיאֵם

אתם

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.059b4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S, Chap. XIX.

pray you, into your servant's house, and tarry all night, and wash your feet, and ye shall rise up early, and go on your way. And they said, Nay; but we will abide in the street all night.

3 And he pressed upon them greatly; and they turned in unto him, and entered into his house: and he made them a feast, and did bake unleavened bread, and they did eat.

4 But before they lay down, the men of the city, *even* the men of Sodom, compassed the house round, both old and young, all the people from every quarter:

5 And they called unto Lot, and said unto him, Where *are* the men which came into thee this night? bring them out unto us, that we may know them.

6 And Lot went out at the door unto them, and shut the door after him,

7 And said, I pray you, brethren, do not so wickedly.

8 Behold now, I have two daughters which have not known man; let me, I pray you, bring them out unto you, and do ye to them as is good in your eyes: only unto these men do nothing: for therefore came they under the shadow of my roof.

9 And they said, Stand back. And they said *again*, This one *fellow* came in to sojourn, and he will needs be a judge: now will we deal worse with thee, than with them.* And they pressed fore upon the man, *even* Lot, and came near to break the door.

10 But

it is in his own power: agreeable to what Moses says, "I have set before you life and death, blessing and cursing: therefore choose life," Deut. 30. 19. and therefore Abraham arose the next morning to see what was the consequence of his intercession; and when he perceived that the smoke of the country went up as the smoke of a furnace, he was fully satisfied of their fate. see chap. 19. 21. 28.

* *And they pressed fore upon the man, even Lot.* That is, they at first, endeavoured to persuade him to open the door, but finding that to have no effect on him; they then attempted to break the door open.

נא אל-בית עבדכם ולינו ורחצו
 רגליכם והשפמתם והלכתם לדרךכם
 ויאמרו לא כי ברחוב גלין: ויפצרו³
 כם מאד ויסרו אליו ויבאו אל-ביתו
 ויעש להם משתה ומצות אפה
 ויאכלו: טרם ישכבו ואנשי העיר⁴ טו
 אנשי סדם נספו על-הפית מנער ועד-
 זקן כל-העם מקצה: ויקראו אל-לוט⁵
 ויאמרו לו איה האנשים אשר-באו
 אליך הלילה הוציאם אלינו ונדעה
 אתם: ויצא אליהם לוט הפתחה⁶
 והדלת סגר אחריו: ויאמר אל-נא⁷
 אחי תרעו: הנה-נא לי שתי בנות⁸
 אשר לא-ידעו איש אוציאה-נא אתהן
 אליכם ועשו להן כטוב בעיניכם רק
 לאנשים האל אל-תעשו דבר-כי-על-
 כן באו בצל קרתי: ויאמרו וגש-⁹
 הלאה ויאמרו האחד בא-לגור וישפט
 שפוט עתה נרע לך מהם ויפצרו
 באיש בלוט מאד ויגשו לשבר
 הדלת

ויאמרו לא כי
 דגשים למי
 כמלת לא א'
 דין והב' הוא
 שמואל א' ח'
 יט
 תרחיקו מן
 יח סגן
 דגשים אחר
 אותיות אהו
 כלא מכתל
 מנויים כסם
 דגאל ה' יא
 הוציאם
 המונה בא
 את- והוא
 מלא דגאל
 ססק
 אלהם הס'
 ויך מ'ש
 אוציאה ב'
 מלאים וצי
 תמורת יוד
 פא הפעל
 וכלא יוד
 סימן בני
 הפעל א'
 שופטים יט
 כד ודין
 ססג
 קרתי חסר
 וצי וכן היא
 ככל הספרים
 הסדויקים
 אית

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd/w59pb4
 Public Domain. Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. XIX.

shall lack five of the fifty righteous: wilt thou destroy all the city for *lack of five*? And he said, If I find there forty and five, I will not destroy *it*.

29 And he spake unto him yet again, and said, Peradventure there shall be forty found there. And he said, I will not do *it* for forty's sake.

30 And he said *unto him*, Oh let not the LORD be angry, and I will speak: Peradventure there shall thirty be found there. And he said, I will not do *it*, if I find thirty there.

31 And he said, Behold now, I have taken upon me to speak unto the LORD: Peradventure there shall be twenty found there. And he said, I will not destroy *it* for twenty's sake.

32 And he said, Oh let not the LORD be angry, and

I will speak yet but this once: Peradventure ten shall be found there. And he said, I will not destroy *it* for ten's sake.

33 And the LORD went his way, as soon as he had left communing with Abraham: *and Abraham returned unto his place.

CHAP. XIX.

1 Lot entertaineth two angels. 24 Sodom and Gomorrah destroyed. 26 Lot's wife punished: 31 His incest.

AND there came two Angels to Sodom at even; and Lot sat in the gate of Sodom: and Lot seeing *them*, rose up to meet them; and he bowed himself with his face toward the ground;

2 And he said, Behold now, my lords, turn in, I pray

was called the city by way of eminence, and under which, all the rest were comprehended, as being perhaps subject, or subordinate to it.

* And Abraham returned to his place. Without being informed by God's answer whether there were ten righteous persons by whose means they might all be saved; for although it was well known to God; yet, did he not think proper to inform Abraham thereof: all which, is to point out to us the free agency of man; that if he will repent,

it

חֲמִשִּׁים הַצְדִּיקִים חֲמִשָּׁה הַתְּשֻׁחִית
 בְּחִמְשָׁה אֶת-כָּל-הָעִיר וַיֹּאמֶר לֹא
 אֲשֶׁחִית אִם-אֲמַצָּא שָׁם אַרְבָּעִים
 וַחֲמִשָּׁה: וַיֹּסֵף עוֹד לִדְבַר אֱדֹנָי וַיֹּאמֶר 29
 אֱלֹהֵי יִמְצְאוּן שָׁם אַרְבָּעִים וַיֹּאמֶר לֹא
 אֲעֲשֶׂה בְּעָבוֹר הָאֲרָבָעִים: וַיֹּאמֶר 30
 אֱלֹהֵי יִחַר לְאֲדֹנָי וְאֲדַבְּרָה אֱלֹהֵי
 יִמְצְאוּן שָׁם שְׁלֹשִׁים וַיֹּאמֶר לֹא אֲעֲשֶׂה
 אִם-אֲמַצָּא שָׁם שְׁלֹשִׁים: וַיֹּאמֶר הִנֵּה- 31
 נָא הוֹאֲלֹתִי לְדַבַּר אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי
 יִמְצְאוּן שָׁם עֶשְׂרִים וַיֹּאמֶר לֹא אֲשֶׁחִית
 בְּעָבוֹר הָעֶשְׂרִים: וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי יִחַר 32
 לְאֲדֹנָי וְאֲדַבְּרָה אֶךְ-הַפַּעַם אֱלֹהֵי יִמְצְאוּן
 שָׁם עֶשְׂרֵה וַיֹּאמֶר לֹא אֲשֶׁחִית בְּעָבוֹר
 הָעֶשְׂרֵה: וַיִּלֶךְ יְהוָה בְּאֲשֶׁר כָּלָה 33
 לְדַבַּר אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וְאַבְרָהָם שָׁב
 לְמִקְמוֹ: וַיִּבְאוּ שְׁנֵי הַמַּלְאָכִים סְדֻמָּה 1 יט
 בְּעָרְבוֹלוֹת יֹשֵׁב בְּשַׁעַר-סְדֹם וַיֵּרָא-
 לוֹט וַיִּקָּם לִקְרֹאתָם וַיִּשְׁתַּחוּ אֲפָיִם
 אֶרְצָה: וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא-אֲדֹנָי סוּרוּ 2

ויסף חמר
 ואיז אכאמק
 נמנו כ'ט
 וי מנהק
 מלאים ואי
 ומתם רק
 אחר מלא
 בתורה והיא
 בספר במדב'
 כב כו
 ושאר
 חלדים
 ימצאון ר'פ
 סתוב ימצאון
 סה הענין
 וסימן מ'כ"י
 ר'ת מ'ס
 ארבעים
 למד שלשי'
 ד' עשרים
 ירד עשרת
 בארבעתן
 ימצאין כתיב
 ספורת
 למקמו כל
 אריתא
 חסרו ואי
 ע'ה פ' ו'ג' הם
 א' כוח הסדר
 ל'כא ב'
 במדבר כד'
 כ'ה ויון
 סס'ק
 שלישי

נא

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw59p4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. XVIII.

the LORD may bring upon Abraham that which he hath spoken of him.

20 And the LORD said, Because the cry of Sodom and Gomorrah is great, and because their sin is very grievous ;

21 * I will go down now, and see whether they have done altogether according to the cry of it, which is come unto me ; and if not, I will know.

22 And the men turned their faces from thence, and went towards Sodom : but Abraham stood yet before the LORD.

23 † And Abraham drew near, and said, Wilt thou also destroy the righteous with the wicked ?

24 † Peradventure there

be fifty righteous within the city : wilt thou also destroy and not spare the place for the fifty righteous that *are* therein.

25 That be far from thee to do after this manner, to slay the righteous with the wicked : and that the righteous should be as the wicked, that be far from thee : Shall not the Judge of all the earth do right ?

26 And the LORD said, If I find in Sodom fifty righteous within the city, then will I spare all the place for their sakes.

27 And Abraham answered and said, Behold now, I have taken upon me to speak unto the LORD, which *am* but dust and ashes.

28 Peradventure there *shall*

within one's self, is by way of derision, but to laugh outright, is by way of joy for some benefit received, and which is not blameable, agreeable to what the Psalmist says, "Then was our mouth filled with laughter." Psalm. 129. 2. Of the former, was Sarah's, who said that, although she might be enabled to have a child, yet, was there another impediment, i. e. her lord was old.

* *I will go down and see* God here speaks after the manner of men, and as an example and instruction to judges not to pass sentence, till such time that they had thoroughly searched the cause.

† *Peradventure there be fifty righteous within the city.* As there is mention made of city and place, it is thought by some that he interceded at first for Sodom only : but it may be presumed that Sodom (and which is particularly mentioned in God's answer)

w¹¹

וּמִשְׁפַּט לְמַעַן הִבִּיא יְהוָה עַל-אַבְרָהָם

בי דבה הב' חייב ברנש איה

20 אֵת אֲשֶׁר-דִּבֶּר עָלָיו: וַיֹּאמֶר יְהוָה

וְעַקַּת סֹדֶם וְעַמֹּרָה כִּי-רָבָה וְחַטָּאתָם

21 כִּי כִבְדָה מְאֹד: אֶרְדֶּה-נָא וְאֶרְאֶה

הַכְּצַעֲקָתָהּ הַבָּאָה אֵלַי עֲשׂוּ כָל־

22 וְאִם-לֹא אֲדַעַה: וַיִּפְּנוּ מִשֵּׁם הָאֲנָשִׁים

וַיֵּלְכוּ סֹדְמָה וְאַבְרָהָם עִוְדָנֹו עִמָּד

יהאף הרה"א כפתח אע"פוי שהיא ה"א התלמא א"ת וכן בפסוק שאתרו

23 לְפָנַי יְהוָה: וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵף

24 תִּסְפָּה צְדִיק עִם-רָשָׁע: אֹלְיֵי יֵשׁ

חַמְשִׁים צְדִיקִים בְּתוֹךְ הָעִיר הֲאֵף

תִּסְפָּה וְלֹא-תִשָּׂא לְמָקוֹם לְמַעַן חַמְשִׁים

חללה נ' חסדים ב בפסוק זה חייב הוא באיוב לד' י"ד מס'ג

25 הַצְדִּיקִים אֲשֶׁר בְּקִרְבָּהּ: חֲלִלָה לָךְ

מֵעַשְׂתָּ וּבְדַבַּר הַזֶּה לְהַמִּית צְדִיק עִם-

רָשָׁע וְהָיָה כְּצְדִיק כְּרָשָׁע חֲלִלָה לָךְ

הַשְּׁפֹט כָּל-הָאָרֶץ לֹא יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט:

מעשת ב' חסרו' ו' ר' ו' וכיקרא מ' כי' מס'ק

26 וַיֹּאמֶר יְהוָה אִם-אֶמְצָא בְּסֹדֶם חַמְשִׁים

צְדִיקִים בְּתוֹךְ הָעִיר וְנִשְׂאתִי לְכָל-

27 הַמָּקוֹם בְּעִבוּרִם: וַיַּעַן אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר

הזה הו"ן דנישה א"ת בתוך העיר באתנה א"ת

הַנִּהְיֶה נָא הוֹאֵלְתִי לְדַבַּר אֶל-אֲדָנָי

וְהֲנִכִי עֹפֹר וְאֶפֶר: אֹלְיֵי יַחֲסְרוּן 28 9

חמשים

certainly return unto thee according to the time of life; and lo, Sarah thy wife shall have a son. And Sarah heard *it* in the tent-door, which *was* behind him.

11 Now Abraham and Sarah *were* old, and well stricken in age: and it ceased to be with Sarah after the manner of women.

12 * Therefore Sarah laughed within herself, saying, After I am waxed old, shall I have pleasure, my lord being old also?

13 And the LORD said unto Abraham, Wherefore did Sarah laugh, saying, Shall I of a surety bear a child, which am old?

14 Is any thing too hard for the LORD? at the time appointed will I return unto thee, according to the time

of life, and Sarah shall have a son.

15 Then Sarah denied saying, I laughed not: for she was afraid. And he said, Nay, but thou didst laugh.

16 ¶ And the men rose up from thence, and looked towards Sodom: and Abraham went with them to bring them on the way.

17 And the LORD said, shall I hide from Abraham that thing which I do;

18 Seeing that Abraham shall surely become a great and mighty nation, and all the nations of the earth shall be blessed in him?

19 For I know him that he will command his children and his household after him, and they shall keep the way of the LORD, to do justice and judgment; that the

the calf which he had dressed." But no mention is made of bread. This hath induced the Rabbins to observe, that it was the day preceding the Passover, and on which, it is lawful to eat leaven till noon; after which, neither leaven, or unleaven is to be eaten till even. Now, as the time when the three men came was the heat of the day, which we may compute to be about the beginning of the sixth hour; he might then with propriety have offered them bread: but as they did not immediately proceed to meal, Abraham in order to honour them, got ready a good tender calf, and before it could be brought to them, it was afternoon; for which reason (say they) he did not bring any bread: and as to his hastning of Sarah to get ready three measures of fine meal, and make cakes, that was for the guests whom he imagined might stay till the even of the Passover.

* *Therefore Sarah laughed within herself.* Nachmanides observes, that the laughter within

שׁוֹב אֲשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעַת חָיָה וְהִנֵּה בֶן
 לְשָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ וְשָׂרָה שָׁמְעַת פָּתְחָה
 11 הָאֵהָל וְחֹוֹא אַחֲרָיו : וְאַבְרָהָם וְשָׂרָה
 וְקָנִים פְּאִים בַּיָּמִים הַדָּל לַהַיּוֹת לְשָׂרָה
 12 אָרָה בְּנָשִׁים : וְהִצְחָק שָׂרָה בְּקִרְבָּהּ
 לֵאמֹר אַחֲרַי בְּלִתִּי הִיתָה לִי עֵדוּנָה
 13 וְאֵדְנִי זָקֵן : וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-אַבְרָהָם
 לָמָּה זֶה צַחֲקֶךָ שָׂרָה לֵאמֹר הֲאֵפֶה
 14 אֲמַנָּם אֵלֶד וְאֲנִי זָקֵנָתִי : הֲיִפְלֵא
 מִיְהוָה דְּבַר לְמוֹעֵד אֲשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעַת
 15 חַיָּה וְלְשָׂרָה בֶן : וְתִכְחַשׁ שָׂרָה לֵאמֹר
 לֹא צַחֲקֵתִי כִּי וַיִּרְאֶה וַיֹּאמֶר וְלֹא כִּי
 16 צַחֲקֵת : וַיִּקְמוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקְפוּ
 עַל-פְּנֵי סֹדֶם וְאַבְרָהָם הֵלֵךְ עִמָּם
 17 לְשִׁלְחָם : וַיְהִי אֲמֹר הַמִּכְסָּה אֲנִי
 18 מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה : וְאַבְרָהָם
 הָיָה יְתִיב לְגֹי גְדוֹל וְעֲצוּם וְנִבְרָכָו-
 19 בּוֹכַל גְּוֵי הָאָרֶץ : כִּי יִדְעֻתּוֹ לְמַעַן
 אֲשֶׁר יִצְוֶה אֶת-בְּנָיו וְאֶת-בֵּיתוֹ אַחֲרָיו
 וְשִׁמְרוּ דֶרֶךְ יְהוָה לַעֲשׂוֹת צְדָקָה

ומשבט

שׁוֹב אֲשׁוּב
 מֵלֵא
 רַמְיָה
 בְּלִתִּי חֲסֵרוֹ
 מִסִּיק
 זֶה הַיּוֹיָן
 דְּגוּשָׁה אֵיךְ
 אֲמַנָּם בְּקִבּוּץ
 וְחֲסֵרוֹ וְאִי
 יִבֵּל שֶׁאֵד
 אֲמַנָּם בְּקִמְצָה
 הָאֵפֶה
 כִּי יִרְאֶה
 בְּפִסְקֵי אֵיךְ
 אֲמַר הַמְדוּפִים
 הָאֲנָשִׁים וְכֵן
 בְּפִסְקֵי כִּי
 שְׁנֵיהֶם נִקְרְאוּ
 בַּתָּנָה וְלֹא
 בְּמוֹנָה דִּיק
 כִּי הָאֵיךְ לֹא
 הִנִּיחַ בְּמִיק
 וְקִמְצָה הִיא
 הִיא לְתַשְׁלוּם
 הַדְּגוּשׁ תְּרַאוּ
 לְכֹא אֲחֵר
 הִיא הַיְדִיעָה
 בְּאֵרֶף שְׁאִינָה
 מִקְבֵּלֵת דְּנִשׁ
 לְכֹן נִהְיָתִי
 עַל פִּי כְּלָלִי
 דְּקִדּוּק לְנִקּוּד
 הִיא בְּמִתְנָה
 בְּמוֹמַאבְרָהָם
 בְּפִסְקֵי יִי

CHAP. XVIII.

1 Abraham entertaineth three angels. 9 Sarah's laughter. 17 Sodom's destruction revealed to Abraham. 23 His intercession.

AND the LORD appeared unto him in the plains of Mamre: and he sat in the tent-door in the heat of the day.

2 And he lift up his eyes and looked, and lo, three men stood by him: and when he saw them, he ran to meet them from the tent-door, and bowed himself toward the ground,

3 And said My Lord, if now I have found favour in thy sight, pass not away, I pray thee, from thy servant.

4 Let a little water, I pray you, be fetched, and wash your feet, and rest yourselves under the tree:

5 * And I will fetch a morsel of bread, and comfort ye your hearts; after that ye shall pass on: for therefore † are ye come to your servant. And they said, So do as thou hast said.

6 And Abraham hastened into the tent unto Sarah, and said, Make ready quickly three measures of fine meal, knead it, and make cakes upon the hearth.

7 And Abraham ran unto the herd, and fetched a calf tender and good, and gave it unto a young man, and he hastened to dress it.

8 And he took butter and milk, and the calf which he had dressed, and set it before them; and he stood by them under the tree, and they did eat.

9 † And they said unto him, Where is Sarah thy wife? And he said, Behold, in the tent.

10 And he said, I will cer-

† Heb. Stay.

† Heb, You have passed.

* And I will fetch a morsel of bread, and comfort ye your hearts. It may perhaps appear strange, that after Abraham had mentioned that he would fetch a morsel of bread we do not find that he brought any; but in verse 8. it says, "And he took butter and milk, and

בראשית וירא יח

1 יח וירא אליו יהוה באלני ממרא והוא סדר
 2 ישב פתח האהל בתם היום: וישא וירא
 עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים וישב חסר
 עליו וירא וירץ לקראתם מפתח וש דרש עין
 3 האהל וישתחו ארצה: ויאמר אדני קדש
 אסנא מצאתי הן בעיניך אלנא ויאמר אדני
 4 תעבר מעל עבדך: יקחנא מעטמים האחרוני
 ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ: מסכימים
 5 ואקחה פת לחם וסעדו לבכם אחר שהוא קדש
 תעברו כי על כן עברתם על עבדכם וכן הלכה
 ויאמרו כן תעשה באשר דברת: האחלה ח'פ
 6 וימהר אברהם האהלה אל שרה במצאת מלא
 ויאמר מהרי שלש סאים קמה סלת זאת במקרא
 לוישי ועשי עגות: ואל הבקר רץ סס"ג
 אברהם ויקח בן בקר רך וטוב ויתן מדויקים
 7 אל הנער וימהר לעשות אתו: ויקח כלהן מלעיל
 חמאה וחלב וכן הבקר אשר עשה ח"ס אחר
 8 ויגן לפניהם והוא עמד עליהם תחת הניגרה
 העץ ויאכלו: ויאמרו אליו איה שרה ענות הנ' רפ'
 9 אשתך ויאמר הנה באהל: א"ת
 10 ויאמר א"ת רץ בקמץ
 והוא במקר ובלא קדמא
 א"ת
 אליו איה נקוד על א'
 ו' שבלוי כמשרתו

שוב

G E N E S I S. Chap. XVII.

with him *for an everlasting covenant, and with his seed after him.

20 And as for Ishmael, I have heard thee : Behold I have blessed him, and will make him fruitful, and will multiply him exceedingly : twelve princes shall he beget, and I will make him a great nation :

21 But my covenant will I establish with Isaac, whom Sarah shall bear unto thee at this set time in the next year.

22 And he left off talking with him, and God went up from Abraham.

23 ¶ And Abraham took Ishmael his son, and all that were born in his house, and all that were bought

with his money, every male among the men of Abraham's house ; and circumcised the flesh of their fore-skin, in the self-same day, as God had said unto him.

24 And Abraham was ninety years old and nine, when he was circumcised in the flesh of his fore-skin.

25 And Ishmael his son was thirteen years old, when he was circumcised in the flesh of his fore-skin.

26 † In the self-same day was Abraham circumcised, and Ishmael his son.

27 And all the men of his house, born in the house, and bought with money of the stranger, were circumcised with him.

Chap.

* For an everlasting covenant, and with his seed after him. Hence we may observe the truth of the mosaical dispensation and which so agrees with the other prophecies ; for although after our being driven out of our land it was possessed by the descendants of Ishmael, yet, is it to be restored to us in the latter days.

† In the self same day was Abraham circumcised. Here we have an example of Abraham's ready obedience to God's command ; and in which he was followed by all his household ; and the reason of its being mentioned again, (for it is already noticed in verse 23.) is to inform us that on the self same day in which he circumcised every male in his house, he also circumcised himself, and his son Ishmael. Of as *Jarochi* observes on that same day Abraham accomplished his 99th. year, and Ishmael his thirteenth.

בְּרִיתִי אִתּוֹ לְבְרִית עוֹלָם לִזְרְעוֹ

והרבותי מלא
יוניד וכל
אודיות
דכותה מש

אֲחֵרָיו: וְלִישְׁמְעָאֵל שְׁמַעְתִּיךָ הִנֵּה אֲנִי

בְּרַכְתִּי אִתּוֹ וְהִפְרִיתִי אִתּוֹ וְהִרְבִּיתִי

אִתּוֹ בְּמָאד מְאֹד שְׁנַיִם-עָשָׂר נְשִׂאִים

וְיֹלִיד וּנְתַתִּיו לְגֹי גְדוֹל: וְאֶת-בְּרִיתִי

אֶקִּים אֶת-יְצַחְקָא אֲשֶׁר תֵּלֵד לְךָ שָׂרָה

נשיאם מלא
ידר וכן להלן
כיה שן וכן
במבר ז
יד הרשעו

לְמוֹעֵד הַזֶּה בַּשָּׁנָה הַאֲחֵרָת: וַיְכַל

לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיַּעַל אֱלֹהִים מֵעַל אַבְרָהָם:

וַיִּקַּח אַבְרָהָם אֶת-יְשְׁמְעָאֵל בְּנוֹ וְאֶת

כָּל-יֹלִדָיו בֵּיתוֹ וְאֶת-כָּל-מִקְנַת בְּסָפוֹ

כָּל-זָכָר בְּאַנְשֵׁי בֵּית אַבְרָהָם וַיְמַל

אֶת-בְּשָׂרָא עַרְלָתָם בַּעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה

חנשיאם
והשני
דנשיאם וכן
שם ב"ז ב

כָּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהִים: וְאַבְרָהָם

בֶּן-תְּשַׁעִים וְתֵשַׁע שָׁנָה בְּהַמְלֹךְ בְּשָׂרָא

עַרְלָתוֹ: וַיְשְׁמְעָאֵל בְּנוֹ בֶּן-שָׁלֹשׁ

עָשָׂרָה שָׁנָה בְּהַמְלֹךְ אֶת בְּשָׂרָא

והחומר
דחם והנשא
דכיון שמת
לה כ"ז
והר מלא

עַרְלָתוֹ: בַּעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה נִמְוֹל

אַבְרָהָם וַיְשְׁמְעָאֵל בְּנוֹ: וְכָל-אַנְשֵׁי

בֵּיתוֹ יֹלִיד בֵּית וּמִקְנַת-בְּסָף מֵאֵת

בֶּן-נֶכֶד נִמְוֹלוּ אִתּוֹ:

דמלא ונערה
שקרהנשיאם
במבר ויד
ר מסין

במל מלא
ולית וולד
רין

במל חסר ו
והסם רגשה
אית

וידא

GENESIS. Chap. XVII.

token of the covenant be-
twixt me and you.

12 And he that is eight
days old shall be circumcised
among you, every man-
child in your generations ;
he that is born in the house,
or bought with money of
any stranger, which is not
of thy seed.

13 He that is born in thy
house, and he that is bought
with thy money must needs
be circumcised : and my co-
venant shall be in your flesh
for an everlasting cove-
nant.

14 And the uncircum-
cised man-child, whose flesh
of his fore-skin is not cir-
cumcised, that soul shall be
cut off from his people :
he hath broken my cove-
nant.

15 And God said unto

Abraham, as for Sarai thy
wife, thou shalt not call her
name Sarai, but Sarah *shall*
her name be.

16 ¶ And I will bless her,
and give thee a son also of
her; yea, I will bless her, and
she shall be a *mother* † of na-
tions; kings of people shall
be of her.

17 Then *Abraham fell
upon his face, and laughed,
and said in his heart, Shall a
child be born unto him that
is an hundred years old ?
and shall Sarah, that is
ninety years old, bear ?

18 And Abraham said
unto God, O that Ishmael
might live before thee !

19 And God said, Sarah
thy wife shall bear thee a
son indeed; and thou shalt
call his name Isaac : and I
will establish my covenant
with

† Heb. She shall become nations.

promised that he would be their *God for ever* : he therefore, commanded Abram at this
time to be circumcised, in order, that he might be perfect before he begot that promised
seed : and which is a sign of their being God's chosen people : having the mark of his
covenant in their flesh.

* *Abraham fell upon his face, and laughed.* That is, through admiration, and an holy
and spiritual rejoicing at so great and unusual a blessing, and which so far exceeded all
human probability according to the course of nature, but not through unbelief : agreeable
to which, the chaldee paraphrast *Onkeles* translates it, *וישמח* and which signifies, and he
rejoiced ; for which reason we do not find that God rebuked him as he did Sarah.

For

- 12 לְאֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם : וּבֶן־שָׁמֶנֶת ^{ברית בן}
יָמִים יִמּוֹל לָכֶם כָּל־זָכָר לְדֹרֹתֵיכֶם ^{המול אמר}
יָלִיד בָּיִת וּמִקְנַת־כֶּסֶף מִכָּל בֶּן־נָכָר ^{כלא רמיה}
אֲשֶׁר לֹא מִזְרַעְךָ הוּא : הַמּוֹל וְיִמּוֹל ^{שומר אמונים}
יָלִיד בְּיַדְךָ וּמִקְנַת כֶּסֶף וְהִיְתָה ^{בריתי}
בְּרִיתִי בִּכְשֻׁרְכֶם לְבְרִית עוֹלָם : וְעַרְל ^{בכשרכם}
זָכָר אֲשֶׁר לֹא־יִמּוֹל אֶת־בְּשָׂר עַרְלָתוֹ ^{לברית}
וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵעַמִּיה אֶת־ ^{עולם ס'ת}
בְּרִיתִי הַפֶּר : וַיֹּאמֶר ^{מתים מכאן}
אֱלֹהִים אֶל־אַבְרָהָם שְׂרֵי אֲשֶׁתְךָ לֹא־ ^{סמך לתינוק}
תִּקְרָא אֶת־שְׁמָהּ שְׂרֵי כִי שָׂרָה שְׁמָהּ : ^{שמת קודם}
וּבִרְכַתִּי אֹתָהּ וְגַם נָתַתִּי מִמֶּנָּה לְךָ בֵּן ^{יוס' ח' מליון}
וּבִרְכַתִּיהָ וְהִיְתָה לְגוֹיִם מַלְכֵי עַמִּים ^{אותו על}
מִמֶּנָּה יִהְיוּ : וַיִּפֹּל אַבְרָהָם עַל־פָּנָיו ^{קברו}
וַיִּצְחַק וַיֹּאמֶר בְּלִבּוֹ הֲלִבְנֵי מֵאָה־שָׁנָה ^{פענה הוא}
וַיִּלְד וְאִם־שָׂרָה הִבְתַּת־שְׁעִים שָׁנָה ^{כי שרה שמה}
תֵּלֵד : וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל־הָאֱלֹהִים לֵאמֹר ^{זמרו}
יִשְׁמַעֲלָל יִהְיֶה לְפָנֶיךָ : וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים ^{במד' י' של}
אֲבָל שָׂרָה אֲשֶׁתְךָ יִלְדָת לְךָ בֵּן ^{שרי קראה}
וּקְרָאתָ אֶת־שְׁמוֹ יִצְחָק וְהִקְמַתִי אֶת־ ^{תגר עד}
בְרִיתִי ^{סהוספה}

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. XVII.

God; *walk before me, and be thou perfect.

2 And I will make my covenant between me and thee, and will multiply thee exceedingly.

3 And Abram fell on his face: and God talked with him, saying,

4 As for me, behold my covenant is with thee, and thou shalt be fa father of many nations.

5 ¶ Neither shall thy name any more be called Abram: but thy name shall be Abraham; for a father of many nations have I made thee.

6 And I will make thee exceeding fruitful, and I will make nations of thee; and kings shall come out of thee.

7 And I will establish my covenant between me and

thee, and thy seed after thee, in their generations, for an everlasting covenant; to be a God unto thee, and to thy seed after thee.

8 And I will give unto thee, and to thy seed after thee, the land wherein thou art a stranger, † all the land of Canaan, for an everlasting possession; and I will be their God.

9 And God said unto Abraham, thou shalt keep my covenant therefore, thou and thy seed after thee, in their generations.

10 ¶ This is my covenant, which ye shall keep between me and you, and thy seed after thee; every man-child among you shall be circumcised.

11 And ye shall circumcise the flesh of your foreskin; and it shall be a token

† Heb. Multitude of nations.

‡ Heb. Of thy sojournings.

call him, and which signifies, God shall or will hear: alluding to his being afterwards left in the wilderness, where it says, "And God heard the voice of the lad" (see chap. 21.

* *Walk before me, and be thou perfect.* Hence, it is obvious that before circumcision Abram was imperfect; and therefore, as the almighty was now foretelling Abram of the promised seed which he meant to give him, namely Isaac, and from whom was to proceed his chosen people, in whom all nations were to be blessed; and to whom he promised

שְׂדֵי הַתְּהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים :
 2 וְאַתְּנָה בְרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ וְאַרְבֶּה אֹתְךָ
 3 בְּמֵאֵד מְאֹד : וַיִּפֹּל אֲבָרָם עַל-פְּנָיו
 4 וַיְדַבֵּר אֵתוֹ אֱלֹהִים לֵאמֹר : אֲנִי הִנֵּה
 בְרִיתִי אִתְּךָ וְהָיִיתָ לְאֵב הַמּוֹן גּוֹיִם :
 5 וְלֹא-יִקְרָא עוֹד אֶת-שִׁמְךָ אֲבָרָם וְהָיָה
 שִׁמְךָ אֲבָרָהֶם כִּי אֲב-הַמּוֹן גּוֹיִם
 6 נִתְּחִיד : וְהִפְרַתִּי אִתְּךָ בְּמֵאֵד מְאֹד
 וְנִתְּחִיד לְגוֹיִם וּמַלְכִים מִמֶּךָ יֵצְאוּ :
 7 שְׁבִיעִי וְהִקְמַתִי אֶת-בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין
 זְרַעְךָ אַחֲרֶיךָ לְדֹרֹתָם לְבְרִית עוֹלָם
 לְהָיוֹת לְךָ לְאֱלֹהִים וְלִזְרַעְךָ אַחֲרֶיךָ :
 8 וְנִתְּתִי לְךָ וְלִזְרַעְךָ אַחֲרֶיךָ אֶת אֶרֶץ
 מִגְדוֹךָ אֶת כָּל-אֶרֶץ כְּנָעַן לְאֶחָזֶת
 עוֹלָם וְהָיִיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים : וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים אֶל-אֲבָרָהָם וְאַתָּה אֶת-בְּרִיתִי
 תִּשְׁמֹר אִתָּה וּזְרַעְךָ אַחֲרֶיךָ לְדֹרֹתָם :
 10 וְאַתָּה בְרִיתִי אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם
 וּבֵין זְרַעְךָ אַחֲרֶיךָ הַמּוֹל לָכֶם כָּל-זָכָר :
 11 וְנִמְלַתֶם אֶת בְּשַׂר עֲרֻלְתְּכֶם וְהָיָה
 לְאוֹת

בניך חסר
 תניגא
 וכלהין כתיב
 כן בר מן
 א לעיל טז
 פסוק ה' מלא
 בכ יוד
 כ"ש
 והפתי זה
 לכר חסר
 יוד מש"א
 לקמן פסוק
 ד' וכן יקר
 פ"ט מלא
 יוד
 והקמתי חסר
 דחסר וכל
 אודייתא
 דכתיב בר מן
 חר ויקרא כ"ו
 ש' שהוא מלא
 יוד וחסר
 וא"ו
 ולזרעך
 הראשון
 כמתג
 ולא השני
 מגיד חסר
 ו' ומלא וכל
 אודייתא
 דכתיב
 רפ"ה

GENESIS. Chap. XVI.

thou go? And she said, I flee from the face of my mistress Sarai.

9 ¶ And the angel of the LORD said unto her, Return to thy mistress, and submit thyself under her hands.

10 And the angel of the LORD said unto her, I will multiply thy seed exceedingly, that it shall not be numbered for multitude.

11 And the angel of the LORD said unto her, Behold, thou art with child, and shalt bear a son, *and shalt call his name Ishmael; because the LORD hath heard thy affliction.

12 And he will be a wild man; his hand will be against every man, and every man's hand against him: and he shall dwell in the presence of all his brethren.

13 And she called the name of the LORD that

spake unto her, Thou God seest me: for she said, Have I also here looked after him that seeth me?

14 Wherefore †the well was called Beer-lahai-roi; behold *it is* between Kadesh and Bered.

15 ¶ And Hagar bare Abram a son: and Abram called his son's name, which Hagar bare, Ishmael.

16 And Abram was fourscore and six years old, when Hagar bare Ishmael to Abram.

CHAP. XVII.

1 *The covenant is renewed.*

5 *Abram's name changed.*

10 *Circumcision instituted.*

16 *Isaac promised.*

AND when Abram was ninety years old and nine, the LORD appeared to Abram, and said unto him, I am the Almighty God

+ Heb. The well of him that liveth and seeth me.

thyself: and secondly, in that thou dost not repress her arrogance: and what aggravates the injury is, that my sole intention was to serve thee, in affording thee the opportunity of having an heir of thy body.

* And shalt call his name Ishmael. This, as *Jarepi* observes, was a command so to call

וְאֵנָה תִּלְכִי וְהָאָמֵר מִפְּנֵי שָׂרִי גְבֻרָתִי
אֲנֹכִי בָרַחַת׃ וַיֹּאמֶר לָהּ מֶלֶאךָ יְהוָה

ואנה תלכי
התיי דפני
מש

שׁוּבִי אֶל־גְּבֻרָתְךָ וְהִתְעַנִּי תַּחַת יָדֶיהָ׃

ותאמר מר
את

וַיֹּאמֶר לָהּ מֶלֶאךָ יְהוָה הֲרֵבָה אֲרֵבָה

וילדת בן גי
חסרי ארין

אֶת־זֶרְעֶךָ וְלֹא יִסְפָּר מֶרֶב׃ וַיֹּאמֶר לָהּ

כי שופמים
יג ה' ג' שם
ויין מסג

מֶלֶאךָ יְהוָה הֲנֵךְ הָרָה וְיִלְדֶת בֵּן

ענד כתר
ייר את

וְקִרְאת שְׁמוֹ יִשְׁמַעֵאל כִּי־שָׁמַע יְהוָה

ירו בכל
הבית דפה
את

אֶל־עֲנִיךָ׃ וְהוּא יְהִי פְרָא אָדָם יָדוּ

אל ראי לית
חמק קמץ

בְּכָל וַיֵּד כָּל בּוֹ וְעַל־פְּנֵי כָל־אָחִיו

זולת דין
מסק

יִשְׁכֵּן׃ וְתִקְרָא שְׁם־יְהוָה הַדִּבֵּר אֵלֶיהָ

אל ראי לית
חמק קמץ

אֵתָּה אֵל רְאִי כִּי אֲמַרְהָ הֲגַם הַלֵּם

זולת דין
מסק

רְאִיתִי אַחֲרֵי־רְאִי׃ עַל־כֵּן קָרָא לְבָאָר

הלם יכ
חסרים ואין
וב' מהם

בָּאָר לְחֵי רְאִי הִנֵּה בֵּין־קַדְשׁ וּבֵין

בחורה דין
ושמות ג' ה'

בְּרֵד׃ וְתִלְד הָגֵר לְאֶבְרָם בֶּן וַיִּקְרָא

ואינד בניכ
מס"ג

אֶבְרָם שְׁם־בְּנוֹ אֲשֶׁר־יִלְדָה הָגֵר

שם בנו כל
שם בניו כר

יִשְׁמַעֵאל׃ וְאֶבְרָם בֶּן־שָׁמְנַיִם שָׁנָה

ס"ז שהם
במקף

וַיִּשַׁשׁ שָׁנַיִם בְּלֶדֶת־הָגֵר אֶת־יִשְׁמַעֵאל

וכסגל ופ'
מהם כתיבה

לְאֶבְרָם׃ וַיְהִי אֶבְרָם 1 יז

דין וכסגל
הזה כ"א ג'

בֶּן־תְּשַׁעִים שָׁנָה וְתִשַׁע שָׁנַיִם וַיֵּדָא

ואינד בניכ
מס"ג

יְהוָה אֶל־אֶבְרָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי־אֵל

שרי

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pt
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. XVI.

CHAP. XVI.

1 Sarah giveth Hagar to Abram, 6 who flying from her mistress, 9 is sent back by an angel. 15 Ishmael is born.

NOW Sarai Abram's wife bare him no children : and she had an handmaid, an Egyptian, whose name was Hagar.

2 And Sarai said unto Abram, Behold, now the LORD hath restrained me from bearing : I pray thee go in unto my maid ; it may be that I may obtain children by her : and Abram hearkened to the voice of Sarai.

3 And Sarai Abram's wife took Hagar her maid the Egyptian, after Abram had dwelt ten years in the land of Canaan, and gave her to her husband Abram to be his wife.

4 And he went in unto Hagar, and she conceived : And when she saw that she had conceived, her mistress was despised in her eyes.

5 *And Sarai said unto Abram, My wrong be upon thee : I have given my maid into thy bosom ; and when she saw that she had conceived, I was despised in her eyes : the LORD judge between me and thee.

6 But Abram said unto Sarai, Behold, thy maid is in thy hand ; do to her as it pleaseth thee. † And when Sarai dealt hardly ‡ with her, she fled from her face.

7 ¶ And the angel of the LORD found her by a fountain of water in the wilderness, by the fountain in the way to Shur.

8 And he said, Hagar Sarai's maid, whence comest thou ? and whither wilt thou

+ Heb. That which is good in thine eyes.

‡ Heb. Afflicted her.

* And sarai said unto Abram My wrong be upon thee. The injury done to me by Hagar, may be imputed to thee ; first, in that thou didst not pray for me as well as for thy-

וְשָׂרִי אִשָּׁת 1 יו הַיְבוּסִי:

אֲבָרָם לֹא יִלְדָה לוֹ וְלֵה שִׁפְחָה

מִצִּירֵי וְשָׂמָה הָגֵר: וְהֵאמֵר שָׂרִי אֶדְ- 2

אֲבָרָם הִנֵּה נָא עֲצַרְנִי יְהוָה מִלְדֹת בְּאֵ-

נָא אֶל-שִׁפְחָתִי אוּלַי אֲבַנְהָ מִמֶּנָּה

וְיִשְׁמַע אֲבָרָם לְקוֹל שָׂרִי: וְתִקַּח שָׂרִי 3

אִשָּׁת-אֲבָרָם אֶת-הָגֵר הַמִּצְרִית

שִׁפְחָתָהּ מִמֶּנָּה עֶשֶׂר שָׁנִים לְשֶׁבֶת

אֲבָרָם בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וְתָתֵן אֶתָּהּ לְאֲבָרָם

אִישָׁהּ לוֹ לְאִשָּׁה: וַיָּבֹא אֶל-הָגֵר וְתָהָר 4

וַתֵּרָא כִּי הָרְתָהּ וְתִקַּח גְּבֵרְתָהּ

בְּעֵינֶיהָ: וְהֵאמֵר שָׂרִי אֶדְ-אֲבָרָם חֲמִסִּי 5

עָלַיךָ אֲנֹכִי נָתַתִּי שִׁפְחָתִי בְּחִיקְךָ 6

וַתֵּרָא כִּי הָרְתָהּ וְאָקַד בְּעֵינֶיהָ יִשְׁפֹּט

יְהוָה בֵּינִי וּבֵינֶיךָ: וַיֹּאמֶר אֲבָרָם אֶל- 7

שָׂרִי הִנֵּה שִׁפְחָתְךָ בְּיָדְךָ עֲשִׂי-לָהּ

הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ וְתַעֲנֶנָּה שָׂרִי וְתִבְרַח

מִפְּנֵיהָ: וַיִּמְצָאָהּ מִלֶּאךָ יְהוָה עַל-עֵין 8

הַמַּיִם בַּמִּדְבָּר עַל-הָעֵין בְּדֶרֶךְ שׁוּר:

וַיֹּאמֶר הָגֵר שִׁפְחָת שָׂרִי אִי-מִזָּה בָּאת 9

וְאָנֹכִי

וְלֵה שִׁפְחָה
נ' בַּמִּפְקֵי א'
שׁוּמְמוֹס
מִז-כ'
עֲמַל א' כ' ה'
לֵה י' ד' י'
וְא' ב' ל'
כִּפּוּק ד' נ' א'
ז' ה' א' מ' ה'
שָׂרִי כ' ל'
כִּפּוּק ו' א' ש'
בְּמִקְוֵי א' ה'
וְכֵן כ' ת' כ' ה' ר' ב'
הַגְּדוּל ב' ע' ל'
פְּנִיחַת ש' י' א' ד'
ז' ל' מ' ת'
תָּתֵן א' ש' ר'
כִּמְשַׁפְּט' ל' ב' א'
בְּתַנְיָעָה ד'
מִמִּקְוֵי הַנְּהַי' ב'
א' מ' א' י' ה' ג'
ד' א' ו' ל' ש' ת'
שׁוּרֵי א' ה' ד' י'
דָּגַשׁ א' ו' ש' א'
ג' ה'
וְתָהָר י' פ' ח'
בְּאֶתְנַחַד ד' ר' י' ק'
גְּבוּעָה נ' ק' ו'
ע' ל' י' ב' ת' ר' א'

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS Chap. XV.

came down upon the carcasses, Abram drove them away.

12 And when the sun was going down, a deep sleep fell upon Abram; * and lo an horror of great darkness fell upon him.

13 And he said unto Abram, Know of a surety that thy seed shall be a stranger in a land that is not theirs, and shall serve them, and they shall afflict them four hundred years.

14 And also that nation whom they shall serve, will I judge: and afterward shall they come out with great substance.

15 And thou shalt go to thy fathers in peace; thou shalt be buried in a good old age.

16 But in the fourth generation they shall come

hither again: for the iniquity of the Amorites is not yet full.

17 And it came to pass, that when the sun went down, and it was dark, behold † a smoking furnace, and a burning lamp that passed between those pieces.

18 In that same day the LORD made a covenant with Abram, saying, Unto thy seed have I given this land, from the river of Egypt, unto the great river, the river Euphrates:

19 The Kenites, and the Kenizzites, and the Kadmonites.

20 And the Hittites, and the Perizzites, and the Rephaims.

21 And the Amorites, and the Canaanites, and the Girgashites, and the Jebusites.

Chap.

* *And lo, an horror of great darkness fell upon him.* Darkness in the Hebrew language is used figuratively to denote trouble and affliction: as light is for joy, gladness and redemption: as the Prophet says, "But the Lord shall be unto thee an everlasting light" Isaiah. 60. 19. And which a type of their universal redemption and restoration; so in like manner, was the darkness a type of the bondage which they were to suffer in Egypt.

† *A smoking furnace, and a burning lamp.* The first as a symbol of the punishment which those that oppressed Abram's seed would undergo; see *Jarvis*. And the latter as an emblem of the glory of his seed after their oppression.

And

12 הפגרים וישב אתם אברם : ויהי 12 חשבה גדלה כל לישנא חסר בר מיד מדאים באוריותא א' במדבר כ"ב י"ח ב דברים ד' ל"ז ב' ור"י שם כ"ה י"ג ו"ד כס"ק וענו אתם חס ורממיכי דור ב קהלת א' ד' ור"י ושובו זה לכר מלא וא"י בתורה כאה כלהו מלעיל ברמן ז"א מלרע זב' מנהו בתורה א' בזה הסדר כ"ט ו' והב' שם ל"ז כ"ה ואיך בנינו הגדל חסרו' א"ת הקני' מלא ו"ד וכן במדבר כ"ד כ"א הקדמו' חסר ד' הכנעני כלי מתג בה' את

13 נפלת עליו : ויאמר לאברם ידע תדע 13 כי גרו יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה :

14 וגם את הגוי אשר יעבדו הן אנכי 14 ואחרי כן יצאו ברכש גדול : ואתה 15 תבוא אל-אברתיך בשלום תקבר

16 בשיבה טובה : ודור רביעי ישובו 16 הנדה כי לא-שלים עון האמרי עד-

17 הננה : ויהי השמש באה ועלטה היה 17 והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר

18 בין הגזרים האלה : ביום ההוא פרת 18 יהיה את-אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את-הארץ הזאת מנהר מצרים

19 עד-הנהר הגדל נהר-פרת : את-הקניני 19 ואת-הקנני ואת הקדמני : ואת-החתי 20 ואת-הפרזי ואת הרפאים : ואת-האמרי 21 ואת-הכנעני ואת-הגרגשי ואת-

היבوسی

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pt Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

vision, saying, *Fear not, Abram: I *am* thy shield, and thy exceeding great reward.

2 And Abram said, LORD GOD, what wilt thou give me, seeing I go childless, and the steward † of my house is this Eliezer of Damascus?

3 And Abram said, Behold to me thou hast given no seed: and lo, one born in my house is mine heir.

4 And behold, the word of the LORD came unto him, saying, This shall not be thine heir, but he that shall come forth out of thine own bowels shall be thine heir.

5 And he brought him forth abroad, and said, Look now toward heaven, and tell the stars, if thou be able to number them: And he said unto him, So shall thy

seed be.

6 And he believed in the LORD; and he counted it to him for righteousness.

7 And he said unto him, I *am* the LORD that brought thee out of Ur of the Chaldees, to give thee this land to inherit it.

8 And he said, LORD GOD, whereby shall I know that I shall inherit it?

9 And he said unto him, Take me an heifer of three years old, and a she-goat of three years old, and a ram of three years old, and a turtle-dove, and a young pigeon.

10 And he took unto him all these, and divided them in the midst, and laid each piece one against another: but the birds divided he not.

11 And when the fowls came

† Heb. The son of the care of my house.

say, Abram is indeed enriched with my spoils, and notwithstanding his pretended kindness, yet may I say, it was his covetousness that put him on this enterprise.

* *Fear not Abram* For Abram was under some apprehension, lest these kings out of a spirit of revenge might encrease their forces, and suddenly fall upon him; therefore the Lord assured him, that he was his shield, i. e. his protector.

And

אָנְכִי מִן לֶךְ שְׂכָרְךָ הַרְבֵּה מְאֹד :
 2 וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֲדֹנָי יְהוִה מֶה־תֵּתֶנְךָ לִי
 וְאָנְכִי הוֹלֵךְ עִרְרִי וּבֶן־מֶשֶׁק בֵּיתִי
 3 הוּא דֹמֶשֶׁק אֱלִיעֶזֶר : וַיֹּאמֶר אַבְרָם הֲנִן
 לִי לֹא נָתַתָּה זֶרַע וְהִנֵּה בֶן־בֵּיתִי יוֹרֵשׁ
 4 אֹתִי : וְהִנֵּה דְבַר־יְהוָה אֵלָיו לֵאמֹר
 לֹא יִירָשְׁךָ זֶה כִּי־אִם אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֶיךָ
 5 הוּא יִירָשְׁךָ : וַיּוֹצֵא אֹתוֹ הַחוּצָה וַיֹּאמֶר
 הַבְּטֵנָא הַשָּׁמַיְמָה וּסְפֹר הַכּוֹכָבִים
 אֲסִתּוּבֵל לְסֹפֵר אַתֶּם וַיֹּאמֶר לוֹ כֹּה
 6 יִהְיֶה זֶרַעְךָ : וְהֶאֱמַן בֵּיהוָה וַיַּחְשְׁבֶהָ
 7 לוֹ צְדָקָה : וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי יְהוָה
 אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאוּר כַּשְׁדִּים לְתֵת
 8 לְךָ אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ : וַיֹּאמֶר
 אֲדֹנָי יְהוִה בְּמָה אֲדַע כִּי אִירָשְׁנָה :
 9 וַיֹּאמֶר אֵלָיו קַח־לִי עֵגְלָה מְשֻׁלֶּשֶׁת
 וְעֵז מְשֻׁלֶּשֶׁת וְאֵיל מְשֻׁלֵּשׁ וְתֹר וְגֹזֵל :
 10 וַיִּקַּח־לוֹ אֶת־כָּל־אֵלֶּה וַיְבַתֵּר אֹתָם
 בַּתּוֹר וַיִּתֵּן אִישׁ־בְּתָרוֹ לְקַבֵּאת רַעְהוּ
 11 וְאֶת־הַצֹּפֵר לֹא בָתֵּר : וַיִּרְדַּ הָעֵיט עַל־
 הַבָּנִים

אֲדֹנָי הַבַּיִת
 דְּלִית חוֹקֵי
 הוֹלֵךְ חֲדָן
 מִן מְלָאִים
 אֶל לִקְמֵן כִּיָּה
 דִּיבִי בִי שֵׁם
 כִּיחֲדִי ג
 שְׂכָרְךָ יִשְׁמַע
 דִּי וּקְרָא יִשְׁמַע
 כִּיחֲדִי הִי שֵׁם
 מִיבִי ד
 כִּמְדַבֵּר כִּיב
 כִּיבִי הִי שֵׁם
 כִּיחֲדִי וְדִין
 וַיֵּשׁ עוֹד אַחֵר
 בְּתוֹרָה מִלָּא
 וְהוּא בִלְשׁוֹן
 אַחֵר הוֹלֵךְ
 מִתּוֹרָה כִּמְדַבֵּר
 יִשְׁמַע וַיֵּשׁ
 מִסִּיק וּמִסִּיק
 שְׁשִׁי
 וַיּוֹצֵא יִבֵּן
 מְלָאִים הִי
 בְּתוֹרָה אֶל
 בֵּית הַכּוֹרֵר
 קָדִים נִיבֵן שֵׁם
 מִיבִי כִיבִי ג
 שֵׁם מִיבִי יִבֵּן
 דִּי שְׂכָרְךָ יִשְׁמַע
 יִשְׁמַע וְדִין
 וְשִׁוּרָא
 כִּיבֵן מִסִּיק
 וְהֶאֱמַן חֲסֵר
 וַיִּרְדַּ מִסִּיק
 וּקְרָא כִּלִּי
 סִתָּה אִתָּה

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

17 ¶ And the king of Sodom went out to meet him, (after his return from the slaughter of Chedorlao-mer, and of the kings that were with him) at the valley of Shaveh, which is the King's dale.

18 And Melchizedek king of Salem brought forth bread and wine : and he was the priest of the most high God.

19 And he blessed him, and said, Blessed be Abram of the most high God, possessor of heaven and earth :

20 And blessed be the most high God, which hath delivered thine enemies into thy hand. And he gave him tithes of all.

21 And the king of Sodom said unto Abram, Give me the persons, †and take the goods to thyself.

22 And Abram said to the king of Sodom, I have

lift up mine hand unto the LORD, the most high God, the possessor of heaven and earth.

23 That I will not take from a thread, even to a shoe-latchet, and that I will not take any thing that is thine, *lest thou shouldest say, I have made Abram rich :

24 Save only that which the young men have eaten, and the portion of the men which went with me, Aner, Eshcol, and Mamre ; let them take their portion,

C H A P. XV.

1 Abram is encouraged. 4 A son is promised. 6 He is justified by faith. 7 Canaan is promised again.

After these things the word of the LORD came unto Abram in a vision

† Heb. Souls.

* *Lest thou shouldest say I have made Abram rich.* Here we have a strong instance of the faith and righteousness of Abram : I will not take any thing though of ever so small a value, lest thou shouldest claim a share in the honor due to God, on whose blessing I firmly rely, and to whom only will I owe my riches, or lest thou shouldest say

F

מֶלֶךְ-סֹדֶם לִקְרֹאתוֹ אַחֲרַי שׁוּבוּ
מִהֲבוֹת אֶת כְּדָרְלֶעָמֶר וְאֶת-הַמְּלָכִים
אֲשֶׁר אִתּוֹ אֶל-עַמְקָא שׁוּה הוּא עַמְקָא

שובו ב'
מלאים א'
וחוקאל ל'ג'
י"ב דין
מס"ק
שהו הו'

18 הַמֶּלֶךְ: וּמֶלֶכִי-צָדֵק מֶלֶךְ שָׁלֵם הוֹצִיא
לֶחֶם וַיִּינּוּ וְהוּא כֹהֵן לְאֵל עֵלְיוֹן :

בצירי א"ת
חמ"כ צדק
נכתב ונקרא

19 וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ אַבְרָם לְאֵל
עֵלְיוֹן קִנְהָ שָׁמַיִם וָאָרֶץ: וּבְרוּךְ אֵל

בתרין מליון
וכן הוא
בתהלים ק"ו
ר' ונמס' עליו

20 עֵלְיוֹן אֲשֶׁר-מִגֵּן צָרָךְ בַּיָּדךָ וַיִּתֵּן-לוֹ
מַעֲשֵׂר מִכֹּל: וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ-סֹדֶם אֶל-

לא לפסוק
בתרין שמיין
מש
חמישי

21 אַבְרָם תָּן-לִי הַנֶּפֶשׁ וְהַרְבֵּשׁ קַח-לָךְ:
וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל-מֶלֶךְ סֹדֶם הִרְמַתִּי

קנה כליון
חמרים כרמן
די מלאים

22 יָדַי אֶל-יְהוָה אֵל עֵלְיוֹן קִנְהָ שָׁמַיִם
וָאָרֶץ: אִם-מָחוּט וְעַד שְׂרוּךְ-נֶעַל וְאִם-

בלישנא ז'
ישע' כ"ד ב'
כי חוקאל ז'
י"ב ג' משלי

23 אָקַח מִכָּל-אֲשֶׁר-לָךְ וְלֹא תֹאמַר אֲנִי
הַעֲשֵׂרְתִי אֶת-אַבְרָם: בַּלְעֲדִירַק אֲשֶׁר

ט"ז ר"ב ד'
משלי כ' ז'
מס"ק

24 אָכְלוּ הַנְּעָרִים וַחֲלָקוּ הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
הָלַכּוּ אִתִּי עִנְרָא אֲשַׁבֵּל וּמִמָּרָא הֵם

הרמתי ג'
חסר דהסר
א דין ב'

1 אַחֲרָיו יִקְחוּ חֲלָקָם:

טו

הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיָה דְבַר-יְהוָה אֶל-
אַבְרָם בְּמַחֲזָה לֵאמֹר אֶל-תִּירָא אַבְרָם

והסר ו' וחד
חלהים פ"ט
מלא
ד' מלא
דמלא מס"ק

אנכי

G E N E S I S. Chap. XIV.

9 With Chedorlaomer the king of Elam, and with Tidal king of nations, and Amraphel king of Shinar, And Arioch king of Ellasar: four kings with five.

10 And the vale of Siddim *was full of slime pits*; and the kings of Sodom and Gomorrah fled, and fell there: and they that remained fled to the mountain.

11 And they took all the goods of Sodom and Gomorrah, and all their victuals, and went their way.

12 And they took Lot, Abram's brother's son (who dwelt in Sodom) and his goods, and departed.

13 And there came one that had escaped, and told Abram the Hebrew;

for he dwelt in the plain of Mamre the Amorite, brother of Eshcol, and brother of Aner: and these *were confederate with Abram.*

14 ¶ And when Abram heard that his brother was taken captive, he * armed his † trained *servants*, born in his own house, three hundred and eighteen, and pursued *them* unto Dan.

15 And he † divided himself against them, he and his servants by night, and smote them, and pursued them unto Hobab, which *is on the left hand of Damascus.*

16 And he brought back all the goods, and also brought again his brother Lot, and his goods, and the women also, and the people.

17 And

* Or Led forth.

† Or Instructed.

‡ *Divided himself.* Divided his servants into several parties, either that he might be the better able to discover their track; or that coming suddenly upon them from several quarters, he might strike the greater terror on them.

Heb,

9 אַתְּ כַדְרֵלְעָמֹר מֶלֶךְ עֵילָם וְתַדְעַל־
 מֶלֶךְ גּוֹיִם וְאַמְרָפֶל מֶלֶךְ שֹׁנַעַר וְאַרְיוֹךְ-
 מֶלֶךְ אֶלְסַר אַרְבַּעַה מְלָכִים אֶת--
 10 הַחֲמִשָּׁה : וְעַמְּק הַשָּׂדִים בְּאֶרֶת בְּאֶרֶת
 חֲמֹר וַיִּגְסוּ מֶלֶךְ--סָדָם וְעַמְרָה וַיִּפְלוּ-
 11 שָׁמָּה וְהַנְּשֹׂאֲרִים הָרָה נָסוּ : וַיִּקְחוּ
 אֶת-כָּל-רֶכֶשׁ סָדָם וְעַמְרָה וְאֶת-כָּל-
 12 אֲבָלָם וַיֵּלְכוּ : וַיִּקְחוּ אֶת-לוֹט וְאֶת-
 רֶכֶשׁוֹ בֶן-אֲחֵי אַבְרָם וַיֵּלְכוּ וְהוּא יוֹשֵׁב
 13 בְּסָדָם : וַיִּבֹא הַפְּלִיט וַיִּגַּד לְאַבְרָם
 הָעֵבְרִי וְהוּא שָׁכַן בְּאַלְנֵי מִמְרָא
 הָאֵמֹרִי אֲחֵי אֲשַׁכֵּל וְאֲחֵי עֵנֹר וְהֵם
 14 בְּעֵלֵי בְרִית-אַבְרָם : וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי
 נִשְׁבָּה אֲחִיו וַיִּרַק אֶת-חֲנִיכָיו יְלִידֵי
 בֵיתוֹ שְׂמֹנֶה עָשָׂר וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וַיִּרְדֹּף
 15 עַד-דָּן : וַיַּחֲלֶק עֲלֵיהֶם וַלִּילָה הוּא
 וְעַבְדָּיו וַיִּבְּסוּ וַיִּרְדְּפוּם עַד-חֹבֹבָה אֲשֶׁר
 16 מִשְׁמָאל לְדַמְשֶׁק : וַיָּשָׁב אֶת כָּל--
 הָרֶכֶשׁ וְגַם אֶת-לוֹט אֲחִיו וְרֶכֶשׁוֹ
 הַשִּׁיב וְגַם אֶת-הַנְּשִׂים וְאֶת-הָעַם : וַיָּצֵא

דדה הה
 בסגול
 ופירושו כמו
 לדד כי ההיא
 בסופה במקור
 למיד
 בתחלתה
 ולא נמצאת
 זאת המלה
 יותר בכל
 המקרא מזה
 בסו הנוין
 דגושה אית
 את כל רכש
 חסר וי כתוב
 וכל לישנה
 דרכוש
 באורייתא
 דכתיוב ברסן
 הר בספר
 ל"ב מ"ז מלא
 מ"ז מ"ש
 וירדפם כלי
 מתנ כי לא
 יבא מתנ
 ק"כ דגש

מלך

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. XIV.

rioch king of Ellasar, Chedorlaomer king of Elam, and * Tidal king of nations ;

2 That these made war with Bera king of Sodom, and with Birsha king of Gomorrah, Shinab king of Admah, and Shemeber king of Zeboiim, and the king of Belah, which is Zoar.

3 All these were joined together in the vale of Siddim, which is the salt-sea.

4 Twelve years they served Chedorlaomer, and in the thirteenth year they rebelled.

5 And in the fourteenth year † came Chedorlaomer, and the kings that were with him, and smote the Rephaims, in Aftheroth

Karnaim, and the Zuzims in Ham, and the Emims in Shaveh Kiriathaim.

6 And the Horites in their mount Seir, unto El-paran, which is by the wilderness.

7 And they returned and came to Enmishpat, which is Kadesh, and smote all the country of the Amalekites, and also the Amorites, that dwelt in Hazezon-tamar.

8 And there went out the king of Sodom, and the king of Gomorrah, and the king of Admah, and the king of Zeboiim, and the king of Bela (the same is Zoar) and they joined battle with them in the vale of Siddim ;

9 With

of it, until the time appointed by God, as we find in chap. 15. verse 16. "For the iniquity of the Amorites is not yet full." But from thence forward, his seed were to enjoy it as an everlasting possession, upon condition of their obedience, as is oft expressed : see, *Aben Ezra, Nachmanides. &c.*

* *Tidal King of nations.* A people composed of many nations, over whom Tidal reigned, so that **D** imports the name they gave their country in remembrance thereof.

† *Came Chedorlaomer, and the kings that were with him.* These came with him as expecting the same assistance from him on a similar case ; or were perhaps, his tributary kings.

Divided

1 מֶלֶךְ אֱלֹסַר כְּדָרְלֶעֶמֶר מֶלֶךְ עֵילָם
 2 וְתִדְעַל מֶלֶךְ גּוֹיִם: עָשׂוּ מִדְּחֻמָּה
 אֶת־כְּרַע מֶלֶךְ סֹדֶם וְאֶת־בְּרִשַׁע מֶלֶךְ
 עִמְרָה שְׁנֵאֵב מֶלֶךְ אֲדָמָה וְשִׁמְאֵב
 3 מֶלֶךְ צְבִיִּים וּמֶלֶךְ בְּלַע הִיא־צֶעַר:
 4 כֹּל־אֱלֹהֵי חֲבָרוֹ אֲדֵ־עִמָּק הַשְּׂדֵיִם הוּא
 5 יִם הַמֶּלַח: שְׁתֵּי־עֶשְׂרֵה שָׁנָה עָבְדוּ
 אֶת־כְּדָרְלֶעֶמֶר וְשִׁלֹּשׁ־עֶשְׂרֵה שָׁנָה
 6 מִרְדּוּ: וּבְאַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה בָּא
 כְּדָרְלֶעֶמֶר וְהַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ וַיָּכּוּ
 אֶת־רֹפְאִים בְּעֶשְׂתֵּת קַרְנִים וְאֶת־
 7 הַזּוֹזִים בָּהֶם וְאֶת הָאִיִּמִּים בְּשׂוֹה
 קַרְיֹתָיִם: וְאֶת־הַחֲרִי בְּהַרְרָם שְׁעִיר
 8 עַד אֵיל פָּאֲרוֹן אֲשֶׁר עַל־הַמְּדַבָּר:
 9 וַיֵּשְׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל־עֵין מִשְׁפַּט הוּא קָדֵשׁ
 וַיָּכּוּ אֶת־כָּל־שָׂדֵה הָעַמְלָקִי וְגַם אֶת־
 10 הָאֲמֹרִי הִישֵׁב בְּתַצְצֹן תְּמֹר: וַיֵּצֵא
 מֶלֶךְ־סֹדֶם וּמֶלֶךְ עִמְרָה וּמֶלֶךְ אֲדָמָה
 11 וּמֶלֶךְ צְבִיִּים וּמֶלֶךְ בְּלַע הוּא־צֶעַר
 12 וַיַּעֲרְכוּ אֹתָם מִלְחָמָה בְּעִמָּק הַשְּׂדֵיִם:
 אֵת

כְּדָרְלֶעֶמֶר
 מֶלֶךְ אֱלֹסַר
 ת
 גוֹיִם הַנִּימֵךְ
 דְּגוּשָׁה אֲדָמָה
 צְבִיִּים ק
 הַזֶּקֶף הַחֲחֹרֶק
 כּוֹרֵד שְׂנִיָּה
 אֵת
 הִיא כְּתִיב
 בַּיּוֹד הוּא
 חֲרִי מִיָּא
 דְּכְתִיבֵי יוֹד
 בְּתוֹרָה
 וְאֵת הָאִיִּמִּים
 דִּין לַחֹד
 מִרְאֵ־אֵלֹהִים
 בְּתָרִין יִדִּין
 בְּתוֹרַת־אֵשׁ
 חֲסִידִים יוֹד
 קִרְמָה וּמֶלֶךְ
 יוֹד בְּתוֹרָה
 וְעוֹד א'
 כִּרְמִי נִינִן
 לַח וּבְאִיִּמִּים
 יִתְהַרְרוּ

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw54 / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw54
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. XIV.

morrah, *even* as the garden of the LORD, like the land of Egypt, as thou comest unto Zoar.

11 Then Lot chose him all the plain of Jordan; and Lot journeyed east: and they separated themselves the one from the other.

12 Abram dwelled in the land of Canaan, and Lot dwelled in the cities of the plain, and pitched *his* tent towards Sodom:

13 But the men of Sodom *were* wicked, and finners before the LORD exceedingly.

14 ¶ And the LORD said unto Abram, after that Lot was separated from him, lift up now thine eyes, and look from the place where thou art, north-ward, and south-ward, and east-ward, and west-ward.

15 For all the land which thou seeest, *to thee will I give it, and to thy

seed for ever.

16 And I will make thy seed as the dust of the earth: so that if a man can number the dust of the earth, *then* shall thy seed also be numbered.

17 Arise, walk through the land, in the length of it, and in the breadth of it: for I will give it unto thee.

18 Then Abram removed *his* tent, and came and dwelt in the plain of Mamre, which is in Hebron, and built there an altar unto the LORD.

C H A P. XIV.

1 *The battle of the kings.*
 12 *Lot taken, 14 is rescued by Abram.* 18 *Melchizedek bleffeth Abram,* 20 *who giveth him tithe.*

AND it came to pass in the days of Amraphel king of Shinar, A-rioch

* To thee will I give it and to thy seed for ever. That is, he gave it virtually, though not actually i. e. God gave Abram the right to it, though not the actual possession of

וְאֶת-עַמּוּדָה כְּגַן-יְהוָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם

11 בְּאֶכָה צֶעַר : וַיִּבְחַר-לוֹ לֹט אֶת כָּל-

באכה צער
חסר ואין
ובאכה מלרע
אצת

כֶּבֶד תִּירָדוּ וַיִּסַּע לֹט מִקֶּדֶם וַיִּפְרְדּוּ

12 אִישׁ מֵעַל אָחִיו : אֲבָרָם יָשָׁב בְּאֶרֶץ-

בְּנֵעַן וְלֹט יָשָׁב בְּעָרֵי הַכֶּכֶר וַיֵּאָהֵל

ויאהל
עד סוף המנוח
בירד וראו
בויאוכן הוא
בכל הספרים
המדוייקים

13 עַד-סֹדֶם : וְאֲנָשֵׁי סֹדֶם רָעִים וְהַטָּאִים

14 לַיהוָה מְאֹד : וַיְהוֶה אָמַר אֵל--אֲבָרָם

אֲחֵרֵי הַפְּרִדָּה לֹט מֵעֲמוֹ שָׂא נָא עֵינֶיךָ

וּרְאֵה מִן-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-אַתָּה שָׂם לְפָנָי

ובא כתביר
לא ברנא
אית

15 וַנִּגְבַּה וַקְדָּמָה וַיֹּמַר : כִּי אֶת-כָּל-

הָאָרֶץ אֲשֶׁר-אַתָּה רֹאֶה לְךָ אֶתְנַנֶּה

16 וְלִזְרַעַךָ עַד-עוֹלָם : וְשָׁמַתִּי אֶת-זְרַעַךָ

בְּעֶפְרַת הָאָרֶץ אֲשֶׁר אִם-יִוָּכַל אִישׁ

לְמַנּוֹת אֶת-עֶפְרַת הָאָרֶץ גַּם זְרַעַךָ

שנער בשון
ימני ובחומש
של רא"פ
גדפס בטעות
בשון שמאית

17 יִמְנָה : קוּם הִתְהַלֵּךְ בְּאֶרֶץ לְאַרְבֶּה

18 וּלְרַחֲבָהּ כִּי לְךָ אֶתְנַנֶּה : וַיֵּאָהֵל

אֲבָרָם וַיָּבֹא וַיֵּשֶׁב בְּאֵלְנֵי מִמְרָא

אֲשֶׁר בְּחֶבְרוֹן וַיִּבֶן-שָׁם מִזְבֵּחַ

לַיהוָה :

אריוך קדמא
אריוך תנינא
ואריוך

רביעי וַיְהִי בַיּוֹם אֲמַרְפֶּל מֶלֶךְ-שֹׁנַעַר אָרִיֹךְ 1 יד

מלך

the south.

2 And Abram *was* very rich in cattle, in silver, and in gold.

3 And he went on his journeys from the south, even to Beth-el, unto the place where his tent had been at the beginning, between Beth-el and Hai ;

4 Unto the place of the altar, which he had made there at the first ; and there Abram called on the name of the LORD.

5 And Lot also, which went with Abram, had flocks, and herds, and tents.

6 And the land was not able to bear them, that they might dwell together : for their substance was great, so that they could not dwell together.

7 ¶ And there was a

strife between the herdmen of Abram's cattle, and the herdmen of Lot's cattle : *and the Canaanite, and the Perizite, dwelled then in the land.

8 And Abram said unto Lot, Let there be no strife, I pray thee, between me and thee, and between my herdmen and thy herdmen : for we be †brethren.

9 *Is not the whole land before thee ? separate thyself, I pray thee from me : if thou wilt take the left hand, then I will go to the right : or if thou depart to the right hand, then I will go to the left.*

10 And Lot lifted up his eyes, and beheld all the plain of Jordan, that it *was* well watered every where, before the LORD destroyed Sodom and Gomorrah

† Heb. Men, brethren.

* *And the Canaanite and the Perizite dwelled then in the land.* That is, were the Lords, and owners of it ; and which I take to be the reason of Abram's proposal in the next verse, to avoid any strife ; for as the strife between the Herdmen was on account of pasture, by reason of their numerous Herds of Cattle, Abram was afraid, that if they should come to the knowledge of the Cause of their contention, they might be induced to take all, especially if they found them to be of a contrary worship ; the Canaanites being idolaters.

לפסעיו קרא
ויקרא אית
אהלה בהימ
סס"ג
היה הדאשן
מלעיל אף
שלפי מיש
בליה כשיש
רפני מלא
ראשונה מלא
מוקף במל
דין נסות אהור
אך אנהגו לא
נסות אהור
משיש האות
שלישי

הנגבה : ואברם כבר מאד במקנה

בכסף ובוהב : וילך למסעיו מנגב

ועד בית אל עד המקום אשר היה שם
אהלה בתחלה בין בית אל ובין העי :

אל מקום המזבח אשר עשה שם
בראשנה ויקרא שם אברם בשם

יהוה : וגם ללוט ההלך את אברם

היה צאן ובקר ואהלים : ולא נשא
אתם הארץ לשבת יחדו כיהיה

רכושם רב ולא יכלו לשבת יחדו :

ויהיריב בין רעי מקנה אברם ובין

רעי מקנה לוט והפגעני והפרזי אז

ישב בארץ : ויאמר אברם אל לוט

אלנא תהי מריבה ביני ובינך ובין

רעי ובין רעיד כי אנשים אחים

אנחנו : הלא כל הארץ לפניך הפרד

נא מעלי אם השמאל ואימנה ואם

הימין ואשמאילה : וישא לוט את

עיניו וירא את כד פבר הירדן כי כלה

משקה לפניו שחת יהוה את סדם

ואת

ויהי ריב זל
הרמה זל
ויהי ריב מלא
יוד כתיב
וכל לישנא
דריב
באריותא
דכותה מלא
בהטן חר
שאת כ"ג ב'
דא תענה על
רב חסר יוד
ואף שבמס
השוב ו' חסה
בלישנא
איך ההי
הם כנביאים
ובתיכוס והוא
לא דבה רק
מן התורה
ובמל א"ש

GENESIS. Chap. XIII.

12 Therefore it shall come to pass when the Egyptians shall see thee, that they shall say, This is his wife: and they will kill me, but they will save thee alive.

13 Say, I pray thee, thou art my sister: that it may be well with me for thy sake; and my soul shall live because of thee.

14 And it came to pass, that when Abram was come into Egypt, the Egyptians beheld the woman, that she was very fair.

15 The princes *also of Pharaoh saw her, and commended her before Pharaoh: and the woman was taken into Pharaoh's house.

16 And he intreated Abram well for her sake: and he had sheep, and oxen, and he-asses, and men-servants, and maid-servants, and she-asses, and camels.

17 And the LORD plagued Pharaoh and his house with great plagues,

because of Sarai Abram's wife.

18 And Pharaoh called Abram, and said, what is this that thou hast done unto me? why didst thou not tell me that she was thy wife?

19 Why saidst thou, She is my sister? so I might have taken her to me to wife: now therefore, behold thy wife, take her and go thy way.

20 And Pharaoh commanded his men concerning him: and they sent him a way, and his wife, and all that he had.

CHAP. XIII.

1 Abram and Lot return out of Egypt. 7 By disagreement they part asunder. 14 God's promise renewed to Abram.

AND Abram went up out of Egypt, he, and his wife, and all that he had, and Lot with him into the

* The princes. That is, the officers, and courtiers, whose chief design is to gain their Prince's favor, and therefore study to procure him pleasure.

And

12 וְהָיָה כִּי יִרְאוּ אֶתְךָ הַמִּצְרִים וְאָמְרוּ

אֵשֶׁתְּךָ זֹאת וְהָרְגוּ אֹתִי וְאֶתְךָ יִחְיוּ :

13 אָמְרֵי-נָא אֲחֵתִי אַתְּ לְמַעַן יִיטַב-לִי

14 בְּעַבְדְּךָ וְהָיִתָּה גַפְשִׁי בְּגִלְלֶךָ : וְהָיִ

כְּבֹא אֲבָרִם מִצְרִימָה וַיִּרְאוּ הַמִּצְרִים

אֶת-הָאִשָּׁה כִּי-יָפָה הִוא מְאֹד :

15 וַיִּרְאוּ אֹתָהּ שְׂרֵי פְרַעֲהַ וַיְהִלְלוּ אֹתָהּ

אֶל-פְּרַעֲהַ וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרַעֲהַ :

16 וּלְאֲבָרִם הֵיטִיב בְּעַבְדוּתָהּ וַיְהִי-לָהּ צֶאֱן-

וַיִּבְקַר וַיְחַמְרוּ וַיַּעֲבְדוּ וַיִּשְׁפַּחַת וַאֲתַנַּת

17 וְגַמְלִים : וַיִּנְגַע יְהוָה אֶת-פְּרַעֲהַ נְגָעִים

גְּדֹלִים וְאֶת-בֵּיתוֹ עַל-דְּבַר שְׂרֵי אִשֶּׁת

18 אֲבָרִם : וַיִּקְרָא פְּרַעֲהַ לְאֲבָרִם וַיֹּאמֶר

מַה-זֹּאת עָשִׂית לִי לָמָּה לֹא-הִגַּדְתָּ

19 לִי כִי אֲשַׁתְּךָ הִוא : לָמָּה אָמַרְתָּ

אֲחֵתִי הִוא וְאֶקַּח אֹתָהּ לִי לְאִשָּׁה

20 וְעַתָּה הִנֵּה אֲשַׁתְּךָ קַח וְלֶךְ : וַיֵּצֵא עֲלוּ

פְּרַעֲהַ אֲנָשִׁים וַיִּשְׁלַחוּ אֹתוֹ וְאֶת-אִשְׁתּוֹ

וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר-לוֹ : וַיַּעַל אֲבָרִם מִמִּצְרַיִם ; יג

הִוא וְאִשְׁתּוֹ וְכָל-אֲשֶׁר-לוֹ וְלוֹט עִמּוֹ

הַגִּבְעָה

ויהי כבוא
ג' מלאים א'
כבוא השמש
דברים מיו
אמי כ' שם
כ' י' י' י' י' י'
שני

ויהללו מתנ
כבוא ולמד
בלו דנש
וכיחם וכן
דנש בתים
מראפ ובנו
דנש וכן
בתים מרמד

ושפת ג'
הסרים אמי
א' ד' ב'
לקמן י'
ג' שם כ' ד'
רמה

למה אמרת
אף שבכמ
המס דנושה
בכאן היא
אשה על פי
הא' סג

כ' הש פסוק
יפין א' דין ב'
ותהלים י' ד'
א' ג' שם

פיה מו'
למה ש' ונתן
למה ש' ונתן
למה ש' ונתן

GENESIS. Chap. XII.

seventy and five years old, when he departed out of Haran.

5 And Abram took Sarai his wife, and Lot his brother's son, and all their substance that they had gathered, and the souls that they had gotten in Haran; and they went forth to go into the land of Canaan, and into the land of Canaan they came.

6 And Abram passed through the land unto the place of Sichem, unto the plain of Moreh: *and the Canaanite was then in the land.

7 ¶ And the LORD appeared unto Abram, and said, Unto thy seed will I give this land: and there builded he an altar unto the LORD, who appeared unto him.

8 And he removed from thence unto a mountain on the east of Beth-el, and pitched his tent, having Beth-el on the west, and Hai on the east: and there he builded an altar unto the LORD, and called upon the name of the LORD.

9 And Abram journeyed, † going on still toward the south.

10 And there was a famine in the land: and Abram went down into Egypt to sojourn there; for the famine was grievous in the land.

11 And it came to pass when he was come near to enter into Egypt, that he said unto Sarai his wife, Behold, now I know that thou art a fair woman to look upon.

12 Therefore

† Heb. Going and journeying.

that are friends or enemies to thee, shall be the same to me. This was a most extraordinary condescension on the part of the supreme being.

* And the Canaanite was then in the land. As the settled inhabitants, whose land God promised to give to Abram and his posterity.

בן-חמש שנים ושבעים שנה בצאתו
 5 מתרן: ויקח אברם את שרי אשתו
 ואת-לוט בן-אחיו ואת-כל-רכושם
 אשר רכשו ואת-הנפש אשר-עשו
 בתרן ויצאו ללכת ארצה כנען
 6 ויבאו ארצה כנען: ויעבר אברם
 בארץ עד מקום שכם עד אלון
 7 מורה והכנעני אז בארץ: וירא
 יהוה אל-אברם ויאמר לזרעך אתן
 את-הארץ הזאת ויבן שם מזבח
 ליהוה הנראה אליו: ויעתק משם
 8 ההרה מקדם לבית-אלוים אהלה בית-
 אל מים והעי מקדם ויבן-שם מזבח
 ליהוה ויקרא בשם יהוה: ויסע אברם
 9 הלוך ונסוע הנגבה:
 10 ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה
 לגור שם כי-כבד הרעב בארץ:
 11 ויהי כאשר הקריב לבוא מצרימה
 ויאמר אל-שרי אשתו הנה-נא
 ידעתי כי אשה יפת-מראה את:
 ויהי

שנה וקף קמן
בנין

הכנעני
בקעת ספרים
וכן בדי' א' יש
מתג כה' א'
ובאמת לפי
הכלל מאת
הוא זר לפי
שש דגש
אהריווכן הוא
נמתק בתים
כר' מר

אהלה בית
מס' ע' ע' ש'
לעיל מ' כ' א'

וכן השני
כל' קרמ' א'
את

מזבח בפשטא
דבר כי לא
יכאובי פשטון
אלא כשיותה
בין זה לזה
אות א' או
יתר א' את:

before his father Terah, in the land of his nativity, in Ur of the Chaldees.

29 And Abram and Nahor took them wives: the name of Abram's wife was Sarai; and the name of Nahor's wife, Milcah, the daughter of Haran, the father of Milcah, and the father of Iscah.

30 But Sarai was barren; she had no child.

31 And Terah took Abram his son, and Lot the son of Haran, his son's son, and Sarai his daughter-in-law, his son Abram's wife; and they went forth with them from Ur of the Chaldees, to go into the land of Canaan; and they came unto Haran, and dwelt there.

32 And the days of Terah were two hundred and five years: and Terah died in Haran.

CHAP. XII.

1 God calleth Abram, and blefseth him. 4 His departure from Haran. 7. Canaan is promised.

NOW the LORD had said unto Abram, get thee out of thy country, and from thy kindred, and from thy father's house, unto a land that I will shew thee.

2 And I will make of thee a great nation, and I will blefs thee, and make thy name great; and thou shalt be a blessing.

3 And I will blefs them that blefs thee,* and curse him that curseth thee: and in thee shall all families of the earth be blessed.

4 ¶ So Abram departed, as the LORD had spoken unto him: and Lot went with him: and Abram was seventy

likewise, where he was presently consumed, but Abram came forth out of the furnace without receiving the least injury: and therefore it says, **בְּאֵר פְּשָׁרִים** In the fire of the Chaldees. See Lingua Sacra. Radix. **אֵר** and **אֵרִי** article **אֵר** in **אֵרִי** אֵרִי.

* And I will blefs them that blefs thee, and curse him that curseth thee. That is those that

תָּרַח אָבִיו בְּאֶרֶץ מוֹלְדֹתוֹ בְּאוּר

כַּשְׂדִּים בְּשָׂדִים: וַיִּקַּח אֲבָרָם וְנָחֹר לְהֵם 29

נָשִׁים שֵׁם אִשְׁת־אֲבָרָם שְׂרִי וְשֵׁם אִשְׁת־

נָחֹר מְלִכָה בַת־הָרָן אֲבִי־מְלִכָה וְאָבִי

יִסְכָּה: וַתְּהִי שְׂרִי עֲקָרָה אֵין לָהּ וָלֶד: 30

וַיִּקַּח תָּרַח אֶת־אֲבָרָם בְּנֹו וְאֶת־לוֹט 31

בְּנֵי־הָרָן בְּנֵי־בְנֹו וְאֶת שְׂרִי בְלָתוֹ אִשְׁת־

אֲבָרָם בְּנֹו וַיֵּצְאוּ אֹתָם מְאוּר כַּשְׂדִּים

לְלֶכֶת אֶרֶצָה כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ עַד־חָרָן

וַיֵּשְׁבוּ שָׁם: וַיְהִי יוֹמֵי־תָרַח חֲמִשָּׁה 32

שָׁנִים וּמֵאֵתִים שָׁנָה וַיָּמָת תָּרַח

בְּחָרָן:

לך לך וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אֲבָרָם לֵךְ־לְךָ מֵאֶרֶץ 1

וּמִמוֹלְדֹתֶךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל־הָאָרֶץ

אֲשֶׁר אֲרָאָךְ: וַאֲעֲשֶׂךָ לְגוֹי גָּדוֹל 2

וְאֲבָרְכְךָ וְאֲגַדְלֶה שְׁמֶךָ וְוָהִיָּה

בְּרָכָה: וְאֲבָרְכָה מְבָרְכֶיךָ וּמְקַלְלֶיךָ 3

אֲדָר וְגַבְרֹו בְךָ כָּל מִשְׁפַּחַת

הָאָדָמָה: וַיֵּלֶךְ אֲבָרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר 4

אֱלֹוֵי יְהוָה וַיֵּלֶךְ אֹתוֹ

בן

בחרן אין
הנחן הפיכה
אית וכן כתב
החכם הרבני
מהו מיד
דלכתחלה
אין לשנותה
ככל כעדות
האית שלא
מצא כן בשום
ספר וכן היא
ישר בלי שום
שינוי ככל
בכל הספרים
המדויקים
כפי בחומש
של רא"פ
ובגו רה"פ

ואברכה ב' א'
דין ב' לקמן
כיון ד'
ואברכה
כ"ה
ואברכה
מברכה דין
ובמדר כ"ד
מ' סברכה
ברוך
הראש בח"פ
ומלא וילין
הוא בכל
הספרים
המדויקים

GENESIS. Chap. XI.

thirty years, and begat Reu.

19 And Peleg lived after he begat Reu two hundred and nine years, * and begat sons and daughters.

20 And Reu lived two and thirty years, and begat Serug.

21 And Reu lived after he begat Serug two hundred and seven years, and begat sons and daughters.

22 And Serug lived thirty years, and begat Nahor.

23 And Serug lived after he begat Nahor two

hundred years, and begat sons and daughters.

24 And Nahor lived nine and twenty years, and begat Terah.

25 And Nahor lived after he begat Terah an hundred and nineteen years, and begat sons and daughters.

26 And Terah lived seventy years, and begat Abram, Nahor, and Haran.

27 ¶ Now these are the generations of Terah: Terah begat Abram, Nahor, and Haran: and Haran begat Lot.

28 † And Haran died before

* *And begat sons and daughters.* It may naturally be questioned, what can be the Reason that we do not find in the recital of the ages of the Postdiluvians, "And he died" as we do by the antediluvians: where it says, "And all the days of Seth, were nine hundred and twelve years, and he died" and so by all the rest? In answer to which, an Anonymous writer observes, that as the antediluvians lost their posterity by the flood; they may be said to have literally died; not leaving name or remainder: but the postdiluvians having left a numerous posterity, by whom the whole world was afterwards peopled; their name was by this means preserved; and which reason he opines to be the cause of the distinction.

† *And Haran died before his father Terah.* &c. According to the Heb. it ought to be in the presence of his father: for it is the opinion of the Rabbins, that Haran was the cause of his death: for Terah having accused Abram before Nimrod of being guilty of breaking his images; and in consequence of his refusing to worship the fire, as Nimrod did, was ordered by him to be thrown into the fiery furnace, and they, having questioned Haran in the interim concerning his faith, he answered, if Abram succeeds, I will be of his, but if not, of Nimrod's, upon which, Nimrod ordered him to be immediately thrown into the furnace

E.

likewise

G E N E S I S. Chap. XI.

all the earth : and from thence did the LORD scatter them abroad upon the face of all the earth.

10 ¶ These *are* the generations of Shem : Shem *was* an hundred years old, and begat Arphaxad two years after the flood.

11 And Shem lived after he begat Arphaxad five hundred years and begat fons and daughters.

12 And Arphaxad lived five and thirty years, and begat Salah.

13 And Arphaxad lived after he begat Salah four hundred and three years,

and begat fons and daughters.

14 And Salah lived thirty years, and begat Eber.

15 And Salah lived after he begat Eber, four hundred and three years, and begat fons and daughters.

16 And Eber lived four and thirty years, and begat Peleg.

17 And Eber lived after he begat Peleg four hundred and thirty years; and begat fons and daughters.

18 And Peleg lived thirty

Tauchuma, that this exprellion of God's coming down is made use of by the inspired writer to teach human judges, not to pass judgment till such time that they have well sifted the matter, and not be hasty in their decision, without a due examination of the evidence on both parts, otherwise they may condemn the righteous and acquit the wicked. For God knows all things, though ever so dark or secret : for thus saith the Prophet, Can man hide himself in secret places, that I shall not see him? saith the Lord : Jerem. 23. 24.

§ *And there confound their language.* The Hebrew word *וּבְלָלָהֶם* which is translated *confound*, is derived from the word *בָּלַל* to mix, and the *וּ* is one of the prefix letters. As to the particular crime of the Builders of the tower, there are various opinions; but *Aben Ezra* observes that as their intention was to frustrate that of the supreme Being, viz. To replenish and fill the earth; therefore the Lord scattered them over the face of the earth, that his intention might not thereby be frustrated; and which is an admirable lesson to men, never to presume to frustrate the intent, or command of the Deity.

Add

בְּלִי-הָאָרֶץ וּמִשֵּׁם הַפִּיִצִּים יְהוֹה עַל-
פְּנֵי כָל-הָאָרֶץ :

10 אֵלֶּה תֹולֵדֹת שֵׁם שָׁם בֶּן-מֵאֹת שָׁנָה

וַיֹּולֵד אֶת-אַרְפַּכְשָׁד שְׁנַתִּים אַחַר

11 הַמָּבּוּל : וַיְחִי-שָׁם אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת-

אַרְפַּכְשָׁד חֲמִשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּולֵד

12 בָּנִים וּבָנוֹת : וַאֲרַפְכְשָׁד

חֵי חֲמִשׁ וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיֹּולֵד

13 אֶת-שֵׁלַח : וַיְחִי אַרְפַּכְשָׁד אַחֲרָיו

הוֹלִידוֹ אֶת-שֵׁלַח שְׁלֹשׁ שָׁנִים

וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּולֵד בָּנִים

14 וּבָנוֹת : וּשֵׁלַח חֵי

15 שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיֹּולֵד אֶת-עֵבֶר : וַיְחִי-

שֵׁלַח אַחֲרָיו הוֹלִידוֹ אֶת-עֵבֶר שְׁלֹשׁ

שָׁנִים וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּולֵד בָּנִים

16 וּבָנוֹת : וַיְחִי-עֵבֶר אַרְבַּע

17 וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיֹּולֵד אֶת-פֶּלֶג : וַיְחִי-

עֵבֶר אַחֲרָיו הוֹלִידוֹ אֶת-פֶּלֶג שְׁלֹשִׁים

שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּולֵד בָּנִים

18 וּבָנוֹת : וַיְחִי-פֶלֶג

שְׁלֹשִׁים

אֵלֶּה תֹולֵדֹת
כְּתוּב הַרְבֵּה
אֲחֵר מֵאֵל
דְּמֵא יֵס
אֵלֶּה תֹולֵדֹת
הַשָּׁמַיִם וְ
הַיָּם דְּחֵסֶר
כּוֹה הַסֵּדֶר
כִּי יֵבֶן יֵבֶן
כְּתוּבֵי תְלֹוֹת
הַסֵּדֶר קְרֵמָה
וְמֵאֵל יֵס
בְּתֵרָא הַ
שָׁם לִי אֵס
בִּי שָׁמַיִם יֵס
שָׁם לִי בִי
וְשֵׁלַח כְּתוּב
מֵאֵל יֵס
קְרֵמָה וְחֵסֶר
בְּתֵרָא עֵלְכָל
וּכְלָל הַיָּם
בִּידֵךְ
הַיָּם הַיָּם
לֹא דְבַר אֵלֶּה
בְּתֵרָא הַיָּם

GENESIS. Chap. XI.

CHAP. XI.

1 One language in the world
3 Babel built. 5 Languages
confounded. 10 The genera-
tions of Shem.

AND the whole earth
was of *one language,
and of one speech.

2 And it came to pass as
they journeyed from the
east, that they found a plain
in the land of Shinar; and
they dwelt there.

3 ¶ And they said one to
another, Go to, let us make
brick, and burn them thro-
ughly. And they had
brick for stone, and slime
had they for mortar.

4 And they said, Go to,
let us build us a city and
a tower, † whose top may
reach unto heaven, and let
us make us a name, lest we
be scattered abroad upon

the face of the whole earth.

5 ¶ And the LORD came
down to see the city and
the tower which the chil-
dren of men builded.

6 And the LORD said,
Behold, the people is one,
and they have all one
language; and this they
begin to do: and now
nothing will be restrained
from them which they have
imagined to do.

7 Go to, let us go down,
§ and there confound their
language, that they may
not understand one ano-
ther's speech.

8 So the LORD scattered
them abroad from thence
upon the face of all the
earth: and they left off to
build the city.

9 Therefore is the name
of it called Babel, be-
cause the LORD did there
confound the language of
all

* Heb. One lip. One language. The Hebrew word *לשון* is feminine, the masculine of which is *לשון*. And some are of opinion, that the *י* is deficient, in order to lighten the pronunciation. And of one speech. *Aben Ezra* observes, that the proper signification of the word *אחדים* is, that their language was of one form: There was no distinction between the Peasant and the Courtier, the learned or the ignorant: all spoke it with purity and propriety.

† *Whose top may reach unto heaven.* Used figuratively to express an extraordinary great height. See *Kimchi* on the root *עלה*.

‡ *And the Lord came down to see the city and the tower.* It is observed in *Medrash Tanchuma*

שביעי המפול :

1 ויהי כל־הארץ שפה אחת ודברים לאבן הלמד בשוא את כשמים הכ רפה ארה לראת חסרי ואזיא שמת יוד ה כי שמת לנגד ורין ושאר לראי בלאם ואז כני האדם היב הגושה ארה

2 אחדים: ויהי בנסעם מקדם וימצאו בקעה פארץ שנער וישבו שם :

3 ויאמרו איש אל־רעהו הבה נלבנה לבנים ונשרפה לשרפה ותהי להם הלבנה לאבן ותחמר היה להם לחמר :

4 ויאמרו הבה ונבנה־לנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה־לנו שם פון־נפויץ על־פני כל־הארץ :

5 וירד יהוה לראת את־העיר ואת־ ויחדלו בקנת ספרים יש מתג בואז ובקנתם כווד ושניהם זרים כי לא ירכבו להיות אחיו לא רגש ולא שוא נח כמש האזת וכן הוא בחימה מהז מד

6 המגדל אשר בנו בני האדם: ויאמר יהוה הן עם אחד ושפה אחת לכלם וזה החכם לעשות ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות :

7 הבה נרדה ונבלה שם שפתם אשר לא ישמעו איש שפת רעהו : ויפץ יהוה אתם משם על־פני כל־הארץ ויחדלו לבנת העיר: על־כן קרא שמה בקל כי־שם בקל יהוה שפת כל

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pba Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. X.

20 These are the sons of Ham, after their families, after their tongues in their countries, and in their nations.

21 ¶ Unto Shem also the father of all the children of Eber, the brother of Japheth the elder, even to him were children born.

22 The children of Shem; Elam, and Ashur, and † Arphaxad, and Lud, and Aram.

23 And the children of Aram; † Uz, and Hul, and Gether, and Mash.

24 And Arphaxad begat Salah; § and Salah begat Eber.

25 And unto Eber were born two sons: the name of one was Peleg; for in his days was the earth divided; and his brother's name was Joktan.

26 And Joktan begat

Almodad, and Sheleph, and Hazarmaveth, and Jerah,

27 And Hadoram, and Uzal, and Diklah.

28 And Obal, and Abimael, and Sheba.

29 And Ophir, and Havilah, and Jobab: all these were the sons of Joktan.

30 And their dwelling was from Mesha, as thou goest unto Sephara mount of the east.

31 These are the sons of Shem, after their families, after their tongues, in their lands, after their nations.

32 These are the families of the sons of Noah, after their generations, in their nations: and by these were the nations divided in the earth after the flood.

Chap.

land which the Canaanites possessed, is more particularly described, than that of any others because it was to be the Inheritance of God's chosen people: and the land of Canaan, it must be observed, was the best of earthly possessions, and of the greatest fertility.

† Heb. Arphachshad.

‡ Heb. Uts. And it is the opinion of several historians, that he was the first possessor of the land called afterwards *Uts*, situated between *Syria* and *Palestine*: and where we afterwards find *Job*.

§ Heb. Shelach.

Heb.

20 אלה בני-חם למשפחתם ללשנתם
 21 בארצתם בְּגוֹיֵיהֶם: וְלִשְׁמֹ
 יֶלֶד גַּם-הוּא אָבִי כָל-בְּנֵי-עֵבֶר אַחֵי
 22 יַפֶּת הַגְּדוֹל: בְּנֵי שֵׁם עֵילָם וְאַשּׁוּר
 23 וְאַרְפַּכְשָׁד וְלוֹד וְאַרְם: וּבְנֵי אָרַם
 24 עוּץ וְחוּל וְגֵתֵר וּמֵשׁ: וְאַרְפַּכְשָׁד
 יֶלֶד אֶת-שֵׁלַח וְשֵׁלַח יֶלֶד אֶת-עֵבֶר:
 25 וְדַעְבֵּר יֶלֶד שְׁנֵי בָנִים שֵׁם הָאֶחָד
 פֶּלֶג כִּי בַיּוֹם נִפְלְגָה הָאָרֶץ וְשֵׁם
 26 אֶחָיו יֶקְטָן: וַיִּקְטַן יֶלֶד אֶת-אֱלִמּוֹדָד
 וְאֶת-שֵׁלֶף וְאֶת-הַצְרְמוֹת וְאֶת-
 27 יָרַח: וְאֶת-הַדּוֹרִם וְאֶת-אוּזַל וְאֶת-
 28 דִּקְלָה: וְאֶת-עוֹבֵל וְאֶת-אַבִּימָאֵל
 29 וְאֶת-שָׂבָא: וְאֶת-אוּפָר וְאֶת-חַוִּילָה
 30 וְאֶת-יֹזֶבֶב כָּל-אֵלֶּה בְּנֵי יֶקְטָן: וַיְהִי
 מוֹשְׁבֵם מִמִּשְׁאָא בְּאַבְנֵה סַפְרָה הַר
 31 הַקָּדִם: אֵלֶּה בְּנֵי-שֵׁם לְמִשְׁפַּחְתָּם
 32 לְלִשְׁנֹתָם בְּאַרְצֹתָם לְגוֹיֵיהֶם: אֵלֶּה
 מִשְׁפַּחַת בְּנֵי-נֹחַ לְתוֹלְדוֹתָם בְּגוֹיֵיהֶם
 וּמֵאֵלֶּה נִפְרְדּוּ הַגּוֹיִם בְּאֶרֶץ אַחַר
 חִמְבוֹל

אלה בני חם
 ובן בפסיק
 ללא אלה בני
 שם הבית
 רפה ואין כאן
 דין אתי
 מרחיק לפי
 שמלת בני
 סמיכה
 לשאתיה
 ובן הוא בכל
 הספרים
 המדויק

הצרמות מלא
 חדא א"ת

ונת אופר
 לית הסר
 יעד וולת דין

ספרת הפ"א
 בקמץ ה"ת
 הנזים נ"מל
 דגשה א"ת

GENESIS. Chap. X.

rod : he began to be a mighty one in the earth.

9 He was a mighty hunter before the LORD : wherefore it is said, Even as Nimrod the mighty hunter before the LORD.

10 And the beginning of his kingdom was Babel, and Erech, and Accad, and Calneh, in the land of Shinar.

11 Out of that land went forth Ashur, and builded Nineveh, and the city Rehoboth, and Calah,

12 And Resen between Nineveh and Calah : *the same is a great city.

13 And Mizraim begat Ludim, and Anamim, and Lehabim, and Naphtuhim,

14 And Pathrusim, and

Cassuhim, (out of whom came Philistim) and Caph-torim

15 † And Canaan begat Sidon † his first-born, and Heth,

16 And the Jebusite, and the Emorite, and the Girgassite,

17 And the Hivite, and the Arkite, and the Sinite,

18 And the Arvadite, and the Zemarite, and the Hamathite : and afterward were the families of the Canaanites spread abroad.

19 † And the border of the Canaanites was from Sidon, as thou comest to Gerar, unto § Gaza ; as thou goest unto Sodom and Gomorrah, and Admah, and Zeboim, even unto Lashah.

20 These

† Heb. Tsidon.

powerful Empires and Kingdoms. For from the first, *Gomer*, came Ashkenas, or the Germans ; and from the second, as *Joseph Ben Gorion* says. viz, Riphath, the Britons ; and from the third, *Togarmah*, came the Turks.

And he shall dwell in the tents of Shem, i. e. shall suffer his divine presence to dwell in the tents which shall be built by the posterity of *Shem*, meaning Israel ; as he first dwelt in the Tabernacle which Moses made, and afterwards in the temple of *Solomon*, who were both of the posterity of *Shem*.

* *The same is a great city*. This is meant of Nineveh, as being sixty Miles in compass ; and is therefore properly called an exceeding great city. *Jonah*, 3. 3.

† *And the border of the Canaanites was from Sidon*. It must be remarked, that the

§ Heb. Azah.

D 2

144

נמרד הוא החל להיות גבור בארץ :
 9 הוא היה גבור ציד לפני יהוה על-כן
 יאמר בנמרד גבור ציד לפני יהוה :
 10 ותהי ראשית ממלכתו בכל ארץ
 11 ואבד וכלגה בארץ שנער : מן-
 הארץ ההוא יצא אשור ויבן את-
 נינוה ואת-רהבת עיר ואת-כלח :
 12 ואת-רסן בין נינוה ובין כלח הוא
 13 העיר הגדלה : ומצרים ילד את-
 לודים ואת-ענמים ואת-להבים ואת-
 14 נפתחים : ואת-פתרסים ואת-כסלהים
 אשר יצאו משם פלשתים ואת-
 15 כפתרים : ובנען ילד
 את-צידן בכרו ואת-חת : ואת-היבוסים
 16 ואת-האמרי ואת-הגרגשי : ואת-החתי
 17 ואת-הערקוני ואת-הסיני : ואת-הארודי
 ואת-הצמרי ואת-החמתי ואחר נפצו
 18 משפחות הפנעני : ויהי גבול הפנעני
 מצידן באכה גרה עד-עה באכה
 19 סדמה ועמרה ואדמה וצבים עד-לשע :
 אלה

רחבת חסר
 דחסר מסור
 משפחות לית
 סלא בתור
 זולת רין
 מסיק

וצבים כתב
 הרחבת ר'
 קרי ובתיב
 דין חסר
 דחסר חרו
 וחסר ילד
 תניין ואיך
 בזה הסדר
 יד ב'
 ושזאבר מלך
 צבים חסר
 וזולת ב' יודין
 חר קרי וחר
 לא קרי וכן
 שם ה' וכן
 דכרים כש
 כ"ב
 מצבים ק'

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. X.

done unto him.

25 And he said, Cursed be Canaan : a servant of servants shall he be unto his brethren.

26 And he said, Blessed be the LORD God of Shem ; and Canaan shall be his servant. †

27 God shall enlarge Japheth, ‡ and he shall dwell in the tents of Shem ; and Canaan shall be his servant.

28 ¶ And Noah lived after the flood three hundred and fifty years.

29 And all the days of Noah were nine hundred and fifty years ; and he died.

CHAP. X.

1 Noah's generations. 2 The sons of Japheth, 6 and of Ham. 8 Nimrod the first monarch. 21 The sons of Shem.

NOW these are the generations of the sons of Noah ; Shem, Ham, and Japheth : and unto them were sons born after the flood,

2 ¶ The sons of Japheth ; Gomer, and Magog, and Madai, and Javan, and Tubal, and Meshech, and Tiras.

3 And the sons of Gomer ; Ashkenaz, and Riphath, and Togarmah.

4 And the sons of Javan ; Elishah, and Tarshish, Kittim, and Dodanim.

5 By these were the isles of the Gentiles divided in their lands ; every one after his tongue, after their families, in their nations.

6 ¶ And the sons of Ham ; Cush, and Mizraim, and Phut, and Canaan.

7 And the sons of Cush ; Seba, and Havilah, and Sabtah, and Raamah, and Sabtecha : and the sons of Raamah ; Sheba, and Dedan.

8 And Cush begat Nimrod

† Heb. Servant to him.

* God shall enlarge Japheth. That is, he shall enlarge his inheritance : This blessing was fully verified in the posterity of Japheth from whom arose the most powerful

לו בְּנוּ הַקִּטּוֹן: וַיֹּאמֶר אֲרוּר בְּנֵעַן עֶבֶד 25
 עֲבָדִים יִהְיֶה לְאֶחָיו: וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ 26
 יְהוָה אֱלֹהֵי שֵׁם וַיְהִי בְנֵעַן עֶבֶד
 לָמוֹ: יָפֶת אֱלֹהִים לְיָפֶת וַיִּשְׁכֵּן 27
 בְּאֶהֱלֵי־שֵׁם וַיְהִי בְנֵעַן עֶבֶד לָמוֹ:
 וַיַּחֲרֹת אֶת־הַמִּבּוֹל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת 28
 שָׁנָה וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה: וַיְהִי כָל־יְמֵי־נֹחַ
 תְּשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה 29
 וַיָּמָת:

אלהי נח
 מפני הנגינה
 וישכן הסר
 וההמשך
 ובשוא תחת
 היא ושמרא
 וישכן בפתח
 מסיק
 והיו כל
 כלא ואצי
 ולבנות ארץ
 ותכל בני
 בקורות חסר
 ר' משא"כ

וַאֲלֹהֵי תוֹלְדֹת בְּנֵי־נֹחַ שֵׁם חָם וַיָּפֶת 1
 וַיּוֹלְדוּ לָהֶם בְּנִים אֶת־הַמִּבּוֹל:
 בְּנֵי יָפֶת גִּמְרִי וּמְגוֹג וּמְדִי וַיּוֹן וְתֹבֶל 2
 וַמִּשְׁךְ וַחֲתִירָס: וּבְנֵי גִמְרִי אֲשַׁכְנַז 3
 וְרִיפָת וַתְּגֵרְמָה: וּבְנֵי יוֹן אֱלִישָׁה 4
 וַתְּרַשִּׁישׁ כְּתִים וְדֹדָנִים: מֵאֵלֶּה נִפְרְדּוּ 5
 אֵינִי הַגּוֹיִם בְּאַרְצֹתָם אִישׁ לְלִשְׁנוֹ
 לְמִשְׁפַּחְתָּם בְּגוֹיֵיהֶם: וּבְנֵי חָם כּוּשׁ 6
 וּמִצְרַיִם וְפוּט וְכַנְעֵן: וּבְנֵי כּוּשׁ סִבְא 7
 וַחֲוִילָה וְסִבְתָּה וְרַעְמָה וְסִבְתָּכָא וּבְנֵי
 רַעְמָה שִׁבְא וַדָּדָן: וְכוּשׁ יָלַד אֶת־ 8

לעול ד' כי
 לדה את
 תכל וכן
 וארצות תוכל
 קין מלא ואצי
 רמיה
 ותגרמה חסר
 ר' רמיה
 בארצות חסר
 תכל אריותא
 וכתניה
 דכתיב
 ללשנו חסר
 כל אריותא
 וכתניה

נמרד

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw50ba
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. IX.

every living creature of all flesh; and the waters shall no more become a flood to destroy all flesh.

16 And the bow shall be in the cloud; and I will look upon it, that I may remember the everlasting covenant between God and every living creature of all flesh that is upon the earth.

17 And God said unto Noah, This is the token of the covenant, which I have established between me and all flesh that is upon the earth.

18 ¶ And the sons of Noah that went forth of the ark, were Shem, and Ham, and Japheth: and Ham is the father of Canaan.

19 These are the three sons of Noah: and of them

was the whole earth overspread.

20 And Noah began to be an husbandman, and he planted a vineyard.

21 And he drank of the wine, and was drunken, and he was uncovered within his tent.

22 And Ham the father of Canaan saw the nakedness of his father, and told his two brethren without.

23 And Shem and Japheth took a garment, and laid it upon both their shoulders, and went backward and covered the nakedness of their father; and their faces were backward, and they saw not their father's nakedness.

24 And Noah awoke from his wine, and knew* what his younger son had done

of the atmosphere;” so that the explanation of this passage is, The bow which I have given from the time of the creation, shall from henceforward be a token of the covenant between me and you.

* *And knew what his younger son had done unto him.* This is to be understood of his grandson Canaan, as most of the commentators understand it; as it cannot be said of Ham, for Japheth was younger than him: moreover, if Ham had sinned, why curse Canaan, and not Ham! but the truth is, that by younger son is meant the youngest son of Ham, which was Canaan,

God

נפש חיה בכל-בשר ולא-יהיה עוד
המים למבול לשחת כל-בשר :

וראיתיה מלא
ב"ב ורדיו
מס"ק

והיתה הקשת בענן וראיתיה לזכר
ברית עולם בין אלהים ובין כל-נפש
חיה בכל-בשר אשר על-הארץ :

לזכר כרחוק
חסדים ואין
ההמשך מס'ג
כתב במס'ח
דיותר נכון
להיות ב'
והסרי' כי לא
מציעו יותר
פרין ועוד
אתר יחזקאל
ב"ג י"ט

ויאמר אלהים אל-נח ואת אֹת-
הברית אשר הקמתי ביני ובין כל-
בשר אשר על-הארץ :

ויהיו בני-נח היצאים מן-התבה שם

ששוי
הקמתי חסר

וחסו ופתוהם הוא אבי כנען : שלשה

החסר אית
אהלה ד'

אלה בני-נח ומאלה נפצה כל-

כתיבי כן
בלשון זכר

הארץ : ויהל נח איש האדמה

כהא מס'ג

ויטע פרם : וישת מן-היון וישבר

ייקץ כתב
הר"מה וזל

ויתגל בתוך אהלה : וירא הם אבי

מלא בתרין
ערדיו חד

כנען את ערות אביו ויגד לשני-אחיו

קרו וחד לז'
קרו וקרוף

בהוץ : ויקח שם ויפת את-השמלה

דוריה סגול
מש-אכלקמן

וישימו על-שכם שניהם וילכו אחרנית

כ"ה מ"ז וכן
שם מ"א ד'

ויכסו את ערות אביהם ופניהם

וכן שם בפסוק
ו' שהם

אחרנית וערות אביהם לא ראו :

בפ"ח
עשה נסיון
אחור אתר

ויקץ נח מינו וידע את אשר-עשה

דמקמ ר"א

לו

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. IX.

blood, by man shall his blood be shed: for in the image of God made he man.

7 And you, be ye fruitful, and multiply, bring forth abundantly in the earth, and multiply therein.

8 And God spake * unto Noah, and to his sons with him, saying,

9 And I, behold, I establish my covenant with you, and with your seed after you;

10 And with every living creature that is with you, of the fowl, of the cattle, and of every beast of the earth with you, from all that go out of the ark, to every beast of the earth.

11 And I will establish my covenant with you,

neither shall all flesh be cut off any more by the waters of a flood: neither shall there any more be a flood to destroy the earth.

12 And God said, This is the token of the covenant which I make between me and you, and every living creature that is with you, for perpetual generations:

13 I do set my bow in the cloud, † and it shall be for a token of a covenant between me and the earth.

14 And it shall come to pass, when I bring a cloud over the earth, that the bow shall be seen in the cloud:

15 And I will remember my covenant which is between me and you, and every

* And God spake unto Noah, and his sons with him, saying. It must be remarked that according to the idiom of the Hebrew language, the word דַבַּר (Which is translated saying) signifies, to speak, or tell farther, i. e. to acquaint others with the prophecy so received: but as there was none else, it is rather difficult to account for it; unless we allow that the proper meaning is, that God spake to Noah, that he should acquaint his children of it.

† I do set my bow in the cloud, The Hebrew is, אֲנִי אֶתְּנֶה בַּשָּׁמַיִם אֶתְּכֵּלֶךְ, I have given, or set, in the preter tense; and which may be proper to enquire why it was thus written by the sacred penman, and not as in the preceding verse, where God says, v. 11 "This is the token of my covenant which I make with you." For which reason I shall take notice of what Nachmanides says "The bow was heretofore from the creation, according to natural causes, which is, by means of the reflection of the rays of the sun against the moistness of

הָאָדָם בָּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפָּךְ כִּי בְצַלֵּם
7 קִדַּשׁ אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת־הָאָדָם׃ וְאַתֶּם

פָּרוּ וּרְבוּ וּשְׂרָצוּ בָאָרֶץ וּרְבוּ־
8 בָּהּ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים

9 אֶל־נֹחַ וְאֶל־בְּנָיו אַתּוּ לֵאמֹר׃ וְאַנִּי
הֲנִנִּי מִקִּים אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם וְאֶת־

10 זַרְעֲכֶם אַחֲרֵיכֶם׃ וְאֵת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה
אֲשֶׁר אִתְּכֶם בְּעוֹף בְּפֶה־מָה וּבְכָל־חַיַּת

הָאָרֶץ אִתְּכֶם מִכָּל יֵצְאֵי הַתְּבֵה
11 לְכָל חַיַּת הָאָרֶץ׃ וַהֲקַמְתִּי אֶת־

בְּרִיתִי אִתְּכֶם וְלֹא־יִכָּרֵת כָּל־בֶּשֶׂר עוֹד
מִמִּי הַמַּבּוּל וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד מַבּוּל
12 לְשַׁחַת הָאָרֶץ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים זֹאת

אוֹת־הַבְּרִית אֲשֶׁר־אַנִּי נֹתֵן בֵּינִי
וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר

13 אִתְּכֶם לְדֶרֶת עוֹלָם׃ אֶת־קִשְׁתִּי נִתְּתִי
בְּעַנְנוֹ וְהָיְתָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵין

14 הָאָרֶץ׃ וְהָיָה בְּעַנְנֵי עָנָן עַל־הָאָרֶץ
וּנְרָאֲתָה הַקִּשְׁתַּת בְּעַנְנוֹ׃ וּזְבַרְתִּי אֶת־

15 בְּרִיתִי אֲשֶׁר בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל־
נֶפֶשׁ

חמישי

ככהמה
הביותין
דגושות אית

הקמתי חסד
דחסד רמיה

יהיה כלי
מתג אית

לדרת עולם
לית וחסד
כציל וריל
שלא נמצאת
מרת לדרת
עוד במקר'
בין מלא ובין
חסד וכאן
הוא חסד
דחסד ואני
עתי' ונס
ואציהמשך
סס'ק

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pdx / http://www.hathitrust.org/access_usefnd-google

GENESIS. Chap. IX.

beast, and of every clean fowl, and offered burnt-offerings on the altar.

21 And the LORD smelled a sweet savour; and the LORD said in his heart, I will not again curse the ground any more, for man's sake; for the imagination of man's heart is evil from his youth: neither will I again finite any more every thing living, as I have done.

22 While the earth remaineth, † seed-time and harvest, and cold and heat, and summer and winter, and day and night shall not cease.

CHAP. IX.

1 God bleffeth Noah. 4 Blood and murder are forbidden.

8 God's covenant, 13 signified by the rainbow. 21 Noah is drunken, 25 curseth Canaan, 29 and dieth.

AND God blessed Noah and his sons, and said unto them, Be fruitful and multiply, and replenish the earth.

2 And the fear of you, and the dread of you shall be upon every beast of the earth, and upon every fowl of the air, upon all that moveth upon the earth, and upon all the fishes of the sea; into your hand are they delivered.

3 Every moving thing that liveth shall be meat for you; even as the green herb have I given you all things:

4 But flesh with the life thereof, which is the blood thereof, shall you not eat.

5 And surely your blood of your lives will I require: at the hand of every beast will I require it; and at the hand of man, at the hand of every man's brother will I require the life of man.

6 Whoso sheddeth man's blood,

† Heb Is yet all

And

D

וַתְּהַהֲרֶה וּמָכַל הָעוֹף הַשָּׁמַיִם וַיַּעַל

העוף
מלאי
כתור
א"רין והע
ויקרא וידי

עֲלֵת בַּמַּזְבֵּחַ: וַיֵּרָח יְהוָה אֶת־רִיחַ

מס' 1
עלת
דחסר וכל
אוריחא

הַנִּיחָה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־לִבּוֹ לֹא אֶסַף

בענין דקרבו
דמתיא חסר
דחסר בה סן
אחד דכריס

לְקַלֵּל עוֹד אֶת־הָאָדָמָה בְּעֵבוֹר הָאָדָם

כ"ו שהוא
מלא וא"י
קדמאה חסר
זא"ו בתראה
מ"ש

כִּי יֵצֵר לִבְ הָאָדָם רָע מִנְעֻרָיו וְלֹא־

אֶסַף עוֹד לְהַכּוֹת אֶת־כָּל־חַי כַּאֲשֶׁר

לא אסף חסר
דחסר וי' 1
כתובי כן ב
כפסוק זה
ה"ג הוא
שמות וי' 1
ב"ט מס" 1

עָשִׂיתִי: עַד כָּל־יְמֵי הָאָרֶץ זָרַע וְקָצִיר

וְקָרוֹחַם וְקִיץ וְחָרֵף וַיּוֹם וְלַיְלָה לֹא

יִשְׁכָּתוּ: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־נֶחַ וְאֶת־

מנעוריו חסר
וא"י על פי
הסורה
יש דרש על
זה בדברי
הח"ל

כִּנּוֹ וַיֹּאמֶר לָהֶם פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת־

הָאָרֶץ: וּמוֹרָאֲכֶם וַחֲתֻכֶּם יִהְיֶה עַל

כָּל־חַיַּת הָאָרֶץ וְעַל כָּל־עוֹף הַשָּׁמַיִם

בְּכָל אֲשֶׁר תִּרְמָשׁ הָאָדָמָה וּבְכָל־דְּגַי

הַיָּם בְּיַדְכֶם נִתְּנוּ: כָּל־רֶמֶשׂ אֲשֶׁר

ע"ד חסרים
בלישנא
זכסנ' כמ"ס
ויב מהם
בתורה א"רין
ה"ב הוא
לקמן יש י"ב
ישאר בנייב

הוֹאֵהוּ לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָהּ בִּירֶק

עֵשֶׂב נִתְּתִי לָכֶם אֶת־כָּל: אֶדְבָשׁוּ

בְּנִפְשׁוֹ דָמוֹ לֹא תֹאכְלוּ: וְאֵךְ אֶת־

דְּמַכְּם לְנִפְשׁוֹתֵיכֶם אֲדַרְשׁ מִיַּד כָּל־חַיָּה

אֲדַרְשְׁנּוּ וּמִיַּד הָאָדָם מִיַּד אִישׁ אָחִיו

אֲדַרְשׁ אֶת־נֶפֶשׁ הָאָדָם: שִׁפְךְ דָּם

האדם

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p04
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. VIII.

and lo, in her mouth was an olive leaf pluckt off: so Noah knew that the waters were abated from off the earth :

12 And he stayed yet other seven days, and sent forth the dove; which returned not again unto him any more.

13 ¶ And it came to pass in the six hundredth and first year, in the first month, the first day of the month, the waters were dried up from off the earth: and Noah removed the covering of the ark, and looked and behold, the face of the ground was dry.

14 And in the second month, on the seven and twentieth day of the month, was the earth dried.

15 ¶ And God spake * unto Noah, saying,

16 Go forth of the ark, thou, and thy wife and thy sons and thy sons wives with thee.

17 Bring forth with thee every living thing that is with thee, of all flesh, both of fowl, and of cattle, and of every creeping thing that creepeth upon the earth; that they may breed abundantly in the earth, and be fruitful and multiply upon the earth.

18 And Noah went forth, and his sons, and his wife, and his sons wives with him :

19 Every beast, every creeping thing, and every fowl, and whatsoever creepeth upon the earth after their kinds, † went forth out of the ark.

20 ¶ And Noah builded an altar unto the LORD, and took of every clean beast,

† Heb. Families.

* And God spake unto Noah saying, go forth of the ark. The sacred penman now acquaints us, notwithstanding, that Noah, after he had opened the window of the ark, and had perceived that the waters were dried up from off the earth, yet did he not presume to go forth: for as God had commanded him to go into the ark, so did he think fit to abide therein, till he received God's command to go forth,

Heb.

12 וְהָנָה עֲלֵה-זֵית טָרֵף בְּפִיה וַיֵּדַע נֹחַ כִּי-
 קָלוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ: וַיִּחַל עוֹד
 שִׁבְעַת יָמִים אַחֲרַיִם וַיִּשְׁלַח אֶת-הַיּוֹנָה
 13 וְלֹא-יָסְפָה שׁוֹב-אֵלָיו עוֹד: וַיְהִי בְאַחַת
 יָמֵי שְׁשׁ-מֵאוֹת שָׁנָה בָּרֵאשׁוֹן בְּאַחַד
 14 לַחֲדָשׁ חֲרָבוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ וַיִּסַּר
 נֹחַ אֶת-מִכְסֵה הַתְּבָה וַיֵּרָא וְהָנָה
 15 חֲרָבוּ פְּנֵי הָאָדָמָה: וּבַחֲדָשׁ הַשֵּׁנִי
 בְּשִׁבְעָה וָעֶשְׂרִים יוֹם לַחֲדָשׁ יָבִשָׁה
 16 הָאָרֶץ: וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים
 אֶל-נֹחַ לֵאמֹר: צֵא מִן-הַתְּבָה אַתָּה
 17 וְאִשְׁתְּךָ וּבְנֶיךָ וּנְשֵׁי-בְנֶיךָ אִתְּךָ: כָּל-
 הַחַיָּה אֲשֶׁר-אִתְּךָ מִכָּל-בֶּשֶׂר בְּעוֹף
 18 וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל-הַרְמֵשׁ הַרְמֵשׁ עַל-
 הָאָרֶץ הוֹצֵא אִתְּךָ וּשְׂרָצוֹ בְּאָרֶץ וּפְרוֹ
 19 וּרְבוּ עַל-הָאָרֶץ: וַיֵּצֵא-נֹחַ וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ
 וּנְשֵׁי-בָנָיו אִתּוֹ: כָּל-הַחַיָּה כָּל-הַרְמֵשׁ
 20 וְכָל-הָעוֹף כָּל רוֹמֵשׁ עַל-הָאָרֶץ
 לְמִשְׁפַּחְתֵיהֶם יֵצְאוּ מִן-הַתְּבָה: וַיְבִן נֹחַ
 21 מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקַּח מִכָּל הַבְּהֵמָה
 הַטְּהוֹרָה

קל
 אורר
 צתב
 כהיה
 סי
 סמכ
 הניני
 ורא
 יספר
 בלי
 מתנ
 כלימד
 כי
 לא יבואו
 ב
 רשעים
 דביעי
 ק
 הוצא
 נח
 בתור
 מפה
 לאתגר
 עמו
 בתחתו
 למשפחתיהם
 חד
 מלאחד
 חסר
 דין
 הוא
 חסר
 וכושיע
 יח
 כ
 מלא
 מסק

G E N E S I S. Chap. VIII.

2 The fountains also of the deep, and the windows of heaven were stopped, and the rain from heaven was restrained.

3 And the waters returned from off the earth continually: and after the end of the hundred and fifty days the waters were abated.

4 ¶ And the ark rested in the seventh month, on the seventeenth day of the month, upon the mountains of Ararat.

5 And the waters decreased continually until the tenth month: in the tenth month, on the first day of the month were the tops of the mountains seen.

6 ¶ And it came to pass at the end of forty days, that Noah opened the window of the ark which he

had made.

7 And he sent forth a raven, which went forth to and fro, until the waters were dried up from off the earth.

8 Also he sent forth a dove from him, to see if the waters were abated from off the face of the ground.

9 But the dove found no rest for the sole of her foot, and she returned unto him into the ark: for the waters were on the face of the whole earth. Then he put forth his hand, and took her, and pulled her in unto him into the ark.

10 And he stayed yet other seven days, and again he sent forth the dove out of the ark.

11 And the dove came in to him in the evening; and

was not natural for the fish to live in the ark, as being out of their element, it is said, "all that was in the dry land died."

+ *And God remembered Noah.* The inspired Historian acquaints us that, after the hundred and fifty days, God remembered Noah and all that were with him in the ark, i. e. remembered his uprightness and piety; and therefore succoured him, and all that were with him, by preserving them in the ark, and afterwards appointing them to replenish the earth.

And

2 וַיִּסְכְּרוּ מַעֲיֵנֹת תְּהוֹם וְאַרְבַּת הַשָּׁמַיִם
 3 וַיִּפְּלֵא הַגִּישִׁים מִן־הַשָּׁמַיִם: וַיֵּשְׁבוּ הַיָּמִים
 מֵעַל הָאָרֶץ הַלֹּךְ וְשׁוֹב וַיַּחְסְרוּ הַיָּמִים
 4 מִקְצֵה חֲמִשִּׁים וּמֵאֵת יוֹם: וַתֵּנֶחַ הַתְּבָה
 5 בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בִּשְׁבַע־עָשָׂר יוֹם
 6 לַחֹדֶשׁ עַל הַרִי אֲרָרָט: וְהַיָּמִים הָיוּ
 7 הַלֹּךְ וְחָסוּר עַד הַחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי
 8 בְּעֲשִׂירִי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ נִרְאָו רָאשֵׁי
 9 הַהָרִים: וַיְהִי מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם
 10 וַיִּפְתַּח נֹחַ אֶת־חַלּוֹן הַתְּבָה אֲשֶׁר
 11 עָשָׂה: וַיִּשְׁלַח אֶת־הָעֹרֵב וַיֵּצֵא יֵצֵא
 12 וְשׁוֹב עַד־יִבְשֹׁת הַיָּמִים מֵעַל הָאָרֶץ:
 13 וַיִּשְׁלַח אֶת־הַיּוֹנָה מֵאֵתוֹ לִרְאוֹת הַקָּלוֹ
 14 הַיָּמִים מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה: וְלֹא־מָצְאָהּ
 15 הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף־רַגְלָהּ וַתָּשֶׁב אֵלָיו
 16 אֶל־הַתְּבָה כִּי מַיִם עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ
 17 וַיִּשְׁלַח יְדוֹ וַיִּקַּח וַיָּבֵא אֶתָּה אֵלָיו
 18 אֶל־הַתְּבָה: וַיַּחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים
 19 אַחֲרָיִם וַיִּסַּף שַׁלַּח אֶת־הַיּוֹנָה מִן־
 20 הַתְּבָה: וַתָּבֵא אֵלָיו הַיּוֹנָה לַעַת עֹרֵב

וארבה
 חסרים ואי
 הרבה דין
 לעיל ד' מס' י"א
 מס'ק
 הלך . ושוב
 ד' מלאים
 בתורה דין
 ובפסיק ה' ג'
 לקמיו"ב ט'
 וה"ד הו"א
 לקמן ב"י י"ג
 מס"ג
 יצוא ושוב ג'
 מלאים א'
 שמואל ב' י"ז
 ח"ב מלכים
 ב"ה י"א
 ורין וד'
 חסרים א'
 לקמן כ"ז
 לקד' ב'
 בסדר ל"ה
 כו' נ' שמואל
 כו' י"ה ב'
 וה"ה בירמיה'
 ל"ח י"ז מס"ג
 ותבא ב'
 חסרים
 בתורה דין
 לקמן י"ט ל"ג
 מסורה

והנה

G E N E S I S. Chap. VIII.

and bare up the ark, and it was lift up above the earth.

18 And the waters prevailed and were increased greatly upon the earth : and the ark went upon the face of the waters.

19 And the waters prevailed exceedingly upon the earth ; and all the high hills, that *were* under the whole heaven, were covered.

20 Fifteen cubits upward did the waters prevail ; and the mountains were covered.

21 And all flesh died that moved upon the earth, both of fowl, and of cattle, and of beast, and of every creeping thing that creepeth upon the earth, and every man.

22 All in whose nostrils *was* the breath of life, of * all that *was* in the dry land, died.

23 And every living substance was destroyed which

was upon the face of the ground, both man, and cattle, and the creeping things, and the fowl of the heaven ; and they were destroyed from the earth : and Noah only remained *alive*, and they that *were* with him in the ark.

24 And the waters prevailed upon the earth an hundred and fifty days.

C H A P. VIII.

1 *The waters assuage.* 18 *Noah goeth forth of the ark.* 20 *buildeth an altar, and offereth sacrifice.* 21 *God's promise to curse the earth no more.*

AND God remembered Noah, † and every living thing, and all the cattle that *was* with him in the ark : and God made a wind to pass over the earth and the waters assuaged.

2 The

* *All that was in the dry land, died.* Whether men or beasts, all that breathed the same air with man, all that lived in the same element ; but not the fish . As it was not the intention of the Supreme Being that the world should return to chaos again ; but had provided that there should be some of every specie preserved in the ark ; and as it

18 התבה ותרו מעל הארץ: ויגברו
המים וירבו מאד על הארץ ותלך

בחרבת המטח
בח' כדרכו
בתנועה ג
ממקום הנחת
המטח

19 התבה על פני המים: והמים גברו
מאד מאד על הארץ ויכסו כל
ההרים הגבהים אשר תחת כל

20 השמים: חמש עשרה אמה מלמעלה

וחמ' המים
רפה וכתב

21 גברו המים ויכסו ההרים: ויגוע כל
בשר ודומש על הארץ בעוף
ובבהמה ובחיה ובכל השרץ השרץ

האית וזה
סערת גדול
וערך לתורה
בו מאד כי
הקורא ויח
במים דגשה

22 על הארץ וכל האדם: כל אשר
נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר

נמצא אומר
ששנאו של
הק"ה נסחה
עם כל

23 בחרבה מתו: וימח את כל היקום
אשר על פני האדמה מאדם עד

דיקום כי
זימח ברשע
הוא שהנפעל
כמו ימח שם

בהמה עד דומש ועד עוף השמים
וימחו מן הארץ וישאר אך נח ואשר

יהלים ק"ש
ש"ג אך
כשה"מס
רפה הוא
בהקל וזמח

24 אתו בתבה: ויגברו המים על הארץ
חמשים ומאת יום: ויזכר אלהים

שועל יזמח
ובספרים
המדויקים
יש רפה על

את נח ואת כל החיה ואת כל
הבהמה אשר אתו בתבה ויעבר
אלהים רוח על הארץ וישבו המים:

המ"ם כזו
שכרוב
פאן

ויסברו

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p64
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. VIII.

and bare up the ark, and it was lift up above the earth.

18 And the waters prevailed and were increased greatly upon the earth: and the ark went upon the face of the waters.

19 And the waters prevailed exceedingly upon the earth; and all the high hills, that *were* under the whole heaven, were covered.

20 Fifteen cubits upward did the waters prevail; and the mountains were covered.

21 And all flesh died that moved upon the earth, both of fowl, and of cattle, and of beast, and of every creeping thing that creepeth upon the earth, and every man.

22 All in whose nostrils *was* the breath of life, of * all that *was* in the dry land, died.

23 And every living substance was destroyed which

was upon the face of the ground, both man, and cattle, and the creeping things, and the fowl of the heaven; and they were destroyed from the earth: and Noah only remained *alive*, and they that *were* with him in the ark.

24 And the waters prevailed upon the earth an hundred and fifty days.

C H A P. VIII.

1 *The waters assuage.* 18 *Noah goeth forth of the ark.* 20 *buildeth an altar, and offereth sacrifice.* 21 *God's promise to curse the earth no more.*

AND God remembered Noah, † and every living thing, and all the cattle that *was* with him in the ark: and God made a wind to pass over the earth and the waters assuaged.

2 The

* *All that was in the dry land, died.* Whether men or beasts, all that breathed the same air with man, all that lived in the same element; but not the fish. As it was not the intention of the Supreme Being that the world should return to chaos again; but had provided that there should be some of every specie preserved in the ark; and as it

18 הַתְּבָה וַתָּרַם מֵעַל הָאָרֶץ: וַיִּגְבְּרוּ

בחרבה המתנ
בה כדרכו
בזמנה
ממקום הנח
המעים

הַמַּיִם וַיִּרְבוּ מְאֹד עַל-הָאָרֶץ וַתִּלְךְ

19 הַתְּבָה עַל-פְּנֵי הַמַּיִם: וְהַמַּיִם גָּבְרוּ

מְאֹד מְאֹד עַל-הָאָרֶץ וַיִּכְסּוּ כָל-

הַהָרִים הַגְּבוּהִים אֲשֶׁר-תַּחַת כָּל-

20 הַשָּׁמַיִם: חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אַמָּה מִלְמַעְלָה

היח המים
רפה וכתב
האית וזה
מערת גדול
וערך להורה
בו מאה כי

21 גָּבְרוּ הַמַּיִם וַיִּכְסּוּ הַהָרִים: וַיִּגְוַע כָּל-

בְּשֵׂר וְהָרַמֵּשׁ עַל-הָאָרֶץ בַּעֲוֹף

וּבַבְּהֵמָה וּבַחַיָּה וּבְכָל-הַשְּׂרָץ הַשָּׂרָץ

22 עַל-הָאָרֶץ וְכָל הָאָדָם: כָּל אֲשֶׁר

נִשְׁמַת-רוּחַ חַיִּים בְּאַפּוֹ מִכָּל אֲשֶׁר

הקורא וזה
כמים דנטה
נמצא אומר
ששואו של
הק"ב נמה
עם כל

23 בַּחַרְבָּה מָתוּ: וַיַּמַּח אֶת-כָּל-הַיְקוּם וְאֲשֶׁר

עַל-פְּנֵי הָאָדָמָה מֵאָדָם עַד-

בְּהֵמָה עַד-רֶמֶשׂ וְעַד-עוֹף הַשָּׁמַיִם

וַיִּמָּחוּ מִן-הָאָרֶץ וַיִּשְׂאֵר אֲדָמָה וְאֲשֶׁר

24 אֵתוּ בַתְּבָה: וַיִּגְבְּרוּ הַמַּיִם עַל-הָאָרֶץ

חַמְשִׁים וּמֵאֵת יוֹם: וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים ח

אֶת-נֹחַ וְאֵת כָּל-תַּחְיָה וְאֵת-כָּל-

הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אֵתוּ בַתְּבָה וַיַּעֲבֹר

אֱלֹהִים רוּחַ עַל-הָאָרֶץ וַיִּשְׁכּוּ הַמַּיִם:

דיקים כי
זימה בנדש
דוא חתנפעל
כמו יח ששם
רנהלים קשם
שין אק
כשהמם

דפה הוא
מהקל וזה
פועל יוצא
ובספרים
המדויקים
יש דפה על

המים בזו
שכתוב
כחן

ויסברו

GENESIS. Chap. VII.

ark, the male and the female, as God had commanded Noah.

10 And it came to pass after seven days, that the waters of the flood were upon the earth.

11 ¶ In the six hundredth year of Noah's life, in the second month, the seventeenth day of the month, the same day were all the fountains of the great deep broken up, and the windows of heaven were opened.

12 And the rain was upon the earth forty days and forty nights.

13 † In the self-same day entered Noah, and Shem, and Ham, and Japheth, the sons of Noah, and Noah's

wife, and the three wives of his sons with them, into the ark :

14 They and every beast after his kind, and all the cattle after their kind, and every creeping thing that creepeth upon the earth after his kind, and every fowl after his kind, every bird *of every sort.

15 And they went in unto Noah into the ark, two and two of all flesh, wherein is the breath of life.

16 And they that went in went in male and female of all flesh, as God had commanded him : and the LORD shut him in.

17 And the flood was forty days upon the earth : and the waters increased and

* Heb, Wing.

This *Nachmanides* explains on this wife : "that of every specie of beast there came to Noah pairs of their own accord, as mentioned, "there went unto Noah;" but that of the clean sort, he was commanded, that besides the pairs which came of their own accord for the preservation of their specie, he should take as many more, till the whole amounted to seven ; for which reason in verse the second, it is said, "Thou shalt take to thee ;" but here it is said, "There went," i. e. without compulsion.

† *In the self same day.* At noon day : for the generality of the men of generation observed, that if were to see him go into the ark, they would have broke it, and have murdered him : therefore Moses informs us, that according to God's commandment, he went in at noon day ; and they had no power to hurt him, *Jarshi.*

כל מעינות
 חיצונית בשוא
 וזהו מלא
 כרוב ס'ס
 וזהו יש
 מהלוקת
 גדולה אם
 הוא מלא ואי
 זי חסר
 זה את הכרוע
 שזה הוא מלא
 והשני לקמן
 ה' ב' ויכסו
 כל מעינות
 חסום חסר ו'
 וסימן מלא
 דמלא חסר
 דחסר רל
 הראשון שהיו
 המעינות
 מלאים הוא
 מלא ואי
 והשני שכבר
 חסרו מעינות
 שהורק
 סמיטיון
 הוא חסר
 ואי
 צפור מלאים
 בזורה ששה
 בעופות
 ושלשה
 כגברו מס'ג

כָּאוּ אֶל־נֶחַ אֶל־הַתְּבֵה זָכַר וְנִקְבְּהָ
 כָּאֲשֶׁר צִוָּה אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ׃ וַיְהִי 10
 לְשִׁבְעַת הַיָּמִים וּמִי הַמַּבּוּל הָיוּ עַל־
 הָאָרֶץ׃ בַּשָּׁנָה שְׁש־מֵאוֹת שָׁנָה לַחַיִּי 11
 נֹחַ בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַּשְּׁבַע־עָשָׂר יוֹם
 לַחֹדֶשׁ בַּיּוֹם הַזֶּה נִבְקְעוּ כָּל־מַעֲיֵנוֹת
 תְּהוֹם רַבָּה וְאֶרֶצַת הַשָּׁמַיִם נִפְתְּחוּ׃
 וַיְהִי הַגֶּשֶׁם עַל־הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם 12
 וְאַרְבָּעִים לַיְלָה׃ בַּעֲצֹם הַיּוֹם הַזֶּה 13
 בָּא נֹחַ וּשְׁס־וָחַם וַיִּפֹּת בְּנֵי־נֹחַ וְאִשְׁתִּי
 נָחָה וְשָׁלְשַׁת נָשִׁי־בָנָיו אִתָּם אֶל־הַתְּבֵה׃
 הַמָּה וְכָל־הַחַיָּה לְמִינָהּ וְכָל־הַבְּהֵמָה 14
 לְמִינָהּ וְכָל־הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ
 לְמִינָהּ וְכָל־הָעוֹף לְמִינָהּ כָּל־צִפּוֹר
 כָּל־כָּנָף׃ וַיָּבֹאוּ אֶל־נֹחַ אֶל־הַתְּבֵה 15
 שְׁנַיִם שָׁנָיִם מִכָּל־הַבְּשָׂר אֲשֶׁר־בּוֹ רוּחַ
 חַיִּים׃ וְהַבָּאִים זָכַר וְנִקְבְּהָ מִכָּל־בְּשָׂר 16
 כָּאוּ כָּאֲשֶׁר צִוָּה אֱלֹהִים וַיִּסְגֹּר
 יְשֻׁעֵי יְהוָה בַּעֲדָו׃ וַיְהִי הַמַּבּוּל אַרְבָּעִים 17
 יוֹם עַל־הָאָרֶץ וַיִּרְבּוּ הַמַּיִם וַיִּשְׂאוּ אֶת־
 הַתְּבֵה

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5p04
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

22 Thus did Noah ; according to all that God commanded him, so did he.

C H A P. VII.

1 *Noah with his family entereth the ark. 17 The beginning, increase, and continuance of the flood.*

AND the LORD said unto Noah, Come thou, and all thy house, into the ark : for thee have I seen righteous before me in this generation.

2 Of every clean beast thou shalt take to thee by * sevens, the male and his female : And of beasts that are not clean by two, the male and his female.

3 Of fowls also of the air by sevens, the male and the female; to keep seed alive upon the face of all

the earth.

4 For yet seven days, and I will cause it to rain upon the earth forty days and forty nights : and every living substance that I have made, † will I destroy from off the face of the earth.

5 And Noah did according unto all that the LORD commanded him.

6 And Noah was fix hundred years old when the flood of waters was upon the earth.

7 ¶ And Noah went in, and his sons, and his wife, and his sons wives with him, into the ark, because of the waters of the flood.

8 Of clean beasts, and of beasts that are not clean, and of fowls, and of every thing that creepeth upon the earth,

9 There went in two and two unto ‡ Noah into the ark,

* Heb. Seven, seven.

† Heb. I will blot.

‡ There went in two and two unto Noah into the ark. This seems contrary to God's command in verse 7th, "Of every clean beast thou shalt take to thee by sevens." this

22 לְאֹכְלָהּ: וַיַּעַשׂ נָח כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה
 אֱתוֹ אֱלֹהִים בְּן־עֵשָׂה: וַיֹּאמֶר יְהוָה
 לְנֹחַ פֶּאֶר-אֶתְּךָ וְכָל-בֵּיתְךָ אֶל-הַתְּבַחַּה
 כִּי-אֶתְּךָ רָאִיתִי צַדִּיק לְפָנַי בְּדוֹר הַזֶּה:
 מִכָּל הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה תִּקַּח-לָךְ
 שִׁבְעָה שִׁבְעָה אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ מִן-הַבְּהֵמָה
 אֲשֶׁר לֹא טְהוֹרָה הוּא שְׁנַיִם אִישׁ
 וְאִשְׁתּוֹ: גַּם מֵעוֹף הַשָּׁמַיִם שִׁבְעָה
 שִׁבְעָה זָכָר וְנִקְבָּה לְחַיּוֹת זָרַע עַל-פְּנֵי
 כָל-הָאָרֶץ: כִּי לַיָּמִים עוֹד שִׁבְעָה
 אֲנֹכִי מִמַּטֵּיר עַל-הָאָרֶץ אַרְבַּעַם יוֹם
 וְאַרְבַּעַם לַיְלָה וּמָהִיתִי אֶת-כָּל-הַיְקוּם
 אֲשֶׁר עָשִׂיתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה: וַיַּעַשׂ
 נָח כְּכֹל אֲשֶׁר-צִוָּהוּ יְהוָה: וְנֹחַ בֶּן-
 שָׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וְהַמָּבּוּל הָיָה מִיַּם עַל-
 הָאָרֶץ: וַיִּבְאֵנֹחַ וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ וּנְשֵׁי-
 בָנָיו אִתּוֹ אֶל-הַתְּבַחַּה מִפְּנֵי מַי הַמָּבּוּל:
 מִן-הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וּמִן-הַבְּהֵמָה
 אֲשֶׁר אֵינָנָה טְהוֹרָה וּמִן-הָעוֹף וְכָל
 אֲשֶׁר-רָמַשׁ עַל-הָאֲדָמָה: שְׁנַיִם שְׁנַיִם

לאכלה הלא
 בקמץ לבר
 אשה
 כי ארך כלי
 מהגן תחת
 הים אלה
 תקח לך כלי
 מהגן אלה
 מכל הבהמה
 הטהורה ב'
 מלא ואי
 ותרויהו
 דיש פסוקים
 א' דין והיב
 לקמן פסוק
 ה' מן הבהמה
 הטהורה וש'
 כל לישנא
 דטהורה
 באורייתא
 חסר ואי
 הטיה
 דיקום
 מלאים ואי
 עולם דין
 ובפסוק כ"ג
 וה'גן דבריש
 יא ואי

באו

GENESIS. Chap. VI.

shalt thou make in the ark, and shalt pitch it within and without with pitch.

15 And this is the fashion which thou shalt make it of: the length of the ark shall be three hundred cubits, the breadth of it fifty cubits, and the height of it thirty cubits,

16 A window shalt thou make to the ark, and in a cubit shalt thou finish it above: and the door of the ark shalt thou set in the side thereof: with lower, second, and third stories shalt thou make it.

17 And behold, I, even I do bring * a flood of waters upon the earth to destroy all flesh, wherein is the breath of life, from under heaven: and every thing that is in the earth shall die.

18 But with thee will I establish my covenant: and thou shalt come into the ark; thou, and thy sons, and thy wife, and thy sons wives with thee.

19 And of every living thing of all flesh, two of every sort shalt thou bring into the ark, to keep them alive with thee: they shall be male and female.

20 Of fowls after their kind, and of cattle after their kind, of every creeping thing of the earth after his kind: two of every sort shall come unto thee, to keep them alive.

21 And take thou unto thee of all food that is eaten, and thou shalt gather it to thee; and it shall be for food for thee, and for them.

22 Thus

Gen. 41. 57. agreeable to the idiom of the Hebrew language, to shew the excess of their wickedness.

* A flood. The Hebrew word is, נֹבֵל the root of which is, נָבַל as in Job 38. 37. "Who can stay the bottles of heaven:" the meaning of which is, the rain of heaven, for rain signifies the water or moisture which drops from the clouds; but flood signifies a body of water falling suddenly from heaven, so as to cause a sudden inundation.

That

קנים תעשה את-התבה וכפרת אתה
מבית ומחוץ בכפור: וזה אשר תעשה

רחבה הרי"ש
בקפץ לבה
א"ת

אתה שלש מאות אמה ארך התבה
חמשים אמה רחבה ושלשים אמה

קומת'ב'מלאו
ו'עה"פ דין
וה"ב מלכים
א ד כ"ז

קומתה: צהר ותעשה לתבה ואל-
אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה

ושלשי' הירק
הי"ד במקום
ת"ג והש"ן
כלי' דנשוכה
במדבר ב'
כ"ד מסורה

בצדה תשים תחתים שנים ושלשים
תעשה: ואניהנני מביא את-המבול

מים על-הארץ לשחת כל-בשר
אשר-בורח חיים מתחת השמים כל

הזקמתי הסר
דחצר וכן
בפרשה ט'
פסוק י"א א"ת

אשר-בארץ יגוע: והקמתי את-
בריתי אתך ובאת אל-התבה אתה

ובניך ואשתך ונשי-בניך אתך: ומכל-
החי מכל-בשר שנים מכל תביא

להחית אתך
ב' חסדים
א' בזה הסדר
ס"ו גין פסוק
ד' ודין יתרון

אל-התבה להחית אתך זכר ונקבה
יהיו: מהעוף למינהו ומן-הבהמה

הד בפסוק
שא"חו וה"ב
בזה הסדר
בפרשה י"ט

למינה מכל רמש האדמה למינהו
שנים מכל יבאו אליך להחיות:

פסוק י"ט
ויעד א'
להחיות
דהלן ס"ד

ואתה קח-לך מכל-מאכל אשר יאכל
ואספת אליך והיה לך ולחם

ו"ץ מ"ש

לאבלה

22 Thus did Noah ; according to all that God commanded him, so did he.

CHAP. VII.

1 Noah with his family entereth the ark. 17 The beginning, increase, and continuance of the flood.

AND the LORD said unto Noah, Come thou, and all thy house, into the ark : for thee have I seen righteous before me in this generation.

2 Of every clean beast thou shalt take to thee by * sevens, the male and his female : And of beasts that are not clean by two, the male and his female.

3 Of fowls also of the air by sevens, the male and the female; to keep seed alive upon the face of all

the earth.

4 For yet seven days, and I will cause it to rain upon the earth forty days and forty nights : and every living substance that I have made, † will I destroy from off the face of the earth.

5 And Noah did according unto all that the LORD commanded him.

6 And Noah was six hundred years old when the flood of waters was upon the earth.

7 ¶ And Noah went in, and his sons, and his wife, and his sons wives with him, into the ark, because of the waters of the flood.

8 Of clean beasts, and of beasts that are not clean, and of fowls, and of every thing that creepeth upon the earth,

9 There went in two and two unto ‡ Noah into the ark,

* Heb. Seven, seven.

† Heb. I will blot.

‡ There went in two and two unto Noah into the ark. This seems contrary to Gbd's command in verse 7th, "Of every clean beast thou shalt take to thee by sevens."

כ 22
שני

לְאֹכְלָהּ : וַיַּעַשׂ נָח כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה
 אֱתוֹ אֱלֹהִים בְּכֹן עֲשֵׂה : וַיֹּאמֶר יְהוָה
 לְנֹחַ בְּאֵתְךָ וְכָל-בֵּיתְךָ אֵל-הַתְּבָחָה
 כִּי-אַתָּה רֵאִיתִי צַדִּיק לִפְנֵי בְדוֹר הַזֶּה :
 מִכָּל הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה תִּקַּח-לָךְ
 שִׁבְעָה שִׁבְעָה אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ וּמִן-הַבְּהֵמָה
 אֲשֶׁר לֹא טְהוֹרָה הוּא שְׁנַיִם אִישׁ
 וְאִשְׁתּוֹ : גַּם מֵעוֹף הַשָּׁמַיִם שִׁבְעָה
 שִׁבְעָה זָכָר וּנְקֵבָה לַחַיּוֹת זָרַע עַל-פְּנֵי
 כָל-הָאָרֶץ : כִּי לַיָּמִים עוֹד שִׁבְעָה
 אֲנֹכִי מִמְטִיר עַל-הָאָרֶץ אַרְבַּעַם יוֹם
 וְאַרְבַּעַם לַיְלָה וּמָחִיתִי אֶת-כָּל-הַיְקוּם
 אֲשֶׁר עָשִׂיתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה : וַיַּעַשׂ
 נֹחַ כְּכֹל אֲשֶׁר-צִוָּהוּ יְהוָה : וְנֹחַ בֶּן-
 שֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וְהַמְּבּוּל הָיָה מִיָּם עַל-
 הָאָרֶץ : וַיִּבְאֵן נֹחַ וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וּנְשָׂיו
 בְּנָיו אִתּוֹ אֵל-הַתְּבָחָה מִפְּנֵי מֵי הַמְּבּוּל :
 מִן-הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וּמִן-הַבְּהֵמָה
 אֲשֶׁר אֵינָנָה טְהוֹרָה וּמִן-הָעוֹף וְכָל
 אֲשֶׁר-רָמַשׁ עַל-הָאֲדָמָה : שְׁנַיִם שְׁנַיִם

לאכלה הטף
 בקמץ לבד
 אציה
 כי אורך בלי
 מתג תחרת
 חייב אציה
 רחוק לך בלי
 טרנג אציה
 מכל הבחמה
 הטורה כ'
 מלא ואש
 ותרויהו
 דישו פסוקים
 א' דין והיב
 לקמן פסוק
 ה' מן הבחמה
 הטורה ושא
 כל לשנא
 דטורה
 באור יורא
 חסר ואש
 הטורה
 היקום
 מלאים ואש
 עורפ דין
 ובפסוק כ"ג
 ה"ג דברים
 מא ואש

באו

GENESIS. Chap. VI.

shalt thou make in the ark, and shalt pitch it within and without with pitch.

15 And this *is the fashion* which thou shalt make it of: the length of the ark shall be three hundred cubits, the breadth of it fifty cubits, and the height of it thirty cubits,

16 A window shalt thou make to the ark, and in a cubit shalt thou finish it above: and the door of the ark shalt thou set in the side thereof: *with staries* shalt thou make it.

17 And behold, I, even I do bring * a flood of waters upon the earth to destroy all flesh, wherein *is the breath of life*, from under heaven: *and every thing that is in the earth shall die.*

18 But with thee will I establish my covenant: and thou shalt come into the ark; thou, and thy sons, and thy wife, and thy sons wives with thee.

19 And of every living thing of all flesh, two of every *sort* shalt thou bring into the ark, to keep them alive with thee: they shall be male and female.

20 Of fowls after their kind, and of cattle after their kind, of every creeping thing of the earth after his kind: two of every *sort* shall come unto thee, to keep *them* alive.

21 And take thou unto thee of all food that is eaten, and thou shalt gather *it* to thee; and it shall be for food for thee, and for them.

22 Thus

Gen. 41. 57. agreeable to the idiom of the Hebrew language, to shew the excess of their wickedness.

* *A flood.* The Hebrew word is, נָחַל the root of which is, נָחַל as in Job 38. 37. "Who can stay the bottles of heaven:" the meaning of which is, the rain of heaven, for rain signifies the water or moisture which *drops* from the clouds; but *flood* signifies a body of water falling suddenly from heaven, so as to cause a sudden inundation.

There

קנים תעשה את-התבה וכפרת אתה

רחבה הריש בקמץ לבד א"ת

מבית ומחוץ בכפר: וזה אשר תעשה

אתה שלש מאות אמה ארך התבה

חמשים אמה רחבה ושלשים אמה

קומת צמלאו ו' עה"פ רין וה"ב מלכים א' ד כ"ו

קומתה: צהר תעשה לתבה ואל-

אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה

בצדה תשים תחתים שנים ושלשים

ושלשי הירק הוי"ד במקום ת"ג והש"ן כלי דגשוכיה במדבר ב' כ"ד מסורה

תעשה: ואני הנני מביא את-המבול

מים עלי-הארץ לשחת כל-בשר

אשר-בורח חיים מתחת השמים כל

אשר-בארץ יגוע: והקמתי את-

הקמתי הסר דהסר וכן בפרשה ט' פסוק י"א א"ת

בריתי אתך ובאת אל-התבה אתה

ובניך ואשתך ונשי-בניך אתך: ומכל-

החי מכל-בשר שנים מכל תביא

להחית אתך ב' חסרים א' בזה הסדר סי' גין פסוק ד' וד"ן ותרין מלאים וא"ו

אל-התבה להחית אתך זכר ונקבה

יהיו: מהעוף למינהו ומן-הבהמה

למינה מכל רמש האדמה למינהו

שנים מכל יבאו אליך להחיות:

הר בפסוק שא"הו וה"ב בזה הסדר בפרשה י"ט פסוק י"ט ו"ע"ד א'

ואתה קח-לך מכל-מאכל אשר יאכל

ואספת אליך והיה לך ולהם

להחיות דהלן ס"ד ו"ץ מ"ש

לאבלה

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pt / http://www.hathitrust.org/access_use?pd=google

G E N E S I S. Chap. VI.

5 ¶ And God saw that in his † generations, and the wickedness of man was great in the earth, and that Noah walked with God. every imagination of the thoughts of his heart was only evil continually. 10 And Noah begat three sons, Shem, Ham, and Japheth.

6 And it repented the LORD that he had made man on the earth, and it grieved him at his heart. 11 The † earth also was corrupt before God, and the earth was filled with violence.

7 And the LORD said, I will destroy man, whom I have created, from the face of the earth, both *man and beast, and the creeping thing, and the fowls of the air: for it repenteth me that I have made them: 12 And God looked upon the earth, and behold it was corrupt: for all flesh had corrupted his way upon the earth.

8 But Noah found grace in the eyes of the LORD. 13 And God said unto Noah, The end of all flesh is come before me; for the earth is filled with violence through them: and behold, I will destroy them with the earth. 9 These are the generations of Noah: Noah was a just man and perfect

14 ¶ Make thee an ark of gopher-wood: rooms || shalt

* Heb. From man unto beast.

|| Heb. Nests.

† In his generations. This is in the plural, although it ought properly to be in the singular; but the obvious meaning of the passage is, that during his long life he saw several generations, in all of which, notwithstanding their wickedness, he was nevertheless "a just man."

‡ The earth. This is to be understood of the inhabitants of the earth, as in Gen.

מפטר וירא יהוה כי רבה רעת האדם

מהשבת חסר
אז'וכי כתב
הר"מה

בארץ וכל יצר מחשבת לבו רק רע

כל היום: וינחם יהוה כי עשה את

האדם בארץ ויתעצב אל לבו:

ויאמר יהוה אמחה את האדם אשר

בראתי מעל פני האדמה מאדם עד

בהמה עד רמש ועד עוף השמים כי

עשיתם מלא
יוד קדמה
וחסר בתראה

נחמתי כי עשיתם: ונח מצא חן

בעיני יהוה:

סדר נח אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים

ההלך נח
במקובסנול
בן כן יהוה
בכל המפורים

היה בדרתיו את האלהים התהלך

נח: ויולד נח שלשה בנים את שם

המדויקי
ובסתנ תחת
הה"א

את חם ואת יפת: ותשחת הארץ

לפני האלהים ותמלא הארץ חמס:

וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה

כי השחית כל בשר את דרכו על

כי מלאה כי
בלי מתנ
א"ת

הארץ: ויאמר אלהים

לנח קץ כל בשר בא לפני כי מלאה

והנני הריא
במתג כדרכו
לפני שוא נע

הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם

את הארץ: עשה לך תבת עצי גפר

קנים

29 And he called his name Noah, saying, This same shall comfort us concerning our work, and toil of our hands, because of the ground which the LORD hath cursed.

30 And Lamech lived after he begat Noah five hundred ninety and five years, and begat sons and daughters.

31 And all the days of Lamech were seven hundred seventy and seven years: and he died.

32 And Noah was five hundred years old: and Noah begat Shem, Ham, and Japheth.

C H A P. VI.

1 *The wickedness of the world causeth the flood.* 8 *Noah findeth grace.* 14 *The order, form, and end of the ark.*

AND it came to pass when men began to multiply on the face of the earth, and daughters were born unto them.

2 That the sons* of God saw the daughters of men; that they were fair; and they took them wives of all which they chose.

3 And the LORD said, My spirit shall not always strive with man, for that he also is flesh: yet his days shall be an hundred and twenty years.

4 There were giants in the earth in those days; and also after that, when the sons of God came in unto the daughters of men, and they bare children to them: the same became mighty men, which were of old, men of renown.

5 ¶ And

* *The sons of God* &c. *Aben Ezra* observes that, by "the sons of God," are to be understood, the sons of the princes or judges, who administered justice in the land, in the name of God. And so says *R. Solomon Jarchi*; but *Abarbanal* observes that the sons of God were the descendants of *Seth*; and the daughters of men, the descendants of *Cain*,

29 ויקרא את שמו נח לאמר זה

אז ה' מליך
בתרי טעמי

ינחמנו מבעשנו ומעצבון ידנו מן

בתלשא
גדולה ונריש

30 האדמה אשר אררה יהוה: ויחי

דמי זה
קרב ויקרא

למך אחרי הולידו את נח חמש

ד' שבו
מלכוס ב' יין

ותשעים שנה ותמש מאת שנה ויולד

י' ואלה
הזקאל מיה

31 בנים ובנות: ויהי כל ימי למך שבע

י' זאת
צפני ב' מ' י

ושבעים שנה ושבע מאות שנה

הקורא יסעי
הנריש קודם
התלשא

וימת: ויחי נח בן חמש

מאות מלא
ו' אית

מאות שנה ויולד נח את שם את חם

לרב כולו
בתיכי חסרו

1 ואת יפת: ויהי כִּי החל האדם לרוב

בדמן א' לרוב
הריו אסתר

על פני האדמה ובנות ילדו להם:

ויראו בני האלהים
כי טבת חנה ויקחו להם נשים מכל

2 ויראו בני האלהים את בנות האדם

בני בלי חתג
אית

3 כי טבת חנה ויקחו להם נשים מכל

אשר בחרו: ויאמר יהוה לא ידון רוחי

באדם לעולם חסרו

4 ויהי ימיו מאה ועשרים שנה:

פענה רוא
לא ידון

הנפלים היו בארץ בימים ההם וגם אחרי כן אשר

היה באדם לעולם חסר כתיב
כיו ימים

5 יבאו בני האלהים אל בנות האדם

וילדו להם חמה הגברים אשר מעולם אנשי השם:

גדונים הנידונים
בנהונם ולא בשבת

וילדו להם חמה הגברים אשר

מעולם אנשי השם:

מעולם אנשי השם:

וירא

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

years, and he begat Enoch.

19 And Jared lived after he begat Enoch eight hundred years, and begat sons and daughters.

20 And all the days of Jared were nine hundred fixty and two years : and he died.

21 ¶ And Enoch lived fixty and five years, and begat Methufelah.

22 And Enoch walked with God after he begat Methufelah, three hundred years, and begat sons and daughters.

23 And all the days of Enoch were three hundred fixty and five years.

24 And Enoch walked with God, and he *was* not : for God took him.

25 ¶ And Methufelah lived an hundred eighty and seven years, and begat Lamech.

26 And Methufelah lived after he begat Lamech seven hundred eighty and two years, and begat sons and daughters.

27 And all the days of Methufelah were nine hundred fixty and nine years : and he died.

28 ¶ And Lamech lived an hundred eighty and two years, and begat a son.

29 And

which the learned. *Abarbanel* replies, and endeavours to defend *Maimonides* : but as the consideration of the whole, would lead me far beyond the limits allotted in These notes, I must refer the reader to my comment upon Scripture, which I propose publishing soon after *Lingua Sacra* is completed, God be willing.

* *For God took him.* The learned *Abarbanel* has observed, that throughout the account of Enoch, we find the name of אֱלֹהִים *Elohim*, but not that of יְהוָה *Jehovah*; the reason of which, he understands to be, in order to acquaint us, that his solitude, which is beautifully described by his walking with God, was employed in contemplating the creation of the world; and which is ascribed to the name אֱלֹהִים *Elohim*, as may be observed in Gen. chap. i. 1. See *Lingua Sacra*, radix אֱלֹהִים.

† *And he begat a son.* In the Heb. it is בֶּן a son: and as this expression is not used by any of the others, it ought to be enquired why this distinction? to which I think it may be answered that בֶּן is derived from בָּנָה To build: And therefore, *Jarchi* observes that from בֶּן this son, which was Noah, the postdeluvian world was built: i. e. they all sprang from this very son.

The

19 ויולד את חנוך: ויחי ירד אחריו

הולידו את חנוך שמנה מאות שנה

20 ויולד בנים ובנות: ויהיו כל ימי ירד

שתיים וששים שנה ותשע מאות שנה

21 וימת: ויחי חנוך חמש

וששים שנה ויולד את מתושלח:

22 ויתהלך חנוך את האלהים אחריו

הולידו את מתושלח שלש מאות שנה

23 ויולד בנים ובנות: ויהי כל ימי חנוך

חמש וששים שנה ושלוש מאות שנה:

24 ויתהלך חנוך את האלהים ואיננו ביר

25 לקח אתו אלהים: ויחי

מתושלח שבע ושמונים שנה ומאת

26 שנה ויולד את למך: ויחי מתושלח

אחריו הולידו את למך שתיים ושמונים

שנה ושבע מאות שנה ויולד בנים

27 ובנות: ויהיו כל ימי מתושלח תשע

וששים שנה ותשע מאות שנה

28 וימת: ויחי למך שתיים

ושמונים שנה ומאת שנה ויולד בן:

ויקרא

ויהי חנוך חמש שנים

כי לקח צלם באקף ארית

ויהי מתושלח שבע שנים

שבע ושמונים חסר ואין מש"אב

בפסוק השני שתיים ושמונים מלא ואין

וכן כתבו כל המפרשים המדויקים

וכ"כ ארית ויהי למך שתיים שנים

GENESIS. Chap. V.

were nine hundred and twelve years : and he died.

9 ¶ And Enos lived ninety years, and begat Cainan. *

10 And Enos lived after he begat Cainan eight hundred and fifteen years, and begat sons and daughters.

11 And all the days of Enos were nine hundred and five years : and he died.

12 ¶ And Cainan lived seventy years, and begat Mahalaleel.

13 And Cainan lived after he begat Mahalaleel eight hundred and forty

years, and begat sons and daughters.

14 And all the days of Cainan were nine hundred and ten years : and he died.

15 ¶ And Mahalaleel lived sixty and five years, and begat Jared.

16 And Mahalaleel lived after he begat Jared eight hundred and thirty years, and begat sons and daughters.

17 And all the days of Mahalaleel were eight hundred ninety and five years : and he died.

18 ¶ And Jared lived an hundred sixty and two years

* Heb. Kanan.

mankind, to account for them in a natural way ; for which reason, I shall just hint what that great luminary *Maimonides* says in *Moerh Nevucheem*, part 2. chap. 47. "The length of years which these, *i. e.*, the Antediluvians, are said to have enjoyed, was only to those particular persons mentioned by Moses ; but, as to the rest of mankind, their years I opine, were only such as are natural to us at present. That, as to the length of years of those particular persons, it may be ascribed to their *abstemious* way of life in the natural way, or as a supernatural gift." And although *Nachmanides* has attempted to invalidate the force of what *Maimonides* has advanced, by objecting that he cannot perceive, why they should in particular live to this age ; as they were not prophets, or particularly righteous men, so that they should have such gift in a supernatural manner ; and if it is to be ascribed to their *abstemious* manner of life, in the natural way ; it may be proper to enquire, why none of the others did not obtain the secret art of longevity. And therefore, he attempts to give another solution ; and to

which

בראשית ה

שָׁתַיִם עֶשְׂרֵה שָׁנָה וּתְשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה

וְהָיָה אָנוֹשׁ תְּשַׁעִים

וַיְחִי אָנוֹשׁ תְּשַׁעִים 9

סְתוּמָה אֵת

10 שָׁנָה וַיּוֹלֵד אֶת־קִינָן וַיְחִי אָנוֹשׁ אַחֲרָיו

פְּעֵנָה רֹא

הָוִילָדוֹ אֶת־קִינָן חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה

הַקְּשָׁה סִרְיָ לְכוּ כְּמִנְיֵן טְבוֹת הַרְעָמִים הַחֲלָב וּכְחֵיִסִּים : וְתוֹ לִדְעַת מִסֵּס טְבוֹת הַעֲלָמִים :

וּשְׁמִנָה מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֵד בָּנִים וּבָנוֹת :

11 וַיְהִי כָּל־יְמֵי אָנוֹשׁ חֲמִשׁ שָׁנִים וּתְשַׁע 11

מִבְּעַל

12 מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת : וַיְחִי 12

הַזְּרָפִים

קִינָן שִׁבְעִים שָׁנָה וַיּוֹלֵד אֶת־מְהֻלָּא :

וּלְכַרְמוֹ הַדְּבָרִי יִתְּרֵי לְפָנָיו מִי דְלוּבְרֵי טָקֵר הַבֵּר הַחֲמִשִּׁיבִי בְּקִדְמוֹ הוּא הַמְּתִיקוֹ חִמִּי הַטְּבוֹר בְּחֻלְשֵׁי יוֹדֵלָא בְּרֵינֵי לְהִיֹּת מְלִיטוֹ חֲטָיוֹן הַטְּבוֹת כְּרֵחֵי טַבַּח הַיָּר בְּנֵי חַד הַיָּר וְהַסֵּס סִינֵי מִסְּמִימִים לְכַת שְׁאֲרֵי־סִינֵי

13 וַיְחִי קִינָן אַחֲרָיו הָוִילָדוֹ אֶת־מְהֻלָּאֵל 13

אַרְבָּעִים שָׁנָה וּשְׁמִנָה מֵאוֹת שָׁנָה

14 וַיּוֹלֵד בָּנִים וּבָנוֹת : וַיְהִי כָּל־יְמֵי 14

קִינָן עֶשְׂרֵה שָׁנִים וּתְשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה

15 וַיְחִי מְהֻלָּאֵל וַיָּמָת :

חֲמִשׁ שָׁנִים וּשְׁשִׁים שָׁנָה וַיּוֹלֵד אֶת־

16 יֵרֵד : וַיְחִי מְהֻלָּאֵל אַחֲרָיו הָוִילָדוֹ 16

אֶת־יֵרֵד שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּשְׁמִנָה מֵאוֹת

17 שָׁנָה וַיּוֹלֵד בָּנִים וּבָנוֹת : וַיְהִי כָּל־יְמֵי 17

מְהֻלָּאֵל חֲמִשׁ וּתְשַׁעִים שָׁנָה וּשְׁמִנָה

18 מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת : וַיְחִי־ 18

יֵרֵד שָׁתַיִם וּשְׁשִׁים שָׁנָה וּמֵאֵת שָׁנָה

וַיּוֹלֵד

וְהָיָה מְהֻלָּאֵל הַמֵּשֶׁס סְתוּמָה אֵת

וְהָיָה יֵרֵד שְׁתַּיִם סְתוּמָה אֵת

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2002/hvd.hw5pbx / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S. Chap. IV.

25 ¶ And Adam knew his wife again, and she bare a son, and called his name Seth: For God, *said she*, hath appointed me another seed instead of Abel, whom Cain slew.

26 And to Seth, to him also there was born a son; and he called his name Enos: then* began men to call upon the name of the LORD.

C H A P. V.

1 *The genealogy, age, and death of the patriarchs from Adam unto Noah.* 24 *The godliness and translation of Enoch.*

THIS is the book of the generations of Adam, in the day that God created man; in the likeness of God made he him;

2 Male and female created he them; and blessed them and called their name Adam, in the day when they were created.

3 ¶ And Adam lived an hundred and thirty years, and begat a son in his own likeness, after his image; and called his name Seth.

4 And the days of Adam after he had begotten Seth, were eight hundred years: and he begat sons and daughters.

5 And all the days that Adam lived were nine hundred and thirty years: and he died, †

6 ¶ And Seth lived an hundred and five years, and begat Enos.

7 And Seth lived after he begat Enos eight hundred and seven years, and begat sons and daughters.

8 And all the days of Seth were

said to Cain, נע יגד תורה בארץ "A fugitive and a vagabond shalt thou be in the earth; so that the true meaning of this passage is, that he dwelt in the land a vagabond; i. e. in what part soever he was, still he was a wanderer, and a vagabond.

* *Then began men to call upon the name of the Lord.* i. e. in his days men began first to offer up their prayers and supplications to God, as *Abaranel* and *Aben Ezra* observe.

† The longevity of the Antediluvians hath long employed the thoughts of mankind

וַיִּשְׁבְּעָהּ: וַיֵּדַע אָדָם עוֹד אֶת־אִשְׁתּוֹ 25

וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ שֵׁת כִּי־שֵׁת־
לִי אֱלֹהִים זָרַע אַחֲרַי תַּחַת הַבֵּל כִּי

הָרָגוּ קַיִן: וּלְשֵׁת גַּם־הוּא יֵלֶד־בֶּן 26

וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ אֲנוֹשׁ אֵז הוּחַל לִקְרָא
בְּשֵׁם יְהוָה:

תּוֹלַדַת אָדָם בְּיוֹם בְּרָא אֱלֹהִים אָדָם

בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים עָשָׂה אֹתוֹ: זָכָר וּנְקֵבָה 2

בְּרָאם וַיְבָרַךְ אֹתָם וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמֵם

אָדָם בְּיוֹם הַבְּרָאָם: וַיְהִי אָדָם שְׁלֹשִׁים 3

וּמֵאֵת שָׁנָה וַיֻּלַּד בְּדַמּוֹתָיו כַּצֵּלְמוֹ

וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ שֵׁת: וַיְהִי יְמֵי־אָדָם 4

אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־שֵׁת שְׁמֹנֶה מֵאוֹת

שָׁנָה וַיֻּלַּד בָּנִים וּבָנוֹת: וַיְהִיו כָּל־יְמֵי 5

אָדָם אֲשֶׁר־חַי הִשָּׁע מֵאוֹת שָׁנָה

וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיָּמָת: וַיְחִי־ 6

שֵׁת חֲמֵשׁ שָׁנִים וּמֵאֵת שָׁנָה וַיֻּלַּד אֶת־

אֲנוֹשׁ: וַיְחִי־שֵׁת אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־ 7

אֲנוֹשׁ שִׁבְעַת שָׁנִים וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה

וַיֻּלַּד בָּנִים וּבָנוֹת: וַיְהִי כָּל־יְמֵי־שֵׁת 8

שְׁתַּיִם

גם הוא הגימל דגושה א"ת זה ספר תולדת מלא ו' קמא וחסר כתר א' ובל אורנית דכותי בר מאלושנשטנו על פי דהסמורה כצלמו בכף אית ולשון הרמיה ע"ז קרמיה כצלמו בבית כתררה כצלמו בכף ס"ז כצלמונו בדמותנו שמנה מאת צ' חרופו דין ובפסקו למיד וה"ע הוא כפרשה ב"ג פסקו ט' ויהי שת המש סתומה א"ת יהיו המגנ בידי כי בן הוא בכף הספרים הטוריקים

GENESIS. Chap. IV,

soever slayeth Cain, vengeance shall be taken on him seven-fold. And the Lord set a * mark upon Cain, lest any finding him, should kill him.

16 ¶ And Cain went out from the presence of the Lord, and † dwelt in the land of Nod, on the east of Eden.

17 And Cain knew his wife and she conceived and bare Enoch: and he builded a city, and called the name of the city, after the name of his son, Enoch.

18 And unto Enoch was born Irad: and Irad begat Mehujael: and Mehujael begat Methusael: and Methusael begat Lamech.

19 ¶ And Lamech took unto him two wives: the name of the one was Adah, and the name of the other Zillah.

20 And Adah bare Jabal: he was the father of such as dwell in tents, and of such as have cattle.

21 And his brother's name was Jubal: he was the father of all such as handle the harp and organ.

22 And Zillah, she also bare Tubal-cain, an instructor of every artificer in brass and iron: and the sister of Tubal-cain was Naamah.

23 And Lamech said unto his wives, Adah and Zillah, Hear my voice, ye wives of Lamech, hearken unto my speech: for I have slain a man to my wounding, and a young man to my hurt.

24 If Cain shall be avenged seven-fold, truly Lamech seventy and seven-fold.

25 ¶ And

order to hide his guilt, he committed another, in knowingly uttering a falsity, in the presence of an omniscient, and all-righteous Judge.

* *And the Lord set a mark upon Cain.* Commentators seem divided concerning the mark of Cain, but the most approved opinion is, that the Lord caused all the beasts of the field to have a dread or fear of Cain, so that none might harm him.

† *And dwelt in the land of Nod.* The word Nod in Hebrew signifies a vagabond; as God

B 2

said

כָּל־הַרְגֵּ קֵוֹן שִׁבְעַתַּיִם יִקַּם וַיִּשֶׁם יְהוָה
 לְקֵוֹן אֹת לְבִלְתִּי הַכּוֹת־אֹתוֹ כָּל־
 16 מִצְאוֹ: וַיֵּצֵא קֵוֹן מִלִּפְנֵי יְהוָה וַיֵּשֶׁב
 17 בְּאֶרֶץ־גּוֹד קְדָמַת־עֵדֶן: וַיִּדַע קֵוֹן אֶת־
 אִשְׁתּוֹ וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת־הַחֲנוּךְ וַיְהִי בְּנֵה
 עֵיר וַיִּקְרָא שֵׁם הָעֵיר כְּשֵׁם בְּנוֹ הַחֲנוּךְ:
 18 וַיִּוֹלַד לְחֲנוּךְ אֶת־עֵירֹד וְעֵירֹד יָלַד אֶת־
 מַחֲוִיאֵל וּמַחֲוִיאֵל יָלַד אֶת־מְתוּשָׁאֵל
 חֲמִישִׁי וּמְתוּשָׁאֵל יָלַד אֶת־לִמְךְ: וַיִּקַּח־לוֹ
 19 לְמֶדֶד שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם הָאֶחָת עֵדָה
 וְשֵׁם הַשֵּׁנִית צִלְהָ: וַתֵּלֶד עֵדָה אֶת־
 20 יִבְל הוּא הָיָה אָבִי יֵשֶׁב אֶהֱל וּמִקְנָה:
 21 וְשֵׁם אָחִיו יוֹבֵל הוּא הָיָה אָבִי כָל־
 22 חַפְשֵׁ כְּנֹזַר וְעוֹגֵב: וְצִלְהָ גַם־הוּא
 יָלְדָה אֶת־תּוֹבֵל קֵוֹן לְטֵשׁ כָּל־חֲרָשׁ
 נַחֲשֵׁת וּכְרוֹז וְאַהֲוֹת תּוֹבֵל־קֵוֹן גַּעֲמָה:
 23 וַיֹּאמֶר לְמֶדֶד לְנָשָׁיו עֵדָה דְּצִלְהָ שְׁמַעַן
 קוֹלִי נָשִׂי לְמֶדֶד הָאֲזַנָּה אִמְרַתִּי כִּי
 אִישׁ הָרְגַתִּי דִּפְצָעִי וַיִּלַּד לְחַבְרַתִּי:
 24 כִּי שִׁבְעַתַּיִם יִקַּם־קֵוֹן וּלְמֶדֶד שִׁבְעִים
 וּשְׁבַעַה

מחיאל
 ומחיאיל
 במסורה
 כסדר ח'
 ע"י הש"ס
 מחיאל
 ומחיאיל עם
 ד' וז"ל
 מתחלפין מן
 ב"ב בה'
 ענין קדמא'
 וא"י תניינא'
 וירד ע"מח'
 ויקח בלו
 סתג את
 ועונב מלא
 וא"י משי"ב
 בתהלים ק"ג
 ד' שהוא חסד
 וא"י מ"ח
 גם הוא
 תניינא רפיה
 את

G E N E S I S. Chap. IV.

respect. And Cain was very wroth, and his countenance fell.

6 And the LORD said unto Cain, Why art thou wroth? and why is thy countenance fallen?

7 If thou doest well, shalt thou not be accepted? and if thou doest not well, sin lieth at the door. And unto thee *shall be his desire*, and thou shalt rule over him.

8 And Cain talked with Abel his brother*: and it came to pass when they were in the field, that Cain rose up against Abel his brother, and slew him.

9 ¶ And the LORD said unto Cain, Where is Abel thy brother? And he said, I know not †: *Am I my brother's keeper?*

10 And he said, What hast thou done? the voice of thy brother's blood crieth

unto me from the ground.

11 And now art thou cursed from the earth, which hath opened her mouth to receive thy brother's ‡ blood from thy hand.

12 When thou tillest the ground, it shall not henceforth yield unto thee her strength: A fugitive and a vagabond shalt thou be in the earth.

13 And Cain said unto the LORD, My punishment is greater than I can bear.

14 Behold, thou hast driven me out this day from the face of the earth: and from thy face shall I be hid, and I shall be a fugitive and a vagabond in the earth, and it shall come to pass, that every one that findeth me shall slay me.

15 And the LORD said unto him, Therefore who-soever

‡ Heb. Bloods,

* *And Cain talked with Abel his brother.* *Aben Ezra* observes that it appears to him, that what *Cain* said to *Abel* was, that he told him the substance of what God said to him, and for which he had reprov'd him.

† *And he said, I know not:* Here we have a full proof of the consequence of sin; for no sooner had *Cain* murdered his brother, than conscience flew in his face; and, in order

6 מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה וַיַּחַר לְקִין מְאֹד וַיִּפְלֹ
 פָּנָיו: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־קִין לְמָה חָרָה
 7 לְךָ וּלְמָה נִפְּלוּ פָּנֶיךָ: הֲלוֹא אִם־
 תֵּיטִיב שְׂאֵת וְאִם לֹא תֵיטִיב לִפְתָח
 חַטָּאת רֹבֵץ וְאֵלֶיךָ תִּשְׁוֹקְתוּ וְאַתָּה
 8 תִּמְשַׁל־בּוֹ: וַיֹּאמֶר קִין אֶל־הֶבֶל אָחִיו
 וַיְהִי בְּהִיּוֹתָם בַּשָּׂדֶה וַיִּקַּם קִין אֶל־הֶבֶל
 אָחִיו וַיַּהַרְגֵהוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־קִין
 9 אֵי הֶבֶל אָחִיךָ וַיֹּאמֶר לֹא יָדַעְתִּי
 10 הֲשֹׁמֵר אָחִי אָנֹכִי: וַיֹּאמֶר מַה עָשִׂיתָ
 קוֹל דְּמֵי אָחִיךָ צֹעֲקִים אֵלַי מִן־
 11 הָאֲדָמָה: וְעַתָּה אָרוּר אַתָּה מִן־
 הָאֲדָמָה אֲשֶׁר פָּצְתָה אֶת־פִּיהָ לְקַחַת
 12 אֶת־דְּמֵי אָחִיךָ מִיָּדְךָ: כִּי תַעֲבֹד אֶת־
 הָאֲדָמָה לֹא־תִסַּף תֵּת־כֹּחָהּ לְךָ גַּע
 13 וְגַד תִּהְיֶה בְּאָרֶץ: וַיֹּאמֶר קִין אֶל־
 14 יְהוָה גְּדוֹל עֲוֹנִי מִנְּשׂוּאָה: הֵן גִּרְשִׁיתָ
 אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּמִפְּנֵיךָ
 אֶסְתָּר וְהָיִיתִי גַע וְגַד בְּאָרֶץ וְהָיָה כָל־
 15 מִצְאֵי יְהַרְגֵנִי: וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה לְבָנִי
 כָּל

ויפלו
 פניו
 חרה
 לך
 נפלו
 פניך
 אם
 תטיב
 שאת
 ואם
 לא
 תטיב
 לפתח
 חטאת
 רובץ
 ואליך
 תשוקתו
 ואתה
 תמשל
 בו
 ויאמר
 קין
 אל
 הבל
 אחיו
 והיה
 בהיותם
 בשדה
 ויקם
 קין
 אל
 הבל
 אחיו
 והיה
 הרגו
 ויאמר
 יי
 הוה
 אל
 קין
 אי
 הבל
 אחיך
 ויאמר
 לא
 ידעתי
 השמר
 אחי
 אנכי
 ויאמר
 מה
 עשית
 קול
 דמי
 אחיך
 צעקים
 אלי
 מן
 האדמה
 ועתה
 ארוור
 אתה
 מן
 האדמה
 אשר
 פצתה
 את
 פיה
 לקחת
 את
 דמי
 אחיך
 מידך
 כי
 תעבוד
 את
 האדמה
 לא
 תספ
 תת
 כחה
 לך
 גע
 וגד
 תהיה
 בארץ
 ויאמר
 קין
 אל
 יהוה
 גדול
 עוני
 מנשואה
 הן
 גרשית
 אתי
 היום
 מעל
 פני
 האדמה
 ומפניך
 אסתר
 והייתי
 גע
 וגד
 בארץ
 והיה
 כל
 מצאי
 יהרגני
 ויאמר
 לו
 יהוה
 לבני
 כל

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

his wife's name * Eve, because she was the mother of all living.

21 Unto Adam also and to his wife did the LORD God make coats of skins, and cloathed them.

22 ¶ And the LORD God said, Behold, the man is become as one of us, to know good and evil. And now lest he put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat, and live for ever :

23 Therefore the LORD God sent him forth from the garden of Eden, to till the ground from whence he was taken.

24 So he drove out the man : and he placed at the east of the garden of Eden, Cherubims, and a flaming sword, which turned every way, to keep the way of the tree of life.

C H A P. IV.

1 *The birth of Cain and*

Abel. 8 The murder of Abel.

11 *The curse of Cain.*

19 *Lamech and his two wives.*

AND Adam knew Eve his wife : and she conceived, and bare Cain, and said, I have gotten a man from the LORD.

2 And she again bare his brother† Abel: and Abel was a keeper‡ of sheep, but Cain was a tiller of the ground.

3 And in process of time it came to pass, that Cain brought of the fruit of the ground an offering unto the Lord.

4 And Abel, he also brought of the firstlings of his flock, and of the fat thereof. And the LORD had respect unto Abel, and to his offering :

5 But unto Cain, and to his offering he had not respect

* Heb. Chayah.

† Heb. Feeder.

‡ Heb. Hebel,

|| Heb. At the end of days.

§ *And Adam knew Eve his wife.* *Aben Ezra* observes that when Adam knew he was subject to death, he endeavoured to beget his likeness, for the preservation of his specie; for which reason it is now mentioned.

And

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

שם אשתו חוה כי הוא היתה אם כל-

וילבשם ב
חסרים ויד

21 ה' : ויעשה הוה אלהים לאדם ולאשתו

סימן בנין
הפעול ז

בתנות עור וילבשם :

ויקרא ה' יצ
ודין ובהיות

22 ויאמרו יהוה אלהים הן האדם היה

שהו וד חסר
על פיהמסור

באחד ממנו לדעת טוב ורע ועתה

על השי
דפיה וכן

פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים

הוא כרוב
ספרים

23 ואכל וחי לעולם : וישלחהו יהוה

חסרוקים
וכן כתב

אלהים מגן עדן לעבד את האדמה

ספר ז
העסוי

24 אשר לקח משם : ויגרש את האדם

לעלם במס
פרשת כי

וישכן מקדם לגן עדן את הכרבים

דשא כתב
יה חסרים

ואת להט החרב המתהפכת לשמור את

ואז עיש

דרך עץ החיים :

1 והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את-

אין להפך תד
כן דרך ועין

קין ותאמר קניתי איש את יהוה :

לקט הקמה
הלכות ס"ח

2 ותסר ללדת את אחיו את הבל ויהי-

מכבוד חסר
ואז קמא

הבל רעה צאן וקין היה עבד אדמה :

ומלא ואז
תניין ושאר

3 ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה

רישנא
דבכרת

4 מנחה ליהוה : והבל הביא גם הוא

באודיותא
חסר דחסר

מבכרות צאנו ומחלבהו וישע יהוה

א"ת

5 אל הבל ואל מנחתו : ואל קין ואל-

ומחלבהו
חכ"ת רפרו

מנחתו

G E N E S I S. Chap. III.

said unto the woman, What *is this that thou hast done?* thy desire *shall be to thy* husband, and he shall rule over thee.

And the woman said, The serpent beguiled me, and I did eat.

14 And the LORD God said unto the serpent, Because thou hast done this, thou *art* cursed above all cattle, and above every beast of the field: upon thy belly shalt thou go, and dust shalt thou eat all the days of thy life.

15 And I will put enmity between thee and the woman, and between thy seed and her seed: it shall bruise thy head, and thou shalt bruise his heel.

16 Unto the woman he said. I will greatly multiply thy sorrow, and thy conception; in sorrow, thou shalt bring forth children: and thy desire *shall be to thy* husband, and he shall rule over thee.

17 And unto Adam he said, Because thou hast hearkened unto the voice of thy wife, and hast eaten of the tree of which I commanded thee, saying, Thou shalt not eat of it, cursed is the ground for thy sake; in sorrow shalt thou eat of it all the days of thy life.

18 Thorns also and thistles shall it * bring forth to thee: and thou shalt eat the herb of the field.

19 In the sweat of thy face shalt thou eat bread, † till thou return unto the ground; for out of it wast thou taken: for dust thou art, and unto dust shalt thou return.

20 And Adam called his

* Hcb. Shall spring unto thee.

† Till thou return unto the ground; for out of it wast thou taken. The LORD sentenced man to death in this world, that his body might return to dust, from whence it was taken, and that he should not arrive at immortality till after the soul's separation from the body: hence it will be observed, that the sentence which God passed on Adam was this, that before he sinned, God placed him in paradise, in peace and plenty, and intrusted him with a spark of Immortality, which he by obedience, might have kindled into an everlasting flame; but, having sinned, he was doomed to death, as the wages of sin: so that now he was not only subject to the troubles of this life, but likewise deprived of immortality till after death; when, as Solomon says, וְרוּחַ חַיִּים אֵל אֱלֹהִים אִשֵּׁר נָתַן, "and the spirit shall return unto God who gave it." Eccl. 12. 7. as its first original cause.

אֱלֹהִים לַאֲשֶׁה מִה־זֹאת עֲשִׂית וְתֹאמֶר
 14 הָאֲשֶׁה הִנְחֵשׁ הַשִּׂיֵּאֲנִי וְאָכַל : וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֱלֹהִים וְאֶל־הַנְּחֵשׁ כִּי עֲשִׂית זֹאת
 אֲרוּר אַתָּה מִכָּל־הַבְּהֵמָה וּמִכָּל חַיַּת
 הַשָּׂדֶה עַל־גִּחְגֹּךָ תֵּלֵךְ וְעֵפָר תֹּאכַל
 15 כָּל־יְמֵי חַיֶּיךָ : וַאֲיִבָּהּ אֲשִׂית בֵּינְךָ
 וּבֵין הָאֲשֶׁה וּבֵין זֶרְעֶךָ וּבֵין זֶרְעֶיהָ
 הוּא יִשׁוּפְךָ רֹאשׁ וְאַתָּה תִּשׁוּפְנֶנּוּ
 16 אֶל־הָאֲשֶׁה אָמַר עֵקֶב :
 הָרִבָּה אַרְבָּה עֲצֹבוֹנְךָ וְהִרְנֶךָ בְּעֵצֵב
 תֵּלְדֵי בָנִים וְאֶל־אִישׁ תִּשׁוּקֶתְךָ וְהוּא
 17 יִמְשַׁל־בְּךָ : וּלְאָדָם אָמַר
 18 כִּי שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ וְתֹאכַל מִן־
 הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵאמֹר לֹא תֹאכַל
 מִמֶּנּוּ אֲרוּרָה הָאָדָמָה בְּעֵבֹרְךָ בְּעֵצְבוֹן
 תֹּאכַלְנָה כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ : וְקוֹץ וְדַרְדַּר
 תִּצְמִיחַ לְךָ וְאָכַלְתָּ אֶת־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה :
 19 בְּזַעַת אַפֶּיךָ תֹּאכַל לֶחֶם עַד שׁוֹבֶבְךָ
 אֶל־הָאָדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לָקַחְתָּ כִּי־עֵפָר
 20 אַתָּה וְאֶל־עֵפָר תָּשׁוּב : וַיִּקְרָא הָאָדָם

וְאָכַל חֶסֶד וְכִלְיוֹן וְכֹתוּרָה
 וְאִיבָה מֵלֵא וְיָד עֵה"פ וְכִלְיוֹן וְכֹתוּרָה
 וְהִרְנֶךָ חֶסֶד וְ
 תֹאכַל כָּל מִתְנֵי מִפְנֵי סְמִיכוֹת דְּהִגְיָנָה
 אַפֶּיךָ כִּי מֵלֵאִים א' שְׁמוֹת מִצִּיּוֹן בְּשִׁירַת הַיָּם דְּהִיב הוּא דִּין וְסִימָן קִשְׁיִם מִזְנוּתוֹ שֶׁל אָדָם בְּקִרְוֵי יָם סוּף וּפִירוּשׁ תּוֹמָר פְּנִיָּם וְתִרְגוּמוֹ אַפֶּךָ וְשִׂאֲרָא חֶסֶדִים וּפִירוּשׁ חִיב וְכַעַס וְתִרְגוּמוֹ דִּיגֶיךָ

שם

G E N E S I S. Chap. III.

unto the woman. Ye shall not surely die.

5 For God doth know, that in the day ye eat thereof, then your eyes shall be opened: and ye shall be as gods, knowing good and evil.

6 And when the woman saw that the tree *was* good for food, and that it *was* pleasant to the eyes, and a tree to be desired to make *one* wise; she took of the fruit thereof, and did eat, and gave also unto her husband with her, and he did eat.

7 And the eyes of them both were opened, and they knew that they *were* naked: and they sewed fig-leaves together, and made themselves aprons. *

8 And they heard the voice of the LORD God walking in the garden in

the cool † of the day: and Adam and his wife hid themselves from the presence of the LORD God, amongst the trees of the garden.

9 And the LORD God called unto Adam, and said unto him, † Where *art* thou?

10 And he said, I heard thy voice in the garden: and I was afraid, because I *was* naked; and I hid myself.

11 And he said, Who told thee that thou *wast* naked? Hast thou eaten of the tree, whereof I commanded thee that thou shouldest not eat?

12 And the man said, The woman whom thou gavest *to be* with me, she gave me of the tree, and I did eat,

13 And the LORD God said

* Heb. Girdles.

† Heb. To the wind.

‡ *Where art thou?* This was in order to enter into a kind of discourse with him, without disconcerting him, as *Aben Ezra* observes, so that he might have full power to exculpate himself if he could. And here, we have an admirable lesson for human judges, not to pronounce sentence till they have thoroughly sifted the matter: for although the Supreme Being was fully acquainted with the true state of the case; yet, did he give him room to say what ever he could in his vindication.

אֶל-הָאִשָּׁה לֹא-מֹות תִּמְתּוּן: כִּי יִדְעַ

תמתן נ'
הסרים וא'
קמא שהיא ב'
עדה ב'
בפרשה זו
זה"ל בישעיה'
כ"ב י"ד

אלהים כִּי בְיוֹם אֲכַלְכֶם מִמֶּנּוּ וּנְפַקְחוּ קִדְ

עֵינֵיכֶם וְהִייתֶם בְּאֱלֹהִים יִדְעֵי טוֹב חוֹר

וְרַע: וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ

לְמַאֲכָל וְכִי תֹאווּ-הוּא לְעֵינַיִם וּנְחַמְד

הָעֵץ לְהַשְׁכִּיל וַתִּקַּח מִפְּרִיו וַתֹּאכַל

וַתֵּתֶן גַּם-לְאִישָׁהּ עִמָּהּ וַיֹּאכַל:

וַתִּפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם וַיִּדְעוּ כִּי עֵרְוָם

הֵם וַיִּתְּפוּ עָלֶיהָ תֹאנָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם

חֲגָרֹת: וַיִּשְׁמְעוּ אֶת-קוֹל יְהוָה אֱלֹהִים

מִתְהַלֵּךְ בְּגֵן לְרוּת הַיּוֹם וַיִּתְחַבֵּא

הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים

בְּתוֹךְ עֵץ הַגֵּן: וַיִּקְרָא יְהוָה אֱלֹהִים

אֶל-הָאָדָם וַיֹּאמֶר לוֹ אַיֶּכָּה: וַיֹּאמֶר

אֶת-קוֹלִי שָׁמַעְתִּי בְּגֵן וְאִירָא כִּי-עֵרֹם

אָנֹכִי וְאֶחְבֵּא: וַיֹּאמֶר מִי הִגִּיד לְךָ כִּי

עֵרֹם אָתָּה הַמֶּן-הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ

לֵבֶלְתִּי אֲכַל-מִמֶּנּוּ אֲכַלְתָּ: וַיֹּאמֶר

הָאָדָם הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הוּא

נָתַנָּה-לִּי מִן-הָעֵץ וְאֹכַל: וַיֹּאמֶר יְהוָה

אלהים

עירום זה
לבד כתיב כן
מלא וי'ד
קמא וחסר
וא' וי'ד
בתרא

קלך ב'
הסרים ערה'
דון ובשופטים
יה כ"ה

צויתך ב'
מלאים בתור'
כ"ב יודין
דון ובפסוק
י'ד ושאר
מלאים יוד'
קמא הסרים
י'ד בתרא

G E N E S I S. Chap. III.

the fowl of the air, and to every beast of the field : but for Adam there was not found an help meet for him.

21 And the LORD God caused a deep sleep to fall upon Adam; and he slept : and he took one of his ribs, and closed up the flesh instead thereof.

22 And the rib, which the LORD God had taken from man * made he a woman, and brought her unto the man.

23 And Adam said, This is now bone of my bones, and flesh of my flesh : she shall be called Woman, because she was taken out of man.

24 Therefore shall a man leave his father and his mother, and shall cleave unto his wife : and they shall be one flesh.

25 And they were both naked, the man and his wife,

and were not ashamed.

C H A P. III.

1 *The serpent deceiveth Eve.*
6 *Man's fall.* 15 *The promised seed.* 16 *Man's punishment,*
22 *and loss of paradise.*

NOW the serpent was more subtle than any beast of the field which the LORD God had made : and he said unto the woman, Yea, hath God said, Ye shall nor eat of every tree of the garden ?

2 And the woman said unto the serpent, We may eat of the fruit of the trees of the garden :

3 But of the fruit of the tree which is in the midst of the garden, God hath said, Ye shall not eat of it, neither shall ye touch it, lest ye die.

4 And the serpent said unto

* Heb. He built.

+ *Therefore shall a man leave his father and mother.* This is not to be considered as a commandment, but only, as the natural consequence of the marriage state ; and shews that the bonds of that honorable state, are stronger than nature ; for to whom can we be more firmly bound than to the fathers that begat us, and the mothers that bare us ; yet, does man forsake all and cleave to his wife in love.

where

הַבְּהֵמָה וְלַעֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכְלֵל חַיַּת

הַשָּׂדֶה וְלָאָדָם לֹא־מִצָּא עֹד כְּנִגְדּוֹ :

ויסגר כ'
חסרים

וַיִּפֹּל יְהוָה אֱלֹהִים וַתִּרְדְּמָה עַל־הָאָדָם ²¹

באורייתא א'
בזה הסדר
סימן ד' ט"ז
ד"ן

וַיִּשְׁנוּ וַיִּקַּח אַחַת מִצְלָעֵתוֹ וַיִּסְגֵּר בְּשָׂר

תַּחֲתָנָה : וַיִּבֶן יְהוָה אֱלֹהִים וְאֶת־הַצְּלָע ²²

אֲשֶׁר־לָקַח מִן־הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיִּבְאֶהָ

אֶל־הָאָדָם : וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הִפְעַם ²³

עֵצִים מִעֲצְמִי וּבְשָׂר מִבְּשָׂרִי לְזֹאת

יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לָקַחְתָּהּ זֹאת :

ויבאה כ'
חסרים

עַל־כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת־אָבִיו וְאֶת־אִמּוֹ ²⁴

דחברי'
באוריית'

וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד :

ד"ן ובוה
הסדר ד"ד

וְהָיוּ שְׁנֵיהֶם עַרוּמִים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ ²⁵

סימן משא"כ
מלכים א' נ"ג

וְלֹא יִתְבַּשְׁשׁוּ : וַהֲנַחֵשׁ הָיָה עָרוֹם ^ג

א' והניא ט'
יד' כתיב

מִכָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה

אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֶל־הָאִשָּׁה אַף־כִּי־אָמַר

ויבאה מלא
יד' קמ"א

אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הַגֵּן :

והסר י"ד
ההמשך

וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֶל־הַנַּחֵשׁ מִפְּרִי עֵץ־ ²

ערומים
ב' מלאים

הַגֵּן נֹאכָל : וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ־ ³

ודגש הש"ס
א' ד"ן

הַגֵּן אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ

והיב אי"ב
כ"ב ו' עין

וְלֹא תִגְעוּ בּוֹ פֶּן־תִּמְתּוּן : וַיֹּאמֶר הַנַּחֵשׁ ⁴

במכ"ל
להרדק רעיו

יתבששו
הסר י'

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-Digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

it was parted, and became into four heads.

11 The name of the first is Pison: that is it which compasseth the whole land of Havilah, where there is gold.

12 And the gold of that land is good: there is bdellium and the onyx-stone.

13 And the name of the second river is Gihon: the same is it that compasseth the whole land of * E-thiopia.

14 And the name of the third river is Hiddekel: that is it which goeth toward the east of Assyria. And the fourth river is Euphrates.

15 And the LORD God took the man, and put him into the garden of Eden, to dress it, and to keep it.

16 And the LORD God

commanded the man, saying, Of every tree of the garden thou mayest freely eat:

17 But of the tree of the knowledge of good and evil, thou shalt not eat of it: for in the day that thou eatest thereof, † thou shalt surely die.

18 ¶ And the LORD God said, It is not good that the man should be alone; I will make him an help meet for him.

19 And out of the ground the LORD God formed every beast of the field, and every fowl of the air, and brought them unto Adam to see what he would call them: and whatsoever Adam called every living creature, that was the name thereof.

20 And Adam § gave names to all cattle, and to the

* Heb. Cush.

† Heb. Eating thou mayest eat.

‡ Heb. Death thou shalt die.

§ Heb. Called.

is, that man should propagate his species for the population of the habitable world; otherwise, the intention of the supreme Being would have been frustrated in the creation of man; consequently, this is a precept of the greatest magnitude, as it contributes towards the performance of all the rest; for if man was not to propagate, there would be none to keep the commandments. ¶ We propose giving in like manner all the other precepts, as they occur, in their proper time and place.

Heb.

בראשית ב

וּמִשָּׁם יִפְדָּר וְהָיָה לְאַרְבַּעָה רְאִשִׁים :

11 שֵׁם הָאֶחָד פִּישׁוֹן הוּא הַסֹּכֵב אֶת כָּל-

12 אֶרֶץ הַחֲוִילָה אֲשֶׁר-שֵׁם הַזֶּהָב : וְזֶהָב

הָאֶרֶץ הֵוא טוֹב שֵׁם הַכֹּדֶלֶח וְאֶבֶן

13 הַשָּׁהָם : וְשֵׁם-הַנְּהַר הַשֵּׁנִי גִיחוֹן הוּא

14 הַסּוֹכֵב אֶת כָּל-אֶרֶץ כּוּשׁ : וְשֵׁם-הַנְּהַר

הַשְּׁלִישִׁי תִּדְקֵל הוּא הַהֶלֶךְ קִדְמַת

15 אֲשׁוּר וְהַנְּהַר הָרְבִיעִי הוּא פָּרַת : וַיִּקַּח

יְהוָה אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם וַיִּנְתְּהוּ בְּגַן-

16 עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ : וַיִּצַּו יְהוָה

אֱלֹהִים עַד-הָאָדָם לֵאמֹר מִכָּל עֵץ-הַגֵּן

17 אָכַל תֹּאכַל : וּמֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע

לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בְיוֹם אָכַלְהָ מָּוֹת

18 מוֹת תָּמוּת : וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לֹא-

טוֹב הָיִיתָ הָאָדָם לְבַדּוֹ אֶעֱשֶׂה-לוֹ עֵזֶר

19 בְּנִגְדּוֹ : וַיִּצַּר יְהוָה אֱלֹהִים מִן-הָאָדָמָה

כָּל-חֵית הַשָּׂדֶה וְאֶת כָּל-עוֹף הַשָּׁמַיִם

וַיָּבֵא אֶל-הָאָדָם לְרֹאוֹת מֵהַיְקָרָא-לוֹ

וְכָל אֲשֶׁר יִקְרָא-לוֹ הָאָדָם נִפְשׁ חַיָּה

20 הוּא שְׁמוֹ : וַיִּקְרָא הָאָדָם שְׁמוֹת לְכָל-

הַבְּהֵמָה

הסכב נ
חסרים וא
המשך א
מלכים כ ה
ק"א כ"ד
כ"כא ט
וזין ושאר
מלאים

הכלה כ
חסרים א
במכר א
ד' וזין

ושם הנהר
השני במקו
ולא כקדמא
וכן ושם הנהר
השלישי את

גיחו נ
מלאים א
ד"ה כ"ל
ל ד"כ שם
לג' וזין

ונתהו חסר
צ"ד מס"ב

13. 6

GENESIS. Chap. II.

from all his work which he had made.

3 And God blessed the seventh day, and sanctified it : because that in it he had rested from all his work, which God created and made.

4 ¶ These are the generations of the heavens and of the earth, when they were created ; in the day that the LORD God made the earth and the heavens.

5 And every plant of the field, before it was in the earth, and every herb of the field, before it grew : for the LORD God had not caused it to rain upon the earth, and there was not a man to till the ground :

6 But there went up a mist from the earth and

watered the whole face of the ground.

7 And the LORD God formed man of the dust of the ground, and breathed into his nostrils the breath of life ; and man became a living soul.

8 ¶ And the LORD God planted a garden eastward in Eden ; and there he put the man whom he had formed.

9 And out of the ground made the LORD God to grow every tree that is pleasant to the sight, and good for food : the tree of life also in the midst of the garden, and the tree of knowledge of good and evil.

10 And a river went out of Eden to water the garden ; and from thence it

earth did not produce him a living creature, i. e. consisting of matter; but that he was entirely spiritual: and if it had been said, Let the earth bring forth man, it would have afforded ample scope for the materialist, in asserting the materiality of man, in the same manner as the rest of the creatures which the earth produced: for which reason, the expression, Let us make man, is made use of, in order to convey a true idea of the matter; which is this; I and the earth will make man, as a compound being, viz. His material part from the earth, and his spiritual, immediately from me. So that we may justly say, that man is a compound creature, of flesh and spirit, partaking both of heaven and earth; consequently, allied to both worlds.

* Be fruitful, &c. This is the first precept of the law, and is called. פְּרֹוּ וּרְבִיאוּ Præcepta affirmativum, i. e. an affirmative precept. This commandment is contained in these words. "And God said unto them be fruitful and multiply." The principle of this commandment,

בראשית ב

מכל-מלאכתו אשר עשה: ויברך ^{תולדות מלאים דמלאים רות ד' י"ח ודין למעט המיד פרשה י"ב ו' דברים אשר חסרו בשביל חטא אדמה ואלוהי. וזו דיו. וקומתו. ופרי הארץ ופירות האילן ומאורות ועתידין לחזור בימי משיח בן דוד הכא מפרץ:} אלהים לעשות:

אלה תולדות השמים והארץ בתבראם ^{ואד חסרו עה"פ ופירושו ענין משיח איוב י"ח י"ב בלא י"ד ופירושו צער ופחד} ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים: וכלו שית השדה טרם יהיה בארץ ^{וייצר בשינוי יורדין ולקמן בפסוק יש חסר חד י"ד כמש"ל חו"ל} וכל-עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים על-הארץ ואדם

אין לעבד את-האדמה: ואד יעלה ^{וייצר בשינוי יורדין ולקמן בפסוק יש חסר חד י"ד כמש"ל חו"ל} מן-הארץ והשקה את-כל-פני האדמה: וייצר יהוה אלהים את-האדם עפר מן-האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה:

ויטע יהוה אלהים גן-בעדן מקדם ^{אמר החסדים השמטתי המתג ממלת גן בעבד הנח נראה שבא אחד התנועה קטנה} וישם שם את-האדם אשר יצר: ויצמח יהוה אלהים מן-האדמה כל-עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע:

ונהר יצא מעדן להשקות את-הגן ^{ומשם}

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw59b4 Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS. Chap. II.

27 So God created man in his own image, in the image of God created he him: male and female created he them.

28 And God blessed them, and God said unto them, * Be fruitful, and multiply, and replenish the earth, and subdue it: and have dominion over the fish of the sea, and over the fowl of the air, and over every living thing that moveth upon the earth.

29 ¶ And God said, Behold, I have given you every herb bearing seed which is upon the face of all the earth, and every tree, in the which is the fruit of a tree yielding seed: to you it shall be for meat.

30 And to every beast of the earth, and to every fowl of the air, and to every thing that creepeth upon the earth, wherein *there is*

life, *I have given every green herb for meat: and it was so.*

31 And God saw every thing that he had made, and behold, *it was very good.* And the evening and the morning were the sixth day.

CHAP. II.

1 *The first sabbath.* 8. *The Planting of Eden:* 17 *The Tree of knowledge:* 19 20 *The Creatures named.* 21 *Woman made, and Marriage instituted.*

THUS the heavens and the earth were finished, and all the host of them.

2 And on the seventh day God ended his work which he had made: and he rested on the seventh day from

regard of his material part, the production of man, may be attributed to the earth; and the spiritual and intelligent part of him to God. This sense, is quite agreeable to the text, "And the LORD GOD formed man of the dust of the ground, and breathed into his nostrils the breath of life; and man became a living soul" chap. 2. 7. For when God said, "Let the earth bring forth the living-creature," the Animal part of man was also included? For this reason, the plural is used, Let us make man: for if it had been said, I will make man, or, Let man exist, as it was said, Let there be light, &c. It might have been understood, that the

בראשית א ב

27 וּבְכָל-הָאָרֶץ וּבְכָל-הָרֶמֶשׁ הָרֹמֵשׁ עַל-

הָאָרֶץ : וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם

בְּצַלְמוֹ בְּצַלֵּם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר

28 וּנְקֵבָה בָרָא אֹתָם : וַיְבָרֶךְ אֹתָם

אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ

וּמְלאוּ אֶת-הָאָרֶץ וּכְבֹשׁוּהָ וּרְדוּ בְדִגְתַּת

הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל-חַיַּת הָרֶמֶשׂת

29 עַל-הָאָרֶץ : וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְתִי

לָכֶם אֶת-כָּל-עֵשֶׂב וְזֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל-

פְּנֵי-כָל-הָאָרֶץ וְאֶת-כָּל-הָעֵץ אֲשֶׁר-בּוֹ

פְּרִי-עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָה :

30 וּלְכָל-חַיַּת הָאָרֶץ וּלְכָל-עוֹף הַשָּׁמַיִם

וּלְכָל רֹמֵשׁ עַל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-בּוֹ נֶפֶשׁ

חַיָּה אֶת-כָּל-יֶרֶק עֹשֶׂב לְאֹכְלָה וַיְהִי-

31 כֵּן : וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת-כָּל-אֲשֶׁר עָשָׂה

וַהֲנִיחַ טוֹב מְאֹד וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר

יּוֹם הַשְּׁשִׁי :

1 ב וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל-צְבָאָם :

2 וַיִּבַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ

אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי

מְכַל

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

GENESIS Chap. I.

19 And the evening and the morning were the fourth day.

20 ¶ And God said, Let the waters bring forth abundantly the moving * creature that hath life, and fowl † that may ‡ fly above the earth in the open firmament † of heaven.

21 And God created great whales, || and every living creature that moveth, which the waters brought forth abundantly after their kind, and every winged fowl after his kind : and God saw that *it was good*.

22 And God blessed them, saying, Be fruitful, and multiply, and fill the waters in the seas, and let fowl multiply in the earth.

23 And the evening and the morning were

the fifth day.

24 ¶ And God said, Let the earth bring forth the living creature after his kind, cattle and creeping thing, and beast of the earth after his kind : and it was so.

25 And God made the beast of the earth after his kind, and cattle after their kind, and every thing that creepeth upon the earth after his kind : and God saw that *it was good*.

26 ¶ And God said, Let us § make man in our image, after our likeness : and let them have dominion over the fish of the sea, and over the fowl of the air, and over the cattle, and over all the earth, and over every creeping thing that creepeth upon the earth.

* Heb. creeping,

† Heb. let fowl fly.

‡ Heb. face of the firmament of heaven.

|| The word תַּיִם signifies any aquatic or amphibious animals, as whales, crocodiles, &c.

* 26 § *Let us Make Man.* It is well worthy of observation, that, although in the creation of all other creatures preceding man, the earth, or water, were commanded to bring them forth : yet, in the creation of man it was otherwise : the creation of this superior creature is ascribed to God, Himself. And, as to the expression, *Let us MAKE MAN*, in the plural, it is, because the earth brought man forth into existence, by means, of the power vested in her, in the same manner, as the production of other living creatures ; and the supreme Being by means of his influence, endued him with an intelligent Soul : hence, in regard of his material part, the production of man, may be attributed to the earth ; and the spiritual and intelligent part of him to God.

19 בִּיטוֹב : וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם

פ רביעי :

20 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַפְּיִים שָׂרֵץ נֶפֶשׁ

חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל־הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי

21 רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם : וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־

הַתַּיִנִּים הַגְּדֹלִים וְאֶת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה וְ

הַרְמִשָּׁת אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַפְּיִים לְמִינֵהֶם

וְאֶת כָּל־עוֹף כְּנָף לְמִינֵהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים

22 בִּיטוֹב : וַיִּבְרַךְ אֶת־הָאֱלֹהִים לֵאמֹר

פָּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת־הַפְּיִים בְּיַמִּים

23 וְהָעוֹף יִרֶב בְּאֶרֶץ : וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־

פ בֹּקֶר יוֹם חַמִּישִׁי :

24 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה

לְמִינָהּ בְּהֵמָה וּרְמִשׁ וְחַיִּתוֹ־אֶרֶץ

25 לְמִינָהּ וַיְהִי־כֵן : וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־

חַיִּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת־הַבְּהֵמָה

לְמִינָהּ וְאֶת כָּל־רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ

26 וַיִּרְא אֱלֹהִים בִּיטוֹב : וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים

נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ וַיִּרְדּוּ

בְּדַגַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה

א ב ובכל

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4 / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

G E N E S I S Chap. I.

God saw that *it was* good.

11 And God said, Let the earth bring forth *grafs, the herb yielding seed, and the fruit tree yielding fruit after his kind, whose seed *is* in it self, upon the earth : and it was so.

12 And the earth brought forth grafs, and herb yielding seed after his kind, and the tree yielding fruit, whose seed *was* in it self, after his kind : and God saw that *it was* good.

13 And the evening and the morning were the third day.

14 ¶ And God said, Let there be lights in the firmament of the heaven, to divide † the day from the night : and let them be for

signs, † and for seasons, and for days, and years ;

15 And let them be for lights in the firmament of the heaven, to give light upon the earth ; and it was so.

16 And God made two great lights ; the greater light ** to rule the day, and the lesser light to rule the night : *he made* the stars also.

17 And God set them in the firmament of the heaven, to give light upon the earth ;

18 And to rule over the day, and over the night, and to divide the light from the darkness : and God saw that *it was* good.

And

* Heb. tender grafs.

† Heb. between the day and between the night.

‡ *For signs &c.* As indexes to inform men of the approach of good or bad weather, for times of plowing, sowing, &c. *For Seasons*, of summer and winter, spring and autumn ; *For Days*, by a circular motion for the space of twenty four hours ; and *Years*, by an annual motion for the space of three hundred and sixty five days and odd hours. The Targum of *Jonathan* explains it, "and let them be for signs and times of the feasts, and to reckon with them the number of days, and sanctify the beginning of the months, and the beginning of the years, and the intercalations of the months and years, the revolution of the sun, and the new moons, and cycles,

** Heb. for the rule of the day &c.

Heb.

בראשית א

11 וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי-טוֹב : וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב מְזִרְעֵ זֶרַע
עֵץ פְּרִי עֲשֵׂה פְרִי לְמִינֹו אֲשֶׁר זֶרְעוּ-כּוּ
12 עַל-הָאָרֶץ וַיְהִי-כֵן : וַתּוּצֵא הָאָרֶץ
דָּשָׂא עֵשֶׂב מְזִרְעֵ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ
עֲשֵׂה-פְרִי אֲשֶׁר זֶרְעוּ-כּוּ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא
13 אֱלֹהִים כִּי-טוֹב : וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-
פ בֹּקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי :

14 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקִיעַ
הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין
הַלַּיְלָה וַהֲיוּ לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים
15 וּשְׁנָיִם : וַהֲיוּ לְמְאֹרֶת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם
16 לְהָאִיר עַל-הָאָרֶץ וַיְהִי-כֵן : וַיַּעַשׂ
אֱלֹהִים אֶת-שְׁנֵי הַמְּאֹרֶת הַגְּדֹלִים אֶת-
הַמְּאֹר הַגָּדֹל לְמַשְׁלַת הַיּוֹם וְאֶת-
הַמְּאֹר הַקָּטָן לְמַשְׁלַת הַלַּיְלָה וְאֶת-
17 הַכּוֹכָבִים : וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרִקִיעַ
18 הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל-הָאָרֶץ : וּלְמַשַׁל
בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר
וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים

כ

The First Book of MOSES, called GENESIS.

CHAP. I.

a The creation of heaven and earth, &c. 26 Of man in the image of God. 29. The appointment of food.

IN the beginning * God created † the heaven and the earth.

2 And the earth was without form and void, and darkness was upon the face of the deep: and the Spirit ‡ of God, moved upon the face of the waters.

3 And God said, Let there be light: and there was light.

4 And God saw the light, that *it was good*: and God divided || the light from the darkness.

5 And God called the light day, and the darkness he called night: and the evening and the morning

were the first day &.

6 ¶ And God said, Let there be a ** firmament in the midst of the waters, and let it divide the waters from the waters.

7 And God made the firmament, and divided the waters which *were* under the firmament from the waters which *were* above the firmament: and it was so.

8 And God called the firmament Heaven: and the evening and the morning were the second day.

9 ¶ And God said, Let the waters under the heaven be gathered together unto one place, and let the dry-land appear: and it was so.

10 And God called the dry-land Earth, and the gathering together of the waters called he Seas: and God

* *In the Beginning, The Jerusalem targum renders it, "in Wisdom God created."* Agreeable to what Solomon says in Prov. 3. 19. "The Lord by wisdom hath founded the earth."

† *Created.* The word here used is *אֵלֶּם* which signifies a creation of something out of nothing; as NACHMANIDES and Kimchi observe.

‡ *And the Spirit of God.* This is understood by Onkelos and *Aben Ezra* of the wind; either as being his agent; or agreeable to the idiom of the Hebrew Language, because of its force and power, it is ascribed to God; and is called of the Lord: as, "The mountains of the Lord." "The cedars of the Lord." *

|| Heb, between the light and between the darkness.

¶ Heb. And it was evening and it was morning one day. ** Heb. *firmament*

ברבתי בראשית ברא אלהים את השמים

2 ואת הארץ : והארץ היתה תהו ובהו

והשך על פני תהום ורוח אלהים

3 מרחפת על פני המים : ויאמר אלהים

4 יהי אור ויהי אור : וירא אלהים את

האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור

5 ובין החשך : ויקרא אלהים לאור יום

ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי

6 בקר יום אחד :

7 ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים

ויהי מבדיל בין מים למים :

8 ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין

המים אשר מתחת לרקיע ובין המים

9 אשר מעל לרקיע ויהי כן : ויקרא

10 אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי

11 בקר יום שני :

12 ויאמר אלהים יקוו המים מתחת

השמים אל מקום אחד ותראה

13 היבשה ויהי כן : ויקרא אלהים

14 ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים

וירא א א ורא

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / https://hdl.handle.net/2027/hvd.hw5pb4
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

369

THE
First Book of *MOSES*,
CALLED
GENESIS,
IN HEBREW,
WITH THE
ENGLISH TRANSLATION
ON THE OPPOSITE PAGE.
WITH
NOTES,
EXPLANATORY, PRACTICAL, CRITICAL, AND
GRAMMATICAL,
By *DAVID LEVI*.

*N. B. The notes marked thus * are compiled by Rabbi
LION SOESMANS,
Corrected, and translated, By DAVID LEVI.*

§ The Greek version calls it *GENESIS*; because it treats of and contains the generation of all things. It comprehends the account of the creation, the origin of all nations, the history of the patriarchs before the flood, and after it to the times of Joseph, and takes in the space of 2361 years.

L O N D O N:
Printed, by LION SOESMANS and Co. No. 11,
Keat-street, Rose-lane, Spitalfields.
M. DCC. LXXXV.

~~Hel 2060.787~~
(Vol. I)

HARVARD COLLEGE LIBRARY
GIFT OF
LUCIUS N. LITTAUER
1930

Hel 1540.787

Generated at Oklahoma State University on 2022-01-06 21:33 GMT / <https://hdl.handle.net/2027/hvd.hvd5pb>
Public Domain, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-google

תורת יהוה תמימת

עם הגהות
אורתורה

תקון סופרים

עם ווי עמודים
מדוקדק, השיב
נדפספהקק לונדרון

בשנת ל'שלם אישומר ל' הקד'י

1875
JAN 10 1875
HARVARD UNIVERSITY
LIBRARY

Heb 1540.787

HDI

HW 5PB4 8

HARVARD COLLEGE
LIBRARY

THE DEINARD COLLECTION

GIVEN BY

LUCIUS NATHAN LITTAUER

(Class of 1878)

IN MEMORY OF HIS FATHER

NATHAN LITTAUER

January 23, 1930

